

МҮАЅІР АЗӘРБАҲАН ӘДӘБІҲАТІ

SÜLEYMAN
RƏHİMOV

Seçilmiş
əsərləri

SÜLEYMAN RƏHİMOV

SEÇİLMİŞ ƏSƏRLƏRİ

İKİ CİLDDƏ

I CİLD

**"ŞƏRQ-QƏRB"
BAKİ-2005**

*Bu kitab "Süleyman Rəhimov. Seçilmiş əsərləri. On cildə. IV cild"
(Bakı, Azərnaşır, 1971) və "Süleyman Rəhimov. Əfsanələr"
{Bakı, Gənclik, 1981} nəşrləri əsasında təkrar nəşrə hazırlanmışdır*

894.3613 dc21

AZE

Süleyman Rəhimov. Seçilmiş əsərləri. İki cildə. I cild. Bakı, "Şərq-Qərb", 2005, 288 səh.

Xalq yazıçısı Süleyman Rəhimovun adı 1930-cu illərdən yeni Azərbaycan romanının doğuluşu, təşəkkülü və inkişafı ilə sıx bağlı olmuşdur. Milli nəsrimizdə roman janrının diqqətəlayiq nümunələrini yaradan görkəmli yazıçının əsərləri janr baxımından əlvan və müxtəlifdir. S.Rəhimov usta bir romançı olmaqla yanaşı, həm də hekayə və povestlərin, romantik və satirik-yumoristik səpkili nəsr əsərlərinin müəllifidir.

Bu kitabla müəllifin üslubca və mündəricəsindəki oxşar cizgilərin rəngarəngliyi ilə seçilən povestləri, eləcə də xalq yaradıcılığı motivlərinə əsaslanan əsərlərindən seçmələr daxil edilmişdir. 1960-cı illərdə qələmə alınan və nəsrimizdə psixoloji üslubun parlaq nümunələrindən sayılan "Məhtaban"da dərin ictimai-siyasi məsələlərə toxunulur.

"Kəsilməyən kişnərti" əfsanə-povesti isə nağılvarı təfəkkürün orijinal təzahürü olub, müasir problemlərə folklor estetikası baxımından yanaşmağın parlaq ifadəsidir.

"Güzgü göl" əfsanəsində xalq həyatından və xalqa inamdan gələn saf, insanı ucaldan, qanadlandıran romantik pafos var.

Kitabda toplanan maraqlı lövhələr dolu əsərlər müəllifin xalq yaradıcılığına dərin bələdliyini, yüksək istedadını, həyat və insanlar barədə son dərəcə zəngin təsəvvürünü bir daha nümayiş etdirir.

ISBN 9952-418-84-9

© "ŞƏRQ-QƏRB", 2005

Azərbaycan Respublikasının Prezidenti

İLHAM ƏLİYEVİN

“Azərbaycan dilində latın qrafikası

ilə kütləvi nəşrlərin həyata

keçirilməsi haqqında”

12 yanvar 2004-cü il tarixli sərəncamı

ilə nəşr olunur və ölkə kitabxanalarına

hədiyyə edilir

ÖN SÖZ

Süleyman Rəhimov yeni dövr Azərbaycan ədəbiyyatının görkəmli nümayəndələrindən biridir. Onun yaradıcılığı Azərbaycan nəsrinin böyük bir inkişaf dövrü ilə sıx surətdə bağlıdır. S.Rəhimovun romanları milli nəsrimizdə bu janrın diqqətəlayiq hadisələrindən sayılır. Bu romanlar üçün epoxal hadisələri əhatə etmək, epiklik, realizm, psixologizm, xalq dili zənginlərindən sənətkarlıqla bəhrələnmək kimi gözəl xüsusiyyətlər səciyyəvidir.

* * *

Süleyman Hüseyn oğlu Rəhimov 1900-cü il mart ayının 22-də Qubadlı nahiyyəsinin Əyin kəndində dünyaya gəlmişdir. Atası yoxsul olmuşdur, lakin oğlunun təhsil almasına çalışmışdır. S.Rəhimov kənd mollasından əlifbanı öyrənmiş, sonra Qubadlıda beşillik rus məktəbində oxumuşdur. Gələcək ədibin uşaqlıq və gəncliyi çətin illərə, inqilabi mübarizələr və sarsıntılar dövrünə təsadüf etmişdir. O, milli dövlətin qurulduğu və fəaliyyət göstərdiyi illəri görmüşdür. O vaxt S.Rəhimovun 18-20 yaşı var idi. Azərbaycanda sovet hakimiyyəti milli demokratik respublikanı devirdikdən sonra S.Rəhimov nahiyyə inqilab komitəsində kənd mirzəsi işləmişdir. 1921-ci ildə Şuşada açılmış pedaqoji kursa göndərilmiş və burada təhsilini başa vurduqdan sonra Qubadlı, Laçın, Zəngəzur rayonlarında bir müddət müəllimlik etmişdir. Müəllimliklə yanaşı o, çalışdığı kənd və rayonlarda həm də ictimai işlərdə fəal iştirak etmişdir. Təhsilinin azgünlüyünü hiss edən S.Rəhimov 1928-1931-ci illərdə Azərbaycan Dövlət Universitetinin tarix fakültəsində oxuyur, həm də fəhlə rayonlarında savadsızlığı ləğv edən kurslarda dərs deyir.

Ədibin yazıçılıq fəaliyyətinə başlaması da bu illərə təsadüf edir. O, hələ universitet tələbəsi ikən "Şamo" romanının ilk variantını yazmış və roman 1931-ci ildə çapdan çıxmışdır. Universiteti bitirdikdən sonra S.Rəhimov bir müddət partiya və dövlət işlərində fəaliyyət göstərmişdir. Rayon partiya komitəsinin katibi, Bakı partiya komitəsində təbliğat işləri üzrə katib, Azərbaycan partiya komitəsində təbliğat-təşviqat şöbəsinin müdir müavini vəzifələrində çalışmışdır. O, 1941-45-ci illər müharibəsi dövründə Sovet qoşun hissələri ilə Təbrizə gedir. Cənubi Azərbaycanın bir çox şəhər və kəndlərini gəzir. "Vətən yolu" qəzetində "Səngərli" imzası ilə çıxış edir, Təbriz uşaqlarının ağır həyatını təsvir edən "Nənənin ölümü" hekayəsini çap etdirir.

S.Rəhimov Azərbaycan Yazıçılar İttifaqına rəhbərlik etmişdir"(1954-1958). İctimai və ədəbi fəaliyyətinə görə orden və medallarla təltif olunmuş, Sosialist Əməyi Qəhrəmanı adına layiq görülmüşdür (1975).

S.Rəhimov 1983-cü ildə oktyabrın 11-də vəfat etmiş, Bakıda Fəxri xiyabanda dəfn edilmişdir.

* * *

S.Rəhimov yeni - sovet dövrü Azərbaycan ədəbiyyatında nəsrin inkişafı sahəsində misilsiz xidmətləri olan bir ədib kimi tanınmışdır. Yarıməsrlik yaradıcılıq fəaliyyəti ərzində o, nəsrdə ədəbiyyatımızın bu dövrünün ən mühüm vəzifələrini həyata keçirmiş, xalqımızın tarixini və həyatını əks etdirmək yolu ilə irəliləmişdir.

S.Rəhimov hər şeydən əvvəl, məşhur bir romançıdır. 30-cu illərdə yeni Azərbaycan romanının doğuluşu, təşəkkülü və inkişafı bilavasitə və yazıcının yaradıcılığı ilə sıx surətdə bağlı olmuşdur. Maraqlıdır ki, S.Rəhimov ədəbiyyata romanla gəlmiş və roman bütün çoxillik yaradıcılıq fəaliyyəti dövründə onun nəsrinin əsas janrı olaraq qalmışdır. Düzdür, S.Rəhimovun nəsr janrı cəhətdən əlvan və müxtəlifdir. O, hekayə və povestlərin, romantik və satirik-yumoristik səpkidə yazılmış nəsr əsərlərinin də müəllifidir. Lakin bununla belə, S.Rəhimov hər şeydən əvvəl, mahir və usta bir romançıdır. Roman ədibin yaradıcılığında əsas və mərkəzi yer tutur. Onun çələmindən çıxmış romanlarda xalqımızın həyatı, milli xarakteri elə geniş və realist dərinliklə əks olunmuşdur ki, bu romanlar yalnız ədibin yaradıcılığında deyil, yeni dövr Azərbaycan ədəbiyyatında mühüm hadisələrdən hesab edilir.

S.Rəhimov çoxcildli romanların müəllifidir. "Şamo", "Saçlı" bu cəhətdən xüsusilə diqqətəlayiq əsərlərdir. Həmin romanlarda yazıçı qəhrəmanlarını əsrin və həyatın böyük ictimai hadisələri və konfliktləri içərisində alıb təsvir etmiş, əsas obrazların xarakterlərini açmış, insani keyfiyyətlərini göstərmişdir. Belə qiymətli romanlardan biri "Şamo"dur. S.Rəhimov bu romanla ədəbiyyata gəlmiş və əsər üzərində əlli ilə yaxın gərgin işləmişdir. Romanın 1931-ci ildə işıq üzü görmüş variantı çox yığcam və kiçik həcmli olmuşdur. Xeyli keçəndən sonra, 1940-cı ildə əsərin hadisələrin epik təsvirini verən yeni variantının birinci cildi, 1949-cu ildə isə ikinci cildi çapdan çıxmışdır. Bu roman müasir Azərbaycan ədəbiyyatının böyük bədii nailiyyəti olaraq qarşılanmışdır. Romanın üçüncü cildi 1964-cü ildə, sonuncu cildi isə 1978-ci ildə nəşr olunmuşdur. Beləliklə, "Şamo" ədibin demək olar ki, yaradıcılıq fəaliyyətinin böyük bir dövrü ərzində onun yol yoldaşı olmuşdur. Arada "Saçlı" (1939-1948), "Ağbulaq dağlarında" (1955-1956), "Ana abidəsi" (1961-1967), "Qafqaz qartalı" (1966-1970) romanlarını, bir neçə povestini yazsa da, yazıçı fikrən "Şamo"dan, onun qəhrəmanlarından ayrılmamışdır. Romanın gələcək taleyi, hadisələrin necə inkişaf edəcəyi, qəhrəmanların mübarizəsi və həyatı onu heç vaxt rahat buraxmamışdır. S.Rəhimov məqalələrinin birində yazırdı ki, "bədii yaradıcılıq dərin tədqiqat və psixoloji axtarışdır". Ədibin romanlarının hər biri, o cümlədən "Şamo" da bunu təsdiq edir. Roman üzərində yazıcının çoxillik işini həqiqətən də "dərin tədqiqat və psixoloji axtarış" hesab etmək mümkündür.

Roman əsrin əvvəllərində, daha dəqiq desək, 1917-1920-ci illərdə Azərbaycanda cərəyan etmiş hadisələri, xalq hərəkətini, mürəkkəb ictimai prosesləri epik vüsət və genişliklə əks etdirir. Vaxtilə bu cür əsərlərin mövzusu və buna uyğun olaraq onların janrı inqilabi-tarixi mövzu və janr kimi təyin edilirdi. Lakin qeyd edilməlidir ki, inqilabi-tarixi cəhət bu romanın mövzu və janrının yalnız bir xüsusiyyətidir. Əslində "Şamo" yalnız İnqilabi proseslərin yox, XX əsrin əvvəlində Azərbaycan xalqının milli azadlıq hərəkətini əks etdirən bir romandır. Burada yazıçı Azərbaycanın ucqar rayonlarının birində -Şehli kəndində baş vermiş hadisələri, yoxsullarla varlı təbəqələr arasında mübarizəni qələmə almışdır. İlk mərhələdə bu mübarizə yoxsulların öz namuslarını, ailə və nəsil qeyrətlərini qorumaq mübarizəsi kimi meydana çıxır, lakin tədricən bu ailə-məişət mübarizəsi zamanın ictimai proseslərlə birləşərək, ölkədə cərəyan edən siyasi hərəkətlə əlaqədə dərinləşir və vüsət alır, azadlıq hərəkəti miqyası kəsb edir. Şehlidə bu mübarizənin bir qütbündə Hətəmخان, Turabخان, Maro və başqaları, o biri tərəfində Alo, Safo, Şamo, Fərzəli və başqaları durur. Roman yoxsul Safonun qızı Gülsənəmin Hətəmخانın oğlu Maro tərəfindən qaçırılması ilə başlanır və bu hadisə ilə əsərin epik axarı şəxslənir. Gülsənəm qaçırılmışdır, beləliklə, Maro yoxsul Safonun, onun oğlu Şamonun namusuna toxunmuşdur. Ancaq yazıçı romanı yalnız bu hadisə ilə çərçivələndirməyib, onun vasitəsilə Azərbaycan kəndinin 1917-1920-ci illərdəki sosial mənzərəsini canlandırmağa daha böyük əhəmiyyət vermişdir. Yazıçının qəhrəmanları Şamo və Fərzəli də bu mübarizənin alovları içərisində bərkidir və mətinləşir. Şamo romanda böyük bir mübarizə məktəbi keçir, siyasi mübarizədə yeniləşir. Yazıçı Şamonun simasında siyasi hadisələr burulğanına düşmüş yeni Azərbaycan gəncliyinin obrazını təcəssüm etdirə bilmişdir.

Aydın ki, S.Rəhimov "Şamo" romanını sovet ədəbiyyatının prinsipləri mövqeyindən yazmışdı və buna görə romanda bir çox tarixi hadisələri, məsələn, 1918-1920-ci il hadisələrini, türk ordusunun xilaskarlıq məqsədilə Azərbaycana daxil olmasını, müsavət hökuməti dövrünü indi başa düşülən mənada göstərə bilməmişdi. Lakin bu cəhətlərlə yanaşı, əsərin əhəmiyyətini, Azərbaycan romanının inkişafında tutduğu yeri də danmaq olmaz. Qeyd olunmalıdır ki, 1917-1920-ci illərin hadisələri tariximizin son dərəcə mürəkkəb və ziddiyyətli hadisələrindəndir. Müxtəlif zamanlarda bu hadisələrə münasibət də, o cümlədən onların bədii ədəbiyyatda inikası da mürəkkəb olmuşdur. S.Rəhimov həmin hadisələri 30-40-cı illərin ideoloji meyarlarından çıxış edərək romanında əks etdirmişdir. Hazırda isə həmin hadisələrə daha obyektiv münasibət yaranmaqdadır və təbiidir ki, onları indi biz tamamilə yeni şəkildə, yeni siyasi təfəkkürə izah etməli və qiymətləndirməliyik. Ancaq bu cür yanaşma romanın roman olaraq məziyyətlərini, onda dövrün mürəkkəb hadisələrinin əks olunması xüsusiyyətlərini görməyimizə və qiymətləndirməyimizə mane olmamalıdır.

"Şamo" mürəkkəb, ziddiyyətli, hətta faciəvi və dramatik bir epoxanın gerçəkliklərini, insanlarını təsvir etmək sahəsində milli romanımızın ilk təşəbbüsüdür və bu cəhəti ilə həm yazıcının yaradıcılığında, həm də ədəbiyyatımızın inkişafında mühüm bir hadisədir.

"Şamo"-nun üzərində işlədiyi dövrdə S.Rəhimov ikinci romanı olan "Saçlı"-nı yazır və 1944-cü ildə romanın ilkcildini çap etdirir. Bu romanda da yazıçı böyük bir dövrü - 30-cu illərdən başlamış müharibənin qurtardığı ilk illərə qədərki bir dövrü əhatə etməyə çalışırdı.

Əsərdəki hadisələr çoxşaxəli olsa da, bu hadisələrin axınında çoxlu insanlar göstərilə də, onun əsas, mərkəzi surəti - işlədiyi kənddə hamının Saçlı adlandığı Ruxsarə adlı həkim qızıdır. Bakıda tibbi təhsil alan Ruxsarə 1931-ci ildə uzaq bir kəndə göndərilir. O, Bakı fəhləsi Xəlilin, təmiz və alicənab Nənəqızın qızıdır. İndi o, ucqar bir rayona düşmüşdür. Qoşa qalın hörükləri olduğu üçün hamı onu Saçlı adlandırır. Ruxsarə nəinki təmiz və namuslu qızıdır, həm də qeyri-adlı gözəlliyə malikdir. Ədib romana həsr etdiyi "Müəllif qeydləri"ndə onun haqqında belə yazmışdır: "Kənardan dayanıb süzəndə Ruxsarə ucaboylu, qoşa hörüklü, ala gözlü füsunkar bir qız, bəlkə də gözəllik ilahəsidir. Bu gözəllik ilahəsi" dərhal hamının diqqətini cəlb edir. Belələrləndən biri də rayon icraiyyə komitəsinin sədri Qəşəm Sübhanverdzadədir. Qəşəm sovet quruluşunda məsul vəzifə daşısa da, əslində o, bu quruluşa qarşıdır, onun qəddar düşmənidir. O, xarici kəşfiyyat üçün bu rayonda fəaliyyət göstərir. Ruxsarənin düşdüyü rayonda banditizmə qarşı mübarizə gedir. Bu mübarizəyə rayonun yeni adamları - Tahir Dəmirov, Xosrov və başqaları başçılıq edirlər. Ruxsarə də bu mübarizədən kənarda qalmır, ona qoşulur, silah götürüb Zülmət kimi banditlərə qarşı atışmalarda iştirak edir, bu mübarizənin qəhrmanlarından biri olan Xosrov onun əlləri üstündə keçirir.

Romanda S.Rəhimovun daha böyük diqqət yetirdiyi, epik hadisələrin mərkəzinə çəkdiyi ikinci surət Tahir Dəmirovdur. O, rayon partiya komitəsinə başçılıq edir. Tahir dərin insani keyfiyyətləri ilə də romanın əsas surətlərindəndir. O, Moskvada təhsil almışdır və Bakıda qalıb yüksək bir vəzifədə işləyə bilərdi. Lakin Tahir geridə qalmış ucqar bir rayona könüllü olaraq işə gəlir və o, burada Sübhanverdzadə kimi qapalı düşmənlərlə mübarizə aparır. Yazıçı özü deyirdi ki, bu romanı iki surətə görə qələmə almışdır. Onlardan biri Ruxsarədirsə, ikincisi Tahir Dəmirovdur. Tahir işə gəldiyi rayona yenilik gətirir, yol çəkdirir, burada maarifi, mədəniyyəti inkişaf etdirir. Yazıçı onu həm də insan kimi ətraflı göstərmişdir. Müəllif bu surətdən danışarkən yazırdı: "O, vaiz deyil, insandır, pərəstiş etməli, öyrənməli, layiqli insandır". Tahir romanda belə də göstərilmişdir. S.Rəhimovun başqa romanları da vardır. Bu romanlarda da yazıçı ictimai problemlər qaldırır, real həyat həqiqətlərini əks etdirir. "Ana abidəsi", "Ağ-bulaq dağlarında" və s. romanları belə əsərlərdəndir.

S.Rəhimov xalq qəhrəmanlarının obrazına əsərlərində geniş yer verən bir yazıçıdır. "Aynalı" (1942) povestində o, xalq qəhrəmanları Qaçaq Nəbi və Həcərin təkrarsız obrazlarını yaratmışdır. "Aynalıda, habelə başqa əsərlərində yazıçı folklordan yaradıcılıq yolu ilə bəhrələnmişdir.

Satirik nəsrin də bir sıra gözəl nümunələrini yaratmış görkəmli ədib üçün psixoloji üslub daha çox səciyyəvidir. Mühəribə illərində yazdığı "Medalyon" (1944), habelə 60-cı illərdə qələmə aldığı "Məhtaban" povestləri nəsrimizdə bu üslubun parlaq nümunələri sayılmağa layiq əsərlərdəndir.

S.Rəhimovun realist psixoloji üslubda yazdığı nəsr əsərlərindən biri "Mehman" povestidir. Ədib onu 1944-cü ildə yazmışdır. Şamo, Ruxsarə, Tahir kimi təqdirəlayiq qəhrəmanlar cərgəsində bu povestin qəhrəmanı Mehman da qeyd olunmağa layiqdir. Hətta belə demək olar ki, Mehman ədibin yaratdığı müsbət qəhrəmanlar sırasında özünəməxsus, fərdiləşdirilmiş xüsusiyyətlərə malik bir insan portretidir və ədibin yaradıcılığında o, xüsusi bir yer tutur.

"Mehman" povestində yazıçı bölgə prokurorunun həyat və mübarizəsini təsvir edir, Başqa sözlə, qanunçuluq, qanunun aliliyi, hamının qanun qarşısında məsuliyyət və bərabərliyi bu povestin mövzusuudur. Bu mövzu müəyyən dərəcədə "Saçlı" romanında yazıçıyı maraqlandırmışdır. Lakin povestdə o, əsas və aparıcı mövzu kimi qoyulub, bütün hadisələr həmin mövzu ətrafında mərkəzləşdirilibdir. Əsərin mövzusu onun ideyasını, burada təsvir olunan insanların xarakterini və simasını təyin edir. Qanunun aliliyi uğrunda mübarizə - povestin əsas ideyası kimi müəyyən edilə bilər. Qanunun aliliyini təmin etmək isə ədalətsizliyə qarşı mübarizə etmək, qeyri-insaniliyi, özbaşınalığı kəskin mühakimə etmək deməkdir. Yazıçı bu ideyanı povestin əsas qəhrəmanı Mehmanın obrazında təcəssüm etdirmişdir. Mehman povestin baş qəhrəmanıdır və əsərin ideyası, konflikti və bilavasitə onun mübarizəsi, hadisələrin inkişafında mövqeyi ilə bağlıdır.

Mehman gənc hüquqşünasdır. Onun qarşısında iki yol vardır: bu yollardan biri Bakıda qalıb hüquq alimi kimi yetişməkdir. Onun müəllimi professor Məlikzadə də belə düşünür və hesab edir ki, Mehman kafedrada qalıb elmi işlə, hüququn nəzəriyyəsi ilə məşğul olsa daha yaxşıdır. Lakin Mehman özü belə düşünmür. O, həyat sınağından çıxmaq istəyir. İstəyir ki, ali məktəbdə qazandıqlarını həyata tətbiq etsin. Ədalətsizliyə qarşı tədqiqat vasitəsilə yox, prokuror kimi, təhqiqat vasitəsilə şəxsən mübarizə etsin. Ədibin də əsas qayəsi belədir. O, Mehmanın simasında namuslu bir ədliyyə işçisinin, təmiz və pak bir qanun müdafiəçisinin obrazını yaratmaq istəmişdir. Göründüyü kimi, yazıçı qəhrəmanın qarşısında böyük, ciddi, çətin və eyni zamanda şərəfli vəzifə qoyur: xəyanəti, cinayəti mühakimə etmək, hətta bu cəhətdən ən yaxın və doğma adama qarşı da ədalətlə hərəkət etmək vəzifəsini! Aydındır ki, belə bir ciddi vəzifə üçün qəhrəman hər şeydən əvvəl, şəxsiyyət olaraq yüksək və ali prinsiplərlə yaşamalı, onun apardığı mübarizənin mənavi əsaslan sağlam və etibarlı olmalıdır. Bu yaradıcılıq vəzifəsini yaxşı dərk edən yazıçı qəhrəmanını

mürəkkəb həyat hadisələrinin burulğanı içərisinə salır, onu real çətinliklərlə üzləşdirir, həyat və qanunun sınağından keçirir. Bu işə təbii olaraq povestdə konfliktin dərin və kəskin şəkildə qurulmasını şərtləndirmişdir. Belə ki, Mehman cinayətinizin izinə düşərkən bu iz onu həttə öz ailəsinə, qaynanası Şəhla xanımına doğru aparır. Başqa sözlə, o, cinayətə qarşı ədalətli mübarizəni yalnız kənar mühitdə yox, ailəsində də aparmalı olur.

Mehman fəaliyyətə başlarkən ağ saçlı müəlliməsi Məlikə ona demişdi ki, prokuror olmaq çətin işdir, burada çox asanlıqla ləkələnmək olar. "Unutma ha!.. Ləkə pis şeydir. Heç unutma!" Prokuror kimi fəaliyyətə başlarkən müəlliməsinin bu sözünün həqiqət olduğunu Mehman bir daha dərk edir. Mehman yaxşı, namuslu, təmiz adamlar mühitində tərbiyə almışdır. Həttə anası onun prokuror olmasını istəmir. Ana oğluna belə deyir: "Yox, oğlum, yox! Bu adamların dalınca həmişə danışıq olur". Bu mənada professor Məlikzadə də öz aləmində haqlıdır. O, məhz asanlıqla ləkələnmək qorxusundan Mehmanın rayona getməsinə razı ola bilmir. "Yox, oğlum! Mən razı ola bilməyəcəyəm. Səbəbi? Ləkə! Gül kimi uşaqlar qurtarır, nə olur?"

Əlbəttə, anası da, müəllimləri də təşvişlərində müəyyən qədər haqlıdılar. Həyatda Mehman kimi təmizlər çox ləkələnir, məhv olur, yaxud pozulur, hüquqşünas adını ləyaqətlə daşıya bilmirlər. Belə bir çətinliklə Mehman da üzləşir və qəhrəmanın mənavi sifətləri, əqidə və vicdan saflığı, aldığı tərbiyəyə sədaqəti də məhz belə məqamlarda onun köməyinə gəlir. "Daxilən vicdanı təmiz və pak ol!" - Mehmanın aldığı tərbiyənin əsas prinsiplərindən biri budur. Daxilən təmiz vicdanlı olmadan ədalətli olmaq, qanunun aliliyini qorumaq qeyri-mümkündür. Mehman bu həqiqəti yaxşı bilir və dərk edir, fəaliyyətində də onu gözləyir, ona əməl edir.

Mehman öz arzusu ilə ən ucqar bir rayona gəlir və burada prokuror kimi fəaliyyətə başlayır. Onun işə başladığı rayonda işə vəziyyət həqiqətən pisdır və dözülməzdir. Rayon cinayətlər yuvasıdır. Baş ittihamçı Mehmanı rayona işə təyin edərkən belə deyir: "Düzünü desəm, bizim canımızı lap xirtəyimizə yığıblar. Biz buraya adam göndəməkdən yorulmuşuq, onlar ləkə vurmaqdan yorulmayıblar". Beləliklə, Mehman məhz belə bir rayonda qanunçuluq fəaliyyətinə başlayır.

Bu rayon həqiqətən prokurorun fəaliyyəti üçün əsil sınaq meydanı olur. Çünki rayonda cinayətkarların çoxu dövlət adamlarıdır, vəzifəli şəxslərdir. Bunlardan biri rayon icraiyyə komitəsinin sədri Kamilovdur. O, ətrafına natəmiz və cinayətkar adamları toplamışdır, bilavasitə cinayətkarlarla əlaqə saxlayır. Bunlar Sərrafzadə, Məmmədخان, Zərincə və başqalarıdır. Bu adamların Bakıda ədliyyə orqanlarında da Əbdülqədir kimi havadarları vardır. Onlar Mehmanın meşşən təbiətli qayınanası vasitəsilə daha böyük vəzifə sahiblərinə, Bakıda oturan "böyüklərə" yol tapırlar.

Yazıçı təsvir edir ki, Mehmanın işə başladığı ərazidə ağır cinayətlər baş vermişdir. Müstəntiq Murtuzov Kamilovla birləşərək bu cinayətlərin üstünü

hər vasitə ilə örtür. Belə cinayətlərdən biri anbardar Məmmədخانın öz arvadını öldürməsidir. Kamilovun təhriki ilə müstəntiq Murtuzov qatili hər vasitə ilə təmizə çıxarır. Prokuror Mehman isə qatilin izinə düşür və cinayətin üstünü açmağa başlayır. Bundan vahiməyə düşən qüvvələr hər vasitə ilə Mehmana mane olmağı qərar alırlar; buna görə də Qaloşlu adam vasitəsilə Mehmana təzyiq göstərilir. Beləliklə, povestdə Mehman cinayətin vahiməsi ilə həm işdə, həm də ailəsində üzləşməli olur.

Onun üçün Məmmədخان kimi qatillər dəhşətli deyildir, dəhşətli olan arvadının Qaloşlu adam vasitəsilə cinayətkarlarla əlaqəyə girməsi, canilərin onun ailəsinə yol tapmalarıdır. Mehman bunları bildikdə qəti və sərt hərəkət edir. O, ictimai təmizlikdən, qanunun aliliyindən danışdığı yerdə Qaloşlu adamın istehzalı baxışlarının ona çevrildiyini hiss edir və bu məqamda öz arvadının qolundakı qızıl saatı xatırlayır. Hiss edir ki, Qaloşlu adamın istehzalı baxışı bu qızıl saatla bağlıdır. Yazıçı qəhrəmanın bu ruhi vəziyyətini belə təsvir etmişdir: "Ürəyindən bir səs gəlirdi... bir çıqqıltı eşidilirdi... Xırdaca saatın əqrəbi ahəstəcə yeriyir, saat çıqqıldayırdı. Parlıtısı aynaya düşən qızıl saat onun gözlərini yumdu, saat ürəyində çıqqıldadı. Elə bil ki, dünya Mehmanın başına uçdu. İclasdakı vəziyyətinin səbəbini başa düşdü. Xal düşmüş ürəkdən bir çıqqıltı ona cavab verdi: çıq-çıq..." Yazıçı Mehmanın gərgin ruhi vəziyyətini, evində gördüyü qızıl qadın saatının məhz Qaloşlu adamın əlilə onun evinə yol tapmasını necə hiss etdiyini psixoloji dəqiqliklə ifadə edə bilmişdir.

Lakin cinayətkar qüvvələr Mehmanı qorxutmur. O, nəinki kənardakı canilərlə, evindəki adamlarla da, qayınanası Şəhla xanım ilə da, arvadı Züleyxa ilə də sərt davranır. Züleyxa, əlbəttə, anası Şəhla xanım deyildir. O, səhv addım atdığını bilir və həyəcan keçirir. Şəhla xanımı isə son dərəcə hiyləgər və meşşan bir qadındır.

Povestdə yazıçı bir sıra nəcib insan surətləri yaratmışdır. Məlikə xanım, Məlikzadə, onun qızı Dilgüşa belə təsir bağışlayırlar. Bunlardan Mehmanın anası Xalun xüsusi qeyd olunmalıdır. Yazıçı povestdə ona bir qədər az diqqət vermişdir, buna baxmayaraq bu qadın - Xatun ana nəcibliyi, ana qəlbi ilə oxucusunu mütəəssir edir, yadda qalır.

Mənfi liplər içərisində xüsusilə Qaloşlu adam çox canlı və dolğun çıxmışdır. O, povestdə cinayətkarlığın rəmzi kimi ifşa olunur.

"Mehman" odibin realist-psixoloji üslubda yazdığı yüksək dərəcədə maraqlı bir povestdir.

Yazıcının "Məhtaban" (1962), "Güzgü göl əfsanəsi" (1967), "Kəsilməyən kişnərti" povestləri isə üslubca və mündəricəsindəki oxşar cizgilərin maraqlı rəngarəngliyi ilə fərqlənir. Müəllif əgər "Öz minnətinə" povestində heç kimə əyilməyən, məğrur təbiətli bir insanın obrazını yaradırsa, "Məhtaban"da dərin ictimai-siyasi problemlərə toxunur. Yoxsul, lakin azadlıq ideyaları ilə çırpınan Məhtabanın mənəvi gözəlliyi, onun hər cür saray çəkişmələrindən yüksəkdə dayanan və azadlıq arzuları ilə döyünən qəlbi, fikri

və hissiəri ustalıqla qələmə alınmışdır. Öz taleyini qoca Məmalik xanla bağlayan Məhtabanın saf duyğuları yaşadığı mühitin dar çərçivəsinə sığır. Onun həyatını Məmalik xanın yaxın adamları zəhərləmək üçün yeganə övladının əmgəyinə riyakarlıqla iynə yeridib, faciəli ölümünə səbəb olurlar. Bu povestdə insanın yaşayıb-yaratmaq eşqi, məhəbbət hissləri, qoca Məmalikin həyat eşqi və Məhtabana olan saf duyğuları xüsusi hərərətlə, humanist mövqedən əks etdirilmişdir.

S.Rəhimovun bütün yaradıcılığına xas olan saf, insanı ucaldan, qanadlandıran romantika bu povestin bütün ruhuna hopdurulmuşdur. Xalq həyatından və xalqa inamdan gələn bu romantik pafosu biz onun "Güzgü göl əfsanəsi"ndə də görürük. Maral əfsanəvi gözəlliyə malikdir. O, müqəddəs suda yuyunub, daranıb özünə məftun olur və istəyir ki, hamı onu tərifləsin. Onun yeganə həmdəmi həmişə şadlıq elçisi Qəcəldir. Qəcələ başa düşür ki, hədsiz tərif insanı yıxa bilər. Çəqqal Maralın bu zəifliyindən istifadə edib onu boş, yağlı vədlərlə tərifləyir. O, guya Maral xanımın yolunda ölümə belə getməyə hazırdır. Buna görə onu ağızdolusu tərifləyib, Güzgü göldən uzaqlaşdırıb parçalamaq istəyəndə Qəcələ Çəqqalın gözünü dəşir. Maral xəyanəti görüb, səhvini başa düşür. Yersiz tərifdən ancaq çəqqallar qazanır. Həm də gözəllik bitib-tükənməyən sərvət deyildir, onu qorumaq, qədrini bilmək, bəd nəzərlərdən himz etmək lazımdır.

"Kəsilməyən kişnərti" povestində də xalq yaradıcılığımdan süzülüb gələn obrazlar bir növ günün vacib problemlərlə qaynayıb-qarışır, yazıçı qələmi ilə yeni məna alıb yüksək sənət səviyyəsinə qalxır. Povestdə hadisələr Gəyəzən dağında cərəyan edir. Göyalı və Qaratelin yeddi qızları var. Bütün ailə oğul həsrətilə yaşayır. Nəzir-niyazdan sonra Göyalının oğlu olur. Körpənin adını Şükran qoyurlar. Oğul Şükran böyüdükdən sonra ona on yaxın həmdəm atı Ulduz olur. Şükran gözəl, mərd və cəsarətlidir. Onun atı Ulduz fədakarlıq, zirəklik, cəsarət rəmzidir. Mozalan isə bədxahlığın, riyakarlığın, şər in uğursuzluğun təmsalidir. Yazıçı bütün bu obrazlara şərti-metaforik bir libas geyindirib, onların təmsil etdikləri ideyalarda dərin müasirlik ruhu var.

"Bəhram və Zərəfşan" povestində də təlim-tərbiyə, saf insani münasibətlərə, həmçinin insan həyatını bəzəyən və gözəlləşdirən məhəbbətə toxunulmuşdur. Bəhram da, Zərəfşan da müəllimdir və gəncliyin tərbiyəsində nümunə olmağa layiqdirlər.

"Uyğundu" (1965) povestini S.Rəhimov böyük ədibimiz Cəlil Məmmədquluzadənin xatirəsinə həsr etmişdir. Povestdə əliəyriyələrin, rüşvətxor və fırıldaqçıların əməlləri ifşa olunur. Eyni yazı tərz, yəni əyriliyi, oğurluğu, müftəxorluğu tənqid, halal zəhməti, əməyi təbliğ "Pirqulunun kürkü" povestində də mühüm yer tutur. Bu əsərlərin əsas qayəsi saflığın, təmizliyin qorunmasından ibarətdir. Təsədüfi deyil ki, yazıçı surətlərin birinin dili ilə deyir: "Haramı buraxsan, daraşib dünyanı yeyər". Povestin əsas qəhrəmanı düzlüyün, hala zəhmətin, dözümlü və iradənin canlı ifadəsidir.

"Kəpəz" povestində isə S.Rəhimov yenə də xalqın gözəl adət-ənənəsinin, təbii gözəlliklərinin qorunması məsələsinə toxunmuşdur. Öz ailəsi ilə Kəpəz dağı ətəyində istirahət edən professor Ərşad Ərşadzadə xalqın varlığı ilə bağlı el havalarını, sazı, bayatıları, təbiət gözəlliklərini dərin məhəbbətlə sevir. O, oğlu Şahini də bu ruhda tərbiyə edir. Onun arvadı Cavahir xanım isə ərinin saza, el havalarına olan aludəçiliyini köhnəlik əlaməti kimi qiymətləndirir. Professorun sazı xalqının üstündən asması onu əsəbiləşdirir. Yazıçı obrazlı şəkildə belə bir fikri təlqin edir ki, insan təbiətin ecəzkar gözəlliyindən zövq almalı, mənsub olduğu xalqın mütərəqqi və işıqlı adət-ənənələrini qorumalı, onlardan bəhrələnməlidir.

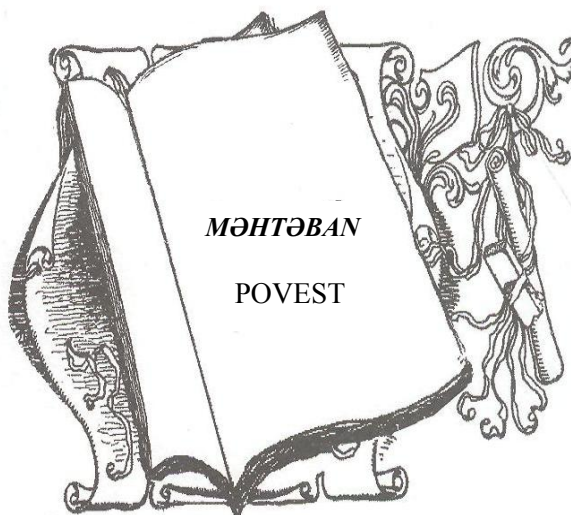
S.Rəhimov hekayə janrında klassik nümunələr yaratmışdır. Ədib "Pəri çinqılı" (1959), "Gülən balıq" (1964), "Gülsabah" (1968) kimi kitablarında topladığı əsərlərində xalq yaradıcılığı motivlərinə əsaslanıb uşaq dünyasından rəngarəng, maraqlı lövhələr yaratmışdır. Onun folklordan istifadə edib yazdığı hekayələri müəllifin xalq yaradıcılığını mükəmməl bildiyini, canlı, həyatı lövhələr yaratmaq, qüvvətli yumora və satirik qələmə malik olduğunu, yüksək istedadını, müdrikliyini, həyat və insanlar barədə zəngin təsəvvürünü bir daha nümayiş etdirir.

S.Rəhimov nəsrin müxtəlif janrları arasındakı sərhədi çox gözəl bilir və hər janra uyğun həyat materialı seçir. Psixoloji dərinlik, surətin düşdüyü vəziyyətin, mühitin bədii təhlili onun nəsrini səciyyələndirir. Bu xüsusiyyət ədibin roman və povestlərində olduğu kimi, "Su ərizəsi", "Üzsüz qonaq" kimi hekayələrində də aydın görünür.

* * *

S.Rəhimovun bir sıra ədəbi-tənqidi məqalələri vardır ki, onların bir qismi "Yazıçı və həyat" kitabında toplanmışdır. Bu məqalələrdə zəngin həyat təcrübəsinə malik yazıçının xalq yaradıcılığı, xəlqilik, konflikt, müsbət qəhrəman, ədəbi tənqid və s. barədə mülahizələri öz əhəmiyyətini saxlamaqdadır.

S.Rəhimov xalq dilinə, Azərbaycan dilinin bədii ifadə imkanlarına dərindən bələd yazıçıdır. Onun üslubunda klassik və müasir ədəbi-bədii dilimizin on yaxşı ənənələri birləşmişdir. S.Rəhimovun dil və üslub cəhətdən Azərbaycan nəsrinin böyük klassiki C.Məmmədquluzadəyə yaxın olduğunu deyənlər haqlıdirlər. Xalq danışığı dilinin və onun zəngin ifadə xüsusiyyətlərinin incəliklərindən məharətlə istifadə hər iki sənətkarı dil və üslub cəhətdən bir-birinə yaxınlaşdırır. Ölməz ədibin duzlu yumoristik və kəskin satirik üslubunu S.Rəhimov böyük ustalıqla mənimsəmiş, onun yaxşı davam və inkişaf etdiricilərindən biri kimi tanınmışdır.

Ərdəha xanı Məmalikin yaşı yetmişə çatmışdı. Yeganə qızı Ərmağanı ərə verəndən, əzazil xanımı Sərəncamı xanlıq sərdabəsində dəfn edəndən sonra tənha qalmışdı. Son vaxtlar xanın gözü Pəhləvan Məmmədin yetim qızı Məhtabana düşmüşdü. Qoca xan daima girəvədə durur, Məhtabanı ələ keçirmək üçün fürsət axtarırdı.

Xan bir gün qonum-qonşusunun palaz-paltarını çayda yumağa aparan Məhtabanı gördü. O, axşamüstü kəsmə cığırla çayın qırağına endi... Günəş batdı... Ay ulduzlar arasında göründü... Xan ətrafı dinlədi...

Məhtaban yan-yörəsinə göz gəzdirdi. O, zığ-zımrığa bulanmış cır-cındasını tez-tələsik əynindən çıxarıb daşlara çırpa-çırpa yudu, sıxıb açdı, iydə kollarının üstünə sərdi. Sonra dönüb uşaqların irili-xırdalı daş, qaya ilə çayın qabağını kəsib düzəltdikləri ağ köpüklü gölə düşdü. Qız əzəlcə yaxşıca yuyundu, qayıdıb üzü üstə üzməyə başladı. Özünü iydə kollarının arasına verib marıqda duran qoca xanın ağ bıqları tir-tir titrəyirdi. Sanki ayın bir parçası qopub gölə düşmüşdü...

Qoca xan dikəlib göldə üzən qızı həris nəzərlə süzdü:

- "Xudaya, nə xilqətdir!.."

Xan öz qocalığını unudub bir konüldən min könülə Pəhləvan Məhəmmədin yetim qızı Məhtabana vuruldu, gününə tək bircə gün də qalsa onu özünə gəlin edəcəyinə söz verdi:

- "İlahi, bu nə xilqətdir!.. - Xan təkrar etdi... - Əgər bu qız yamaqlı cır-cındır içindən, bozarmış çadradan çıxıb, barigahda xanımın köhnələrindən geyinsə, gör onda nə qiyamət olar?!".

Bəli, onda xan hansı möcüzə ilə isə cavanlaşar, ömrü-günü təzədən başlar. Bu nazlı sənəmlə gün keçirmək onda gör neçə-neçə Ərdəha xanlığına dəyər!

Xan boğazını asta-asta arıtladı. Məhtaban insan hənirtisini aldı. O, tez göldən çıxıb iydə kollarından cır-cındasını götürdü, yaş-yaş əyninə aldı, büküb kənarda sərdiyi yamaqlı çadrasını da başına saldı. Xanın gözündən gözəlliyini gizlədi.

Amma xanın təsəvvüründə Məhtaban yenə ağ köpüklü göldə üzdü, ay nuruna qərq olan sular da qıvrılıb açıldı, qızın qumral saçları köpüklərdə buruldu.

İndi xan nə etsin? O, sinninin bu çağında qızın üstünə necə atılsın?.. Yox, əsla!.. Xan pəhləvan qızı ilə bacarmazdı, qızın qüvvəti qarşısında qoca qəşş edib yıxılar, ya qijiltılı çaya düşər, ya da göldə boğulardı.

Belə yalquzaq cəsarəti xanın cavanlıq çağlarında ola bilərdi... Qoca xanda o güc, o nəfəs indi harda idi ki, Məhtabanın qollarını qatlasın, cır-cındasını parçalayıb əynindən çıxarsın, onun ağzını qapayıb öz niyyətini yerinə yetirsin?! İşdir, qız səs-səmir çıxarsa, onun izini-tozunu yer üzündən itirsin. Yox, Məmalik xan qocalmaqdan artıq kaftarlaşmışdı... Onun sir-sifəti qırışmış, əl-ayağı бүrüşmüş, dizləri də əsməyə başlamışdı. Yalnız çuxura düşən gözləri qurd gözləri kimi ac idi...

Xan çöldən qırışan, içəridən acıxan gözlərini yumduqca Məhtabanı necə varsa, eləcə də görürdü. Sanki heykəltəraş bu qızı ağ mərmərdən yonubdur!.. Yox, qız heykəl deyil, nəfəs alır, canlıdır. Nəfəs aldıqca qocanın da canını alır:

- "İndi necə olsun, ilahi?!" İyde kollarından çıxmayan qoca xan, quruyub-qurumayan paltar-palazı üst-üstə toplayıb, başına alıb apan

Məhtabana qıyılan gözlərlə baxırdı...

Qoca xan Məhtabanı üzüyuxarı, Ərdaha kəndinə tərəf buraxdı, özü gölün kənarına endi. Köpüklü dalğalara xeyli baxdı... Üryan gözəl qocanın təsəvvüründə qıvrıla-qıvrıla üzdü... Xanın gözlərində odlu yaşlar gilələndi:

- Xudaya, sən məni sinnimin bu çağında divanəmi etmək istəyirsən?.. - Qoca cibindən dəsmalını çıxarıb torbalanan gözlərini sildi.

- Axır mən sənəin dərğahına düşüb tövbə etmişdim. Axır mən öz günahlarımı yumaq üçün Məkkəyə getməyi, sənə daxil düşməyi qət etmişdim. Axır mənim öz anasına oxşayan zalım qızım Ərməğandan başqa kim-kimsənəm yoxdur... Belə görünür taleyin hökmü ilə mal-mülk biganələrinədir... Mənim varisim yoxdur, olmayacaqdır, indi bu nə oyundur ki, mənim başıma açırsan, Xudaya!.. Xudaya, bu nə anlaşılmaz oyundur ki, gözlərim dünyadan doymur? - Xan, Savalandan üzuaşağı səs-səda sala-sala gələn qijiltılı çayın qırağında dayanıb, gölə həsrətlə baxdı. O, Pəhləvan Məhəmmədin yetim qızının gözəlliyi qar-

şısında səcdəyə düşdü. - Mənim Məkkəm! - deyə qoca üzünü qızın qədəmləri dəyən qumlarda gəzdirdi. - Ölüncən, öləndən sonra da mənim qibləgahım!..

2

Qoca xan imarətinə döndü. O, nə yerdə olduğunu bilmədi. Özünü tanımadı. Bilmədi ki, müqəddəsləşib ya kafirləşib? Zalımlaşib, ya məzlumlaşib? Xan qərribə vəziyyətə düşdü. Od tutdu, alışıb yandı. Elə ki, qocanın sümükləri çöllərin quru çırpısı kimi çırtacırtla alovlandı, tütünü təpəsindən çıxdı... Görünür, qoca son nəfəsinədək sönməyəcəkdi- Məhtaban xanın gözlərindən getmədi, cır-cındır geyinmiş, ağ mərmər heykəl öz varlığı ilə onun gözlərinin qabağında dayandı: - "Xudaya, bu nə cəncəldir, mən düşdüm?!".

Qoca xan neçə gün, neçə gecə öz-özü ilə əlləşdi. Bu yoldan dönüb qayıtmağa çalışdı. Ancaq hər necə etsə də, mümkün olmadı:

- "Bəlkə xudanın qisməti belədir", - deyə xan gecənin bir aləmində imarətindən düşüb, darvazadan çıxdı, Pəhləvan Məhəmmədin uçulub-tökülən, çalsız-çəpərsiz daxmasına yollandı. Xan daxmanın yeldən-küləkdən cırıldayan qapısının astanasında dayandı. Ona elə gəldi ki, Pəhləvan Məhəmmədin yetim qızı Məhtabanın qapısında deyil, şahənşah qəsrinin qapısında durubdur, içəri qədəm qoymağa cürəti çatışmır. O, çaşıb qalıbdır! Bilmir, burada necə edərlər, şaha necə təzim göstərərlər, necə onun müqabilində durarlar?! Gözəlliyn zəhmi qoca xanı basırdı... Xan özünü dabanlı qapıya verib komanın içini dinlədi... Məhtaban mışıl-mışıl yatırdı.... Onun nəfəsi qönçədən çıxan qızılgül kimi ətirli idi. Qoca xan burnuna dəyən bu ətirli nəfəsi lap yaxından alıb-udmaq istəyirdi. Titrəyən ürəyini toxtatmağa çalışan xan qapını astaca açıb içəri girdi. Dörd dirəkli damını orta bacasından düşən ay Mehtabanın surətində bədirlənirdi. Qız yenə də həmin cır-cındıra bükülü idi. Cır-cında özü də kəfrəm-

mitil içində idi:

- Xudaya, sən məni darta-darta haraya gətirmisən? - Xan yenə də bilmirdi; nə etsin. - Bəlkə bu daxmada Pəhləvan Məhəmməd sağ olaydı?.. Gör nə qiyamət qopardı?.. Pəhləvan Məhəmmədin gözü qızardı, qeyzə dolub qocanı qucağına alar, onu çıxarıb qapıdakı küllükdən üzüaşağı tullardı, sabahı nə olacaqdı, vecinə də almazdı... Amma

indi qız yetimdir... Yetim qıza dəyib-dolaşmağın nə qorxusu-ürküsü? Bir də ki, dəyib-dolaşan Ərdəha xanı ola, Ərdəham əhatə edən neçə-neçə kəndin cah-calallı əmiri ola!..

Qoca xan özünü cəmləşdirdi. Səcdəyə gedir kimi dizləri -üstə düşdü, başını əyib kilkə kimi yumşaq, qar kimi ağ saqqalını qızın bədirlənən üzünə söykədi... Qız xanın saqqalını sifətinə toxunan pişik quyruğu hesab etdi, ağır yuxusundan asanlıqla tərpənmədi, pişiyin çəkilib gedəcəyini güman etdi. Bir az keçincə Məhtaban insan nəfəsi duydu, əlini qaldırıb yoxladı, duyduğuna inana bilmədi! Axı, belə yumşaq tüklü nə olar? Əgər öz həddini aşan cavansa?.. Yox, cavan deyildir! Məhtaban quruyub yerində qaldı, qoca xan qırıq əlini qızın qabarıq döşündə gəzdirdi, vücuduna qılgıncım dolmuş kimi dilləndi:

- Qız Məhtaban!
- Sən kimsən?
- Mən? Ərdəha xanı!
- Bəlkə xan yol azıbdır?
- Yox, qız, səni deyib gəlmişəm!
- Xan gündüz kənizini hüsuruna çağıra bilməzdimi?
- Özüm qəsdən gecə pünhani gəldim!
- Bir yetimi rüsvayi-cahan etmək üçün?
- Yox, qocalan eşqimi cavan gözələ elan etmək üçün!
- Xanın bu hərəkəti gülünc sayılmazmı?
- Nə üçün gülünc sayılsın, qız?
- Xan... Babam yerində...
- Qız, eşq-məhəbbətə sərhəd-sünür yoxdur!
- Sərhəd-sünürü pozan xan, Pəhləvan Məhəmmədin yetim qızını

tapdalamağa gəlibdir!.. - Məhtaban qalxıb, cır-cında geyimində, cında mitilində oturdu:

- Mənim atam küştüdə bütün xanlığın başını nə qədər uca eləyib!..

Qoca xan, palaz parçasının üstündə yerini rahatladı:

- Bu sözlərin mənası nədir, Məhtaban?
- Mənası budur ki, qoca xan mərhum pəhləvanın məzarını təhqir etməyə

gəlibdir!

- Əsla, qız, əsla Məhtaban!

- Bəs gecənin bu aləmində böyük xanın belə hərəkətinə nə ad vermək olar?

- Ancaq ağılı başından oynayan bir qocanın sərsəmliyi!

- Ağlı başından oynayan xanın sərsəmliyini araya çəkən kimdir?
Ancaq yetim rüsvey olacaqdır. Qız birdən iç-in iç-in hiçqırdı:

- Xanı Quran qəsəminə çəkirəm, dursun, getsin!
- Sonra bəs, Məhtaban?

Gündüz qapısında kəniz durmağa gələrəm!

- Mən Məhtabanı sübhün tülundan imarətimin yuxarı eyvanında gözləyəcəyəm!..

- Qurana qəsəm qılıram, sübhün gözü açılar-açılmaz xanın hüsuruna gələcəyəm!

- Mən də imarətimin yuxarı eyvanından enib gözəlin qədəmlərinə düşəcəyəm!..

- Mən gözəl deyiləm, xan! Bu cır-cında içində nə gözəl?

- Mən gözəli köpüklü göldə ay nuruna qərq olanda görmüşəm!..

- Axır xan öz məhrəmindən başqa bir qıza, bir qadına göz yetirməməlidir!

- Mən gözəl Məhtabanı özümə məhrəm etmək qərarına gəlmişəm.

Xudaya, xan yuxu görür, ya mən?

- Nə xan yuxu görür, nə də Məhtaban, - deyər qoca titrəyən əllərini bacaya doğru qaldırdı:

- Bir Xuda bilir ki, mən eşqimə əsir düşmüşəm. Hər ikisi heyrət içində dayandı... Sanki onlar yuxu ilə həqiqəti bir-birinə qatıb-qarısdırırdılar. Nəhayət, qoca xan yerindən qımzanınca Məhtabanın pərakəndə saçlarını qırısq əli ilə tumarlayıb, ehtiram əlaməti olaraq onun alnından öpdü, dabanlı qapıdan çıxıb çəkildi...

Nə vaxtdan sonra qız özünə gəldi:

- "Bu qoca xandır, ya xanın qiyafəsinə girən başqa bir kəs?!" Hər kimsə, təcavüzə

keçmədi, istər-istəməz nəcib tərpendi, bakirə qıza toxunmaq qəsdində olmadı. Yalnız yumşaq saqqalım qızın həyəcandan qızaran üzünə söykəyib, əlini qızın qoşa narında gəzdirdi. Durub

gedərkən də qızın saçlarının arasından öpdü...

İndiyə qədər uçub tökülən daxmada tənha yaşayan Pəhləvan Məhəmmədin yetim qızı heç kəsdən hürkməmiş, qorxub çəkinməmişdi.

Hətta, o, dabanlı qapının dalına daşdan-qayadan qoyub, buranı bağlamamışdı da. Məhtaban yəqin etmişdi ki, bu obada heç kəs pəhləvan

Məhəmmədin namına toxunmaz, onun qürurlu adını ötüb aşmaz...

Əgər bir adam bu adı ötüb aşmağa cəsarət etsə, Ərdaha camaatı onu daş-kəsəyə basar. Axır Pəhləvan Məhəmməd nəinki başqa xanların meydana çıxardığı pəhləvanlarla güləşdə qalib çıxmışdı, hətta Tehranda belə şahənşah pəhləvatılarının da kürəklərini yerə gətirdiyi az olmamışdı. İndi Pəhləvan Məhəmmədin qızı, dam-daşı uçuq-sökük, həyat-bacası çalsız-çəpərsiz komasında gecələməsin, istəyir lap kəndin kənarında bir çavustanda məskən salsın, kimin həddi nə idi ki, onun dörd dövrəsinə dolansın, həndəvərində belə nəgüvara iş görsün? Deyirlər ki, "igid ölər adı qalar, öküz ölər gönü".

Pəhləvan Məhəmməd on il əvvəl Sərdar-millinin dəstələrinə qoşulmuş, bir mücahid, bir fədai kimi Qacar qoşunlarına qarşı qızğın döyüşlərdə unudulmaz şöhrət qazanmışdı. O, qızına var-dövlət qoymasa da, vüqarlı bir ad qoyub getmişdi...

Lakin hər necə olsa, Məhtaban Quran qəsəminə əməl etməli idi! Hər necə olsa, qız bu qəribə "röyanı" yoxlamaq istəyirdi.

... Sübhün gözü açılar-açılmaz, Məhtaban yerindən qalxdı, əl-üzünü yudu, pərakəndələn saçlarını darayıb düzəltdi. Cır-cında geyimini səliqə-sahmana saldı ki, əndamı görünməsin... Qız durub xanın imarətinə yollandı. Darvazaya çatır-çatmaz imarətin yuxarı tağbəndinə baxdı, qoca xanı intizarda dayanan görüncə qızın qədəmləri qurudu:

- "Deməli, əsla rəya deyildir! - Məhtabanın əti çimçişdi. - Deməli, Pəhləvan Məhəmmədin komasına gecə gələn xan özü imiş!..."

Mohtabam darvaza ağzında dayanan görən qoca əhdinə vəfa etdi, tağbənddən düşüb darvazan açdı, qızı salamladı, onu içəri dəvət etdi. Məhtaban naçar qaldı, cıncırını da çıxarmadı. O istəmədi ki, başqası bir söz bilib-əşitsin. Pəhləvan Məhəmmədin adına şübhəli şayiələr deyilsin...

3

Qoca xan cır-cında içində itən Məhtabanın əlindən tutub, imarətin əndərununa¹ keçirdi... Bir neçə mərtəbədən ibarət imarətin içəri həyatında tikilən, qabağında gülüstan düzələn çarhovuzlu guşəni, tağbənd eyvanlı qoşa otağı göstərdi:

¹ Ə n d ə r u n - imarətin içəri, naməhrəm görməyən həyətidir.

- Məhtaban xanım üçün hələlik imarətlə əlaqəsi olmayan bu əndərun otaqlar ayrılır!

Xan birinci otağın qapısını açdı, içərisi əlvan fərslə döşənən otaqda tək çarpayı qoyulmuşdu. Otaq çarhovuzun dövrəsində açılıb, papaqlayan qızılgüllər kimi gözəl və rəngarəng idi. Məhtaban vaxtilə mərhum anası ilə buraya gələn zaman xan imarətinin birununu¹ gördüyü halda, əndəruna buraxılmamış, bu pünhan hissəni görməmişdi. Əndərun Sərəncam xanımın öz ixtiyarında idi. Həyətdəki tağbənd eyvanlı otaq isə Tehrandan Ərdəhaya dəvət edilən xarici həkimin məsləhətinə görə ayrıca tikilmiş, sulu qəlyan aludəsi olan, döşü xəfənək bağlayan xəstə xanım üçün düzəldilmişdi. Xarici həkimin məsləhətinə görə sulu qəlyanını tərgidən Sərəncam xanım ömrünün qalan qismini bu otaqda, qızılgüllər arasında keçmişdi. Məhtaban da, Sərəncam xanımsayağı birunda olan qulluqçu-qırmızısaqqal, genşalvar, tənziqurşaqılı bağban, xidmət edəcəkdi. Hələ ki, Məhtabanı başqa bir kəs görməyəcəkdi. Məhtabanın xörək-çörəyini gətirən, qab-qacağı yığışdırıb aparən da bu bağban olacaqdı.

Məhtaban qaşlarına qədər ağaran qoca xanın bu əcaib əməlbazlığına təəccüb-edirdi. Ancaq hələki, xan da nəzakətlə tərənir, qıza qarşı heç bir güc işlətmir, cavan qızın onun eşqinə necə cavab verəcəyini, gözləyirdi. Həm də demək olar ki, qoca bağbandan başqa Məmalik xan özü də Məhtabanın xidmətində dayanırdı. Xan, xanımı Sərəncamın hələ cavan ikən tikdirdiyi bir dəfə də olsun əyninə almadığı paltarlardan üzünə satıb. Məhtabana geydirir, qiymətli zərrin libasda ola Məhtaban Məmalikin gözlərində dünya gözəllərinin ən gözəli kimi cılvelənirdi. Belinə qızıl kəmər bağlamış, başına zərli papaq qoyub, haşiyələri zərli, pürqiymət kəlağayı örtən, qızıl başmaq geyən qız Şərq nağıl və əfsanələrində söylənən qızlardan da gözəl idi! Əlbəttə, Məhtaban, gecə Qurana qəsəm qıldığı üçün gəlmişdi. Özü də istər- istəməz qoca xanın toruna ilişib, qızıl qəfəsə düşmüşdü. İndi Məhtaban kənara çıxsın, necə çıxsın? Çıxmasın, necə çıxmasın?! Bir də hər yan idi! Məhtaban eynindəki zər-zibanı çıxarıb, balaca-sandıqçaya yığıdığı cır-cındasını təkrar geyinib, uca hasarın aşsınmı, ya aşmasınmı? Məhtaban istəsə belə bu hündür hasardan aşağı bilərdimi? Bu nə tilsimdir, Məhtaban düşübdür?! "Bəlkə qoca xan hə-

¹ Birun - imarətin çölə baxan həyətidir.

qiqətən olan-qalan ağılını biryolluq itiribdir? Bəlkə xidmətində dayanan bu qırmızı saqqal bağbana yalvarıb-yapışmaq, onu vasitəsilə xanın qızı Ənnağa xəbər çatdırmaq ki, durma, gəl, atanın başına bir damcı da olsa, ağıl qoy?!" Bəlkə onda Məhtaban onu sıxıb-sıxışdıran zər-zibah libasdan çıxar, öz cırcındasını geyinər, buradan uzaqlaşar, yenə qonum-qonşunun palaz-paltarını Savalandan üzüaşağı gələn qijiltılı Ərdaha çayına aparıb, zoğal dəyənəyi ilə çırpa-çırpa yuyar, gün batıb, toran qovuşunca ay nur çiləyən göldə çimər, zığ-zımrığını töküüb, kəndə dönər, öz zəhmətinin çörəyini, öz minnətinə yeyər, kəfrəm mitilinə bürünüb, dabanlı qapının arxasında mışıl-mışıl yatar? Əgər qisməti olarsa, Ərdahanın bir naxırçısına, yaxud çobanına ərə gedər, olmasa, pəhləvan atasının ad-sanını gözləyib, ləkələnməyə qoymaz... Məhtaban qoymaz ki, əvvəlləri əlində toppuz oynadan pəhləvanlar kürəyini yerə gətirən, sonralar Qacar qoşunlarını dağıdan Məhəmmədin adına bir ləkə düşsün. Qız istəmər ki, əziz atasının xatirəsini özündən incik salsın, hər cümə axşamı komasına gələn müqəddəs ruhu incitsin, küsdürsün!..

Məhtaban düşünə-düşünə naz-nemətdən az-çox dada-dada bir növ güzəran keçirir, qoca xanın qızısan başının haçan, necə soyuyacağını gözləyirdi... O, qoca gülçüyə söz deyincə, cavab almadığına hey-rət edirdi. Görünür, Məmalik xan qoca gülçüyə nə isə təkidlə tapşırırmışdı. Buna görə gülçü də ağasının əmrinə əməl edir, Məhtabanla kəlmə kəsmirdi. Dünya görmüş bağban duyurdu ki, iş nə yerdədir. Axı, pirani gülçimün nə borcuna ki, xanın xanımı ilə kəlmə kəssin, pusquda dayanan ağasının qəzəbinə gəlsin? Özü də ömrünün bu vaxtında əndərundan çıxarılıb, güllükdən qovulsun. Deməli, Məhtaban tilsimə düşmüşdü!

Günlər keçir, Məhtaban təgbəndli otağından çıxıb, rəngarəng güllərə tamaşa edir, şırıltılı fəvvarənin müqabilindəki daş kürsünün üstündə əyləşir, qoca xanı gözləyir... O, daha xandan başqa heç kəsi gözləmir, gözləyə də bilmir,.. Məhtaban qoca xanı mülayim bir insan kimi, düşdüüyü ağır vəziyyətdə ona hamı olan bir adam kimi gözləyir... "Bəlkə xan hansı bir səbəbə görə məni sınağa çəkir? -deyə Məhtaban hərdən fikrə, xəyala gedir. - Əgər məni sınağa çəkirsə hansı sınağa, nə sınağına?"

Məhtaban baş tapmırdı! O, baş tapa bilmirdi ki, qoca sinninin bu çağında nə oyun çıxarır, hansı eşqindən dastan açır?.. Axı, bu qocada

hansı eşq ola bilərdi ki,-Məhtabanı-sarsıtsın, yerindən tərpətsin?! Atasından yaşlı, babası yerində qoca ilə qabaq-qənşər dayananda Məhtaban qıpqırmızı qızarırdı. Daha doğrusu, qız qocanın yerinə utanırdı. Qoca xan səbir göstərüb Məhtabanı tumarlayır, onun qumral hörüklərini tutub sinəsinə gətirir, palaz-paltar yumaqdan kobudlaşan barmaqlarına üzüklər taxıb oxşayır, özü də çox vaxt dilsiz oxşayırdı... Görünür, qoca xan gözləyirdi. O, gözləyirdi ki, bir gün Məhtaban dilə gəlsin, həyəcan içində titrəsin, nəhayət, başını qocanın sinəsinə söykəyib: "Səni sevirəm!" desin.

Qoca xan ha çalışsa da, Məhtabanın dilindən qıfıl götürülmürdü. Sanki qızın həmin gecə açılan dili daha bağlanmışdı. Elə bağlanmışdı ki, ömründə açılmayacaqdı!..

Məhtabanın kədərli gözləri qan-yaşla dolub-boşalır, dordə-qəmə qərq olan xan asta-asta geri çəkiliirdi. Axı, o zor-güc işləməklə deyil, öz oyanan eşqi ilə qızın ürəyinə hakim olmaq istəyirdi.

Yenə də günlər keçir, yenə də Məhtaban cıncır çıxarmır, gəldiyi oyla həsrətlə baxır, sanki xana yalvarır, onun könlünə rəhm salmaq istəyir. Məhtaban istəyir ki, qoca Məmalik rəhmə gəlsin, Ərdəha pəhləvanı Məhəmmədin ruhunu təhqir etməkdən çəkinsin, onu kənara buraxmasa da, əndəruna köçürsün, qulluqcu-qaravaşın içinə buraxsın!..

Yox, Məhtabanın gözlədiyi baş vermirdi. Həftələr dolanıb, aya calanır, xanın yumşaq sifəti birdən turşuyur, xan arada bir qəzəbə dolur, qızın gözündə zəhmlənirdi. Məhtaban da istər-istəməz, atası Pəhləvan Məhəmmədsayağı qəzəbə dolduğunu duyurdu. Qocanın gözləri cavan Məhtabanın gözlərinə saplanırdı. Birində hökmranlıq, birində vüqar! Xan addım-addım geri çəkilib, yumşalmağa məcbur olurdu...

Üstüörtülü oyun bir aydan da artıq davam edəndən sonra bir gün nahardan əvvəl xan çarhovuzun kənarında əyləşən gözələ yanaşıb salam verdi. Məhtaban da ehtiram göstərən qocanın müqabilində ayağa durdu. Bu dəfə daha başı ilə yox, xanın salamını dili ilə aldı. Xan şad-xürrəm oldu: "Deməli, Məhtabanın bir ay əvvəl gecədəki dili açılmışdır!".

- Gedək, Məhtaban xanım!
- Hara, xan?
- Barigaha!
- Hansı barigaha?
- İmarətimizə!

- Sizin imarətin, mənə nə dəxli, xan?

Qoca əli ilə qızın zər-ziba geyiminə işarə etdi:

- Daha hamısı aydındır ki, Məhtaban!
- Nə aydındır, xan?
- Bu libas çoxdan səni xan xanəsinin xanımı edibdir!
- Mənim üçün öz cır-cındam xoşdur, xan!
- Nə üçün, Məhtaban?
- O paltar mənə azadlıq verirdi!
- Yox, Məhtaban! Yoxsulluqda, kasadlıqda nə azadlıq? - Xan

Məhtabanın biləyindən tutdu, onu əndərun tərəfindən imarətinə keçirdi.

Birinci mərtəbədən üçüncü mərtəbəyə qədər gəzdirdi. Əlvən xalılarla bəzənmiş otaqlar güllü çəmənzarı andırırdı.

Xan otaqlara işarə ilə qızdan soruşdu:

- Hə, necədir? Məhtaban xanım?
- Allah sahibinə qismət eləsin, xan!
- Sahibi sən, sənin övladın, - bizim oğlan varisimiz!
- Mən sizdən acizənə təvəqqe edirəm, xan!
- Daha iş-işdən keçibdir, Məhtaban!
- Mən sizi Quran qəsəminə çağırıram, xan
- Mən də sizi Quran qəsəminə çəkirəm, saf eşqimi daşa çırpmayın!
- Siz doğru danışırırsınız, xan, ya qoca vaxtınızda zarafat edirsiniz?
- Bu qədər də zarafat olarmı,-Məhtaban?
- Qızınız Ərməğan bilsə, qiyamət-qopamazmı?
- Nə üçün Ərməğan qiyamət qoparsın, qız?

Çünki siz mərhum xanımın xatirəsini təhqir edirsiniz! -Ərməğan mənim vəkilim deyil!

- Ərməğanın övladlıq haqqı var!
- Ərməğan öz haqqını-cehizini çoxdan alıb bu malikanədən gedibdir!
- Yenə də Ərməğan sizin varisinizdir!
- Ərməğan mənim- dədə-baba düşmənim oğlu Ərdahana əra gedibdir! 1
- Axır nə üçün siz onu dədə-baba düşməninizin oğluna ərə verirdiniz?
- Guya aramızdakı köhnə ədavət alovlanmasın!
- Bəlkə köhnə ədavət izdivacdən sonra sönübüdür?
- Yox, ədavət qiyamətə qədər sönən deyil. - Məmalik xan nəfəsini dərdi, -

bu ədavət üstünü qor basan, için-için yanan közə bənzər!..

- Siz indi məndən nə istəyirsiniz, xan?
- Mən sizdən saf eşqimin si olan oğul övladı istəyirəm!
- Xan baba mənim yetimliyimə rəhm etsin!
- Yetim son yox, mənəm! - Qoca xan göl qırağında cibindən çıxardığı dəsmalla gözlərini sildi. Özünü saxlaya bilməyən qocanın çıxıq umuzları aramsız atılıb düşdü...

4

Məhtaban naçar qaldı. Qocanın səssiz-səmirsiz için-için ağlamağı, onun ağ, yumşaq saqqalından göz yaşlarının süzələnməyi qızı çaşdırdı. Məhtaban bilmədi bu nə deməkdir? Oğlan övladı, xan mal-mülkünə varis, Məhtabanın xan zadə anası olması - hamısı, hamısı ona yuxu kimi gəlir. Pəhləvan Məhəmmədin bikəs qızında, heç bir sevinc doğurmurdu. Ancaq qoca xanın pərişanlığı nə isə, qızın ürəyində tərəhhüm hissələrini, tərpədirdi... Bu hissələr heç də məhəbbətdən nəşət etmirdi. -Bu hissələr cavan qızın babası yerində bir qocaya qarşı yazıqlıq hissələri idi. Qocanın hədsiz təlaş getdikcə qəribə görünürdü. Axı, qoca xan niyə bunca təlaşa düşsün, niyə öz bəzəkli imarətini yetim qıza göstərsin, ondan öz saf məhəbbətinin meyvəsi ola bilən övlad, oğul varisi istəsin?! Gör bu zəhrimar qocalıq xanı necə də çaşdırıbdır! Ölüb-getmək, bu qədər mülki-dövləti öz köhnə yağışının övladına qoymaq, xanın beynin necə də yerindən oynadıbdır! Bu hiss Məhtabanın həvəsinə düşən xana doğrudan da güc gəlirdi! Elə güc gəlirdi ki, qocaya aman-iman vermir, Məhtabanın gözəlliyi ilə birlikdə onun qoca beyninə hakim kəsilirdi. Əgər qoca yıxılıb ölsə, oğul varisi olmayan xanın bütün əmlakı qız varisinə, düşmən sicillisindən olan nəvələrinə qalacaq. bir-qəddərdən nəvələrdən də ana-babalarını unudacaq, xanın mal-mülkü düşmən mal-mülkünə qarışacaq, Məmalik ad-sanı itəcəkdir... Pəhləvan Məhəmmədin bikəs qızı olmasın, lap üstü unlu bir dəyirmançı qızı olsun, xana varis gərək idi - oğlan varisi!.. Elə oğlan varisi ki, xanın yurdculu olsun, onun öz sicillisini daşısın, dədə-baba düşməninə dəri diddirməsin... Bu varis gərək Məmalik xanın cavanlığından da tikanlı, kəsərli, ötkəm olsun, düşməne bac verməyən qədim xanlıq ocağının tüstüsünü Savalana doğru dik çıxarsın, nəinki atasının mülkünü, malını əlində saxlasın, hətta bu mal-mülkün üstünə də gəlsin, böyük hökmrən olsun.

O mətləb ki, xan cavanlığında düşünməmişdi, indi düşünürdü... Məhtabana vurulmasının daxili səbəbini də özünə aydın edirdi. Qoca xan daha tutduğunu buraxmayacaqdı. Bir halda ki, Məhtabanın dünya gözəlliyi qocanın ruhunu oxşayıb, onu məftun etmişdi, ona cavanlığını da olmasa, az-çox cavanlıq hisslərini qaytarmışdı, daha qocanın yuxuları gecə ərşi-ələyə çəkilmışdı. Məhtaban bir an belə qocanın gözlərindən çəkilib getmir, üryan qız ay nur səpələyən göldə üzür, birdən də əndəruna dönüb, gümüşü fəvvarədə, xanın məhrəmi kimi onun gözlərinin qabağında çəkinmədən çimirdi. İki iştiaq bir-birinə qarışır, qocanın qətiyyəti artırır. Ağsaçlı, ağsaqqallı qoca xan başını itirə də, öz qərarını itirmirdi:

"Nə Ərmağan?! Hansı Ərmağan xanımla nə məşvərət, nə məsləhət?!".

Yəqin ki, Ərmağan xanım atasının yersiz iştiaqına qarşı şaqqa çəkib güləcək, qocanın ağ yunlu başının tamam xarab olduğunu deyəcək, onun qayınatası, qırıxqı sifətli Həlaku xan da fürsəti fəvvarəyə verməyib əlinə şeypur alıb var gücü ilə çalacaq, qohumunu oynadıb mızalan tutan dana kimi dingildəəcək, az qala ağsaqqal xanı ala-bəzək danaya döndərəcəkdə. Bəlkə də Həlaku xan girəvəni əlinə keçirib, qohumunun təamına zəhər də qatıb onun son niyyətini pozacaq, onu gözəl-göycək Məhtabanla gün keçirməkdən, həm də oğul varisi olmaqdan bənəşib edəcəkdə!..

Yəqin Həlaku xan elə məhz buna görə öz vaxtında axund-üləmanı araya salıb Məmalikin yuxuda olduğu bir vaxtında onunla qohum olub ki, işi belə udsun! O, bəlkə elə Ərdaha mülkünə yiyələnmək üçün oğlunun adını yaraşdırıb Ərdahan qoymuşdu. Bəlkə oğluna ona görə açıq-aydın "Ərdaha" adı qoymayıb ki, birdən Məmalik xan düşmənin niyyətini tez başa düşər. "Ərdaha mülkü, Ərdaha xanıdır!" - deyər tez oyanar, dədə-baba düşməninə qarşı ayıq-sayıq dayanar.

Hələ gərək Ərmağan xanım da heç Həlaku oğlu Ərdahana ərə getməyəydi! Özü də bir deyil, bir-birinin ardınca Həlaku sicillisinə mənsub dörd oğul doğmayaydı...

Məmalik xan nəvələrini istəmirdimi? - İstəyirdi! Ancaq Məmalik düşündükcə, əsnəyib oyandıqca, nəvələrinin sicillisi ox olub onun gözlərinə batırdı... Axı, bu sicilli düşmən sicillisi idi! Axı, bu sicilli nəinki Məmalik xanla, nəinki onun dədə-babası ilə, hətta onun lap qədim əcdadı ilə vuruşmuşdur. Onlar qoşunkeşlik edib qanlı döyüşlərə

meydan açmışdılar. Axı, o tərəfdən do, bu tərəfdən də nə qədər desən kənd oba, ev, daxma odlanmışdı. Nə qədər desən acı-acı tüstü başı dumanlı Savalana dikəlmişdi. Bəs necə olmuşdur ki, düşmən Hələku Məmalik xanın ağlını birdən, qəfildən belə oğurlamışdır?! Məmalik yeganə qızı Ərmağanı düşmən sicillisinə ülfət naminə ərə vermişdi. Gör düşmən Hələku necə hiylə işlətmış, nə cür məklərə əl atmışdı?!

Bəlkə xan qızını qonşuluğundan xeyli uzaqda başqa bir xanın oğluna ərə verəydi, ya Tehrandə, Təbrizdə bir tacirbaşı ilə qohum olaydı? Artıq gec idi!

Bir də, Məmalik xan Ərmağam kimə ərə vermiş olsaydı, yenə də bir idi - onun varisi yad sicilli olacaqdı. Hər necə olsa ona öz varisi, öz sicillisi gərək idi!

Gec oyanıb, gec əsnəyib, gec ayılan xan hər necə pərişan olub, olmasa da, bütün bunları düşündükcə, gözəl-göyçək Məhtabandan ikiəlli yapışırdı. O, gözünün Məhtabana düşdüyünü də, göl qırağına getdiyini də, gecənin yarısında Pəhləvan Məhəmmədin daxmasına yollanmağını da, qızı Quran qəsəminə çəkib sübhün tüluunda imarətinə gətirməyini də, əndərunda ona yer verməyini də, qolundan tutub imarətini gəzdirməyini də, qızın eşqində süzən olmağını da doğru-dürüst sayır, gec də olsa, faydalı hesab edirdi... Ancaq bəs necə etmək ki, Məhtaban ipə-sapa yatsın, xanın döyünən, çırpınan qoca ürəyinə ürəklə cavab versin? Qocanı qəbul etsin, onu özünə ər saysın, xanın dediklərinə inansın!.. İnansın ki, burada riya yoxdur...

Xan görürdü ki, Məhtabanda ona qarşı tərəhhüm-ehtiram hissindən başqa həvəs yoxdur. Məhtabana görə qoca xan yanıb-yanıb sönən bir ocaqdı. Məhtaban isə sönən ocağın qır-qırıntısı ilə əylənmək, onu təzədən qalamaq, alov düzəldib qızınmaq istəmirdi. Qızın cır-cında içində döyünən ürəyi qocanın zahiri təmtəraq və dəbdəbəsi ilə heç vəchlə razılaşa bilmir, özünü şöhrətə, əgər olsa, oğlunu varisliyə-vəliəhdliyə sata bilmirdi. İş yaman düyünə düşmüşdü. Bu düyünün necə açılacağını nə qoca xan, nə də çarhovuz kənarındakı daş kürsüdə oturan Məhtaban bilirdi. Hər ikisi taleyin hökmünü gözləyirdi:

"Görək Məhtaban könülə gələcəkmi?..". "Görək pərişan qoca qızı qızıl qəfəsdən buraxacaq mı?..".

Hər ikisi bir-birini sınayırdı. Məmalik qoca səbri ilə, Məhtaban cavan iradəsi ilə!.. "Görək!" Bu "görək" də ağır tərpnib uzun çəkir, ayaqlarından daş asılan gündüz gecəyə, gecə də gündüzə qarışıb gedirdi...

Nəhayət bir gün xan Məhtabandan xəbərsiz mühüm bir işə iqdam etdi. Axundu evinə çağırıb, Məhtabanın kəbinini kəsməyi təklif etdi:

- Xan sağ olsun, Məhtaban Məhəmməd qızının izdivaca razıməndliyi varmı?

- Bəli, bir aydan artıqdır ki, Məhtaban Məhəmməd qızı mənim əndərunumdadır!

- Bəs, xan sağ olsun, belə gec kəbin kəsdirməyə nə ad vermək olar? - kotul dişli axund irişə-irişə soruşdu. - Xəlayiq deməzmi daldan atılan daş topuğa dəyər?

- Xeyr, axund, heç də daş topuğa dəyməz! - Xan qəzəbə doldu.

- Sən mənim və bütün xan nəslimin necə izzətli-şərəfli olduğunu bilməmiş deyilsən!

- Bişəkk, bişübhə!.. Leyk siz də Allahın əmri, peyğəmbərin şərəitinə bizim necə cavabdehində olduğumuzu da bilməmiş deyilsiniz!

- Mən heç zaman Allahın əmrindən, peyğəmbərin şəriətindən çıxmamışam, axund! O qız ayağıyla atası evindən necə gəlibsə elə də bakirə halmda qalıbdır!

- Fətabarakallah, əhsənul xaliqin!..-

Bəli, Allah-taala Pəhləvan qızı Məhtabanı elə hüsəndə-xilqət edibdir!

- Xaliq özü bu ayəni gözəl xilqətə risalə buyurubdur, xan!

- İndi şəkk-şübhaniz qalmadı ki, axund... İstəsəniz Məhtaban xanımı hüzura da dəvət edə bilərik!

- Xan özü buyurandan sonra başqa şəxsin şəhadətinə nə ehtiyac?

Axund nikahı cari edəndən, muzdunun müqabilində xandan qiymətli ənam alandan sonra əba-qəbasını yığıb-yığışdırıb, dalı-dalı çəkildi, pillələrdə bürdrəsə də yıxılmadı. Xan darvazasından çıxan kimi daban alıb qaça-qaça getdi...

Axund varıb gedəndən sonra xanı fikir götürdü: "Yaxşı gördüm, ya pis. Ancaq xana elə gəldi ki, qızın tərəbbüdünə xitam vermək üçün əqdnamə zəruri idi. Ona görə zəruri idi ki, bəlkə Məhtaban izdivaca inanmır. Qızın beyninə batmır ki, həqiqətən xan onu özünə ərus məhrum edər? Nə işə Məmalik özünü fırtına içində hiss etdi. Bir də düz, ya əyrinə olmuşdusa, artıq olmuşdu!... İndi Məmalikin bu dünya üzündə Məhtabandan savayı ürəyinə yapışan, onu Özünə aludə edən kim var idi?"

Xan kəbin kağızını diqqətlə oxudu, Allahın əmri, Məhəmmədin şəriəti ilə, Pəhləvan Məhəmmədin qızı Məhtaban Ərdaha xanı qoca Məmalikə halal olmuşdu! Bəs Məhtabanın könü necə? Qız nə deyir? Bəlkə səbri tükənən xan əhd-ilqarına xəyanət etmişdir?

Qocanın ürəyi yerindən qopmaq dərəcəsinə gəlirdi... O, indi kimin yanına gedə bilərdi?.. Kiminlə öz ürək döyüntülərini bölüşdürə bilərdi? Pəhləvan Məhəmmədin yetimçəsindən başqa!

Bəlkə axund cari edən kəbin kağızını sabaha saxlamaq, axundu çağırmaq, ona iki o qədər də ənam verib, qeyri-mütəqabil təlaqi geri oxutdurmaq? Bəlkə məhbub qızı qəfəsdən azad edib, ona pərəstarlıq göstərib, öz tayı-bərabəri olan bir cavan çobana, naxırçıya, rəncbərə ərə vermək?

Yox, Məmalik xan, bütün dünyanı öz əlindən versə də, Məhtabanı verə bilməzdi. Nə qədər gülünc və namünasib görünsə də, qoca xan gözəl Məhtabam bütün varlığı ilə, ürəyinin olan-qalan qığılcımı ilə sevirdi.

Belə isə bəs dünya görmüş xan niyə tərəddüd göstərir. Ona görə tərəddüd göstərir ki, könülsüz yaşamağın duzunu-tamını dadıbdır. O, könülsüz yaşamağın cəhənnəm əzabını çəkibdir. Xan ömrünün qocalan çağında tək bir gün, lap bir saat da olsa könüllə yaşamaq isləyirdi... Xan istəyirdi ki, bircə dəfə də olsa Məhtaban onu öz qüvvətli qolları arasına alsın, bütün gücü ilə qocanı sıxsın, sıxsın, gərəksə, canını da çıxarsın! Qoca Məmalik canını pəhləvan qızından əsirgəməzdi. Əgər qoca bacarsaydı, ətraf xan və xan onu istehzaya qoyub, onu dəlidivənə saymasaydı bütün Ərdaha xanlığını Məhtabanın adına salar, qoca gülçünü əndərundan biruna çıxarıb, özü bağbanlıq edər, nazəndə mələyə qulluq göstərər, ölüncə xidmətində dayanar, bu işi özü üçün əvəzsiz səadət sayardı.

Ancaq Məmalikin ürəyindən keçən mümkün idimi? Axı, xan xandır! Kimdi xanı özbaşına buraxan? Məhtaban söyləyən kimi hələ gör Ərmağan xanım bu əcaib izdivaca nə deyəcək, nə hoqqa çıxaracaq! Qırıqsifət Həlaku xan, oğlu Ərdahan necə rixxənd edib Məmalikin yersiz hərəkətinə güləcək, bəlkə də nalayiq sözlərlə onu bihörmət edəcəkdilər.

Əl-ayağı titrəyən qoca xan başqa yana yollanmadı. Əndəruna endi, çarhovuzun qırağındakı daş kürsüdə əyləşən, günəşin qürabunu kədərlə yola salan qıza yanaşdı, səssiz-səmirsiz kəbin kağızını çıxarıb

ona uzatdı. Məhtaban yarım səhifəlik ağızı aldı, qart-qalın kağız parçasında bağdadi qələmlə cızılan yazılan birtəhər höccələyə-höccələyə oxudu, dili-dodağı təpidi, qart-qalın kağız qızın əlində kor-kobudluqla titrədi...

5

Qoca xanın övzai dəyişdi. O, axund əli ilə kəsdirədiyi əqdnaməni bir cadugər kimi Məhtabanın titrək əlində qoyub çəkildəndən sonra bütün yollar-rizlər Məhəmməd qızının üzünə bağlanan kimi göründü. Bismillahla başlanan əqdnamə hər şeyi kilidə saldı. İndi bu kilidi kim açacaqdı? Başqa əl görünmürdü! Deməli, qoca xan öz nəzakət qaydalarını pozub istər-istəməz birtərəfli hərəkət etmişdi. O, qızın razılığını gözləmədən zorakılığa salıb əqdnamə yazdırmış, Məhtaban Məhəmməd qızını şərən özünə arvad etmişdi! Bəs aradakı azman fərq? İyirmi beş yaş! Yetmiş yaş! Məhtabana görə indi bu fərqi təfərrüatına varan, aradakı yaş uçurumuna baxan hanı? Qacar səltənətində belə qanunsuzluğa qarşı başqa bir qanunla çıxan hanı? "Papağına vur, yıxılmadı qız malındır!". Halbuki Məhtaban papaqla yıxılan deyildi! O ərgən oğlan kimi qüvvətli, zərli əlbisədə lap gözəldi. Heç bir yetim-yesirlik Məhəmməd qızını meşələrin cır alması kimi vaxtından əvvəl bürüsdürə bilməmişdi! Heç bir yetim-yesirlik pəhləvan qızını sındırır qırıqdıra bilməmişdi. Məhtaban mühitinin amansız məklərinə baxmayaraq yenə də həyat istəyirdi. O özü kimi bir cavanla, uzaqbaşı özündən on-beş yaş yuxarı olan bir oğlanla öz həyatını qurmaq istəyirdi.

Məhtaban gözəldi, ancaq nə edərsən ki, taleyi zəbundu. Bir gör tale əqdnamə kağızından qızın üzünə nə oxuyur! Məhtaban buraya bağlanmışdı, qəsəm qıldığı Quran əhkamının gücü ilə buxovlanmışdı. İndi yetmiş yaşlı xan olmasın, həştad yaşlı şil-şikəst bir əfəl olsun, qız əl-ayağından sarınmışdı, Görünür, Məhtaban daha xanın sərəncamında idi, onun halab idi. Onun dediklərindən çıxma bilməzdi, çıxsa, o dünyanın zəbanə çəkən cəhənnəm odlarını gözləməli idi!

Bax, kəbin kağızı qızın əlində necə də titrəyir, qızın gözlərindən axan leysan yağışı bağdadi qələmlə yazılan əhkamın üstünə səpələnir, ancaq yazılanı yuyub apara bilmir, silə bilmirdi! İndi Məhtaban nə etsin, necə etsin, hayana tərpənsin? Məhtaban bismillahla başlayan bu kağızı cırsınmı? Tikələrini də bu küllüyə səpələsinmi? Əgər Məhta

ban belə etsə, yenə də kağız qırıntılarından birimi, parasımı gizlənib qalacaqdı. Əsən yellər belə bu qırıntıları buradan başqa yana apara bilməyəcəkdi. Bəlkə də gülçü qoca bu qırıntıları söylə yığışdıracaq, Quran yazısını görüncə əzəlcə mat qalıb quruyacaq, sonra qorxu-ürkə xana təqdim edib ərz-bəndəçilik edəcəkdi.

- Bu belə nədir, qoca?
- Xan sağ olsun, Quran ayəsidir.
- Haradan tapdın bunları, kişi?
- Güllükdən!.. Çarhovuzun ətrafından!
- Bunu belə kim cırıbdır, gədə?
- Qurana qəsam qılıram xan, mənim gümanım çatmaz!

Yəqin qoca xan qəzəblə Quran yazılarını tutuşduracaq, bəlkə də kağız parçalarını yapışdıracaq, əqdnaməni oxuyacaqdı. Xanın bərələn gözləri zəhlənlənib dairələncək, genişləncəkdi... "Deməli, əncümənçi Məhəmmədin qızı öz yolunu azmışdır!".

Xan nə qədər gücmü, hiyləmi, səbirsizlikmi göstərüb birtərəfli hərəkət etmişdirsə, artıq şərən əqdnamə bağlanmışdı. Xan şərən Məhtabanı özünə halal etmişdi! Artıq Məhəmməd qızı Məhtabanın özü də bismillahla başlanan əqdnaməyə əl vurmaqda, onu cırmaqda acizlik çəkirdi! Yalnız qız öz göz yaşları ilə könlündən kənar bağlanan əqdnaməni yumaq, yazılarını pozmaq istəyirdi. Ancaq hanı ehkam halını alan əqdnaməni yuyub-aparan göz yaşları?! İndi Məhtaban bir saat deyil, istəyir lap bir gün ağlasın, faydası nə idi?! Yox, əqdnamə bağlanmış, Məhtabanın taleyi düyünlənmişdi. Axı, Məhtabanın ağılı kəsən, qulağı söz alan gündən mərhum anası qızım yatıranda da, yatağından qaldıranda da bismillah demişdi. Arvad isti suyu yerə tökəndə, kuzəsini çəşmədən dolduranda da bismillah demişdi. Məhtabanın tənümənd-hünərmənd atası geyinəndə də, meydana girəndə də bismillah demişdi. Onlar süfrə başına toplaşanda da bir-birinin üzünə baxa-baxa hamısı birdən bismillah demişdi. İndi bu bismillahlar uca barının üstündən bir neçə qat da barı çəkib Məhtabanın gözündə alınmaz istehkama, aşılmaz qalaya çevrilmişdi. İndi Məhtaban üçün nə buradan tərpənmək, nə barını aşmaq, nə də qoyub qaçmaq olardı. Bismillahla başlanan əqdnamə cavan Məhtabanla qoca Məmaliki hər hansı zəncirdən də möhkəm bir-birinə bağlamışdı. Məhtabanın qoca xana qarşı tərəhhüm hissələri gün altına düşən qar kimi əriyirdi. Xan Məhtabanın gözündə başqalaşırdı. Axı o, güc gös-

tərib Məhtabana toxunmur, qıza güldən ağır bir söz demirdi. Qızın dövrəsində dolanır, xidmətində dayanır, ara-ara özünü bürüzə verən qeyz-qəzəb də çəkilib gizlənirdi.

Məhtaban durdu, tağbənd otağa girdi, balaca sandığın qapağını qaldırdı, əqdnaməni cır-cında pal-paltarının üstünə qoydu. O, qapağı yavaşca buraxdı. Qapaq səsləndi, otağa çökən qaranlıq içində Məhtaban səksəndi:

- Bismillah! Bismillah!

Qoca gülçü ağzına su alıb sussa da, gördüklərinə göz yumub, eşitdiklərini qulaqardına verib əndərundan biruna söz çıxarmasa da, yenə söz çıxdı. Xanın hərəkətinə göz qoyan, axundun buraya gəlib-getdiyini görən birun hər şeyi bildi. Birun bildi ki, iş nə yerdədir. Bildi ki, qoca xan cavan qızla izdivaca başlayıbdır. Bu sirr xan imarətinin əndərununda da qalmayıb, daha uzaqlara yayıldı. Bütün Ərdahan xanlığı bildi ki, bəs yetmiş yaşlı Məmalik xan Məhəmməd pəhləvanın iyirmi beş yaşlı qızının kəbinini kəsdirib, özünə halal edibdir.

Kimisi xanın rəiyyəyə tənəzzül etdiyinə görə onun alicənablığından dedi, kimisi də yetmiş yaşlı qocanın bədənə işlətdiyini, Məhəmməd pəhləvanın fədailik xatirəsini təhqir etdiyini söylədi: Kimisi qoca xanın cavan qıza bir könüldən min könülə aşiq olduğunu söyləyib, onun əcaib əməlinə bəraət verdi, kimisi də varis həsrətində olan xanın ayrı çarəsi olmadığını iddia etdi.

Əlbəttə başqa cür də deyən oldu. Bu xəbər qanadlanıb Məmalik qızı Ərmağanın gəlin getdiyi Hələku xan barigahına da çatdı. Hələku xanun oğlu Ərdahan öz xanımının qabağında o qədər, güldüki! Ərdahanın ağı kəsən, ağı kəsməyən uşaqları da bəsdə deyincə gülüşdülər Təkcə Ərmağan gülmədi, bu xəbər onu sarsıtdı. Ərmağan rəng verib, rəng aldı, özünün necə düşmənin mühasirəsinə düşdüyünü dərk etdi.

- Nə əcəb Məmalik babanız sizi toyuna dəvət etməyib? - deyər Ərdahan oğlanlarının qara, qıvrım saçlarını qarışdırdı.. -Babınız sizə təptəzə nənə alıbdir, özü də-heç kəsi xəbərdar eləməyibdir!

- Bəlko sənin də könlündən cavan qızla izdivaca; girmək keçin?- deyər Ərmağan ərinin üstünə qabardı. - Xan, xandır, ya bu xan, ya o xan.

- Əsla, Ərmağan xanım, əsla! Heç kəs özünü sənin atan Məmalik xan kimi təlxəkliyə qoya bilməzdi! - Ərdahan köhnə ədavətin təzə

lənəməsini istəməsə də, özünü yığışdırma bilmirdi. - Xudanəkərdə bəlkə möhtərəm atamızın başı?..

- Bəlkə Məmalik qocanın başı xarab olubdur, demək istəyirsiniz, Ərdahan Hələku?

- Xudanəkərdə, xanım! Nə mən, nə də mənim atam Hələku belə bədbəxtliyi istəmərik!

- Biz məmaliklər özümüz bilərik. Bunun siz həlakulara heç bir dəxli yoxdur!

- Bəs bunlar? - deyə Ərdahan boya-boy dayanan oğlanlarını göstərdi. - Dəxli bu dörd oğlan nəvəsidir!

- Onlar da sənin sicillindəndirlər, həlakulardır!

- Əlbəttə, həlakulardır, məmaliklər deyildir! - deyə Ərdahan arvadının diluzunluğuna xitam vermək istədi. - Heç bir kəsin siz məmaliklərin mülkündə gözü yoxdur, çün Şahsevənin yarısı bizimdir!

- Məmaliklər mülkünün də varisi vardır!

- Olsun! Daha qoca Məmalik yatıb-yatıb yetmiş yaşında əl-ayağa düşüb, bizi qohumluqda rüsvay eləməsin! - Ərdahan bir daha dörd oğlunu nəzərdən keçirdi. - Atam demişkən, eyib də olmasın, bizi məmaliklərlə qan qarışdırıb, qohum olmuşuq. Mən sənin atanı da özümə ata hesab edirəm!

- Onda xıxıltı ilə gülməyinizin nə mənası Ərdahan xan?

- Bəlkə Ərmağan xanını atasının istehzaya layiq əməli müqabilində utanmaqdası, həlakuların evində oturub, onların ağzını qapayıb, dilini bağlamaq istəyir?!

- Mən həlakular xanlığından gedə də bilərəm, Ərdahan!

- Arada dörd oğul övladı ola-ola, bir də təzədən iki xanlıq arasına od-alov salıb, fitnə-fəsad törətmək üçünmü?

- Qoy nə olur-olsun, Ərdahan Hələku!

- Axı, biz əhd etmişdik ki, - deyə söhbətin üstünə gəlib çıxan əhvalatın nə yerdə olduğunu bilən Hələku xan danışığa qarışdı. - Daha biz Qurana qəsəm qılmışdıq ki, qanı qanla yox, qanı su ilə yuyaq! Biz bildirmişdik ki, daha bundan sonra gərək nəsillerimiz bizi lənətləməsinlər! Onlar deməsinlər müsəlmançılıqda bu nə ədavətdir siz qoyub getmisiniz?

- Qoy ədavətimiz təzələnsin, Hələku xan!

- Yox təzələnməsin! - Hələku xan dörd nəvəsini iki yana ayırdı. Tutaq ki, sən Ərmağan buranı tərk edib gedəndə bu gədələrdən ikisini də özünə apardın.

- Mən heç bir hələku gədəsini özümlə aparmaram!
- Xub, xub, aparmazsan. Ərmağan xanım!.. Tutaq ki, nece oldusa ikisini özünlə Məmalik imarətinə apardın?

- Bəli, tutaq ki, siz buyuran kimi ikisini özümlə apardım?
- Tutaq ki, ikisi o yanda böyüdü, ikisi də bu yanda.
- Bəli, ikisi o yanda böyüdü, ikisi də bu yanda. Onda məmaliklərlə həlakular yox, həlakularla həlakular vuruşmalı olacaqlar!.. Onlar o yana çəkəcəklər, bunlar bu yana! Yenə də Quran qəsəmi pozulacaq, köhnə ədavət təzələnəcək, arada çoxlu-çoxlu qan töküləcək. Bax, biz bu qanlı ədavətin hər iki xanlığın arasından silinməsinə istəmişdik!

- Siz həlakular mənim atam Məmalikin yamanca aldatmısınız!
- Bəs sizi necə, Ərmağan xanım?
- Elə məni də aldatmısınız!
- Onda yol açıqdır! - Qoca Hələku dinməsə də, oğlu Ərdahan qəzəblə, kinlə, küdurətlə söyləndi. - Tamam-kamal açıqdır üzünüə yol,

Ərmağan Məmalik!

- Yolun açıq vaxtını mən özüm səndən əcəb bilirəm, Ərdahan Hələku!

Ərmağan xanımın gözlərində odlu qıgılcım yandı. O, pörtüb qızardı, axşamüstü titrətmə tutub, yorğan-döşəyə düşdü.

Sabahı ayılan Ərmağan xanım bağdadi qələmini əlinə alıb atasına namə yazdı. Ağır xəstələndiyini, hər necə olsa, qocanın durmayıb yanına gəlməyini təvəqqe etdi.

... Qoca Məmalik məktubu alıb fikrə getdi.

- Nə namədir, xan?
- Ərmağan yazıbdir, Məhtaban!
- Nə yazır, Ərmağan?
- Yazır ki, xəstələnmişəm, yanıma gəl!
- Yəqin sizi töhmətləmək üçün çağırır!
- Axır nə barədə Ərmağan məni töhmətləməlidir?
- Bu nəgüvara hərəkətinizə görə!
- Onun heç bir hüququ yoxdur ki, məni düşmən evində töhmətləsin!
- Haqqı vardır, xan!
- Bəlkə sən də qızlığına tərəfdar çıxırsan, Məhtaban?
- Xan gülməlidir!
- Bəlkə ağlamalıdır?

- Burada göz yaşından savayı heç nə görümmür, - deyə Məhtaban dönüb o biri otağa girdi. Nəmli gözləri ilə aynada saralan bənizinə baxdı.

Bəli, bismillahla başlanan əqdnamədən sonra Məhəmməd qızı Məhtabanın bətnində övlad nüftəsi duyünlənmişdi.

6

Həlaku xan gəlini Ərmağanın gözlənilmədən üzə ağ olduğunu, pəjmürdəhal rəxt-xaba düşdüyünü görüncə kobud hərəkət etdiyini başa düşdü. O, oğlu Ərdahanı xəlvət guşəyə çəkib ona təkidlə tapşırırdı ki, bu cəngəlli işdə bitərəf dayanmaq daha faydalıdır. Məmalik xanın özünə varis qazanmaq iştiaqına düşməsi onları nə qədər göynətsə də, gərək hissələrini dərinde gizləsinlər, hələ-hələ üzə açılışıb, bir söz deməsinlər. Çünki qoca Məmalik nə qədər atılıb-düşsə də, daldan atılan daş topuğa dəyəcəkdir, Məmalik mülkü həlakuların olacaqdır! Qəzanın qədərindən oğlan övladı olmadığı üçün qoca uduzubdur, indi daha onun vaxtsız banlamağı, Pəhləvan Məhəmmədin yetimçəsini özünə gəlin gətirməyi bicadır.

- Birdən qocanın bu əməli baş tutdu? - deyə Ərdahan atasının qarşısında öz nigarançılığını gizlətmək istəmədi. - Birdən Məhəmmədin yetim qızı düzmü, ayrımı pəhləvan babasına bənzəyən bir oğlan varisi doğdu, onda bəs necə?

- Ondanın sözünü onda danışırıq, oğul - deyə Həlaku xan oğluna anlatdı ki, bu xəmir hələ çox su aparacaqdır. Bu barədə gərək onlar qınlarına girib bacardıqca özlərini gizləsinlər. Məmalikə boz sifət göstərməsinlər. Hətta Ərmağanla baş verə bilən hər hansı ixtilafın da üstünü örtüb malalasınlar. Məmalik xanın hərəkətini veclərinə almasınlar, bu işi qocanın öz daxili işi sayıb, ona müdaxilə etməsinlər.

- Oğul, bizim kəndlilər yaxşı deyirlər ki, cücəni payızda sanarlar! - Yəni buyurursan ki, ata, bu barədə əlimizi ağdan qaraya vurmayaq?.. Yəni durub gözümüzü döyək ki, o boyda məmalik mülki qocanın dörd nəvəsi burada duradur əlimizdən çıxıb Pəhləvan Məhəmmədin nəvəsinə getsin?

Həlaku xan üzünü qaşıyıb, çal-cod bıqlarını eşdi:

- Dovşanı araba ilə tutmaq ustalıqdır... Yoxsa bica yerə qaç-qov salmağın mənası yoxdur!

- Səni necə başa düşmək olar, ata?
- Qoy Məmalik qızı Ərmağan anasının rəxt-xabına soxulan günü ilə özü vuruşsun, - deyə Həlaku xan hər iki əlini qaldırdı. - Bizə heç cür dəxli yoxdur. Atası bilər, bir də qızı...

- Yəni tamam-kamal bu işi öz axarına buraxmaq?.. Ya bəlkə qocaMəmalik buraya gələndə bir əncam çəkək?

- Nə əncam?

- Zəhərdən-zaddan xörəyino bir çay qaşığı da olsa, qarışdırmayaq?

- Bu çox ağ olar - deyə qoca Həlaku başını buladı. - Biz Qurana qəsəm qılmışıq, qan qarışdırıb qohum olmuşuq, vəssalam!

- Bəs haçanacan bu oyunu gözləyək, haçanacan gözlərimizi döyə-döyə duraq?

- Ta məqamınacan? - deyə Həlaku xan çal-cod biglərini adətincə yenə də möhkəmcə eşdi. - Qoy Ərmağan xanım özü atasının qabağına çıxsın. Sən əsla qarışma. Hələ lazım gəlsə, öz qoca qayınatanın tərəfində dur. Bəli, bəli, Ərdahan xanı Məmalikin ehtiramını saxla!

- Gərək ürəyindən gələ ki, qoca tülkünün ehtiramında dura biləsən də!..

- Ta məqamınacan! - deyə Həlaku xan dediyini təkrar edib oğlu Ərdahanı yaxşı-yaxşı başa saldı ki, daha baxyanı üzdən vurmaq olmaz.

Yan-yörədə başqa-başqa xanlar marıqda durub, girəvə gözləyirlər.

Bir tərpnəş oldumu alov qalxacaq, onda Məmalikin tərəfdarları çox olacaq, nəhayət it də gedəcək, ip də!

- Məmalik mülkü Həlaku nəvələrinin qismətidir! - deyə əllidən artıq kəndin, obanın, əldən çıxacağını güman edən Ərdahan xan qana həris canavar kimi qulaqlarını şəkldi. - Fərsət fəvtə vermək olmaz, ata!

- Orası elədir, hələ mən Məmalik qızını sənə elçiləyəndən qabaq bütün bunların hamısını düşümnüşəm, oğul!

Qızıyıb, özündən çıxan Ərdahan dünyanı yorub-yortan atasının tapşırığına əməl etməyinə and içməyincə qoca xan oğlundan əl çəkmədi. O öz hiylələrini Ərdahanın beyninə yeritdiyinə inanandan sonra başa düşən böyük nəvələrini də ayrı dillə bişirib dedi ki, Məmalik baba buraya təşrif gətirəndə heç bir zarafata yol verməyin, onun ehtiramında əl-əl üstə dayanın. Ele edin ki, babanızın hüzurunda naqabil söz, hərəkət olmasın!..

- Yəni heç nə deməyək? Deməyək Məmalik babaya niyə nənə almısan, bizə bildirməmişən?

- Heç vaxt!.. - Xan mətləbi başa düşən nəvələrini gözdən keçirdi, onların məmliklər yox, həlakular olduğunu dürüst təyin edincə, toxtadı.

Hələki xan gəlini yatan otağa girməsə də, qıraqdan onun qayğısına qaldı, şəxsən özü xəstə Ərmağanın xərk-çörəyində göz oldu, özünü abid kimi göstərib, Məmalik qızını şəkk-şübhədən çıxarmağa cəhd etdi.

Hərərəti azalmayan Ərmağan atasının yolunu dörd gözlə gözlədi. O, dilinə bir tikə vuranda, birini vurmadı. Hikkələnən xanım çox. vaxt xəbəyini soyudub geri qayıtdı...

Məmalik xan hələ də tərəddüd içində idi. O, qızının onu nə üçün çağırdığını da, nə üstündə xəstələndiyini də, nə dəyəcəyini də əcəbcə bilirdi. Elə buna görə də qəsdən ayaq sürüyür, qızının sinəsinə vurduğu yaranın köhnəlməyini istəyirdi. O, istəyirdi ki, Ərmağanın hirs, hikkəsi soyusun, qulaqları bu söz-sova alıxsın, necə deyirlər, qızdırın, titrəlmə keçirsin, qalxsın, qalxandan sonra yenə qızdırın, yenə titrəlmə keçirsin, zəifləsin, qəzanın qədəri ilə razılaşsın, atasının qərarını bilib başa düşsün, kükrəyən sel sovuşsun.

Axi, iyirmi il bundan əvvəl ərə gedən qızın atasının işinə nə daxləti? Qoca xan ləngiyib ayaq sürüyüncə, bir gün Məhtaban özü işə qa-rışdı, qocanı dilə tutub yeganə qızı barəsində onun başa dönən ürəyinə rəhm salmağa çalışdı. Məhtaban istəmədi ki, ata ilə övladın arasında nifaq olsun, özü qızıl qəfəsə düşüb bədbəxt olduğu halda, onun üstündə başqası bədbəxt olsun. Ya azarlasın, ya da başına bir iş gəlsin.

- Bu müddət ərzində niyə bu qədər tərəddüd göstərirsiniz, xan?
- Nə barədə, Məhtaban?
- Belə görürəm ki, Ərmağan xanımın yazdığı naməni qəsdən cavabsız qoymaq istəyirsiniz...
- Əgər Məhtaban xanım istəsə, cavab yazıb, çapardan göndərə bilərəm!
- Xeyr, xan!
- Nə üçün, Məhtaban?
- Çünki Ərmağan xanım sizin özünüzlə gözləyir.
- Əgər mən qəsdən getmək istəmirəmsə?
- Haqqınız yoxdur, xan!
- Yenə də Ərmağanı müdafiə edirsən, qız?

- Mən övladlıq haqqını müdafiə edirəm, xan!
- Axı nə üstündə?
- Onun üstündə ki, gərək mən bədbəxtə görə ata ilə qızının arasında ixtilaf olmasın!
- Məmalik səni öz göz bəbəyi kimi istəyib, sevdiyi halda nə üçün bədbəxt olasan, qız?!
- Xan, xoşbəxtlik heç də mənim düşdüyüm qızıl qəfəsdə deyildir!
- Bəlkə mən səni buraxam öz yurd-yuvana uçasan!
- Artıq o da gecdir, xan!
- Niyə gecdir?
- Mən hamiləyəm, ikicanlıyam, xan!
- Onda mən xoşbəxtəm, Məhtaban!.. Qoy həlakular yanib-yaxılsınlar! Qoy onlar Ərmağanı mənim üstümə qılınc kimi itiləməsinlər!..
- İgid atamın ərvahına and içirəm ki, mən sənin üçün Şeyx Sənan olacağam, qız!.. Lazım gəlsə, qəsəməni pozub Quranı yandıracağam, donuz otaracağam!..
- Siz Qafqaz səyahətini xatırlayırsınız, xan. Pəhləvan Məhəmməd oradan Ərdəhaya dönəndə xeyli danışmışdı.
- Bəli, mən sənin atan Məhəmməd söyləyən Sənan dağına çıxmışam. Orada demişəm ki, ilahi eşq ancaq belə olar!..
- Orada ilahi eşq qarşılıqlı olubdur, xan!
- Deməli, biz ikimiz bir övladın valideyni olandan sonra siz mənə etibar etmirsiniz, mənim ilahi eşqimə inanmırsınız?
- Siz mənim nikahımı cari etdirəndə nə üçün razılığımı almadınız, xan?
- Mən sizin daxili tərəddüdünüizə xitam vermək istədim, Məhtaban!
- Əgər, mənim sönük eşqim indi də tərəddüd içindədirsə?
- Elə etmə ki, Məhtaban, ağır halında sənə yol göstərim.
- Bismillah qabağımı kəsməsəydi, xan yolumu bağlaya bilməzdi!
- Sən şəriətə asi kəsilmə, qız! Taleylə razılaş! Alicənab ol, həqiqi sevgini qiymətləndir. Axır mən necə qocalsam da, artıq sənin əsirinəm!
- Mənim qoca xana tükənməz ehtiramım vardır!
- Nə kimi ehtiram?
- O ehtiram ki, qoca xan bətnimdə düşünlənən övladımın atasıdır, gözü yaşlı Məhtaban əlini uzadıb qocanın qar kimi düməğ saqqalını sıgalladı. - Sən taleyin hökmünə bax!
- Xudaya, mən nə xoşbəxtəm!

- Xudaya, mən necə də bədbəxtəm!

Xan bu əsrarlı düyündən baş açmadı, aç da bilmədi. Axırda Məhtabanın təkidi müqabilində gədlərinə tapşırıq verib atlandı, ikinci gün başının on nəfər süvarisi ilə özünü həlakular imarətinə yetirdi. Hələku xan da, oğlu Ərdahan da, nəvələr də xan dərbarında olan mötəbər şəxslər də Məmalikin pişvazına çıxdılar. Hətta Hələku xan özü Məmalik xanın mindiyi atın cilovundan yapışıb, onun yəhərdən düşməsinə kömək etdi. Hələku xan qoca Məmalikin gəlişinə son dərəcə sevinən adam kimi gözləri yaşara-yasara qohumunun boynunu qucaqladı, ağ tük basmış solğun yanaqlarından öpdü. Hələku xan təlim etdiyi kimi, Ərdahan xan qayınatasını, nəvələr də babalarını hərərtlə qarşıladılar. Nəinki Məmalik xana, onun süvarilərinə də həlakular xanədanında olmazın ehtiram göstərdilər. Hələku qohumun qulağına əyilib mübarəkbadlıq da etdi. Hər iki xanın dodaqlarında bir-birinə bənzəməyən təbəssüm göründü. Tez tələsik burmabuynuz qoç kəsildi, süfrədə bolluq olsun deyə, toğludan, əmlikdən də kəsilib buraya əlavə edildi. Bir an içində cəmdəklər soyuldu, şaqqalar yan-yana asıldı. Hələku xanın aşpazxanasından Savalan dağının ətəklərinə doğru çalkeçir tüstülər ucaldı, Məmalik xanın öz qızını görməmək üçün tələsmədiyini görən çalbiğ Hələku səbir göstərdi. Üstündən xeyli keçəndən sonra təhəmmül etməyən Məmalik ayağa qalxdı, Hələku da, Ərdahan da ayağa durdular.

- Ərmağanı görmək istəyirəm, - deyə Məmalik Hələkuya üz tutunca Ərdahan öz kiçik oğlunu qabağa verdi. Məmalikin kiçik nəvəsi babasının əlindən tutub, onu anası yatan otağa keçirdi. Məmalik xan içəri girincə Ərmağan hıçqıra-hıçqıra ağladı. Məmalik nəvəsini otaqdan çıxarıb qapını bağladı:

- Sənə nə olubdur, qız?
- Yeganə qızının ürəyini oxlamısan, bivəfa ata!
- Bəlkə sənin atanın bu dünya üzündə heç nəyə haqqı yoxdur?
- Hər nəyə haqqı olsa da, müsünn və ixtiyar çağında qızın bunca xar etməyə, əğyar içində şəmətətdə qoymağa haqqı yoxdur!

- Neyləmişəm ki?
- Yetmişində özünə ərus gətiribsan! - Ənnağan rəxl-xabmm içində oturdu, döş-başının açıq olub-olmadığını vecinə almadı, atasına da

Kürsü göstərib "əyləşib" demədi. Ata ilə qızın gözləri bir-birini düşməncəsinə süzdü.

- Yaxşı, buyur görək həlakular evinə atam təhqir etmək üçünmü çağırırsan?

- Atam məni halakular evində daha artıq təhqir edibsbə?

- Nə bəbətdən atan səni təhqir edib, Ərmağan Hələku?

- Mən qəsdən özüm üçün Məmalik sicillisini saxlamışam!

- Yaxşı, Məmalik sicillisi, buyurun, görək nə üçün namə göndərüb qocanı hüsurunuza çağırıbsınız?

- Məmalik sicillisi Ərmağan xanım öz qoca atasını hüsuruna çağırıbdır ki, ona əmr etsin ki, anası Sərəncamın, ulu xan nəslinə mənsub olan xanımın rəxt-xabına soxulan Pəhləvan Məhəmmədin yetimçəsi Məhtabanı, babası yaşında qocanın başını tovlayan sehrkan bir göz

qırpımında məmaliklər malikanəsindən rədd etsin!..

- Əgər qoca xan Pəhləvan Məhəmmədin yetim qızı Məhtabanı ilahi eşq ilə, Sənansayağı sevirsə?

- Ola bilməz, əsla ola bilməz, xan!

- Nə üçün ola bilməz, Ərmağan xanım!

- Sənan bütün Ərəbistanı özünə güldürdüyü kimi, sən də külli İranı özünə güldürmək istəyirsən!

- Əgər böyük Allah özü mənim ürəyimə sönməz eşq atəşini doldurubsa?

- Sən cadulanmısan, qoca!

- Mən Allahın əmri, peyğəmbərin şəriəti ilə Pəhləvan Məhəmmədin qızı Məhtabanın kəbinini kəsdirmişəm, onunla izdivaca daxil olmuşam!

- Deməli, şərəf kəbin də kəsdirmisən?

- Bəli, mən böyük Xudanın qabağında nə İnamımı, nə də imanını dana bilmərəm!

- Deməli, qoca Məmalik fərzəndi zükür-vəliəhd iştiaqına düşübdür?

- Tək Tanrının iradəsi ilə düşübdür, bəli!

- Tək Tanrının iradəsi ilə qoca başını itiribdir!

- Əgər qoca öz başını itirməyibsbə?

- Qoca başını hökmən itiribdir!

- Nə üçün hökmən, Ərmağan xanım?

- Yetmiş yaşına dolan, əpriyən qocadan fərzənd ola bilməz!.. Nə ünas, nə zükür!

- Əgər ulu Tanrı özü indidən qoca xana övlad müjdəsi verirsə?

- İlahi, mənim atam divanədir! - deyə döşü-başı açıq Ərmağan xanım əllərini yuxarı qaldırdı. - İlahi, sən aqibətindən saxla! İlahi, bu qoca öz doğma nəvələrindən birisini aparıb ağ-açıq özünə varis edib bunca xəcalət girdabına düşməyə bilməzdimi, Xudaya, sən bizi düşmən şəmatətindən, əğyar tənəsindən, yaman dildən hifz elə!

- Daha qurtardınmı duanı, qız?
- Duam qurtarsam da sinəmdə yanan sözlərimi qurtarmadım, xan!
- Onda sinəndə yanan sözlərini də qurtar, qız!
- Sözlərim budur ki, quru yerdən özünə süni varis düzəltmə, ata!
- Necə quru yerdən sünai varis, qız?

- Mən Məmalikə indidən dedim, bir də məqamında deyərəm. - Ərmağan kinli gözləri ilə dəlicəsinə atasını süzdü, dönüb yorğanına büküldü, onun hönkürtüsü otağı başına götürdü.

Qapı ağzında pusquda dayanan Həlaku xan oğlu Ərdahanı dirsələdi, onlar ayaqlarının ucunda geri çəkildilər. Özünü heç nə eşitməmiş, bilməmiş kimi göstərən qoca Həlaku qohumunun şərəfinə açırdığı təam süfrəsinin hazırlanması üçün uca səslə sərəncam verdi. Ancaq içəridən qəzəbli çıxan qoca Məmalikə süfrəyə meyl etmədən öz nəvələri ilə görüşüb, qohumları ilə salamlaşmadan gədələrinin üstünə qışqıraraq atları çəkdi, heç bir köməkçi gözləmədən atının belinə qalxıb, həlakular imarətini tərk etdi. Həlaku xan pörtüb tərləyən oğlu Ərdahana müraciətlə:

- Atası bilər, bir də qızı! - deyə ilan başına oxşayan şəhadət barmağını qaldırdı. - Bizə heçcə cürə dəxli yoxdur!..

7

Daşlı yolda dördəm gedən qığılcım qoparan nal səslərindən səksənən Ərmağan öz rəxt-xabından dik atıldı, balaca pəncərənin qabağında müztərüb dayanıb toz burulğanında gedən atasını, onun dövrəsindəki silahlı süvariləri güclə gördü... Deməli, qoca Məmalikə qızı Ərmağanın iynəli sözlərini udmamışdı. Deməli, o, dədə-baba düşməni həlakular evində sınmağını istəməmişdi... Qızı gəlin olan, dörd nəvəsi oynayan imarət qoca Məmalikə pusquda durub, girəvə gözləyən düşmən səngəri kimi görünmüşdü. Məmalikə görə düşmən səngərində dayanmaq olmazdı! Ona öz səngəri, öz istəhkanı gərəkdirdi...

Onların münasibətləri bu məqama çatınca, qoca yeganə qızından da biryolluq əlini üzürdü. Axır yeganə qızı qocanı dinləmir, onun dərdinə qalmır, əksinə, atasının mənliliyini düşmən malikanəsində təhqir edib: "özünə süni, qondarma varis düzəldirsən" - deyə onu ana bətnində nəşv-nüma tapan övladını şübhə altına alırdı. Qoca Məmalikə görə indi bir Allah özü onu sındırmamalı, onun mülkünü, əmlakını düşmən həlakulara qismət etməməli, Pəhləvan Məhəmmədin yetimçəsindən ona öz varisini, mütləq oğlan varisini verməlidir!.. Yoxsa Məmalikin gözündə Allah ədalətsiz olar. Fərsəti fəvtə verən, yuxudan gec ayılan Məmalikin sümükləri qəbirdə od tutub çırtacırt yanar, tüstüsü də Savalana doğru dumanlanır...

Məmalik üçün mətləb aydın idi. Ancaq Ərmağan üçün qocanın yeni sevgisi yersiz görünən izafi pərdə idi. Ərmağanə elə gəlirdi ki, atasının vücudunda od-atəş deyil, heç cüzi qığılcım da yoxdur. Qocanın ürəyində eşq-məhəbbətdən iz də qalmamışdır! Atasında hər nə od vardisa, hamısı sönmüşdür, hər nə vardisa, Sərəncam xanımın dəfni ilə məzara getmişdir! Ərmağanın nəzərində yetmiş yaşında qocada nə sevgi, nə eşq-məhəbbət? Bunların hamısı ondan ötrüdür ki, qoca xan Ərmağan xanımı da, onun həlakular sicillisi daşıyan oğul övladlarını da Məmalik mülk-əməvalından binəsib, bibəhrə eləsin, Pəhləvan Məhəmmədin yetirməsindən də olsa, özünə varis düzəldib, Məmalik mülk-malikanəsinə oyuyq qoysun!..

Ərmağan xanım balaca pəncərədən yol uzununu burulan toza baxır, atasının elə bu toz içində də itib-batıb, bu dünyadan getməsinə istəyirdi. Üstəlik, qocanın indiyə qədər də itib-batıb getməməsinə təəssüf edir, əlini dizinə döyürdü... Əgər qoca Məmalik vaxtında ölüb getsəydi, eybini də özü ilə aparardı.

Ərmağan hiddətlənir, mırıldanırdı.

Ərmağan toz içində uzaqlaşan süvarilər baxdıqca daha artıq oyalanırdı:

"Bir gör mehmannəvazlıq göstərib özünü xahan kimi gözə soxan çalbiğ Hələku məqamı çatanda mənim üstümə necə şəmatətlər yağdıracaq. Qoca Məmalikin səfil anadan təvəllüd tapan vaxtsiz varisinə necə güləcək, üstəlik məni, öz gəlinini gözükölgəli edib, getdikcə günümü göy əskiyə düyəcəkdir! Yəqin Hələku oğlu Ərdahan da artıq sir-sifəti qırışan Ərmağanın üstünə növrəstə qız gətirib istehza ilə deyəcəkdir: "Sənin atanın əkdiyini biçirik!"

Ərmağan yetim qalan yeddi yaşlı qız kimi hər iki əlini üryan sinəsinə carpazladı:

"Bu yandan da elim carda, o yandan da. Bu Hələku balalarına gəlincə, oğullarım da olsa iplərinin üstünə odun yığmaq xam xəyaldır!".

Qızdırmasını vecinə almayan Ərmağan xanım geyinməyə başladı, yıxılıb yatmağı, yetim kimi boynu buruq dayanmağı yersiz saydı. İndi Ərmağan hər iki tərəflə vuruşmağa hazır idi! Burada həlakularla, orada məmaliklərlə. Ərmağana görə Pəhləvan Məhəmmədin yetimçəsi də artıq Məmalik idi!.. Deməli, Ərmağan xanım iki cəbhəyə qarşı tək-tənha vuruşmalı idi. Deyəsən, Ərmağan üçün iki tərəfin də əmlak-əməvalım caynağına keçirmək, oğlunun ikisinə Hələku əmlak-əməvalını vermək, o biri ikisinə də Məmalik əmlak-əməvalını vermək, nəticədə vahid Ərmağan xanlığı düzəltmək gerek idi: Ərmağanilər!.. Ola bilməzdimi?.. Qadın sicillisi yaramazdımı?.. OLMazdisa, Ərmağan xanım özü başqa bir erkək sicillisi düzəldə bilməzdİmi?

Ərmağan xanımın toz burulğanına baxa-baxa dumanlanan beyni ayazıyırdı... Birinci növbədə onun qarşısında bir düşmən dayanırdı. -O da Allahın qocaya müjdə verdiyi, Pəhləvan Məhəmmədin yetimçəsinin bətnində nəşv-nüma tapmaqda olan kiçik vücut idi! Əgər bu kiçik, vücut qocanın dilədiyi kimi oğlan deyil, qız olsa, onda necə?.. Ərmağan onu bacılığa qəbul edərmidi? Əsla! Nə oğlan, nə də qız! Yox, əprimiş qocadan, heç bir övlad ola bilməz, oğlan varisi deyil, qız varisi də olsa, heç zaman Hələku xanın indi susan, məqamı çatanda isə açılan ağzını yummaq olmaz!..

Hələku xan da, oğlu Ərdahan da, Ərmağanın gözü su içmədiyi böyük oğlu Ərşad da, o qaradınmaz oğlu Gürşad da, bəlkə xırdaların ikisi də qoca Məmalikdən söz salıb gülüşəcəklər, çalığı babanın ürəyindən xəbər verir kimi, şaqqanaq çəkəcəklər.

Belə olan surətdə Ərmağan xanım Məmalik qızı olduğunu unudub dədə-baba düşmənləri sayılan həlakulara qarışacaqdımı? O, həlakuların istehzah hərəkət və söhbətlərini görməzliyə, eşitməməzliyə qoya biləcəkdimi?..

Məmalik qızı Ərmağan xanım getdikcə yaman tutulur, dəmir barmaqlıq arasına salınan diş canavar kimi dişlərini bir-birinə sürtürdü. O öz sabahı üçün həyəcan keçirirdi. Sabah ona daha tufanlı, çovğunlu, qasırgalı, fırtınalı görünürdü!.. Ona elə gəlirdi ki, nə Hələku, nə da Məmalikdi. Əli hər iki tərəfdən üzülüb, havadan asılı qalıbdır. Nə

məmalikləri istehzaya qoyan holakulara qarışa bilir, nə də dörd oğlumu, burada qoyub Memalik tərəfdən yapışa bilirdi.

Deməli, indidən vaxt-vədəni itirmədən öz qılıncını itiləmək, elə zəhər suyuna çəkdirmək gərəkdir ki, kimə toxunsa, çürütsün, qəhr etsin!..

Ərmağanın qızaran gözləri genişlənir. Allahın müjdə verdiyi qar-daşınımı, bacısmamı - Pəhləvan Məhəmmədin qızı Məhtabanın bədənində duyğunlənən duyğunu görürdü. "Bax birinci düşmən bu vələduzzinadır! Budur burada məni dilə-dişə salan. Budur orada məni, mənim övladlarımı əmlak-əməval vərəsəliyindən məhrum edən! Düşmən - günüdür!.. O günüdür ki, Sərəncamın rəxti-xabına soxulmuşdur! Anamın ruhunu təhqir etmişdir. Bax, gör mərhum Sərəncamın müztərib ruhu necə də mənə yazıq-yazıq baxıb deyir:

- "Niyə sən öz atanı başlı-başına qoyurdun? Niyə sən evlənmək iştiaqına düşən atanı abırlı bir tərəfa yönəltmirdin, niyə öz vaxtında xalaqızılarının birini xanəməizə gətirmirdin ki, belə bədnamçılıq olmaya?! İndi bax gör, mənim tört-töküntümlə böyüyən, tikəmlə-təamımla boynunu yoğunladıb pəhləvanlıq eləyən Məhəmmədin yetimçəsi barigahımızda necə tovuz kimi sallana-sallana xanımlığa başlayıb? Buna nə deyərlər qız? Məni çərəldib öldürən atanın adını indi nə çağırmaq olar? Külli İranda hansı xan bu qədər üfunətli lehməyə, rüsvayçılıq bataqlığına düşübdür?".

Sanki ana ağlayırdı. Bala isə doğrudan da gözlərindən yaş tökürdü. Ərmağan üşüdüyünə görə çiynlərinə atdığı zərli çarqatının ucu ilə gözlərini silirdi. O, boğuş-boğuş ağlayır, kinindən ovunmaq bilmirdi.

Heç kəs də içəri girmir, onu ovundurmaq istəmirdi. Elə bil ki, bu imarətin içində də bəri başdan iki cəbhə açılmışdı - birində həlakular durmuşdu, birində də Ərmağan tək-tənha dayanmışdı.

Ərmağan xanım, özlüyündə hansı yanı hər necə asıb-kəssə də yenə də zar-zar ağlayır, çırpınırdı. O, indi bir də təzədən qayıdıb yerinə girsinni, yaxud göz yaşlarını silib dədə-baba düşmənləri halakuların qabağına çıxsınnı? Heç düşmən qabağına gözü yaşlı çıxmaq olar? Bəs necə olsun? Axı, niyə Ərmağan qız doğulurdu ki, ata evindən də köçürüləydi! Özü də axund-üləmanın araya girməsi ilə, əslində əntər Həlakunun qurğusu ilə, Quran qəsəmi ilə Ərmağan köhnə dədə-baba düşməni həlakular evinə gəlin gəlibdir. İndi də onun uşaqlarından heç biri - nə davakar Ərşad, nə də qaradinməz Gürşad onun

yanına qodom qoymurlar, Bəs kiçiklər necə? Görünür, kiçikləri də Hələku o biri yana ötürüb ki, analarının yanına girib, onu ovundurmasınlar. Qoy dədə-baba düşməni məmaliklər qızının bağı çatlasın! Əgər bu Ərmağan özü ilə məmaliklər mülkünü dartıb gətirməyəcəkdisə, daha onun bu xanımında olmasının nə lüzumu?

Ömrü uzunluq usta tərپənən çalbiğ Hələku indi də ayrı bir ustalıqla Ərmağanı qoca atasının üstünə yönəltmək istəyirdi. Hələku xan Məmalik deyən müjdədən hələ xəbərdar olmasa da bilirdi ki, yetmiş yaşlı qocanın evlənməkdən məqsədi nədir. Həm də Hələku yaxşısını bilirdi ki, cüzi ehtiyatsızlıq edib, Ərmağana toxunan bir söz desə, gəlin mütləq hürküb gedər, öz atası ilə birləşər, bəlkə də Pəhləvan Məhəmmədin qızından doğulan varisə ürək yandırar.

"Qoy biz zahirən bitərəf qalaq!" -deyə Hələku bu düyünün ancaq Ərmağanın öz əli ilə açılmasını istəyirdi. Əlbəttə, düyün bir deyildi, düyün-düyünə calanmışdı. Həddi-zatında düyünlər calana-calana, dəmirə dönə-dönə qılınc kimi itilənir. Ərmağanın əlində getdikcə zəhərli gürzəyə dönür, indidən Məhtabanın bigünah balasının, qaranlıqda qorunan kiçik xilqətin üstünə yönəlirdi.

Məhtaban görməsə də, bilməsə də Ərmağanın məktubundan, atanın, qızına olan münasibətindən vəziyyətin gərginliyini duyub, görməyə başlayırdı. O özü də Qurana qəşəm etməklə, bismillah barısını aşı bilməməklə özünü düyünə salmışdı. Bu düyün haçan, necə açılacaqdır?!

Məhtaban ildə bir neçə dəfə atası evinə qonaq gələn, əndərünü biruna, birunu əndəruna qatıb-qarışdıran Ərmağanı təsəvvürünə gətirdiyi kimi, kin-küdurətə dolan Ərmağan da bənizi saralan, geyindiyi xanım libası əynindən torba kimi sallanan, övlad gözləyən Məhtabanı təsəvvürünə gətirirdi. Bu anda iki nəzər sanki bir-birini süzürdü.

Deyəsən Məhtabanın əzəli gözəlliyi də, cəsarəti də azalırdı. Onun gözlərində qorxaqlıq, acizlik, yazıqlıq, hələ ümitsizlik də sezilirdi. Deməli, quduzlaşan Ərmağan diş canavar kimi qəsdinə dolduğu qurbanını parçalaya, təkə əlini yox, onun sür-sümüklərini də gəmirə bilər! Ərmağan sanki qovula-qovula yorulan, gözlərindən qanlı yaş axıdan ceyran üstünə atılırdı!

Ərmağan anası Sərəncamın hikkəsi ilə yad günü üstünə cumurdu. Sanki burada, xan İmarətində heç bir haqqı-hüququ olmayan bir gününün gözlərini çıxarıb, onun öz ovcuna qoyurdu. Sanki Ərmağan bu gününü saçlayıb sürüyür, oyulub yerə tökülən gözlərini də tapdalayırdı:

- Rədd ol burdan öz cəhənnəminə, goruna, səfil! - deyən ana-balanın səsi Məhtabanın qulaqlarında bir-birinə qarışırdı: - Rədd ol, çəkil get, xan xanəsindən!.. Get daha bizim gözüümüz sənin kimi bihəyanı görməsin!.. Get, möhkəm bir qəzil çatı götür. Özünü Savalan palıdlarının birindən as! Sən hara, Sərəncam xanımın xallı-xalçalı imarəti, bərli-bəzəkli rəxti-xabı hara? Sən hansı hədd ilə xanımın libasını utanmaz-utanmaz öz əyninə geyibsən?! Sən cadusan, sən iblissən, sən şeytansən! Sən haradan gəlib Pəhləvan Məhəmməd qızının adı ilə buraya soxulubsan? Bəlkə sən heç Pəhləvan Məhəmmədin qızı da deyilsən?! Axı, o, əncümən də olsa, qeyrətli kişi idi. Bəlkə sən xan evinə dürtülüb, varis doğmaq istəyən cadugərsən, sehrkarsən?!

- Mən Pəhləvan Məhəmmədin qızıyam, nə cadugər, nə də sehrkaram!

- Əsla biz inana bilmərik ki, Pəhləvan Məhəmmədin qızı belə, nankorluq, nanəciblik edib, hədd-hüduğunu aşsın!

- Mən Pəhləvan Məhəmmədin doğma qızıyam, xanımlar! - deyər vahiməyə düşən Məhtaban üstünə hücum çəkən ana-baladan özünü qorumağa çalışırdı. - Məni bura Qurana qəsəm qılmaq vədim dartıb gətiribdir!

- Nə Qurana qəsəm qılmaq?

- Bəli xan neçə ay əvvəl aylı bir gecədə bizə gəlmişdi.

- Qoca xan aylı, ya qaranlıq gecədə sizə necə gələ bilərdi? Sən cadusan, hamısını özün quraşdırıb düzəldibsən? Biz cadugər sehrkardan doğulan haram övladın halal xanəmizdə gəzməyinə, hələ dönüb varis, vəliəhd olmağına dözə bilmərik! Biz bütün İran axund-üləmasını çağırıb bura tökərik!

- Elə İran axund-üləmasını özü bizim kəbinimizi kəsibdir, heç mənim razıməndliyimi də almayıbdır!

- Bu yalandır, quru, qara böhtandır! Bu sehrlə sən lap müctəhidin də başım tovlayıb, aqlını oğurlaya bilərsən!

- Mən heç kəsi tovlamamışam, aqlını oğurlamamışam, xanımlar! Əksinə, mənim ürəyim oğurlanıbdır!

- Ürəyim, ürəyim!.. Səndə ürək nə gəzir, Savalandan enən səfilsehrkar?!

- Mən dönə-dönə iqrar edirəm, nə sehrkar, nə də səfiləm! Mən bədbəxtəm, Elə bədbəxtəm ki...

Xəyalında rəqiblərilə deyindən Məhtaban doğrudan da ağlayırdı. Qoca ərinin yolunu gözləyən qız amansız ana-balanın hücumlarına məruz qalmış kimi iztirab keçirirdi. İndi Məhtaban dəmir məngənə arasına alman günahkar kimi sıxılırdı... Sərəncam xanımın həyulaya çevrilən kölgəsi, hücumu keçən Ərmağanın köz kimi yanan qanlı sifəti Məhtabam boğazlayıb təngnəfəs edirdi. Xan imarətində Məhtabana hava çatmırdı... O, bətnindəki övlad düyününü açmaq, ağır yükdən yapışmaqla bətnindəki düyünü dağıtmaq məqamına çatırdısa, analıq hissi onun qabağını kəsir, aman vermir. O, övladının əlindən yapışib başqa xanlıqları dolaşmalı, palaz-paltar yumaqla uşağını saxlamalı olsa da, özünü analıq istəyindən məhrum edə bilmirdi...

Ərmağan xanım otağın içində vurnuxanda Həlaku babasının gözündən güclə yayman, nə vaxtdan bəri qəzəbə dolan Ərşad anasının yatdığı otağın qapısını çəkməsinin burnu ilə açıb içəri girdi:

- Gördün də, Ərmağan xanım, neçə saat əvvəl nə boyda ehtiramı yerə çırpıb, müsəlləh gədələrini də götürüb buranı tərk edən bişərəf qocanın nədan oyununu?

- O sənin babandır, biədəb!
- Mən o biədəb qocanı kürəyindən odlu fişənglə nişan alardım!
- Bəs niyə nişan almadın, dərisinə sığmayan Ərşad Həlaku?
- Çünki Həlaku babam mane oldu. Mən atlanıb qocanın ardınca qoşmaq istədim. Ancaq kişi dedi ki, qonağı nə qapıda, nə də yolda atmazlar!

- Sən doğma babanın qatili olub, ona əl qaldırmaq istəyirdin, nəməkbəharam?

- Elə baş töhməti babaya əl qaldırmaq da azdır!.. Onu atının quyruğuna bağlayıb meyitini evinə sürütdürmək gərəkdirdi!

Ərmağan xanım hiddətlə irəli durub oğlu Ərşadın qabağında dayandı:

- Səndə bu ədəvət haradandır, Məmalik babasının duz-çörəyini tapdayan gədə?

- Hər nə olsa da biz həlakular heç kəsindən hərəkətini udan deyilik!
- Sən nə yaman cilov gəmirirsən, yumurtadan təzə çıxan, babasının pulu ilə geyinib-keçinən qotazlı!
- Mən yumurtadan təzə çıxan qotazlı deyiləm!

- Bəs nədən?
- Qüdrətli Qacar horbiyyə dənişgədəsinin zabiti!
- Səni ora indi buradan açıq edib gedon bədbəxt baban qəbul etdiribdir!
- Mən Tehranda telim alan Qacar zabidləri sırasında Hələku sicillisindənəm!
- Onda mən də Ərdaha xanlığında Məmalik sicillisindənəm! - Ərmağan xanım oğlunun üzünə tutarlı bir şillə çəkdi. - Bədəb həlakular!
- Siz heç vaxt bizim məmaliklərin daxili işlərinə müdaxilə etməyin!..

8

Qızı Ərmağanın evindən tündməcaz dönən Məmalik xanın qaşqabağı Məhtabanın təsəvvürə gətirdiklərinin, duyub düşündüklərinin çoxunu təsdiq edirdi. Məhtaban nə qədər nəcib hərəkət edib, xanı öz qızının yanına yollamaqda alıcənab iş görmüşdüsə, Ərmağan bir o qədər nanəciblik eləmişdi.

Məmalik xanın pirani gülçüyə qarşı rəftarı dəyişmişdi. Xan addımbaşı pirani gülçünün üstünə qışqırıb: "Güllərə pis baxırsan, səni qovacağam!" deyərək onu təhqir edirdi. Guya xanın gecikən izdivacına gülçü qoca günahkarmış!.. Guya pirani gülçü, qocaxanı vaxtında ayıltmayıbdır, yaşca özündən kiçik olan Məmalikə ağsaqqallıq etməyibdir, onun başına ağıl qoyub, deməyib ki, "Pəhləvan Məhəmmədin yetimçəsidir, indi ki, gətirmisən, beş-üç günlüyə xidmətində saxla, gecenin bir aləmində qolundan tut, at bayıra!..".

Üstündən neçə gün keçsə də, Məmalik xanın qəzəbi gərəsən niyə soyumurdu? Niyə Məmalik xan əndərunun qulluqçu-qaravaşına söyüş yağdırırdı? Hansı acığa-ədavətə görə isə o, mübaşirlərini, məmurlarını silahlandırır və köndlərə göndərir, neçə ildən bəri tökülüb qalan vergiləri, böhrələri yığdırırdı. Nə vaxtdan mum kimi yumşalan, Məhtabanın eşqinə giriftar olan, saç-saqqalı nurani görkəm alan Məmalik bunca təbəddülata uğrayıb başqalaşmışdı?!

Qoca xanın bu hərəkətləri Məhtabana əsrarlı görünürdü. Sanki söylənən də, təhqirlərə moruz qalan da Məhtaban idi. Xan, şəxsən Məhtabana güldən ağır bir söz deməsə də, bəzən əzəlki rəftarına qayıdaraq Məhtabanın qumral saçlarını tumarlasa da, onun halından əhval tutsa da, Məhtaban yenə də kədərli idi. Məhtabana elə gəlirdi ki, Məmalik

xan üzə açılışib ona bir söz deməsə də, qoca xanda olan bu təbəddülata səbəb ancaq və ancaq Məhtabandır! Əgər bu izdivac olmasaydı. Ərmağan xanım atasını hüzuruna çağırmaz, xan həlakular evindən qəzəbli dönüb qılıncını əlinə almazdı. Əgər Məhtabanın övladı sağsalamat təvəllüd tapsa, özü də xanın arzu etdiyi kimi oğlan olsa, böyüyüb qocanın yerində varis, vəliəhd qalsa, deməli o da atasının yolu ilə gedəcək, yenə də bu hasarın o biri yanında ah-nalə ərşə bülənd olacaqdır!.. Onda bəlkə xandan sonra uzun ömür sürən Məhtaban özü də Sərəncam xanım kimi bədrəftar və əzazil olacaqdır?!

Məhtaban fikirdən-fikrə düşür, öz-özünə əylənib deyirdi:

- "Mənim oğlum gərək adil olsun, tamam-kamal adil! Yoxsulları ağır vergilərdən xilas etsin! Kəndlərdə camilər tikdirsən, öz tikəsini bismillahla kəsib, süfrəsini əlhəmdüllaqla yığıdırsın! Olmasın varlı xan, olsun ortabab xan! Qoy mənim xan balam rəhmli olsun, özü də Məhəmməd babası kimi şücaətli olsun! Cır-çolpa xan balalarından cəsəətli olsun! Lap Ərmağanın uşaqlarından bir boy uca olsun! Daha Ərmağanın zabitlik dərsi alan oğlu Ərşad kimi obada it döyən, başıaçıq gəzib rəiyyəyə öcəşən, arvad-uşağa nalayiq söz deyən, küçələrdə atım dördnalə çapıb, adam basan olmasın!".

Məhtaban öz mühakimələrində bəzən lap irəli gedirdi: "Adı nə olmalıdır, bu tifiлин?.. Xan razı olsaydı, tifiлин adını Məhəmməd qoyardıq. Axır mənim atam da bivarisdir! Ancaq Pəhləvan Məhəmməd varis axtarmadı, axır varis onun hansı əmval-əmlakına sahib olacaqdır? Ömrünün axırında Təbriz əncümənçilərinə qoşulan, əlinə silah götürüb Qacara qarşı aparılan döyüşlərdə şəhid olan Pəhləvan Məhəmməd kaş öz yurdunda Məhtaban adlı qızını da heç qoymayaydı! Onda bikəs, bipənəh qızı belə müşkülə də düşməzdı! Axı, Məhəmmədin nəyinə gərəkmiş Məhtaban kimi başı qovğalı qız?!".

Məhtabanın oğlu olsa, yəqin ki, ondan soruşan da olmazdı ki, uşağın adını nə qoyaq, bu ad sənin xoşuna gəlir, gəlmir, razısan, ya narazısan? Necə ki kəbin kəsdirəndə Məhtabandan rəy soruşan olmaıdı. Hələ bəlkə uşağın tərbiyəsi fədaı qızına yox, bir mötəbər dayəyə tapşırılacaqdı. "İlahi, bəlkə sən məni də, bənimdəki balamı da təvəllüd zamanı həlak edəsən? - deyə Məhtaban haldan-hala düşür, hərərdədən uçunmaya keçirdi. - Bəlkə elə bizi həlak etsən yaxşıdır ki, ikimiz də biryolluq xan sərdabasına yox, başı daşsız, ayağı nişansız qəbiristana gedək, orada itib-bataq!".

Məhtaban özümü xan sarayında deyil, zülmət zindanda sayırdı. Nə xanın üzü əzəlki kimi ona güləş görünür, nə də bu ev-eşik onun ürəyinə əzəlki kimi yapışırdı. Gün ötüb, həftə keçib, ay dolandıqca Məhtabanı daha artıq xof basırdı. O, hansı qaranlıq guşəyə qədəm qoyurdusa, "bismillah" deyirdi. "Bismillah" Məhtabanın dilindən düşmürdü. Məmalik xan isə Məhtabanı gözdən qaçırmırdı.

- Qız sən nə bismillahın quyuğundan tutubsan?

- Xan, xofa düşürəm!

- Xan- evində, hasar içində, keşikçilər qoyduğum vaxtda bu kaşanədə nədən çəkinirsən?

- Hər şeydən qabaq sənin zəhmli qaş-qabağından!

- Qız, mən rəiyyətin, rəncbərin, qulluqçu-qaravaşın, veyl gülçünün üstünə acıqlanırsam, bunun sənə nə dəxli?

- Elə bil hamının əvəzində xan mənə acıqlanır, mənə qəzəblənir!..

- Axı, sən xan həməmi ola-ola təzədən niyə rəiyyətliyə qayıdıb hər cövri-cəfanı üstünə götürmək istəyirsən?

- Heç özüm də bilmirəm, xan!

- Bəlkə səni qara basır, qız?

- Bəli, xan, halım çox pərişandır!

- Bəlkə axundu çağırım sənə dua yazsın?

- Hansı axundu?

- Elə lap bizim kəbinimizi kəsən axundu!

Burulğandan-burulğana düşən Məhtaban birdən-birə yumşalıb rəhmə gələn, gözlərində əzəlki eşq işıltıları görünən xana sığınıb, qaç-qova düşən adam kimi ağır-ağır nəfəs aldı, xanın qəzəbi soyudu, hamilə ananın halına yandı:

- Qız, istəyirsən ki, rəiyyət-rəncbərə, qul-qaravaşa qarşı öz qara-qışqırığımı yığışdırım?

- Yığışdırsan, qulun ollam, xan!

- Qız, mən səni bura nə qul, nə də kəniz gətirmişəm,. - xanın saç-saqqalı müztərib Məhtabana yenə də əzəlki kimi nurani göründü.

- Mən bilirəm ki, bizim izdivacımızı sübut edən qalın kağız, bismillahla başlanan əqdnamə sandıqçadadır!

- Bax, onu möhkəm saxla qız!

- Görək hələ Ənnağan xanım bizə nə buyuracaqdır?!

- Ərnağan xanımın buyurduqları ancaq həlakular üçündür!

- Ərnağan sənin doğma qızındır, xan!

- Doğma qız düşmən yanında öz qoca atasının ehtiramını saxlamalıdır!
- Xan, bütün qovğa və cəncəl mənim üstümdədir!
- Bütün qovğa və cəncəl vərəsəlik üstündədir, qız!
- Nə olar, Məmalik mülkünün yarısını Ərmağana verəndə?
- Hələkulara?
- Nə üçün həlakulara, öz nəvələrinizə!
- Bəs o biri yarısı?
- O biri yarısı öz sərəncamınızda qalsın!
- Bəs mənim sərəncamım işləməyəndən sonra kimə qalsın?
- O Xuda təyin edən bir qismətdir!
- Yox, Məhtaban xanım, əsla yox!.. Mənim öz varisim, öz vəliəhdim olacaqdır! - Yumşalan xanın sifətində bir an qəzəb alovları gəzindi.
- Özü də mütləq olacaqdır! Adını da Məmalik qoyacağam!..
- Axı adətə görə sağ adamın adını uşağa qoymazlar, xan!..
- Ancaq dədə-baba düşmənim həlakuların acığına! O nanəcib sicillinin acığına! Qoy bütün həlakular da, Ərmağan da, çalığı babasına çəkən Ərşad Hələku da o, nəməkbəharam da görsün ki, xudanın qüdrəti ilə məmaliklərin tüstüsünü Savalana ucaldan vardır!

Qəzəblənmiş Məmalik xanın səsi dəyişdikcə Məhtaban da haldan-hala, təbdən-təbə düşürdü. Bəzən o bilmirdi ki, öz düşündüyü kimi bədbəxtdir, ya qoca ərinin söylədiyi kimi xoşbəxt?! Əgər qocanın söylədiyi kimi xoşbəxtsə, niyə bəs ürəyi açılmaz?.. Hətta axund yazan qıyqacı duanı alt köynəyinə tikəndən sonra da yenə xof-qaraltı üstündən çəkilib getmir. Yenə Sərəncam xanımın eybəcər kölgəsi ondan aralanmır. Ərmağan xanımın köz kimi qızaran gözləri ondan üzülür. Yenə ana-bala birləşib Məhtabanın üstünə düşürlər. Onlar qaranlıqda deyil, işıqda da Məhtabandan əl çəkmirlər. Məhtaban hərdən istəyirdi ki, pirani gülçünün komasına getsin, dərini ona açsın, ya xan əndərunda olmayanda onu öz yanına çağırınsın. Ancaq Məhtaban belə bir addım atmağa cürət etmirdi. Axı, Məmalik xanın pirani gülçüyə qarşı qəzəbi soyumurdu. İndi qoca Məhtabana aşpazxanadan xörək-çörək də daşıyırdı.

Məmalik xanın qoyduğu qaydaya görə Məhtaban nə əndərun, nə də birun qulluqçu-qaravaşı ilə heç bir əlaqə saxlamamalı, kəlmə kəsməməli idi. Cana doymuş Məhtaban bir gün cəsarətə gəlib xandan soruşdu:

- Xan nə mənzurla məni pünhan saxlayırınsınız?

- Çünki, qız, xan qul-qaravaşı çox söz gəzdirən olur!
- Daha nə söz? Onsuz da hamısı ələmə bəllidir!
- Bəli, Allahın əmri, peyğəmbərin şəriəti ilə!
- Bəs onda daha bizim aramızda aydın olmayan nədir, xan?
- Sən sözü az çərlət, qız!
- Nə üçün sözü çərlədirəm?
- Ona görə çərlədirsən ki, bilmirsən bu əndərun-birundan kim Ərmağan Hələkunun casusudur, kim casusu deyildir!
- Xan, əgər siz buyuran kimi isə daha Ərmağanın üstündən altı ay keçən izdivaca nə dəxaləti?
- Birdən içəridən Ərmağana xəbər çatdı, birdən burada içəridə hiylə quruldu, Ərmağan da öz Hələku oğlanlarını götürüb gəldi?
- Ərmağan öz oğlanlarını götürüb gəlsə, kim bu qapıları onun üzünə bağlaya bilər, xan?
- Nə üçün biz bu qapıları bilmürət qızın üzünə bağlaya bilmərik, Məhtaban?
- Bu, sizin xanlıq şəninizə kəsir gətirər! Deyərlər ki, Məmalik xan yeganə qızını öz ata mülkünə qoymur!
- Bu, xanın öz işidir!
- Onda xanı yox, ögey ananı qınayrlar. Deyərlər ki, Ərmağandan kiçik olan analığı - rəiyyət qızı nanəcibliyinə salıb, xan qızı Ərmağanı ata qapısından geri qaytarıbdır!
- Sən Ərmağanın adını tez-tez təkrar edirsən, Məhtaban!
- Çünki xandan gərək gizli qalmasın ki, nə Ərmağanın, nə də Sərəncamın kölgəsi bir ləhzə məndən əl çəkmir!
- Qız, səni yenə də qara-qura basır?
- Bəli, xan!
- Axund yazan qıyqacı duadan sonra daha əlacımız nədir?
- Özüm də beç bilmirəm, xan! Özüm də naçaram..
- Qız, bəlkə səni Tehrana müalicəyə aparır?
- Əsla, xan!
- Nə üçün, Məhtaban?
- Axı, ikicanlıyam, bu halımda imarətdən kənara çıxmağa utanıram!
- Onda sən öz bəri-həmlini yerə qoyandan sonra bir çarə taparıq!
- Görək hələ qəza nə göslərir, xan.
- Mən mütləq Tehrandan mamaça gətirəcəyəm!
- Tez gətirsəydiniz, bəlkə mənə də qulaq yoldaşı olardı!

- Ancaq qorxuram o mamaça Ərmağanla əlaqə bağlaya, Məhtaban?
- Necə əlaqə, xan?
- Belə əlaqə ki, övladımızın başına bir iş açsın!
- Deməli, bizim dərdimiz dərmansızdır, xan?
- Xeyr, Məhtaban, mən mamaçanı tamam öz məqamında gətirdərəm...
- Deməli, xan öz qızı Ərmağandan heç vəchlə arxayın deyil?
- Düzü Məhtaban xanım, xan sarayında daxili düşmən xarici düşməndən

çox və qorxuludur!

- Düzü Məhtaban xanım, xan sarayında
- Ərmağan hər yana dönsə, yenə də sizin doğma qızınızdır, xan!
- Ərmağan çoxdan həlakudur!..

Məmalik xan gözlərindən qanlı yaş axıdan Məhtabanın qara kirpiklərini dəsmalla sildi. Ancaq Məhəmməd qızı Məhtabana heç bir təsəlli, toxtaqlıq kömək etmədi, onu öz əzəli halına qaytara bilmədi. Ərmağanla Sərəncamın qoşalaşmış kölgəsi onu daha şiddətli təqib etməyə, onu bu otaqdan o otağa qovmağa başladı.

Qərribə idi! Məhtaban gözlərini açır, Ərmağanı yanında, çalxaq sümüklü Sərəncamı böyründə duran görür, gözlərini yumur, yenə də onları görürdü...

9

Məmalik xan öz əhdinin üstündə durdu. O, doğum günündən iki həftə əvvəl Tehrandan Qacar sarayına yaxın dairədən saçları xınlanmadan, anadangəlmə şabalıdı olan xarici həkim-mamaça dəvət edib, imarətinə gətirdi.

Ərdaba xanı tərəfindən hörmətlə qarşılanan xarici mamaça ilk əvvəl ikicanlı xanımın əhvalını qocadan soruşdu. Məmalik Məhtabanın üzüntülü, ruhi əzablarından xeyli və yana-yana danışdı. Tehrandan toz-torpağa bata-bata gələn mamaça xanım tez-təcili yol libasını dəyişdi, əllərini tərtəmiz yudu, bədənnüma güzgü qabağında dayandı. Xarici xanım şabalıdı saçlarını darayıb, xəstəsinə təsirli görünsün deyərək özünü Avropa üsulu ilə artıq səliqə-sahmana salmağa çalışdı.

O, xandan izin alıb Məhtabanla tanış oldu, onun əlindən tutub yataq otağına adlatdı. Həkim-mamaça Məhtabanı dinməz-söyləməz tibbi müayinədən keçirdi. Sonra xarici xanım Məhtabandan firəngcə

bir neçə söz soruşdu. Məhtaban dinmədi, fars dilinə keçdi, Məhtaban başım buladı. Onu öz ana dilində dindirincə Məhtabanın cavab verdiyini görüb:

- Yaxşı olacaqsan, xanım! - dedi.

Məhtaban gözlərini fərşə dikib qəhərləndi.

- Nə üçün ağlayırsınız, xanım?

- Heç, elə-belə...

- Ağlamaq yaramaz. İndi əsəbiləşmək sizin səhhətinizə ziyandır, xanım!

- Halım xeyli fənadır, həkim!

- Əsla yox! - deyə mamaça cavan xanımın qumral saçlarını tumarladı, doğumdan əvvəl onu toxtatmaq, bacardıqca ruhi sarsıntılarından xilas etmək istədi: - Gərək Şərq xanımları da bizim avropalı xanımlar kimi cəsur olsunlar... Gərək yaqın biləsiniz ki, yer üzündə heç bir əcinnə-filan yoxdur!.. Bunları yaradan sizin Şərqin xurafatıdır. Ürəyinizdə nə sirr varsa, hamısını mənə açın... Mən həkiməm, mənə hər sözü söyləyə bilərsiniz...

Məhtaban göz yaşlarını yaylığının ucu ilə silincə xarici xanım qırağı zərli dəsmallarından birisini çantasından çıxarıb ona uzatdı:

- Siz gözəl gözlərinizi təmiz dəsmalla silin, xanım! Özü də qəmi, kədəri özünüzdən uzaqlaşdırın! Əgər yanıltmıramsa, təcrübəm gücünə güvənib deyə bilərəm ki, siz xana varis doğacaqsınız... Gör, sizi nə böyük xoşbəxtlik gözləyir!.. O, qoca atasının dizləri üstündə oturub onun qar kimi ağ saqqalını sıgallayacaq, ona yenidən uzun, sağlam ömür bəxş edəcəkdir! Bəlkə xan oğlunun toyunu edib, hələ nəvələrinin də toyunda oynayacaqdır!.. Bəli, bəli! - deyə xarici xanım sözüne davam etdi:

- Şərqlilər çox fikirli olmadıqlarına görə uzun ömür sürürlər. Yüzdən yuxarı! Siz cavansınız, heç nəyə darılmayın. Şərq belədir. Şərqli kişi cavan xanımı yamanca xoşlayır!.. Mən neçə xan evində olmuşam.

Xanın yetmiş yaşı, sonuncu xanımının on beş yaşı... Olur xanım, belə də olur. Şərq, müsəlman belədir! - Xarici xanım dönüb Məhtabana yumşaq kürsü göstərdi. Özü də ev sahibəsi kimi başqa bir kürsü çəkib əyləşdi.

- Sizin təvəllüdnamənizə əsasən neçə yaşıınız var, gözəl xanım?

- Atamın mis camın qırağında yazdırdığına görə gərək iyirmi beş yaşım olsun?

- Atanız sizin təvəllüdünüzü camın qırağında yazdırmışdır? Təəccüb çox təəccüb! Məgər xanın axundu olmayıb ki, İran adətinə görə isinizi, təvəllüdünüzü Quranın kənarında yazdıra?!

- Xeyr, mənim atamın axundu olmayıb!

- Bəs sizin atanız nə cürə xandır ki, onun axundu olmayıb?

- Mən rəiyyət qızıyam.

- Rəiyyət?! Nə olar, indi bizim Avropada izdivac zamanı kimin hansı zümrəyə mənsub olduğuna etina edən yoxdur... Görünür, Məmalik xan Avropa səyahətində olanda bizim demokratik qaydalardan aşılındır... Fərqi nədir? Siz Şərq nağıllarında rəvayət edildiyi kimi gözəl, Şərqin həqiqətən füsunkar gözəllərindənsiniz. Bax, qaşlar necə qara, gözlər necə ala, kirpiklər ox kimi uzun, bəniz ağ, saçlar da qumral!.. Boy-buxunda da heç bir avropalı qızından aşağı deyilsiniz.

Sarayda hər şeyə öyrənərsiniz, necə deyərlər, gör-götürdür. Xan malikanəsində təlim alırsınız. Zabitəli xanımlardan biri olarsınız. Ömrü boyu bənövşə kimi boynubükük olmaq - daha böyük xan xanımına yaraşmaz!

Xarici xanım Məmalik xanın xanımına əməlli-başlı Avropa mühazirəsi oxudu, bu təvəllüddən heç bir fənalıq, qəmginlik gözlənmədiyini elan etdi. Özü də xanı oğul müjdəsi ilə muştuluqlayıb, ondan azı-azı bir kənd qoparacağını bildirdi. Nəhayət, xarici xanım Məhtabanı güldürüb, az da olsa, onun qaşqabağını açdı:

- Nə qədər ki, mən buradayam, nə özünüzdən, nə də balanızdan qorxunuz olmasın, xanım!..

Məhtaban şirindil qonağa hörmət etmək istədi. İstədi ki, üst eyvana çıxıb, on ay əvvəl sübhçağı xanın intizarda dayandığı sütuntu tağbənddən aşpazı səsləsin, tez xörək-çörək bişirilməsini, qonaq üçün ləzzətli təamlar hazırlanmasını tapşırsın. Ancaq çəkindi. Düzü, heç kəs Məhtabana belə hüquq verməmişdi. Bu müddət ərzində Məhtaban Məmalikdən başqa heç bir kəslə kəlmə kəsməmişdi. Məhtaban pirani gülçüdən savayı heç kimin üzünü də görməmişdi. O, sanki qəfəsdə idi. Düzdür, Məmalik xanın kaşanəsi çox bərli-bəzəkli, Məhtabanın geydiyi paltarlar olduqca zərli-zibalı, daddığı təamlar ləzzətli, hamısı da xan xanımına yaraşan idi, ancaq bütün bu dəbdəbənin içində Məhtabanın müstəqilliyi yox idi, ixtiyaratı məhdud idi. Hər şey xanın fərmanından, sərəncamından asılı idi. Məhtaban öz evlərində istədiyi xörəyi - ərşətni, umacı anasına bişirtirib, çox ləzzətlə yediyi halda, burada onların birini də dilinə gətirməmişdi. Məhtabana elə gəlmişdir ki:

- Qız nə əriştə, nə umac? Onlar çoban-çoluq istılığıdır, - deyə Məmalik xan arvadının bu arzusunu eşidincə, əlini əlinə vurub güləcəkdir. Deməli, Məhtabanın öz istədiyini deməyə, yaxud bir kəsə göstəriş verməyə cürəti, ərki çatmırdı. Mamaçadan sonra bir az cürətlənən Məhtaban xanın yanına döndü, tutula-qızara soruşdu:

- Xarici xanım üçün nə hazırladaq, xan?
- Necə nə hazırladaq, qız?
- Xörəkdən, təamdan ərz etmək istəyirəm...
- Nə lazımsa, mən özüm mətbəxə tapşırıbmışam, sən nigaran qalma!
- Yaxşı, belə olsun, xan!.. Bəs xarici xanım hansı otaqda yatacaq?
- Onu da özüm tapşırıbmışam, qız! Mənim qonağım, sənın mamaçan

kallayı otaqda məskən salacaq!

- Deyəsən, xan, mən o otağı heç görməmişəm?!
- Bəli, o vaxt göstərə bilmədim, indi sən də görəsən.

Məhtaban çəkinə-çəkinə soruşdu:

- Xarici xanım sizə varis bəxş edəndən sonra burada neçə gün qalmalı olacaq?

- Belə şeylərin zəhmətinə qatlaşıb, özünü üzmə, - deyə Məmalik xan Məhtabanı öpüb oxşadı. - Sənin Məmalik kimi nökrin olandan sonra heç nəyin qəmini çəkmə, qız! Tək sən balana pərvəriş verən dayənin üstündə göz əl!..

- Mən özüm balamıza pərvəriş vermək niyyətindəyəm, xan.. Siz gərək bu ixtiyaratı mənim əlimdən almayasınız...

- Deməli, siz övladımızı başqasına arxayın olmaq istəmirsiniz?

- Xan, mən qijiltılı çayda Ərdaha obasının palaz-paltarını yuyan bir qızıdım. Yolumdan azmaq istəmirəm, istəyirəm ki, övladımızı özüm bəsləyəm!

- Sən hər vaxt uşağı Ərmağandan gözlərsən, qız! - deyə Məmalik xan açıq qapını örtüdü. - Sən hər zaman, hər hansı yaşında övladımızı ondan gözlə!.. Uşağın ögey bacısından, - atasının bivarisliyinə sevinən, Ərdaha xanlığının bütün əmval-əmlakına yiyə durmaq istəyən o pörtəmişdən körpəmizi gözlə!

- Yəni Ərmağan xanım, bura mübarəkbadlığa gələcəkdir, xan?

- Gecmi, tezmi gələcək!.. Qovsan da, o hələku casus bu qapıdan əl çəkməyəcək!

- Adam da öz doğma atasının yurdçuluna qəsd edərmidi?

- Bu boyda Ərdaha torpağının üstündə edər!.. Düşmənlər həlakulardan dörd oğul doğan xanım, övladının ikisinin xeyrinə nəyə desən gedər!..

- Unutmayın ki, Ərmağanın oğlanları sizin nəvələrinizdir, xan!
 - Hələkular bizim dədə-baba düşmənlərimizdir!
 - Təkrar edirəm xan, onda bəs siz öz yeganə qızınızı niyə dədə-baba düşməninizin evinə verirdiniz?
 - Onlar axund-üləmanı yığıb Quran qəsəmi ilə aqlımı oğurladılar, qız!
 - Belə fitnəkarlıq kimin fitvası ilə olubdur?
 - Çalığ Hələkunun hiyləsi ilə! Məqsədi də bizim dədə-baba torpağımızı biryolluq həlakular qəbiləsinə qarışdırmaq, Hələku xanlığını böyütmək, məmaliklər sərdabəsini yerlə-yeksan etməkdir!
 - Daha bu necə Quran qəsəmi, necə qohumluq oldu, xan?
 - Mən özüm də bu babətdən yamanca düyünə düşmüşəm, Məhtaban!
 - Məni də paltar-palaz yumaqdan əbəş yerə döndərib belə açılmaz düyünə saldınız, xan!
 - Dünya dava üstündə bərqərarlıdır, qız! İnnən belə sən tamam ayıq, gözüaçıq ol!
 - Yəqin ki, Ərmağan xanım mənim barəmdə də çox naguvara nağıl uydurubdur?..
 - Bəli uydurubdur!..
 - Onda xanlar arasında düşmənciliklə qohumluq yamanca bir-birinə qarışıbdır.
 - Bəli, bütün İran xanlıqlarında vəziyyət belədir, Məhtaban!
 - Siz məni açılmaz müşkülə, çıxılmaz girdaba saldınız, xan!
- Məhtaban, xarici xanım söyləyən sayağı bənövşə kimi boynunu bükdü, bir az əvvəl az-çox sevinc içində gülən gözlərindən solğunla-şan yanaqlarına hüznü göz yaşları süzülür. Xarici xanım özü də qəhərlənməyə başlayanda o biri otağa keçdi...

Məmalik xanın birbaşa Tehrandan öz xanımının üstünə xarici mamaça gətirmək xəbəri Ərmağanın başında Savalan şimşəyindən də guclu çaxdı. Vücudunda isti cərəyan gəzirdi. Bu cərəyan onun qızıqşan ürəyində qaynadı. Sanki yanar ocağın üstündə qaynayan qazan nəinki hazırlanmağa, hətta od tutub yanmağa, köz rəngi alıb qızarmağa başladı:- Necə xarici xanım, necə firəng həkimi, necə mamaça?"

Ərmağan bilmədi yerin altındadır, ya üstündə!.. Yaxud hava qaranlıqlaşanda, Savalandə ildırımlar oynaşanda həlakular imarətinin külafirəngisindədir? Atası atlanıb gedəndən sonra Ərmağanın ürəyində əmələ gələn yara bir də cırmaqlandı, qanadıldı. Məmalik xanın yeganə qızının gözləri cəllad gözləri kimi ağına qədər qızardı. O, qılınc götürüb kimin boynunu desən vurmağa hazır olan mirqəzəb görkəmini aldı. İndi nəinki Məhtabanı, ya onun bətnindəki körpəni öz qanına qəltan etmək, lap qoca Məmalikin də boynunu vurmaq Ərmağandan ötrü bir qurtum su içmək kimi asan bir şeydi. Yalnız onda Ərmağan xanımın alovlanan ürəyi sərinlərdi: "Necə yəni o boyda Ərdaha xanlığını öz əlindən çıxarmaq?! Necə yəni Məmalik mülkündə Ərmağan xan olmamaq, bütün Ərdaha mülkünü Pəhləvan Məhəmmədin yetimçəsi Məhtabanın düzdən-əyridən düzəldib meydana qoyduğu varisinə vermək?! Bu, heç ola bilərmimi?! Əsla!..".

Ərmağan xanımın başında oynayan şimşək sanki Savalan dağının zirvəsində oynayan şimşəyə bəşirirdi, Ərmağan arada bir Savalana baxır, xanlara belə kəsilən, onların təbircə "qaçaq-quldur" məskəni sayılan Savalan heç də mirqəzəbə çevrilən xanıma havadar durmurdu. Əksinə öz üsyançıları ilə Ərmağana düşmən kəsilirdi. Dağın zirvəsində çaxan şimşəklər Savalan ətəklərini tutur, geniş düzənləri, Həlakı, Məmalik torpağını əhatə edirdi. Ərmağan xanım dəli olmaq dərəcəsinə gəlir, öz-özünə söylənirdi:

- "İldırım olmasın, şimşək çaxmasın, lap bütün dünyanı od-alov tutsun, mən Məmalik mülkünü tutmalıyam! Mən Məmalik ərazisinin bir qarış torpağını belə heç bir varisə verməməliyəm! Yetmiş yaşında qocadan nə varis, necə varis, hansı varis?.. Çoban-çoluqdan, gədə-güdədən özünə varis düzəltmək, səfil-sərgərdan yetimçəni ulu xan qızı Sərəncamın yatağında yatırtmaq, firəng mamaçasını Tehrandan, Qacar sarayının qulağının dibindən çağırmaq, indidən mötəbər şahid düzəltmək ki, Məmalik mülkünün varisi vardır! Qoca tülkünün uzaqgörən fəndgirliyinə baxın! Mən neçə kərə demişəm ki, sən Sərəncam xanımın otağına başqa bir ləçərin qədəm qoymasına cürət edə bilməzsən, qoca! Neçə kərə bəbəyinin içinə söyləmişəm ki, kişi, daha, sənın ələyin ələlib, xəlbirin göydə fırlanır, izdivac iştiaqına düşüb, aləmi bizə güldürmə. Olan-olmaz beş-üç ilini şərəflə başa vur, abırla öl! Yoxsa əpriyən, titrəyən, bir fincan qəhvəni düz-əməlli dodaqlarına gətirə bilməyən, səpələyib süfrəyə tökən vaxtında ayağa durub oynama!

Başına ağıl qoyanda, sözün düzünü üzünə deyəndə atına minib gədələrinlə qaçırsan?! Ola bilməz, sənın varis niyyətin baş tutmaz! Kaftar!.. San qoca Məmalik heç kəsə, heç vaxt sübut edə bilməzsən ki, bu oğlan Məmalikdir, mülk bunudur! Sən gərək biləsən ki, fədai yetimçəsindən vücuda gətirilən, Savalandan gələn qaçaq-quldurun pünhani-vücuda gətirdiyi vərəsədən sənə varis ola bilməz!

Firəng mamaçası! Yaxşısı bu idi ki, sən qocalıb əldən düşən çağında özün üçün həkim çağıra idin! O, həkim də səni təpədən dırnağacan müayinə edib həbb-səlatin verəydi ki, daha tənğişən nəfəsin əzab-əziyyətlə çiyinlərindən çıxmıyadı! Daha nəinki belə gülünc təvəllüd üçün dava-dərman alaydın! Görünür, bunların hamısı sabahkı məhkəmə üçün sənəd-sübut düzəltmək, gorbəgər olandan sonra bizim üçün cəncəl varis qoymaqdan ötrüdür!.. Ay oldu ha!.. Özün öləsən, Məmalik xan! Ay baş tutdu ha!.."

Ərnağan xanım otağına döndü, qapıları bağladı, lampaları yandırınadan polad sandıqçanı açıb bəzəkli mücrünü çıxartdı. O, qızıl qiymətinə əldə etdiyi zəhər dolu şüşəni yoxladı. Şüşə sopsoyuq idi. Şüşə Ərnağanın odlı barmaqlarında buza dönürdü. - Bu zəhərlə Məmaliki oyatılıq etmək olarmı? Aqibəti necə olar?.. O dünyada cəhənnəm odu məni yandırsa, nə təhər olar?.. Bu sirr qiyamətdə açılarsa, nə cavab verərəm?.. Deməzlərmə ata qatili Ərnağan?! Qoy desinlər! Qoy cəhənnəmin zəbanə çəkən alovlarını təməməmə mənim üstümə çevirsinlər, yandırıb külümü çıxarsınlar. Sonra külümdən vücudumu düzəldib, bir də təzədən yandırsınlar. Mən yenə məqsədimdən dönməyəcəyəm. Bəli, mən ata qatili olacağam!..

Ərnağan xanım soyuq şüşəni əlləri titrəyə-titrəyə pambığa büküb mücrüyə, atasının bəxş etdiyi daş-qaşın içinə qoydu. O, şüşəni elə ehmalla qoydu ki, heç səs-səmir çıxmıdı. Lakin qulaqlarına səs gəlmi.

Sanki şüşəni daş-qaşa toxundurdu, şüşə sındı, zəhər səpələnib daş-qaşa çiləndi. Ərnağan əyilib axtardı. Pambığa bükülü kiçik şüşəni götürdü, dönə-dönə əlində yoxladı, bozaran pəncərəyə tutub diqqətlə şüşəyə, şüşənin içinə baxdı. Az qala gözlərinə inanmadı, əlinə də etibar etmədi. Dönüb kibrit çəkdi, küncdə, dəyirmi stolun üstündəki lampanı yandırdı. Pəncərənin pərdələrini çəkdi. Avropa səyahəti zamanı hər ehtiyata qarşı əcazıdan beş özü ağırlığında qızıla əldə etdiyi zəhər şüşəsini asta-asta tərpətdi, çalxadı, zəhər damcıları - əfi ilan zəhərində də çürüdüb tökməyə amadə olan damlalar aralandı, lampaya işığında

zəhərli əfi görkəmi aldı. Deməli, qoca Məmalik zəhərlənmişdir! Onda Ərmağan gözə kül üfürmək üçün sıx saçlarını yolub, Məhtabanı günahkar tutar ki, sənin Savalan adlı aşnan, ya Savalan ot-əncirindən yığıb-qaynadıb, zəhər düzəldib, şüşəyə tutub gətiribdir, ya da aran ətəklərində əfi ilan öldürüb zəhər damlalarını sənə çatdırıb ki, məzlum Məmaliki tezbazar edəsən. Elə bəri başdan mülkü öz oğlunun adına keçirəsən, Savalan dağında gizlənən Savalanı da özünə xəlvəti xidmətkar götürəsən, barigahda eyş-ışrətə baxasan! Olmaz, əsla ola bilməz!.. Ərmağan ölməyincə, onun qəbrinin üstünə yekə sal qaya qoyulmayınca, üstündə uca günbəz qaldırılmayınca, günbəzin kəlləsində kollar bitməyincə sənin doğduğundan Məmalik mülkünə varis ola bilməz! Elə bu zəhəri də mən özüm sizə çıxırəcəyəm!..

Ərmağan əlindəki şüşəni qəzəblə silkələyəndə şüşə oynadı, lampa cilik-cilik oldu, qalxan alovu Ərmağan payəndəz palazla boğdu, bayırda odlu şimşək çaxdı, güclü gürşad yağışda işıq pərdələrdən içəri keçdi, otaqda közə bənşər dil gəzdi. Ərmağan bütöv bir dünyanı başlı bütünlü itirmiş kimi, pərt olub çöl tərəfə qulaq verdi. Yağışdır, elə yağışdır ki, ucundan tut, göyə çıx! Ərmağan əlinin içində kibrit yandırdı. Guya kibrit yağışa düşəcək, yanmayacaqdı! Ərmağan başqa lampanı yandırdı. Dəyirmi stolun yerə sürüşən, neftə bulaşan örtüyünü götürdü. Zəhərli şüşə qırıntılarını burnuna apardı. Zəhərin zəhmindən yenə də Ərmağanın gözlərinə qan çiləndi:

"Xudaya, son mənim yolumu bağlamaqı istəyirsən? - Ərmağan daha da qəzəbləndi. Deməli, xudaya, sən istəmirsən ki, mən ata qatili olam? Bilmirəm hansı haqla sən haqsızlıq tərəfində durursan!". Ərmağan dəhşətə gəldi. Sanki etdiyi cinayətin izini itirmək məqsədi ilə zəhərli şüşənin qırıntılarını bircə-bircə yığdı, ayn bir parçada düyüncələyib bağladı. "Bəlkə bu şüşə qırıntılarını yuyub təbəxxürdən keçirib yenə də zəhər damcıları düzəltmək mümkün oldu?". Ərmağan qapını açıb qaravaşı çağırıdı:

- Qız Xədicə.
- Bəli, xanım!
- Ay qız, karsan?
- Eşidirəm, xanım!..
- Pədərsüxtə bura gəl!
- Bə çeşm, xanım!

Xədicə gələn kimi Ərmağan onun saçlarından yarışdı:

- Nə vaxtacan sənin işini görəcəyəm?.. Nə vaxtacan sənin əvəzində şüşə silib, lampa yandıracağam?
- Xanım, toran qovuşanda, şimşəklər çaxanda mən gəldim, qapı bağlı idi!
- Döyə bilməzdin qapını?! Dəqqlbab edə bilməzdin?..
- Xanım, dəqqlbab etdim, eşitmədiniz!

Ərmağan xadimə qızın saçından çəkib ayaqları altına saldı. Savalan kəndlərində dəli inək balasını ayaqlayan kimi, Ərmağan da on beş yaşlı nərmə-nazik qızı ayaqladı, onun qol-qabırğasını qırdı. Sanki o, Məhəmməd qızı Məhtabanı əzib-əzişdirdi. Bir azdan bu inilti-zarıltıyla Tehrandan, zabıtlıq danişgədesindən yenicə yay tətilinə gələn Ərşad xan içəri girdi. O, anası ilə ötən küsülmüyü aradan götürmək məqsədi ilə qızın üstünə düşdü. Üç gün əvvəl zorladığı "sirri açsan, dilini dibindən kəsərəm!" - dediyi Xədicənin sümüklərini xurd-xəşil etdi. Ərmağan oğlunu dindirmədi. Ancaq Ərşad ölümçül xadimənin qolundan tutub otaqdan sürüdü:

- Qəm yemə, ana, - deyə o, təkəbbüranə nəzərlə güclə nəfəs alan Xədicəni süzdü. - Ölsə, elə gecə ikən izini itirərik! NƏ babam bilir, nə də atam!..

Xarici xanım ərköynüklə xan İmarətində dolanır, heç də əndərunbirunun qayda-qanununu tanımaq istəmirdi. O, üzünə salıb arada Məhtabanı da özü ilə əndərun bağçasına endirirdi. Xarici xanım əndərunda olanda qoca gülçü ilə hey zarafatlaşıb əylənirdi. O, qocadan becərdiyi qızıl güllərin növünü soruşur, ağ əllərinə tikan batmasın deyə dəri əlcək geyib, xoşladığı güldən öz balaca qayçıyı ilə kəsib dəstə düzəldirdi. Əlvən güllərin ətri bir-birinə qarışır, xarici xanım məst olunca qoxulayır, sonra da Məhtabanın burnuna tuturdu:

Xanım, qoxulayın, ciyəriəriniz üçün faydalıdır! - deyirdi.

- Məhtaban qızılgül dəstəsini burnuna aparır, güllərin məstedici ətrini udsə da, rahatlına bilmir, sıxılan ürəyi açılmırdı. Xarici xanım xəstəsinə qayğı göstərib:

- Xanım, mən sizin kədərinizi qovmağa cəhd etdiyim halda, - şabalıdı saçlı başını bulayırdı, - nə üçün özünüz-özünüzü qəsdən uzürsünüz?

- Düzü həkim xanım, özüm də heç baş açmıram, - deyə Məhtaban mamaçasının müqabilində nəzakətlə gülümsəmək istəsə də, bacarmayıb, yazıq görkəm alırdı.

Xarici xanım saraylarının daxili fitnə-fəsadlarına az-çox bələd olsa da, Məhtabanın dəruni döyüntülərindən baş açə bilmirdi. Onun saysız-hesabsız sorğularına Məhtaban açılışib cavab verib deyə bilmirdi ki, Ərmağan xanımın anası ilə birləşən məşum kölgəsi onu izləməkdən usanmır, hətta günün günortaçağı güllükdə onu rahat buraxmır.

O, deyə bilmirdi ki, həlakular evinə gələn gedən Ərmağan namə yazıb öz atasını tələb edib, Məhtaban necə insanlıq göstərüb atanın öz qızının yanına getməyini təkid edib, Məmalik xan öz qızının yanından necə dəhşətli xəbərlə qayıdıb...

Məhtaban açılışib xarici xanıma deyə bilmirdi ki; gərgin doğum günlərində, ölüm-dirim arasında dayandığı vaxtda o, özündən çox bətnində çırpınan, bütün bu çəkişmə-didişməni duymuş kimi vurnuxan balasının taleyi üçün dörd çəkir.

O, firəng mamaçasına deyə bilmirdi ki, ömründə əndərun-birun tanımayan, hicab-örtü nə olduğunu bilməyən, hələ evlərində qız ikən at belinə qalxan, Ərdaha kəndlərində xanlıq eləyən Ərmağan xanım hansı ilan-çəyən yatan yuvanın necə zəhəri xilqətidir!

Məhtaban açılışib xarici xanıma deyə bilmirdi ki, əgər Ərmağan bu izdivacdən narazıdırsa, atası Məmalik bu narazılıqdan narahatdırsa, qan çanağı kimin başında sınaqdır?!

Məhtaban açılışmırdı, dərini açmırdı, bütün bunları xarici xanıma demirdi. Hamısını öz ürəyinə salırdı! Xarici xanımın cidd-cəhdlərinə baxmayaraq Məhtabanın ürəyi dəqiqədən-dəqiqəyə daş yüklənən kimi ağırlaşır, qəfəsə salınmış yaralı quş kimi döyünür, az qala sinəsindən çıxıb qaçmaq istəyirdi! Ancaq bu ürək sinədən çıxıb qaçmır, ana bətnində döyünən ikinci ürək üçün sızıldayır, ağlayırdı. Ana ürəyi nəinki indiyə qədər olanları, hətta ola biləcək hadisələri görürmüş kimi için-için ağlayırdı...

Əgər Məhtaban Qurana qəsəm qılmaqla taleyə əsir düşməsəydi, bismillahla başlanan əqdnamə ilə zəncirlənib bağlanmasaydı, Məmalik xanda nə azarı vardı? Əgər Məhtabanın əri üstü unlu bir qoca dəyirmançı olsaydı, dəyirmandan duzsuz, alaçıy fətir gətirər, arvadına verərdi. Arvadı da alaçıy fətri tikə-tikə kəsər, duza batırıb ıstaha ilə yeyər, tale ilə razılaşar, "tanrımın qisməti belədir!" - deyib sınıq-

sökük komasında rahatlanardı. Əgər Məhtabanın üstü unlu qoca dəyirmançıdan uşağı olsaydı, özü doğduğu kimi, özü də bələyərdi. Özü cır-cındaya bürüb-büküb, özü döşünə salıb əmizdirərdi. Məhtabanın özünə qalsaydı, xarici, şabalıdasıaç mamaça, yaxud dayə nədi, öz uşağını gözündən qırağa qoydu nədi?!

Zəhər şüşəsini hövlündən çalxayıb lampaya çırpıb sındıran, biçarə Xədicənin nahaqdan ölümünə bais olan Ərmağan Hələkunu məhkəməyə çəkən, cəza hökmünü özünə oxuyan hakim harada idi? Bəs niyə görünmürdü? Niyə, əgər varsa, bir adil hakim cıncır çıxarıb demir ki, ağayi Ərşad Hələku, ay millət zabiti, bəkarətinə toxunduqdan sonra, ananla barışmaq naminə hansı haqla xadimə Xədicənin olan-qalan nəfəsini də kəsib, onu qətlə çatdırdın, meytini də gecə ikən uzaq bir xəndək altına atıb quyladın? Biçarə qızcıgöz Avropanı gözmüşdümü? Oradan beş qızıl çəkisinə zəhər almışdımı? Yaxud o binəvanın zəhərdən xəbər-ətəri vardımı?!. Zəhər şüşəsinin sınmağında, zəhərin tökülüb dağılmağında o kimsəsizin günahı nə idi?.. Görünür, Xədicənin günahı bu idi ki, cəmi-cümlətanı üç gün əvvəl Ərşad xan onun nazikcə biləyindən yapışib çarpayısının üstünə fırlatmışdı, otağının qapısını möhkəmcə bağlayıb, qızcıgəzin ağzını əli ilə qapamış, bəkarətini zalımcasına pozmuşdu?! Elə buna görə də Ərşad ikitərəfli səy göstərmişdi, üzdə anasına xidmət etmək, əslində isə öz cinayətinin izini itirmək istəmişdi.

Ərşad xanın mülahizəsincə babası Məmalik rəiyyət qızının dadına-tamına baxmışsa, niyə nəvəsi baxmasın! Əgər Ərşadın Məmalik babası qocaldıqca başını itirib, bir kənizi özünə xanım edibsə, daha niyə nəvəsi başını itirib, kənizi sağ qoysun ki, sabah gözdən yayınıb, bir guşədə uşaq doğsun, bələyib balasını qucağına alsın, kəndbəkənd, şəhərbəşəhər İrani dolaşib desin ki: - "Bu uşaq Hələkudur, buna rəhm edin, bu yazıqcığaza yemək verin, tərəhhümə gəlin, bizi xanənin guşəsində gecələməyə qoyun!". Axı, Məhtaban özü belə acı taleli qızlar haqqında az eşitməmişdi. İndiyə qədər onu sağ-səlim saxlayan atasının zəhmi, atası öləndən sonra Pəhləvan Məhəmmədin sayəsi, əlinə silah götürən fədainin kölgəsi idi! Pəhləvanın kölgəsinin qorxusundan bir kəs Məhtabana təcavüz edə bilməmiş, qoluqüvvətli qıza yaxın gələ bilməmişdi. Məhtaban belə böyümüşdü!.. Bəlkə Məhtaban ona söz atan Ərdaha cavanlarından

birinin üzünə balaca gülümsəsəydi, qaşqabağını sallayıb palaz-paltarla qijiltılı çaya tərəf enməsəydi, yaxşı idi?!.

Kaş, Məhtaban qoca xana məhrəm olmaqdan əzəl Quran qəsəmini pozub, daş hasarı aşıb, evlərinə qayıdaydı, heç xan xanımı olub öz ürəyini yeyə-yeyə xarici xanım ilə bahəm zər-zibə içində "bəxtəvər" görkəmində dolanmayaydı. İçində ilan qıvrılan güllərin arasında gəzməyəydi!..

- Yenə nəyin dərini çəkirsiniz, Məhtaban xanım?
- Özüm də heç bilmirəm, hörmətli həkim!
- Axır sizə demişəm ki, mən olan yerdə siz heç nəyi özünüzdə dərd etməyin!

Xarici xanım güllükdən qayıdıb xan imarətinə girdi, imarətin daxili səliqə-səhmanını öz zövqünə uyğun qurmaq məqsədi ilə başladı.

- Bu nədir, niyə özünüzdə belə incidirsiniz? - deyər Məmalik xan çəkinə-çəkinə soruşunca, xarici xanım çəkinmədən gülə-gülə cavab verdi:

- Evinizdə Avropa düzəldirəm, xan!
- Nə Avropa?
- Avropa, Fransa!..
- Şərqdə, Savalanın ətəyində nə Avropa, nə Fransa, xanım?
- Mütərəqqi Avropa, Savalanın ətəyində mütəməddin Fransa! - Xarici

xanım Məmalik xanın divardan açıb boşaltdığı, qulluqçu-qaravaşlar vasitəsilə aşağı zirzəmiyə daşıtdırdığı xalı-xalça yerlərini göstərdi: - Bax, buraya Fransadan zövq oxşayan tablolar gətirib asmaq lazımdır! Hələ doğum təntənəsindən sonra xanın yataqxanasına da əl

atacağam, gözəl tablolarla, şəkillərlə Avropa düzəldəcəyəm!..

- Nə tablo, necə şəkil, xanım? Bizim evdə necə Avropa düzəldəcəksiniz?

- Biz təcili teleqrafla Parisə sifariş edəcəyik, sizin orada bankda olan pulunuzdan tabloların dəyərini ödəyəcəyik!

- Axır necə, nə təhər, xanım? - deyər məəttəl qalan, ancaq əziz qonağının xatirinə toxunmaq istəməyən Məmalik xan heyrətlə soruşdu.

- Düzü, mən xaricdə olanda siz buyuran o tablolara çox baxmışam, ancaq heç biri Təbriz xalı-xalçasınca mənə yapışmayıbdır!

- Üzr istəyirəm, Məmalik xan! - deyər xarici xanım Ərdaha xanının öz zamanından necə geri qaldığına pərt oldu.

Məmalik xan səhvini başa düşüb, tezəcə təshih etməyə çalışdı:

- Axır siz necə buyurursunuz, xanım?.. Bəlkə bir də diqqətlə dinləyəndə xoşumuza gəldi? Mən, zərli çərçivələrin qiyməti barəsində əsla çənə-çürüklük etmək iştiaqında deyiləm!

- Mən ən çoxu Avropa səliqə-sahmanını, mədəni üsuli tərzini, bəri başdan bizim təvəllüd tapacaq cavan xanın zövqünü nəzərdə tuturam!

- Necə, necə?! - Məmalik xan mamaçanın işarəsini bilsə də, məlul-müşkül dayanan Məhtabanın bulud kimi tutulan qaşqabağını açmaq, xarici xanımın yanında yabanı görünən Məhəmməd yetimçəsinin üzünü balaca da olsa güldürmək üçün qəsdən sual verdi. Xarici xanım da öz pərtliyini tezəcə bir tərəfə atdı, Məmalikdən xeyli qənimət qoparmaq həvəsi ilə cavab verdi:

- Gələcək xanın, İranın ən mədəni, ən mütərəqqi xanının zövqünü ilk ibtidadan nəfis sənət əsərləri ilə tərbiyə etmək üçün mən deyən mədəni, müasir səliqə-sahman gərəkdir!

- O xan kim ola? - deyə ərköyün uşaq kimi ağzı açılı qalıb, varies həsrəti ilə gülümsəyən Məmalik bilə-bilə yenə xarici xanımdan soruşdu.

Xarici xanım da bilə-bilə üstünü vurmadı:

- Bu böyük xandır! - Utandığından başını gizləməyə yer tapmayan Məhtabana nəzər saldı. - Biz bu xanın yolunu səbirsizliklə gözləyirik! Heç şübhəsiz ki, mədəni mamaçanın əli ilə tutulan xan zadənin çox böyük xan olacağına ümid edə bilərsiniz! O, yaqın vəzir olacaq, sizin öz ibarənizcə desək, sədr-əzəm olacaqdır!..

Məmalik xan daba sözü döndərmədi, söhbət ciddi olsun, ya qeyri-ciddi, onun qırıxıq torbalar içində itən gözlərində sevinc yaşları gəzdi. Bütün bu söz-söhbəti özü üçün təhqir sayan Məhtabanın qara kirpiklərində kədərli gilələr dolandı. Qoca ərlə cavan xanım bir-birinə nəzər salınca, birdən eyni narahatlıq içinə düşdülər, onların hər ikisinin təsəvvüründə köz kimi qızaran, mirqəzəb ruhlu Ərmağan görünəncə nəfəslərini güclə dərdilər...

Məhtaban barhəmlini yerə qoydu. Xarici mamaça körpəni öz qayda-qanunu ilə tutdu. Məmalik xanın əsil arzusunun yerinə yetdiyini, oğlan uşağı doğulduğunu görüncə xarici xanım yerdən göyəcən sevindi. O, əndərundan gətirdiyi cavan xadiməyə ağ xalat geydirdi,

onun köməyi ilə körpəni çimizzirib yuyundurdu, yançaqlarını şapalaqlayıb, bir qədər səsləndirib cığıldatdı. Sonra cavan ananı huşa gətirib:

- Xanım, oğlunuz olubdur, - deyər onu təbrik etdi. – Gözünüz aydın, xanın diləyi yerinə yetibdir!

Olan-qalan rəngi də süddüyan sarısı ikimi saralan Məhtaban hər necə ağrı çəksə də, analıq hissi ilə gülümsədi, razıməndlik əlaməti olaraq, təbibinin müqabilində uzun, qara kirpiklərini endirdi.

Mamaça fursəti fəvtə vermədən özünü nizama salıb bir neçə addım o tərəfdə, öz otağında intizarda dayanan xanın qapısını döymədən içəri girdi:

- Xan, müjdəmizə nə verir?
- Həkirə nə buyursa?
- Bütün xanlığı!
- Mümkündür, xanım!
- Zarafatsız xan, oğul varisi-vəliəhd müjdəsinə nəqd nə əta edirsiniz?
- Firəng bankında yatan məbləğin on faizini!
- Bəlkə on beş ola, böyük xan?

Xan əlini sağ gözünün üstünə gətirib:

- Bə çeşm, - dedi. - Olsun on beş!

Mamaça isti-isti masa üstündəki qələmə işarə etdi. Xan dediyində durdu. O cibindəki açan çıxarıb xaricdən gətirdiyi polad sandığı açdı, dilim kitabçanı çıxarıb əskinası andıran etibarnaməni yazıb doldurdu, imza edib şəxsi möhürünü də buraya basdı, dilim vərəqəni kötüyündən qoparıb xarici xanıma təqdim etdi. Xarici xanım vərəqəni nəzərdən keçirincə gözləri od alıb alışıdı, sevincindən vücudu qızıışdı, o dünyanı vecinə almadan xanın o üzündən, bu üzündən öpdü, ənnik-kirşanlı üzünü xanın ağ yumşaq saqqalına sürtə-sürtə nazlanıb kəkilli fərə kimi yastılandı:

- Böyük xana başımla söz verirəm ki, onun varisini öz nəzarətim altında böyüdüb, cavan vəliəhdim cah-calalla özünə çatdırım! Ancaq bir şərtlə.

- Nə şərtlə, xanım!
- Şərtin ağırlığını mən öhdəmə götürəcəyəm!
- Bəs yüngülünü kimin öhdəsinə buraxacaqsınız?
- Yüngülünü sizin, Məmalikin!
- Ağır-yüngülü nədən ibarətdir, bilmək olmazmı?

Ağın budur ki, mənim Parisdə bir mədəni Rəfiqəm var, - deyə xarici xanım dayəliyi mütləq həmin rəfiqəsinə şərt qoydu.

- Məhtaban xanım çox çətin ki, körpəsini gözündən iraq qoya, -deyə Məmalik xan başını aşağı saldı. - Çox çətin ki, Məhəmməd qızı xarici dayəyə razı oldu!

- Axı nə üçün razı olmasın? - Xarici xanım heyətlə yırğalandı. -

İndi Məhtaban Məhəmməd qızı xanım olubdur!.. Onun üçün öz uşağını belə böyütmək əlverişlidir? Qoy cavan xanım bərli-bəzəkli geyinsin. Şərq üslubunda tovuz quşu sayağı sallansın, bizim səxavətli xana uzun ömür bəxş edən səadət gətirsin, onu cavanlaşdırıb daha qocalmağa qoymasın!..

- Sizin rəfiqəniz gəlsə, şərti necə olacaqdır?

- Mənim rəfiqəm çox nəcib xanım, mədəni mürəbbiyədir, - deyə xarici xanım rəfiqəsini vəsf etdi. - Sizin firəng bankında olan məbləğin faizini istəməkdən o yana getməyəcəkdir!

- Oralı-buralı, eləmi, xanım?

- Yəni böyük xan buradakı xərc-məxarici buyurmaq istəyir?

- Əsla! Biz elə də xəsis deyilik. Şərtimiz baş tutsa, sizin rəfiqəniz nəinki oğlumuzun dayə və mürəbbiyəsi, həm də ən əziz qonağımız olacaqdır!

- Onda şərtiniz nədir, böyük xan?

- O sizin fərmayişinizdən asılıdır.

- Fərmayişim belə olar ki, sövdamız baş tutsa, mən sizin xeyrinizə hərəkət edərim!.. Sizə izafi cəfa olmasın deyə Paris bankındakı məbləğin faizinin yarısını ona verərik!.. Bir qismini də təvəllüd tapan xanın mütərəqqi oynunağına!..

Məmalik xanın oğlu xəbərindən huşunu itirmək dərəcəsinə gəldiyini görər xarici xanım, rəfiqəsini bir də tərifləyib göyə qaldırdı, onun firəng dilindən başqa üç Avropa dilini - alman, ingilis, ispan dilini bildiyini də əlavə etdi:

- Bəli, mənim rəfiqəm xan zadəyə elə dil açandan bu dilləri də təlim edər! Bütün İran xanları bizim növcavan ən çox dilbilən olar!

Beləliklə, şübhəsiz, gələcəkdə taleyini mədəni Avropa ilə bağlayan İranın baş vəziri olar!..

- Mən istəyirəm ki, bizim növcavan Ərdaha mülkünün varisi olsun! - Məmalik xan, ifrata varan xarici xanıma öz əsas məramını bildirdi. - Mənim ümdə məqsədim budur!

- Xeyr, Ərdaha mülkü bizim tərbiyəmizlə böyüyən növcavan xan üçün əzizlik edər, - deyər xarici xanım əl-qolunu açdı. - Mənim rəfiqəm ona Firəngistan cahangirliyindən təlim verəcəkdir! O, görəcəkdir ki, öz yerində rahat, firavan yaşamaq üçün qıraqları qarmalamaq, ucqarları cəngəlləmək zəruridir!..

- Bu, xam xəyaldır, xanım! İran indi öz başını güclə girdəyir, təzədən İrana nə cahangirlik?

- Biz xam xəyalı həqiqətə çeviririk. Biz onu mütləq cahangirənə hakim kimi, Napoleon hərbi yürüşləri üzərində tərbiyə edərək! Məmalik malikanəsində möhkəm-müstəhkəm dayanmaq üçün onun öz yan-yörəsini qorxuya salması zəruridir! Yoxsa, dərəcə-dairədə növcavan xanı sıxıb suyunu çıxararlar!

Xarici xanım yarızarafat, yarıciddi danışır güldü. Məmalik xan bir qədər sükut edəndən sonra xarici dayə barəsində başlayan söhbəti maraqlı olsa da vaxtından qabaq saydı. Xarici xanım Məmalik xanın fikri ilə çətin razılaşırdı. O, dedi ki, firəng dayəsini Məmalik mülkünə gətirib çıxarmaq azı-azı üç ay çəkkər.

- Bəs üç aya qədər bizim, körpəyə kim göz olar?

- Məmalik xan öz varisini Hələku sicillisinə mənsub qız nəvələrindən xeyli yuxarı mərtəbələrə qaldırır, dədə-baba düşmənlərinə yanlıq vermək üçün hər nəyə desən razı olduğunu gizlədə bilmədi.

Məmalik istəmədi ki, Avropaya açılan qapı örtülsün, ordan Məmalik malikanəsinə saçıla biləcək işıq qapansın. Fikirləşdi ki, bəlkə də xarici xanımın şərtinə əməl etsin, onun firəng rəfiqəsini şöhrət üçün gətirsin, necə deyərlər, bəri başdan bir verib, o başdan iki qazansın. Onun oğlu Məmalik mülkünün varisi olmaqla, dədə-baba düşmənləri həlakuları xeyli ötsün, məmaliklər sicillisini qaldırır bütün xanlardan neçə baş uca etsin!

Onda görəsən başqa xanların paxıllığı tutmazdı? Onlar oturub-durub, hər yanda sulu qəlyan xoruldada-xoruldada deməzdilərmə ki, növcavan Məmalikin zəti qırıqdır? Deməzdilərmə ki bir tərəfi cıldı rəiyyətdir? Bəlkə Məmalik mülkünün xanı üçün anasının rəiyyət qızı olması o qədər də irad tutulmasın? Lakin xarici xanım deyən vəzirlik mənsəbində, baş vəzirlikdə zəti-nəcəbət nəzərə alınmayacaqdı?.. Məclisi-İran belə şəxsə səs verib, qol qoyub, əl qovzayıb onun dövlət başında durmasına razı olacaqdı? Hələ Şahənşah Qacarın Özü "zəti qırıqın" baş vəzir olmasına imza atacaqdı?..

Əvvəllər Məmalikin başına heç belə dolaşmış fikirlər gəlməmişdi. O ancaq öz dədə-baba mülkünün dərini çəkmişdi. İndi birdən huşu başından oynayan, istəyinin ziddinə iştahası itilənən qoca xan ağır vəziyyətdə olan öz xanımının qapısını açıb onun əhvalını soruşmadan, Avropadan açılacaq qapının dərini çəkirdi.

Axır bu mamaça haradan belə tamalı-dadlı bir zadı qocanın damağına damızdırdı ki, indicə-indicə rahatlanan qocanın başı bunca gicəllənsin?

Məmalik xan ağ bığını, ağ saqqalını tumarladı.

- Deyəsən Məmalik xan daxili gərginlik keçirir? - deyər xarici

xanım gözlərindən güldü.

- Düz buyurursunuz, xanım, - deyər qoca xan öz tərəddüdünü gizlədə bilmədi. - Düzü ayazıyan beynim dumanlanmağa başlayır!

- Nə üçün?

- Bu firəng dayəsi barədə.

- O barədə heç də həyəcanlanmayın. Vaxt olar yaxşı-yaxşı fikirləşərsiniz!

- Bəs o dayə gəlinə necə olsun? - Xarici xanım ustalıqla geri çəkilsə, Məmalik xan nəyinə əlindən çıxsa biləcəyindən qorxub irəliləyir, həlakuların acığına öz varisi üçün çox qazanmaq istəyirdi. - Bəlkə biz Məhtaban xanımla bir yaxşıca məsləhətləşib, xan zadənin tərbiyəsini elə lap ibtidaidən, bəri başdan firəng dayəsinin əlinə verək?! Onacan, yəni bizim oğlanın üç aylığıncan özünüz bizdə qonaq qalasınız?

- Bu, mənim üçün çox çətin olar, xan!

- Nə üçün, xanım? Biz sizin qulluğunuzda dura bilmərikmi?

- Çox-çox çətin olar, - deyər Məmalikin nəbzini tutan, onun iştahasını duyan mamaça naz satdı, - başqa tanış-biliş xanların dövlətlərini yerə salıb, xəcalətdə qala bilmərəm!

- Əgər hamı xanların əvəzində, firəng bankına verdim çeki təzələyib on beş faiz əvəzinə, iyirmi beş yazsam, necə?

- Onda ayrıca söhbət edərik, - deyər xarici xanım ustalıqla əl atıb qoca xanın biləyindən tutdu:

- Gedək, gedək, xanımınıza gözdənliliyi verin!..

Xarici xanımla qoca xan Məhtabanın yanına girdilər. Məhtaban tabuta qoyulan ölü kimi sapsarı idi. Xanun ay işığında gördüyü gözəllikdən, onun köpüklü göldə çimən çağından heç nə qalmamışdı. Sanki

Məhtaban nəyi vardısı hamısını əsirgəmədən yanında, ağ örtüklü beşikdə yatan körpəsinə vermişdi. İçəri girincə xan da, mamaça da səssiz durdu. Nə etmək lazım gəldiyini düşünən mamaça yuxulu körpəni beşiyindən qaldırıb, yan otağa keçdi, körpənin üzünü açıb xana təqdim etdi.

Əzəlki halına qayıdan xan körpəni qucağına aldı, gözlərini yuxarı dolandırdı, xarici xanımın Avropa mədəniyyəti müqabilində öz müsəlmançılığını bürüzə vermədən ürəyində:

- "Xudaya, səd həzar şükür! - dedi. - Daha mənim, dədə-baba düşmənim həlakuların qarşısında parlayan qılıncım vardır! Mənim elə bir qılıncım var ki, gələcəkdə bütün həlakuları kəsə biləcəkdir! Həlakular üçün dörd oğul doğan Ərmağanın özünü də!".

Sanki şadlığından coşan ata ilə uzaqda olan qızı deyil, barışmaz düşmənlər üz-üzə, göz-gözə durdular. Məmalik xan körpəsinə bağrına basmaq, ürəyini yarıb içinə qoymaq istəsə də ehmallı tərpendi, özünü yığışdırıb öz təmkinini pozmaq istəmədi. Dünyanı yorub yortan xarici xanım, dəruni həyəcan keçirən qocaya dəymədi, onu öz körpəsi ilə qoyub zahının yanına döndü, Məhtabanı hüznə boş beşiyə baxan gördü:

- Xan körpənizi götürdü, siz yatmışdınız!

- Haraya götürdü körpəni? - Vəziyyətinin ağırlığına baxıncadan Məhtaban əllərini döşəyə dayayıb çarpayısında oturdu. - Haraya apardı körpəni, xan?

- Xanım, sizin belə tərپənməyiniz, durmağınız əsla yaramaz, - deyərək mamaça gülümsəyə-gülümsəyə Məhtabanın çiynlərindən yapışb onu öz yumşaq rəxt-xabında uzatdı. - Siz əsla nıgəran olmayın, oğlunuz atasının qucağındadır!

- Atası bir əl boyda körpə ilə necə rəftar edə bilər?

- Düzü, xan bilmir övladını yerə qoysun, ya qanadlandırıb göyə qaldırsın!

Düzü, qoca az qala başını itiribdir!

- Xan sevinirmi, xanım?

- Bəli, xanın sevinci intəhasızdır!

- Düzü, mən də belə istəyirəm. Qoy ıztırab çəkən qoca ömründə bir kərə sevsin!

- Bəs siz özünüz necə, xanım? Siz niyə sevinmirsiniz?

- Mən xəstəyəm, xanım!..

- Axı nə üçün?..

Mamaça sözünü qurtarmamış, qoca xan qucağında gözlərini açan körpəyə baxa-baxa içəri girdi. Onu Məhtabanın böyrünə uzatdı, titrəyən dodaqları ilə xanımının saralan yanaqlarından öpdü. Xaricdən dayə dəvət edib-etməmək məsələsini sonraya qoydu. Qoca xana qayıdan cavan atalıq hissi onu daha qəmdən çıxıb ayılmağa, bir insan kimi mərhəmətli olmağa çağırırdı. Düzü, bu halında bilmək olmurdu ki o qoca Məmalikdir, ya Pəhləvan Məhəmmədin cavan kürəkəni...

13

Yetmiş yaşlı Məmalikin oğlu olmaq xəbəri hər yana yayılıb dədə-baba düşməni həlakulara çatdı. Bu xəbərdən bütün həlakuların böyüyündən kiçiyinə sir-sifəti turşudu. Hələki ilə Məmalikin böyük nəvələri burunlarını bir qarış salladılar. Xırda nəvələr mırıldandılar. Ərnağan xanım qapandığı otaqdan çıxmadı, qana susayan sifətini göstərmədi.

Bu hal qoca Həlakunun xeyli xoşuna gəldi. Yaxşı ki, Məmalik qızı Ərnağan dədə-baba düşməni qayınatasının titrəyən qırıxıq sifətini, əsən çal bığlarını, açılıb-yumulan, damarları titrəyən əllərini görmədi. Bəlkə qayınatasının belə övzainə görə Ərnağan xanım inada düşər, adlayıb atasının tayında durar, qoca Məmalikin yetmiş yox, lap yüz yaşı olsun, ona bəraət verər, atasının səngərinə keçərdi. Özü də tərəddüd göstərmədən qılınc siyirib, atasının oğul varisinin keşiyində durar, bu gecikən varisin başından bircə tük əskik olmağa qoymazdı. Onda daha məmaliklər mülkü həlakular torpağına qarışmaz, yenə dədə-baba düşməni sicillisinin tüstüsü Savalana ucalar, gələcəyinə həlakular göz açmağa macal tapmazlar. Birdən Pəhləvan Məhəmmədin nəvəsi ana babasına oxşasa, onun qolunu qatlayan kas nəinki həlakular torpağında bütün məmləkətdə tapılmaz. Birdən bu əcaib uşaq qalxıb, boy atıb qollu-qanadlı Rüstəm-Zal olar, hər hansı düşmən ondan tük salar. Bəlkə bu çağa pəhləvan, sərkərdə olub öz Məmalik əcdadının intiqamını ögey bacısının həlaku uşaqlarından alar, öz qılıncını onlardan əsirgəməz, hamısını ölüm körpüsündən keçirər, həlakuların başlarını nizələrə taxdırıb kəndbəkənd gəzdirər... Quru küləşə düşən qığılımdan ya payız xəzanından meşəyə düşən ildırımdan hansı alov desən çıxmaz. Bəli, alov aləmi bürüyər, kənd deməz, oba deməz, hamısını yaxıb-yandırar.

Birdən firəng mamaçasının əli ilə doğulan uşaq başqa bir firəng dayəsinin əli ilə tərbiyə alar, Avropa dillərini bilər, nəinki şahsevən xanları içərisində, bütün İran xanları arasında öz fəhm-fərasəti ilə fərqlənər! Yox Pəhləvan Məhəmmədin yetimçəsindən doğulan bu əcaib uşaq yekəlib, boy atıb qalxa-qalxa süpəhsalar, vəzir-i cəng olar. Hər nə oyun desən bu vələd-xətərdən çıxar! Əslinə dürüstlüklə, diqqətlə baxanda yetmiş yaşlı qocada nə kişilik?!

Qoca Hələku bütün bunları öz-özlüyündə götür-qoy etdikcə qəzəbə dolur, qeyzə gəlirdi. "Bəlkə oğlum Ərdahan söyləyən sayaq vaxtında açıq-açıqına hərəkət etməyinə dəyərmisiz?.. Bəlkə Ərdahanın əli ilə Ərmağanı öz atası Məmalikin üstünə birbaşa ovxalayıb itiləmək gərək imiş?! İtiləmək gərək imiş ki, Ərmağan ilk əzəldən işə qarışaydı uşaq işıqlı dünya üzü görməmiş anası qarışıq rədd ediləydi...".

Bu fikirlə öz otağına çəkilən, gəlini Ərmağandan da ziyadə qan tutan sir-sifətini başqalarından da artıq öz nəvələrindən gizlədən qoca Hələkunun beynində qanlı mühakimələr gəzinirdi. Çalbiğ Hələkunun içəridən qan laxtaları tutan qırıxqı sifəti göydəki qara buludlardan da bərk tutulurdu! Birdən sanki bu qara buludlar parçalanır, çalbiğin gözlərində ayazıyan göy zolaqlar görünürdü. Hələku vurnuxa-vurnuxa, öz çal biğlərini dartışdıra-dartışdıra düşünür, gəlini Ərmağanın mütləq bu işə qoşulacağını yəqin edincə, tutqun sifəti açılırdı. Əksinə, birdən gəlininin tərəddüd göstərüb, qoca atası tərəfində duracağını gümanına gətirincə, yenə də sifətində odlu şimşəklərdən xəbər verən buludlar toplanır, çöhrəsi kömür kimi qaralırdı.

Hələku işinin çəmini tapınca vurnuxur, adətinə görə ona arız olan müşküləti ayıq başla həll edirdi. O, qızıxan başla fərman verməkdən çəkinirdi. Hər necə qızıxsə da onun ustalıqı vardır. Qoca Hələkunun məkri onun astalıqı və ustalıqı ilə müşayiət olunurdu. Çalbiğ Hələkuya görə gərək bu iş elə üstüörtülü, ustalıqla olsun ki, heç şeytan da baş açmasın. Gərək Ərmağan atasının süni varisini məqamında boğsun! -deyə çapalayıb vurnuxan Hələku hər iki əlini qabağa gətirir, sanki qohumunu boğazlayıb, var gücü ilə boğurdu. - Gərək gələcəyinə azacıq aşın duzu olmayan tifil elə bəri başdan biryolluq qəbra qoyulsun!

Onda qoca Məmalik bu zərbəyə bir ləhzə tablamaz, öz-özünə kəlləsini atıb, cəhənnəmə gedər! Biz hələkular da atlanıb yollanarıq Ərdahaya!.. Dizlərimizə döyə-döyə elə şəbih çıxarıb, elə şaxsey-vaxsey qoparıb, təziyədarlıq edərək ki, görən deyər, bu nə yasdır, xudaya?!

Mərhumu öz ata-babasının sərdabasında dəfn edərək, bununla da Məmalik xanlığı ilə birdəfəlik hesabı çürüdərək! Sonra?.. Sonra o tərəf-bu tərəf nəvələrimiz arasında qalmaqla baş verməzmi?.. Onlar həlakularla məmaliklər kimi qoşunkeşlik edib o tərəf-bu tərəfi od-alova tutmazlarmı? Qoy məmaliklər yerli-dibli olmasınlar. Bizim qədim qəddar düşmənimizin, dədə-baba rəqibimizin yuvaları belə qalmasın. Axır, Məmalikin qızı Ərmağanı hər necə Qurana qəsəm qılsam da, Ərdaha mülkü üçün almışdım!

Görünür, Sərəncam xanımın ölümündən xeyli il sonra əsnəyib ayılan Məmalik özünə varis düzəldib ki, mənim ustalıqla saldıgım körpünü uçursun, özü də indidən əcnəbilərlə dostluğa, mehmannəvazlığa girişsin ki, arxası alınmaz qala kimi güclü olsun! Yoxsa Pəhləvan Məhəmmədin yetimçəsi firəng mamaçasız da ötüşə bilər, çox asanlıqla öz yükünü yera qoya bilər, doğduğunu da əski-üşküyə beləyə bilərdi!.. Məhtaban Məhəmməd qızı, palaz-paltar yuduğu çayın کنارında, yəndə kollarının dibində də doğub, öz çağasını cır-cında tumanına büküb, Ərdaha kəndinə də dönmə bilərdi! Gör, tülkü Məmalik işi nə yerə çatdırıbdır ki, yetimçənin üstünə, oğlunun xidmətinə xarici xanım, firəng mamaçası gətiribdir! Bu xaricilərin də barmağı bir yuvaya ilişdimi, Allah özü aqibətindən saxlasın! Üzünə gülə-gülə, başını pambıqla kəsəcək. Üzünə gülə-gülə var-yoxunu sil-süpür edib, qanını da sümürəcək?.. Səni barmaq kimi lüt-ürəyən qoyacaqdır! - Pəncərələri örtülən otaqda kürsü üstündə oturmış çalbiğ xan şəhadət barmağını ağzına salıb sümürdü, sonra da çal qaşları örtən gözlərinin qabağında fir-fir fırladı: - Bax, xarici belə edir!

Olmazmı bu işdə mən özüm top-tüfəngə əl atmadan, zor-güc işlətmədən, heç bir od-ocaq qalamadan gülə-gülə tərənəm, öz məqsəd-məramıma məqamında çatım?! Gərək indi daha xaricilərdən öyrənəsən!.. İndi gərək dostluq bürüncəyində gizlənən düşmənçilik qəsdini öz məqamınacan çatdırasan!.. Hamısını da yumşaq-yumşaq, gülə-gülə!..

Bax, elə biri mən Həlaku! Məgər mən Qurani əlimdə qalxan edib, Məmalik qızı, Ənnağanı oğlum Ərdahana əbəs yerə gəlin gətirmişəm?.. Bəli, qohum oluruq, dədə-baba ədəvətimizi biryolluq torpağa basdırırıq, özümüz də Quran qəsəmi ilə kürək-kürəyə verib qıraq xanlıqlarla vuruşuruq, qənimət gətiririk - demişəm! Demişəm ki, daha qonşuluqda haçanacan gərək biz bir-birimizi qırıb tərk edək? Haçanacan

obalarımızı odlayıb hələtdən salaq? Yenə indiyə qədər bir tərəf o biri tərəfi biryolluq bassaydı, dərd yarı idi. Gah bu tərəf, gah o tərəf! Nə Məmalik tərəf biryolluq qırılıb qurtarırdı, nə də həlakular! Arada vergilər batırdı. Əlinə fürsət düşən Qacar qoşunu da tirəndazla sinəmizə çökürdü! Əmin-amanlıq yaratmaq bəhanəsi ilə olan-qalanımızı da talan-qarət edirdi... Amma neçə ildi ki, Ərmağan xanım bizə gəlin gələndən çox qulaq-dincliyidir. Az-çox görürük ki, rəiyyət haradadır, rəncbər harada. Kim vergiyə rayic, kim vergiyə cığaldır! Kim ac olsa da xan müqabilində boyun əyib, borcunu ödəyir, kim tox olsa da dörd-nala qalxıb Tanrıya təpik atır, xan anbarına bir dənə darı da vermir.

Düzdür, məmaliklər, həmçinin həlakular tərəfindən Savalan dağına çəkilmə, kəndlilərə dil öyrədənələr az deyil. İndinin özündə Təbrizdə başlayan Şeyx Xiyabani ixtilal qovğasına görə o qədər artıbdır ki, Qacar qoşunları da onlarla bacarmır. Biz xanlar birləşib, Savalana silahlı dəstələrimizi yeritsəydik, yaxşı idi! Yoxsa Şahənşah Qacar haçanacan məmləkətdə bu xanı qızıqşdırıb o xanın üstünə salıqşdıracaq, o xanı qızıqşdırıb bu xanın üstünə cumdurub, hər ikisini taqətdən salıb boyunduruğa qoşulası öküzlər kimi qulaqlayacaq?!

Öz-özünə söylənən Həlaku durub Təbriz xalıları üzərində gəzindi, fürsəti fəvta verib işi çətinləşdirmədən qapını açıb oğlunu yanına çağırırdı. Ərdahan pörtmüş halda içəri girdi, atasına salam verib, təzim etməyi də unutdu.

- Nə olub belə qaralmısan? - deyərək Həlaku oğlunu qabaqladı. - Olmaya naxoşlamısan?

- Xeyr, ata!

- Bəs başına ixtilalçı toplaşan Savalan dağının buludları kimi nə tutulubsan?

- Tutulmaq azdır, ata!

- Nə üçün, nuri-çəşmim?

- Qoca qohumunuz ağayi Məmalik bizə rüsvayçılıq, biqeyrətlik,

Savalan dağı ağırlığında töhmət gətiribdir! Mən başımı qovzayıb nəinki adamların üzünə, heç günəşə də baxa bilmirəm!

- Məmalikin əməlindən sənə nə?

- Necə mənə nə? Məgər Məmalik mənim qayınatam deyil? Məgər o bəşərəf sənə nəvən Ərşadın, Gərşadın, ya xırdaların babası deyil?

Sabah Tehran danışıqgədesində sənənin sicillini daşıyan Ərşad yad balalarının qabağında başını necə yuxarı qovzaya bilər?

- Öz boynuna dağ boyda yük götürmək nə üçündür?
- Bundan sonra daha nə söhbət ola bilər, xan?
- Bunu belə sənə kim deyibdir, Ərdahan?
- Hamı, nə çox İranda söz gəzdirən dərviş, sail!
- Müxtəsəri hansı dərviş, hansı sail deyib?
- Hər kəsdən əvvəl Ərmağanın özü bütün əhvalatı açıb mənə nağıl

Edibdir!

- Ərmağan xanım?

- Bəli, heç o da başım daldalamağa yer tapmır! Birun ya əndərun bizə mübarəkbadlıq elədikcə, bilmirik ki, başımızı harada gizləyək?!

Hələ teleqraf Tehrandan, ətraf xanlardan, xaricdən istehzal mübarəkbadlıq gətirəndə gör, nə boyda cəncəl olacaq!.. Harada görünüb ki, yetmiş yaşlı əprimiş qocadan övlad törəsin, varis-vəliəhd vücudə gəlsin? Əgər Sərəncam xanım rəhmətə getməsəydi, qoca bunca başını itirməzdi!

- Sənəndə suzan olan sözlərini qurtardınmı, oğul?

- Məgər deməklə qurtarasıdır, ata?

- Səbəb, səbəb, səbəb?!

- Səbəb budur ki, sən qarşımı almasaydın, indi mən düşmən Məmalikin biqeyrət, bişərəf hərəkəti üstündə xəcalət gölündə belə boğulmazdım! İndi dur, sabah Tehrana get, görək. Ya bu yanda Şeyxin şüarıyla çalxanan Təbrizə yön al, baxaq. Görəcəksən bütün tacir-tüccar gözlərini qıyıb, rixəndlə baxırlar. Deyirlər ki, qoca qayınatan Məmalik Ərdaha gədə-güdəsindən, ya Savalanın başıpozuq çoban-çoluğundan, yaxud əndərunda, birunda şələ dartan hambal-humbaldan sənə qayın, uşaqlarına da dayı düzəldibdir!

- Sənə deyənlərin sənəd-sübutu varmı? - deyər Hələku kibrit çəkib sulu qəlyanı yandırdı, kürsüdə əyləşmədən dilim döşəkcənin üstünə sərildi, yarımşöykəli uzanıb, dirsəyini də qotazlı mütəkkəyə verdi. - Elə qurcalanıb oyalanırsan ki, guya atan Hələku bir nakuvərə iş görüb, səni töhmət-tənə dənizinə tullayıbdır?!

- Atam, ya qayınatam, əğyar müqabilində nə fərqi?

- Fərqi çox-çoxdur! O Məmalikdir, biz Hələku! Bütün İran bilir ki, biz haçanın qanlı-bıçaqlısıyıq!..

Bəs onda niyə sən məni öz qanlı-bıçaq düşmənimizlə calaşdırdın, ağıllı ata?

Ona görə ki, davasız-şavasız məmaliklər mülkünün sahibi olasan!

- Bəs indi bu qondarma varisdən, yalançı vəliəhddən sonra nə təhər?
- Onu tezliklə aradan götürmək gərəkdir!
- Bəşikdəki tifilin üstünə qoşun çəkmək, eləmi, Hələku xan?
- Yox, əsla yox, Ərdahatı!
- Bəs necə olsun?
- Sənə dönə-dönə demişəm, Ərmağanın əli ilə! - çalbiğ qoca qəlyana qullab vurdu, onun tüklü qaşları altında gizlənən hiyləgər gözləri genişləndi. - Ancaq qızının əli ilə!

- Bəlkə bacısı qardaşının qəsdinə dolmadı?
- Dolacaq!.. Mütləq dolacaq!
- Nə şərtlə, xan?
- O şərtlə ki, sən səbirli ot, bu işə açıq müdaxilə etmə! Öz kinini küdurətini yenə də bərk-bərk gizlə! Əsil məqsədini büruzə vermə!

Qoy qeyrət yükü ancaq Məmalik qızının öz boynuna düşsün!..

- Kişisi dura-dura qeyrət yükü arvadının boynuna düşsün, xan?..

Bu da qeyrətdəndir?

- Dovşanı araba ilə!

Çalbiğ Hələku son günlər tez-tez işlətdiyi misalını yenə də çəkdi. - Düzü, mən elə bayaqdan tək-tənha fikirləşirdim, öz-özümü əlləşirdim ki, gərək biz də bu xaricilərdən xeyli əməl öyrənək!

- Necə, ata?

- Üzə gülə-gülə! Bəli, biz Ərmağan xanımın atasının üzünə açılışib, onları acılamayaq! - Çalbiğ öz oğluna təlim keçməyində davam Medirdi: - Hələ mən fikirləşirəm ki, gərək biz Məmalik malikanəsinə qucağı qurbanlı yollanaq... Yetimçədən doğulan oğlunun mübarək badlığına!

- Hansı oğlunun mübarəkbadlığına? - Ərdahan acı-acı güldü. - Pəhləvan Məhəmmədin yetimçəsindən doğulan, gədə-güdədən, çoban-çoluqdan, törəyən zinanın mübarəkbadlığına!

- Bəli, mütləq!.. Biz gədə-güdədən, çoban-çoluqdan düzələn heç bir uşaq tanımırıq. Biz Məmalikin nuri-didəsini təbrik edirik!

- Ərmağan Məmalik mülkünə əsla qədəm qoymaz!

- Biz səbir göstərsək, Ərmağan tablamayacaq!..

- Hansı babətdən, kişi?

- Biz istəyən babətdən, oğul. Gərək Məmalik xan görsün ki, bizim onun işinə heç bir daxələtimiz yoxdur! Bəli, biz bu işi qızı ilə atasının öhdəsinə buraxırıq... "İlanı Seyid Əhməd əli ilə!".

- Bəlkə heç Məmalik qızının əlində nə ilan, nə zəhər yoxdur?!
- Ərmağan istəsə, ilan da tapar, sür-sümük çürüdən zəhər də!
- Deyəsən, xarici səyahət zamanı bir şüşə zəhər alıb gətiribmiş!..

Hələku xan dikəlib döşəkcədə oturdu...

- Bəs necə olub?
- Özü dediyinə görə az əvvəl qurcalananda sındırıbdır!
- Nə üçün qurcalanırmış ki?
- Guya özünə qəsd etmək niyyətində imiş!
- Yox, yox, gəlin əsla özünə qəsd etməsin!.. Sonrasına ikimizlikdə

baxarıq!

- Elə bu xəbərin üstündə hirsələnən Ərmağan xanım xadimə Xədicəyə acıqlanıb Ərşad da içəri girib diluzunluq eləyən xadimənin qarnına neçə təpik çalıbsa, qız tələf olubdur!

- Nə qədər məndən gizləsəniz də, həmin hal bilmişəm!
- Bəli, Xədicə elə gecə ikən quylanıbdır!
- Bax o varisi də beləcə quylamaq gərəkdir!
- Heç onu xadimə Xədicəsayağı gizli quylamaqını olar?
- Qoy quylamaq olsun, ya gizli, ya aşkar!.. Qoca Məmalikin oğul varisini

quyladınmı, deməli, özü də quylandı!

- Quylayan ancaq Ərmağan olmalıdır, eləmi, Hələku xan?
- Bəli, bişəkk, bişübhə!.. Qoca sulu qəlyanının müştüyünü damağına alıb, çal bığlarına oxşayan cod qaşlarını zəhləmlə endirdi. - Bəli, xaricilərsayağı üzə gülə-gülə, Qacar qəsridə olan sayaq zəhərləmi, nə iləmi, müxtəsərr!!!

- Bəlkə biz bir yandan zəhər tapıb Ərmağana verək?

- Yüz dəfə demişəm, yüz birinci dəfə də deyirəm, Ərmağanı hürkətmək olmaz!

- BƏS necə eləyək ki, biz Tehranda, Təbrizdə baş qovzaya bilək?!

- Həm də məmaliklər mülkünü həlakular torpağına tez zamanda ustalıqla qarışdırı bilək! - deyər Hələku xan döşəkcədən dik ayağa qalxdı. - Ayının yüz oyununu var, ancaq bir armudun başında!..

- Ata, töhmət yükünü elə aşkara boynumuzdan götürsək, necə? - Hövsələsini yeyə bilməyən Ərdahaq atasından fərqli olaraq nə isə ayrı cürə israr edirdi. - Qoy, külli İran eşidib bilsin ki, biz həlakular hansı qeyrətin sahibiyik!

- Əsla! - Çalığı Hələku qeyzə dolan oğlunu danlamaqda davam etdi:

Güc-zor lap sonuncu işdir. Xaricilər sayağı üzə gülə-gülə Ərmağan öz

qardaşını tələfmək üçün zəhər tapmasa da, başqa çarə tapar!.. - Hələku xan bir əli cod bıqlarına apardı. O biri əli ilə də oğlunun ara-sıra çəkdiyi tiryəkci yanib qaralan dodaqlarını örtdü. - Bu barədə bir daş altı, bir daş üstü!..

Məhtabanı körpəsi həlakular ailəsində gedən mübahisədən, başının üstündə tonan qılıncdan xəbərsizdi. Tifil göz açan kimi anası üçün dodaqlarını büzür, ancaq anasını arayırdı. O, səslənər-səslənməz Məhtaban səksənir, onu qayğı ilə beşikdən götürüb, döşlərinə salıb əmizdirirdi. Məhtabanın oğluna məhəbbəti getdikcə artırdı. İndi Məhəmməd qızı üçün dünyada öz körpəsindən əziz bir xilqət yox idi. Körpə öz anasına həyan olur, Məhtabanın vahiməsini qovub uzaqlaşdırırdı. Məhtab az qala uca bir dağa söykənən kimi körpəsinə söykənib, güvənir.. Məhtabanın yer üzündə vəfalı havadarı vardı!.. Dodaqlarını ana döşündən çəkmək istəyən balasını seyr etdikcə, Məhtaban zövq alırdı o, deyəsən qocayamı, cavanamı ərə getdiyini də unudurdu. Hələ axırsan, Məmalik xan Məhtabanın nəzərində cavanlaşırdı. Məhtaban erəkdən arzu edirdi ki, kaş, hansı möcüzə ilə isə qoca Məmalikin ömrü uzun olaydı. Oğluna pərəstar durub, ayağa qaldırırdı, daha Ərmağanın qapazaltısı olmağa qoymayaydı. Ata övladını ərsəyə çatdırırdı Xarici xanım deyən sayağı, Məmalik nəvəsini görməsə də, heç onasa oğlunun toyunu görəydi.

İndi əndəri olmasın, birun olsun, bir bıqıburma cavan olmasın, lap yüz cavan olsun, Məhtaban gözünün ucu ilə də baxmazdı.

Məhtaban daha özünü düşünmürdü. O, ancaq körpəsinin başına bir iş gələ biləcəydən qorxurdu.

Doğumdan bir neçə gün ötəndən sonra yavaş-yavaş gözəlləşən, dodaqlarına, yanaqlarına qan gələn, gülümsəyəndə ağ dişləri parıldayan, öz ağzını vaxtından əvvəl süni dişlərlə dolduran xarici xanımı heyran qoyan Məhtaban birdən də dəyişirdi. Gözəl-göyçək sifətinə müdhiş sarılıq gəlirdi.

Xəstəsinə göz qoyan xarici xanımı yenə maraq götürürdü:

- Nə olub ki, xanım, öz-özünüzdən bu qədər vahimələnirsiniz?

Məhtaban -başını tərpədir:

- Daha mən özüm barədə heç qorxmuram, xanım!

- Bəs kimin üçün qorxursunuz?

- Bax, bu döşümə sığınan günahsız körpə üçün! Məhtabanın alacalanan gözlərində gözən əsrarlı gilələr uzun kirpiklərindən xəzan yarpaqlarını andıran solğun yanaqlarına axırdı. Xarici xanım isə yanıb yaxılırdı:

- Şərq yamanca ağlağandır, Məhtaban xanım!
- Şərqdə məzlum çoxdur, həkim!
- Siz ki, güclü sərvətli bir xanım xanımısınız, daha məzlum deyilsiniz!
- Mən indi daha məzlumam, həkim!
- Nə üçün?
- Ürəyim azad deyil, xanım, qəfəsdədir! Bu məsum körpədən yana aramsız tələş içindəyəm, Onu xan qızı yox, rəiyyət qızı doğubdur, obanın palaz-paltarını çayda zoğal dəyənəyi ilə çırpı-çırpı yuyan Məhtaban doğubdur!
- Siz ki, Məmalik xanım qanuni hərəmisiniz?
- Düzdür. Ancaq mən xan qızı deyiləm. İranda söylənən sayaq Qacar sarayına yaxın sicillidən deyiləm!

- Bəlkə ərinizin qocalığından narazısınız?
- Əsla, xanım! O, mənim üçün daha qoca deyil. O, mənim körpəmin atasıdır!

Məhtaban əlini sinəsində uyuyan uşağın üstündə gəzdirdi. Körpə göyümtül gözlərini açdı, xarici xanım cəld onu götürüb, qucağına aldı, uşağa diqqətlə baxdı:

- Heç Allahın da şübhəsi ola bilməz ki, qoca Məmalikin öz əməlidir, - dedi.

Xarici xanım çiyinlərini ata-ata güldü, körpə dodaqlarını büzəndə anası ağladı, uşağı qar kimi ağ döşlərinin arasına aldı. Ancaq heç vəchlə yenə göz yaşlarını saxlaya bilmədi...

"Xudaya, sən bu günahsız tifilciyəzi öz pənahında saxla, - deyə Məhtaban xarici xanımdan xəlvəti titrəyə-titrəyə ürəyində yalvardı -Xudaya, mənim başıma hər müsibət gəlsin, tək bu tifilə bir şey olmasın!..".

Təvəllüd günündən iki həftə sonra Məhtaban əndərun hamamında yuyundu, ötən günlərini xatırlayıb, qıjılılı çayın köpüklü gölündə üzən kimi hovuzda üzdü... Soyunub-geyinmək otağında divara vurulmuş

güzgü qabağında qumral hörüklərini darayıb hördü, öz gözəlliyinə tamaşa edincə utandı, cold paltarını geyindi. Bir azdan, Məhtaban, yarlı-yaraşqlı, zərli-zibalı libasında əzəlkindən də gözəl göründü... Üstü qübbəli qızıl kəmərlə Məhtabanın belini əzəlkindən də artıq boğdu. Qabarıqsinəsi, doğumundan sonra sifətində peyda olan iztirablı gözəllik Məhtabanı xarici xanımın seyrçi gözlərində xeyli füsunkar göstərdi. O, Parisi, o izdihamlı şəhərdə tanıyıb-bildiği məşhur gözəlləri gözlərinin qabağına gətirib, Məhtabanla müqayisə etdi, onların hərəsində az-çox qüsurları tapırdı da, Məhtabanda heç bir qüsurlar tapırdı bilmədi.

Məhtabanın zoğal dəyənəyi tutan, palaz-paltar yuyan əlləri doğumdan sonra zərifləşmişdi. Onun dür-düyün bağlayan barmaqları da xeyli nazilib uzanmış, dirnaqları şadlıq-şənlik əlaməti kimi xınlanmışdı. Xof-vahimə içində çırpınan Məhtaban sanki bütün ağrı-acısını əndərün hamamında tökmüşdü...

Məhtaban körpəsinin yanına döndü, uşağın uyuduğunu görüb eyvana qalxdı, qoca ərinin haçan dönəcəyini gözləməyə başladı. Məhəmməd qızı istəyirdi ki, qoca xan onu elə beləcə görsün. Məmləkət görsün ki, Məhtaban ona yalnız əzab-əziyyət gətirməmişdir. Axı, Məhtaban heç kəs üçün özünü bəzəyib-düzənməmişdi. Deyəsən aradakı yaş uçurumu düzəlməyə başlamışdı. Məhtaban qoca xanla əla almışdı ki, əzəlki giley-güzarları üçün utanmağa başlamışdı. Qoca xan Məhtabanın gözlərinə daha ayrı cür görünürdü. Onun razılıq almadan axunda kəbin kəsənməyini də, göldə üzən qıza ay işığında oğrun-oğrun tamaşa etməyini də, Məhəmmədin komasına girməyini də, öz yumşaq saqqalını qızın üzünə qoymağını da güzəştə gedirdi. Sanki elə-belə də olmalıymış!

Məhtabana elə gəlirdi ki, xan getdikcə yumşalıb rəhmət gələcəkdir, Məhtabana ixtiyarat verəcəkdir. Məhtaban da xanla təsir edəcək, özü kimi kimsəsizlərə pərəstar olacaq, ac-susuzlara ehsan verə biləcəkdir. Onun xanı başqa xanlardan fərqlənəcək, kəsibkarlıqla məşğul olan rəiyyətə, rəncbərə daha zülm etməyəcək, qalan ömrünü savab işlərə sərf edəcəkdir. Məhtaban özü də uzun müddət bu əndəranda məhlus olub qalmayacaq, bir gün birnə də çıxacaq, öz istədiyi kimi tərpənib izafta yük kimi görünən zərli-zibalı pal-paltarını dəyişəcək. O, daha özünü binin xidmətçilərindən qırağa çəkənməyəcəkdir. Nə isə, bu əndərün öz əsasından dəyişəcək, burada elə ədalət hökm sürəcəkdir ki, Məhtabanın nağıllarda eşitdikləri bu işlərin müqabilində çox solğun görünəcəkdir...

Tağbənd eyvanında dayanıb, ərinin yolunu gözləyən Məhtaban xəyallar içində xoşallanırdı. O bilirdi ki, xarici xanım körpənin keşiyindədir! Məhtaban arxayın idi ki, mamaçadan onun uşağına zaval toxuna bilməz. O, nə qədər tamahgir olsa da tifil qatili olmaz...

Məhtaban at milçəyi kimi sırtıqlığına salıb bərk-bərk canına daraşmağa başlayan qaraltılan özündən uzağa qovurdu. Xoşbəxt saatlarını bu qaraltılara təslim etmək istəmirdi. Məhtaban gün üzünə həsrət qalan, qaranlıq, rütubətli zindanda çürüyən, azadlıq üçün həsrət çəkən məhbus kimi qənşərə çıxmaq, günəşə qovuşmaq istəyirdi. Məhtaban istəyirdi ki, qoca Məmalik dünya malına həris və aludə olmasın!..

Oğlu olandan sonra deyəsən qoca xanda tərəhhüm hissləri özünü göstərirdi. O, oğulsuz qocalan, ərsiz qarıları nə vaxtdan bəri qalan vergilərdən azad etmək üçün fərman verməyə başlamışdı. Hələ zülmkar məmurlardan bir neçəsini də xidmətdən uzaqlaşdırmışdı. "Belə xasiyyətlə siz ancaq həlakulara yaraşarsınız!" - deyə qoca xan düşməninin bostanına daş atmışdı.

Məmalik xan müəyyən dərəcədə Ərdaha obalarının abadlıq nəqşəsinə girişmişdi. Yol çəkmək, çaylar üstündən körpü salmaq, dolu anbarlardan aclara ehsan etmək onun qarşısında mühüm vəzifə kimi durmuşdu. O, bütün bunların hamısını öz oğlunun şərəfinə edirdi. "Qoy camaat təzə xana dua oxusun!" - deyirdi.

Ərdahanda çox adam doğrudan da körpənin təvəllüdünə şad olur, ağır biyarlardan, üst-üstə qalanan vergilərdən azad olanlar, səxavət süfrələrindən yeyib toxlananlar əllərini göyə qaldırıb körpənin ömrünə dua-sona edirdilər. Onlar sevinirdilər ki, xanzadənin anası öz ömrünü Təbrizdə mücahidlikdə, fədailikdə bağışlayan Səttar xan sərdari-millinin sağ əli sayılan Pəhləvan Məhəmmədin doğma qızıdır. Buna görə də Məmalik xan Ərdaha camaatının nəzərində dəyişib adil olur. "Yetmiş yaşında qocadan nə övlad?" - deyə boşboğazlıq edənlərin ağızlarından vurulurdu. Məmalik barəsində şübhəli şayiələr yayan hərcayilər məclisdən, məəkdən qovulur, bəzən də daşa basılırdı. Ərdaha adamı elə güman edirdi ki, bu ehsan-ülfət daima davam edəcək, innən belə onlar süd gölündə üzəcəklər. "Xudaya, səd şükür, Xudaya, həzər şükür!" - sədələri cır-cındaya bürünmüş şəxslərin dilindən düşmürdü. Ərdahalıları elə gəlirdi ki, bu yeni xanzadənin ecazkar doğuluşu ilə onların üstünə ağ gün doğubdur. Nədən ki, Ərdaha obalarında gündən-günə zülm azalır, Savalan dağına çəkilənlər çox olmur

At belinə qalxıb ətraf obaları, kəndləri dolaşan qoca Məmalik özü ədalətə, asayışə göz qoyur, rəncbər-rəiyyətlə dil tapır, sanki gözəl Məhtabana deyirdi: "Ürəyindən keçənlərə görə necə əməl edirəm, qız!" - təcrübəli qoca bacardıqca ondan əvvəlki məmaliklərin etdikləri zülmələri zayıl etmək, özündən sonra qalacaq cavan xana düşməən qoymaq istəmirdi...

Məmalik xan Ərdaha obalarını dolaşmaqdan dönüb əndərunda atdan düşəndə Məhtabanı tağbənd eyvanda gördü. Xan Məhtabana daha irad tutmadı. Məhəmməd qızı o qədər gözəlləşmişdi ki... Xan cavanlaşmış kimi içəri pilləkəni üzüyuxan qaça-qaça qalxdı, xarici xanımı içəri dəhlizdə yumşaq kürsüdə əyləşən görüb, özünü bilməməzliyə qoydu, tağbənddə dayanan Məhtabana yanaşdı:

- Salaməleyküm, Məhtaban xanım!
- Əleykəssalam, mərhəmətli xan!

Onlar ikisi də durub bir-birini seyr etdilər. Məhtabanın gözündə xanın qocalığından iz qalmamışdı. Xan onun əri, o da xanın halalı idi. Onlar bir-birinə elə uyğunlaşıb alışmışdılar ki, daha bir-birini gec görəndə darıxmağa başlayırdılar. Bu hal qoca xana olmazın zövq verirdi. Onun qırıxıq yanaqları açılır, gözlərinin ətrafını tutan torbalar çəkilirdi. Məhtabana elə gəlirdi ki, qocanın qar kimi ağ saqqalından nur yağır. Xanın yanaqları da, dodaqları da qana gəlir, hifz edib saxladığı dişləri də ağappaq, işıqlı görünürdü. Elə bil ki, Məhəmməd qızı Məhtaban qocanı cavanlaşdırmış, yaxud o, Məhtabanın gözlərinə cavan görünməyə başlamışdı. Bir də Məhtabanın gözləri cavan axtarırdımı? O, oğlunun atasını necə vardı, elə də istəyirdi!

- Mərhəmətli xan Ərdaha obalarını nə çox dolaşır? - deyə Məhtaban ərinin əlini tutdu. Sanki qocanın zahiri deyil, batini də dəyişdi, hərarəti artıb gənclik ehtirasına calandı.

- Övladımızın şərəfinə xeyli iş-güc görmək qərarına gəlmişəm, - deyə Məmalik xan Ərdaha obalarında apardığı islahatdan, fəqirə-dilənçiyə etdiyi əhsandan, ağır vergilərdən azad etdiyi dullardan danışib dedi ki, görək Məhtabana agah olsun ki, körpə onun ürəyinə bir daha tərəhhüm bəxş etmişdir...

- Xudaya, min şükür! - deyə Məhtaban Tanrı qarşısında durduğunu cümanına gətirincə abır-ismət naminə barmaqlarını xanın hərarətli ovcundan çəkdi. O, içəridən iki yumşaq kürsü götürüb, tağbəndə

gətirdi, əndərun eyvana yox, birun eyvana, güllüyə baxan səmtdə oydu. Əvvəlcə xan, sonra da onun xanımı əyləşdi. Onlar bir-biri ilə danışib, dərdləşmək, öz sevinclərini bölüşdürmək istədilər:

- Deməli, Ərdaha obalarından daha Savalan dağına qaçan yoxdur?

- Məhtaban kəndlərdə, obalarda olan vəziyyəti bilmək, eşitdikləri nağılın tədriclə də olsa həqiqətə çevrilə biləcəyini öyrənmək istəyirdi. -

Deməli, oğlumuzun təvəllüdündən sonra Ərdaha elində ayrı aləm yaranır?

- Bəli, mən çalışıram ki, bizim Ərdaha elindən qiyama qalxan, silaha sarılan, Savalana üz tutan olmasın. Savalana qaçanları da geri qaytarmaq, əfv etmək əzmindəyəm!

- Onlar heç Savalandan qayıdarmı?

- Mən də güman edirəm ki, çox çətin!.. Çünki bütün xanlıqlardan qaçanlar Savalanda birləşiblər. Özləri də Qacar qoşunlarına qarşı vuruşa hazırlaşıblar! Gümana görə Təbrizə varıb, Şeyxin döyüşən dəstələrinə qoşulacaqlar!

- Onların içində bizim ərdahalılardan da var?

- Düz əlli nəfər, hesablamışam, həlakular tərəfindən qaçanlar yüz əllini aşırırlar!

- Deməli, Savalana çəkilənlərin əsil qayələri tədriclə Təbrizə yollanmaqdadır?..

- Bəli, yəqin ki, onlar öz qayələrinə dönüklük etməzlər!

- Bu qayənin mənbəyi, necə deyərlər, çeşmənin gözü haradandır?

- Əncümənlərdən! Neçə il qabaq basılan, indi yenə də baş qovzayan əncümənlərdən. Pəhləvan Məhəmmədin mənsub olduğu fədailərdən, mücahidlərdən!

- Deməli, əncümənlər təzədən təşkil tapıb düzəlirlər?

- İran yenə də yanan təndir üstündə qızaran sacdır!

- Aqibəti?

- Gərək məşrutə güclənsin, iş-güc ədalətlə getsin!

- Deməli, bizim xan da başqalaşmışdır?

- Bəli, başqalaşmamaq mümkün deyil, Məhtaban!

- Bəs onda. Məmalik xanda varis-vərəsə cəhdi nədir?

- Məndən ötrü ilkin Məhtabanın ilahi gözəlliyidir, qız!

- Bəs sonra?

- Sonra varis-vərəsə cəhdi!

- Gələcəyinə zülm, xanlıq olmayandan sonra daha varis-vərəsəyə nə ehtiyac!

- Nə qədər ki, dədə-baba düşmənimiz həlakular var, o qədər də bizim Məmalik mülkünün öz varis-vərəsəsinə, vəliəhdinə ehtiyac vardır!
- Bəlkəxan, biz körpəmizi də götürüb xaricə köçək hə?
- Necə xaricə, qız?
- Firəngstana! Sənin pulun toplanan torpağa!
- Bəs bu boyda Ərdaha mülkü?
- Gəlirini ora çatdırma bilməzlərmi?
- Dədə-baba düşmənlərimiz həlakular Ərdaha mülkünü bərbad edərlər!
- Deməli, bizim başıdumanlı Savalan daima qiyamçılar yuvası olacaqdır?
- Belə görünür ki, bu zülm durduqca, qiyamçılar da duracaqdır!
- Deməli, bu məmləkətdə ədalət nağıllardadır?
- Bir də indi az-çox Ərdaha torpağında!..

Məmalik oğlunun şərafinə apardığı islahatı, verdiyi fərmanları, tökdüyü təcbirləri sayıb öz hərəkətində ardıcıl olacağını söylədi. Sonra söhbəti xarici xanımın təklif etdiyi sayaq Firəngistandan, Parisdən dayə-mürəbbi çağıraraq çağırmaq üstünə gətirdi. Məhtaban isə bu barədə öz etirazını bildirdi. Eyvandan durub körpəsinin yanına girdi. Xan da xanımının ardınca ayaqlarının ucunda oraya daxil oldu. Ayaq səslərindən oyanan körpə göyümtül gözlərini açdı. Məhtaban qundağı qalburub yaxasını araladı, dodağını büzən çağa anasını əmməyə başladı. Qoca xan oğlunun ana südü ilə dolub şişən ovurdlarından və xanımının ağ mərmər sinəsindən öpməyə başladı...

15

Hələku san marıqda duran yalquzaq kimi kənardan göz qoyur, öz ələltilərini xəlvəti Məmalik mülkünə göndərir, yeni doğulan varisdən sonra baş verən islahat və təbəddülatdan xəbərdar olmaq istəyirdi. Onun göndərdiyi ələltilər da müəyyən yerləri gəzib-dolaşandan sonra dönüb Hələtu xana Ərdaha kəndlərində, obalarında başlanan əcaib işlərdən danışdırlar. Çalbiğ Hələku gözünü yumub digərini açır, öz casuslarını diqqətlə dinləyir, Məmalikin gözlənilməz əliaçıqlığına, səxavətinə heyran edirdi! Hələku Məmalik mülkündə görünən əcaib işlərə heç də biganə qala bilmirdi:

"Necə yəni İtaətdən çıxan rəiyyə-tə-rəncbərə bu əndazədə güzəş-tə gedəsən, onları neçə ilin vergilərindən azad edəsən, özünü yaxşı xan kimi qələmə verib, qonşuluğunda olan Həlakunu gözdən salasın? Necə yəni qonşuna, qohumuna badalaq gələsən?.. Obaarası yol çəkdirmək, aca-yalavaca ehsan etmək, çay üstündən körpü saldırmaq, çeşmə düztdirmək, özünü adil, qonşusunu zalım deyə dilə-dişə salmaq ki, baxın, görün rəiyyə-tə-rəncbərə güzəştə getməyinin adına nə deyirlər?..".

Çalbiğ Həlaku uzun təsbehini tez-tez o tərəf-bu tərəfə çevirir, Məmalikin qarəsınca deyinməyində, söyüb-söylənməyində davam edirdi:

"Sənin yetmiş yaşın ola, oğul təvəllüdündə beynin qızırsa, bilməyəsən göy hardadır, yer harda?!. Əgər bu yolla gedilsə, gərək onda külli-İranda hər xan əsil xanlıqdan, özünə görə şahlıqdan çıxsa, lat-lüt ola, bir əli ola, bir ağacı? Hərc-mərclik başlaya, İsmayıl oğlu Sattar zamanında olduğu kimi ixtilal dalğalana, papaqaldıqaç düşsə, ta Qacarın özünə qədər daş-daşın üstündə durmaya! Hər nə varsa hamısı laxlaya tökülə, İran başdan-başa viran ola! Heç görün xansız, tacirsiz İran dolanarmı?..

Bir çal-çap başlar ki, gəl görəsən! Əlinə silah, balta-dəhrə götürüb Savalana qalxan qarnı aclar Təbrizə qoşub, Şeyx Xiyabani ilə birləşər. Oradan da Tehrana varıb, keçərlər məmləkət başına! İranda hər nə xəzinə varsa, hamısını yerlə yeksan edərlər!..".

Həlaku xan uzun təsbehini çevirib öz-özü ilə danışır, hərdən sulu qəlyanəna güc verir, qırıxıq sir-sifəti daha da qırışırdı. Həlakuya görə Məmaliki özbaşına buraxmaq olmazdı ki, aqlını itirsin, gözünü yenidən açan bir tifilə dua-səna oxutdurmaq üçün aqlına gələn min bir pəstah çıxarsın, əsrlərdən, ulu-ulu əcdaddan gələn dəbi pozub İran xanlığını kökündən baltalasın. Nədi, nədi, bəs mənim oğlum olub, ya da kişiliyimi itirdiyim çağımda fədai qızından özümə oğul-uşaq düzəltmişəm. Elə bir oğul-uşaq düzəltmişəm ki, mənim varisim-vəliəhdim olsun, halal qızıma, yaxud onun Həlaku balalarına Məmalik mülkündən bir bıçaq arxası da torpaq düşməsin!.. Guya pədən süxtə Məmalik xan mülkünü də, divar-daşını da özü ilə darta-darta dədə-babasının sərdabasına aparacaq!..

Həlaku xan neçə gün, neçə gecə danışib-deyinəndən sonra yenə də bu qərara gəldi ki, öz qohumu ilə açıq-açığına ağac-ağaca qoyub, onun daxili işinə müdaxilə etməsin, atı daşlığa sürməsin! Çalbiğ xan yenə də

öz əvvəlki mətləbinin üstündə dayandı ki, gərək ilan Seyid Əhməd əli ilə tutula!.. Bəli, ümid təkcə Məmalikin öz qızı Ərmağana idi...

Onsuz da Ərmağan atasının əlindən cilov gəmirirdi. Əgər indi Ərmağanın əlində bütün dünyanın zəhəri olsaydı, heç kəsə bir damcı da qıymazdı, hamısını qoca Məmalikə içdirər, gəbərməşini də xəlvəti xəndəyə atdırıb üstünü qara torpaqla, sal daşla, sonra da Savalanın ətəklərində bitən cir-civirli, tikanlı kol-koslarla örtürər, yayın qızmarında aran yerlərin bütün ilanlarını da bu daşqalağın içinə ötürərdi ki, hər nə zəhəriniz varsa, hamısını tökün bişərəf qocanın çürüyən cənazəsinə!..

Məmalik xan qohumunun açdığı süfrəni ağzıgünə qoyub gedəndən sonra köhnə ədavət təzədən baş qaldırmışdı. Get-gəl bilmərrə kəsilmişdi. Sanki qoca Məmalikin bu yanda Ərmağan adlı qızı, dörd oğlan nəvəsi yox idi!

"İndi nə etmək ki, bu dərin uçurumu üzdən olsa örtüb malalayasan?! Nə etmək ki, izafi hay-küy qoparmadan xaldar ilanı - Ərmağanı atasının imarətinə keçirmək mümkün olsun? Hansı vasitə ilə, nə yolla? Bəlkə Ərmağan xanım Şah Abbas sayağı təğyir-libas olub avvəlcə atasının birununa girə, oradan da əndərana sürünüb, tədriclə öz zəhərini işə sala, Məmalik xanı da, onun ərusu Məhtabanı da, varis-vərəsəsini də cəhənnəmə yollaya! - Hələki xan uzun təsbehini də, xor-xor qəlyanını da qırağa qoyub, dərisi qırıxan barmaqlarını əzişdirdi.

- Yox, Məmalik hər necə olsa təğyir-libas olan Ərmağanı tanıyır, qəsdinə dolan qızından iti qılıncını əsirgəməz!.. Onda Hələki tərəf tamam rüsvay olar, Qacara qədər külli-İrana aydın olar ki, haçandan bəri qohumluq pərdəsi altında üstünü qor basan köz yenə də göz qabağında cəhənnəm alovlarına çevrilir, yenə də bu xan, o xan davası düşür, kəndlər, obalar, evlər, adamlar yanmaq qorxusu qarşısında dayanır..."

Ustalaşan, xariciləri təqlid edən Hələkuya çox abad halında olan Məmalik mülkü gərəkdi! Daha başdan-başa od alova tutulan, kömür qoxusu verən torpaq bu çalığı nəyinə gərəkdi?!

Belə olan surətdə Hələki üçün Ərmağanı - bəzəkli ilanı içəri ötürmək zərurətdən də artıq zərərət idi! Elə zərurət ki, daha düşmən bu qurğudan duyuyq düşməsin!..

Böyük Məmalik mülkünün oynayıb əlindən çıxdığını, oğlanlarına qalmadığını görən Ərdahan isə alasından icazə almadan gizlicə qazanı qaynatmaq, silahlı yürüşlər düzəldib bacardıqca oranı zəbt etmək istə

irdi Ancaq çalbiğ Həlakuya görə içəri əl gərək idi ki, səssiz-səmir siz iş görsün, birinci növbədə varis-vəliəhdi aradan götürsün! Məhəmməd qızı Məhtabanın gözü qabağında beşikdə yuxuya gedən, ya da

cavan anasının döşündən süd əmən tifilin başında ildırım çaxmalı idi!..

Həlaku dinməsə də, göz qoyub görürdü ki, Ərmağan necə də hirs-hikkə ilə daş-divarı gəmirir, heç vəchlə sakitlik tapa bilmirdi. Körpə bütün bu qovğalardan xəbərsizdi. Onun qoca atası, cavan anası isə hər şeyi qabaqcadan görür, həlakular evindəki kinin, qəzəbin, hiylə-məkrin hamısını duyub dərk edirdilər.

Belə vaxtda bir-birinin üstünə qoşun çəkmək mümkün idi? Tərəflər açıq döyüşdən çəkinirdi. Bəlkə qoca Məmalik özü bir cavan cəsarəti ilə cahada gedər, son günlərdə göstərdiyi rəhmdilliyin, əliaçıqlığın və səxavətin hesabına xeyli müsəlləh süvari toplaya bilərdi. Amma o, belə etmirdi, öz körpəsi - varisi ilə əylənirdi, qoca ər öz cavan xanımını əzəlkindən də artıq sevib-oxşayırdı.

Mamaçılıqdan başqa ayrı sövdəsi baş tutmayan xarici xanım əlinə keçirdiyi bank vərəqəsindən savayı bir qədər də qiymətli xələt-baratla Tehrana yola düşəndən sonra imarətdə Məmalikə mədəniyyət dərsi deyəcək, başına Avropa ağı qoyacaq, əslində əl-ayağına dolaşacaq bir kəs qalmamışdı. Təkcə Həlaku qohumlar onu narahat edirdi...

Qoca Həlaku zahirən səbir göstərsə də, əslində cəld tərpənmək istəyir, vaxtı-vədəni itirmək, küləyə verib, bekar oturmaq istəmirdi... Əgər mübarəkbadlıq uzana-uzana ləngisə, Həlaku uduzacaqdı. Həlakuya görə, hər necə ədavət olsa da, qohumlar bir-birinə qarışmalı, dostluq davam etməli, hiylə də öz qaydası ilə işlənməli idi!.. Xeyli vurnuxandan sonra Həlaku xan nəhayət qəti qərara gəlmişdi. Oğlu Ərdahanı hüzuruna çağırırdı, onu durmadan qayınatasının evinə yollanmağı, onun oğlunu təbrik etməyi məsləhət gördü.

- Yəni hörmətli xan buyurur ki, dədə-baba düşmənimizə daxil düşək?

- Nə dədə-baba düşməni, gədə? - Həlaku xan sulu qəlyanın müstuyünü ağzından çıxarıb qırağa tulladı. - Adam da heç Quran qəsəmi ilə başlanan qohumluğu qanlı qələminə verərmidi? Özü də kim ola?

Sənin qaymatan!

- Görmürsən mənim biqeyrət qayınatam bizim acığımıza necə pəstah çıxarır? Necə özünü yaxşı kişi edib, bizi pis kişi kimi rəiyyət-rəncbərin gözündən salır?!

- Nəyə görə Məmalik belə səxavətli olub?
- Məhz bizim acığımıza!
- Niyə bizim acığımıza olsun, axı? - Çalbiğ Hələku qırışlar içində itən qonur gözlərini qıydı. - Oğlu olub, kişinin varisi doğulub, şadyanalıq eləyir, daha bunun bizə nə dəxli, baba?

- Bəs İndi biz nə etməliyik, xan?
- Biz də bu şadyanalığa qarışmalıyıq!
- Tutaq ki, belədir, - deyər pəncərəyə söykənən Ərdahan çalbiğ Hələkudan soruşdu, - onda biz çox gecikməmişik?!
- Bəli, gecikmişik, ləngimişik!
- Deməli, uduzmuşuq!
- Ancaq necə deyərlər, ziyanın yarısından qayıtmaq da qazandır, oğul! Gərək biz özümüzü böyük dəbdəbə ilə qohumumuz Məmalikin şadyanalığına yetirək! Söz düşsə, deyək ki, bəs evimizi tərk edən, süfrəmizi soyuya-soyuya qoyub gedən Məmalikdən qohumluqda bir az incimisdik!..

- Məmalik deməzmi küsmüşdünüz, bəs niyə gəldiniz? Sizə kim ona qənd kəlləsi göndərmişdi?

- Deyərik qohumluqda ürəyimiz durmadı, nəvələrin bizi darıxdırdı, Ərmağan xanım nə yedi, nə içdi. Bizdən rəncidə oldu ki, niyə atamın şad güriündə belə kütahlıq göstərsiniz?

- Bəs bizim bu ağlımız hardaydı, xan?

- Düzü, Ərdahan, mən bu barədə nə müddətdir fikirləşirdim.

Gccə-gündüz təsbeh çevirə-çevirə, qəlyan çəkə-çəkə düşünürdüm!

- Deyərlər, nağıl dananı qurda verər, xan!

- Gərək biz elə çevik tərənək, qiymətli sovqatlarımızı dəvələrə yükləyib, elə karvan düzəldək ki, külli-İranda heç bir xan öz qohumunun mübarəkbadlığına belə dəbdəbə ilə getməmiş olsun!

- Deməli, burada olan-qalan nə varsa, bizim Ərşad Hələkunun qacarilər qumarıdan hər nə tökülüb durubsa, hamısını yığıb-yığışdırıb oraya - babası Məmalikin malikanəsinə apararaq?

- Oraya aparmasaq, buraya gətirmərik, gədə!

- Birdən Ərmağan buna razı olmadı?

- Biz onu yaxşı-yaxşı başa salarıq, Ərdahan!

- Yəni bütün bunların məğzini əl içi kimi açıb Ərmağana bildirək.

- Əsla! - Hələku uzun təsbehini dəstələyib cibinə qoydu, sağ dirsəyini qotazlı mütəkkələrə dayayıb ayağa durdu, qapını açıb yan-yörəyə baxdı. Təzədən bağladı, axırını olaraq oğlunu yaxşı-yaxşı başa sal

maq istədi ki, Ərmağan ata-oğlun tük aparən iştahasından heç bir sudur sezməməlidir. Çünki Ərmağanın öz iştahası hamıya bəs edəcək, daha biz həlakulara başqa heç nə gerek olmayacaqdır!

- Yəni xan buyurur ki, Ərmağan xanım qardaşının qətlinə gedəcək?
- Bişəkkə, bişübhə!
- Əgər Ərmağan xanım bişərəf Məmalikin ayağına getməkdən boyun

qaçırsa?

- Əsla, Ərmağan boyun qaçırmaz!
- Ata, sən çox etiqadla, çox təlimlənen kimi danışırısan!
- Mən bu son həftələrdə öz-özümə ÇOX məşvərət etmişəm. Gərək qətl gizli olsun, bir halda ki, qohum qətli ola!

Ata-oğul xeyli xısın-xısın danışib qət etdilər ki, məmurlara əmr-sərəncam verib tədarükə başlasınlar. Ərmağan xanım ərindən soruşdu:

- Yəni ciddən Məmalikin ayağına gedirik?
- Bəli, Həläku xan əmr edir ki, gerek hamılıqla qohumumuzgilə gedək, kişinin oğul varisini ziyarət və təbrik edək!

- Ancaq elə bu?
- Daha başqa nə mənzurumuz ola bilər, xanım?
- Yəni doğrudan heç bir mənzurunuz yoxdur, Ərdahan?
- İnciyərik Ərmağan xanıra, billah inciyərik... Arada dörd ügələn övladı

olan yerdə heç köhnə yaraların qaysağını qopartmaq olar?.. Məqsəd ancaq mübarəkbadlıqdır!.. Məmalikin oğlu bizim uşaqların dayısıdır!..

- Bu tifil hər kimdən doğulubsa da?!
- Bəli! Daha Allahın sirrinə heç vəchlə çöp salıb qurdalamağına dəyməz, Ərmağan!

Ərmağan xanım məmaliklər tərəfə getməyə, övladlıq borcunu yerinə yetirməyə, qardaşını atıb-tutmağa hazır olduğunu, kınli-küdurətli nəfəsini içəridən dərsə də, üzdə şirin dillə bildirdi.

Əpdahan, xanımının yanından çıxdı, onun yolunu intizarla gözləyən Həlakunun yanına girdi, aradakı söz-söhbəti atasına nəql etdi. Ürəyində gülən qoca Həlakunun çiynləri atdı...

Çapar Məmalik xana xəbər gətirdi ki, Həläku xan öz əyan-əşrəfi ilə, qızınız Ərmağanla, Ərşad, Gırşaddan başqa xırda nəvələrinizlə bahəm xanzadənin mübarəkbadlığına gəlir. Bu xəbər Məmalik xanın

ovqatını qarışdırdı. İndi Məmalik çapara nə desin? Desin ki, birbaşa geri dön, öz xanına bildir ki, hansı yolla gəlibsə, o yolla da üstüstə geri dönsün!..

Məmalik Hələku xanı qəbul etməyib, onu öz yüklü dəvələri ilə geri qaytara bilirdi. Bu, aydıncı, heç kesə də dəxli yox idi. Ancaq icma qarşısında özünün yeganə qızını qapıdan qaytarmaq, atasının belindən gələn körpə qardaşının mübarəkbadlığına gələn böyük övladını evinə buraxmamaq müşküləndən də müşkül idi!.. Onda Məmalik xan dilə-ağıza düşərdi, deyərdilər ki, qocanın başı doğrudan da xarab olub. Başqa xanlar arasında müxtəlif şayiələr yayılırdı! Üstəlik özünün bir cüt xırda nəvələrini də məyus etmək Məmalik üçün qeyri-mümkün idi! Bu xırdalar Hələku sicillisini daşısalar da, Məmalikin özü üçün də az-azacıq əziz deyildilər! Onlar hələ məsum uşaqlar idi, nə ədəbaz Ərşada, nə də qaradiməz Gurşada bənzəmiridilər. Xırda nəvələr Məmalik babanı Hələkudan da artıq sevidilər. Onlar Məmaliki az gördüklərindən qərubsəyirdilər. Düzünə qalsa, Məmalik dədə-baba düşməni Hələku sicillisini sevməsə də, bu xırda nəvələrinin məhəbbətini ürəyində gəzdirməmiş deyildi!.. Bütün həlakuları geri qaytarmaq, Məmalik üçün xırda nəvələrini də qapıdan qovmaq demək idi. "Bəs indi bu müşküləti necə həll etmək?!".

Məmalik xan atının dıraqlarından tər axan, şişpapaq, eşməbiğ, müsəlləh çapara etina etmədən əndərünə döndü, körpənin beşiyini asta-asta yırğalayıb, ona həzin layla çalan, ancaq hansı hisslə isə qəm dəryasına qərq olan Məhtabana üz tutdu:

- Yenə sənə nə olubdur, qız?
- Xan, ürəyim birdən qısıldı!
- Bu daha ruzigar olmadı ki!.. - Məmalik xan Məhtabana irad tutdu, amma onun qəlbinə toxunmaq istəmədiyindən tez də sözünün ahəngini dəyişdi. - Sən lap ağlar-gülər Savalan baharına dönmüsən, qız!

- Kaş biz də bu daş hasarlı tağbəndli sarayda yox, Savalanda olaydıq, xan!

- Onda qiyamçılar sənə qocanı Savalanın ən uca palıdından başısağa asardılar!

- Mən sənə sədəmə toxunmağa qoymazdım! - O, müti mehribançılıqla ərini süzdü. - Mən sinəmi sinə süpər edərdim! Onlar fədai qızını adlamazdılar!

- Sən şirin nağıl danışırsan, qız! - qoca ər cavan xanımının pərişan saçlarını sıgalladı, o üz-bu üzündən də öpdü. - Sən mənim məbədgahım, Məkkəm, Mədinəmsən, Məhtaban! - Xan dərindən köks ötürdü. - Səd heyif ki, bizim nəşəmizi xaləldar etməyə gəlirlər...

- Kimlər?

- Həlakular!

- Yəni onlar yenə də bizim Ərdaha eli ilə qanlı savaşa girişmək həvəsindədirlər?

- Savaş olsaydı, nə vardı ki! -qocaxan nəfəsini dərib bir qədər də qeyzlə əlavə etdi: - Onda ölən meydani-cəngdə ölər, qalan da ağ-aşkara sağ-salamat qalardı!

- Yox, xan əsla, yox! - deyə sanki Məhtaban qanlı ədavətin arasına girdi, - qoy qan tökülməsin, xan! Daha Ərdaha ilə həlakular arasında, o tərəfdən, bu tərəfdən gələn qoşunlar arasında qanlı döyüşlər olmasın, xan!

- Qoşunlarımız üz-üzə gəlsəydi, bundan yaxşı idi!..

- Xeyr, sən adil ol, qoy əbəs yerə qan axıdılmasın!..

- Axır, qız, açıq müharibə gizli davadan xeyli asandır, bunca üzücü-yorucu deyil!

- Sən sözlü adama oxşayırsan, xan!

- Bəli! - Məmalik xan çaparı gətirdiyi bəd xəbəri xanımından gizlətmədi, ondan bir söz soruşmadan öz-özünə söyləndi: - Bircə Ərmağanın iki balacası olmasaydı, düşmən həlakuların hamısını üzüqoylu qaytarardım!

- Xan, heç qonağı da qapıdan, ya yarı yoldan qaytararlarmı?

- Əgər ürəyin istəmirsə, onda necə?

- Canını dişinə tutmalı olsan da, görək öz paxırını açmayasan, qonaqdan da əqdəm, doğma qızını qapıdan qovmayasan!

Mahtaban Ərmağanın gəlişinə razı olmasa da, qocasını qınadı, xeyli söz-söhbətdən sonra onlar istər-istəməz həlakuların yolunu gözləməli oldular. Ancaq Məmalik bu barədə heç kəsə bir sərəncam vermədi...

- Xan, bəs istiqbal üçün sərəncamınız?

- Nə istiqbal, nə sərəncam, qız?

- Bəlkə darvazadan başlayıb imarətin qapısına qədər payəndaz düşəsinlər, hə?

- Yox, qız, mən daha bacardıqca ürəyimin səsinə qulaq asmaq istəyirəm, mümkün olduqca riyakarlığa yol vermək istəmirəm!

- Siz ki, qohumlarınızı qəbul edirsiniz!
- Məcburam, qız, məcburam!.. -Məmalikin çuxura düşən xırdaca gözləri qəzəblə ağardı. - El içində məcburam! Leyk boğazdan yuxarı, dilucu!..
- Xan, bu lap ağ-aşkara soyuqluq olar, qohumlar küsüb gedərlər!
- Belə qohumlar birdətfəlik küsüb xarabalarına dönsələr yaxşıdır!
- Axır, xan, biz danışdıq ki, arada ədavət olmasın, bica yerə günahsız qan tökülməsin?.. Bir də siz öz xələfinizə görə fəqir-füqəraya ehsan verməyə, rəiyyətə-rəncbərə güzəştə getməyə, oğlunuzun şərəfinə bol-bol süfrələr açdırmağa, sülh yolunu tutmağa başlamısınız!
- Ancaq öz xanlığında, öz xanlığım üçün!
- Xan, axı, siz xanların ədavəti fəqir-fuqəraya, rəiyyətə, rəncbərə qan bahasına başa gəlir!
- Mən onu indi daha yaxşı başa düşürəm!
- Əgər ürəkdən belə isə onda böyük xanı yeganə oğlunun başına and verirəm ki, bir daha Savalan ətəyində tüfənglərin işə salınmasına yol verilməsin!..
- Bə çeşm, xanım! - sanki qoca xan tonqalların ordan-burdan qalxan alovlarını tapdayıb söndürməyə çalışdı. - Mən yeganə oğlumuzun, xırda Məmalikin qıvrım saçlı başına and içirəm ki, qonaq düşmən də olsa, özümü səbirli, təmkinli aparmağa çalışacağam!
- Xan, onda buyurun yola fərş döşəsinlər!
- Həlakular buna layiq deyil, qız!
- Nəvələrinizin, qızınızın qədəmlərinə fərş döşəsinlər!
- Onlar da çoxdan həlakudur!..
- Xan dəqiqədə bir öz əqidəsinin ziddinə gedib burulğanlarda boğulmasın!
- Xeyr, mən aylı gecədə, ayna göldə öz cananımlı görəndən bəri dəyişməyə, düzü başqa xan olmağa başlamışam!
- Əsla! Xan hər necə ciddi-cəhd etsə də, öz zülmkar xanlıq fitrət və təbiətindən biryolluq çıxıbilmir!
- Görünür, fədai qızı Məhtaban Məmalik xanla açıq-aşkar qaşıq döyüşünə girişibdir!
- Bəli, xan, rəiyyətinki ancaq ağac qaşıqdır, savaş düşəndə onunla da döyüşə bilir!
- Mənim ağıllı xanımlım, mənim kamallı Məhtabanım!.. Mən heç güman etməzdim ki, Məhəmməd yetimçəsi belə tədbirli olsun. Xan

birdən ürəyinə xof düşmüş kimi hər iki əlini göyə qaldırdı. - Xudaya, son bizim xanımanımızı dağıtma!.. Xudaya, sən bizim əmlak-əməvalımızı qohum cildində bizə gələn, mübarəkbadlıq üçün təşrif gətirən, ancaq əslində dədə-baba düşmənimiz olan həlakulara qismət eləmə!..

- Xanın oğul varisi, öz oğlu vəliəhdi var!
- Xudaya, sən bizim oğlumuzu öz amanında saxla!..

Xanın səsi titrədi...

- Siz ağlayırsınız, xan?! Özünüz hər vaxt məni qınayırdınız?!
- Qocalıq ağladır, qız! Ömrün vəfasızlığı, qolların qüvvətsizliyi ağladır!

Bu həlakularla döyüşdə qol-qanadımızın qırılmağı məni kövrəldib ağladır? Xudaya, sən bizim İrani nə qədər ziddiyyətli yaradıb san, mən biçarəni də onun içində!.. Bax, əgər mənim ürəyim balaca tifiyim üçün nanə yarpağı kimi əsirsə, həlakular qanına qarışan qırçınsaç, səkkiz-on yaşlı nəvələrim üçün də eləcə əsir... Qızım Ərmağanı isə heç görmək istəmirəm. Çünki Ərmağan indi əsil həlakulardan yüzqat bedtər olubdur...

Məhtaban öz otağına girdi, oyanıb dodaqlarını sovuran körpəsini götürüb, göz yaşları axıdan xanın qucağına qoydu. Qoca qundağı görən kimi ovundu.

- Mənim Tanrım! - deyərək o, dizləri üstə düşüb körpəni titrəyən əllərində başından uca qaldırdı. - Xudaya, mən qocalmışam, səndən sonuncu Məmalik varisini boya-başa çatdırmaq üçün möhlət istəyirəm!..

Gözlərindən bir gilə də olsa yaş axmayan, ancaq ürəyi qopmaq dərəcəsinə gələn Məhtaban bu heyrətamiz ziddiyyətin qarşısında mat qaldı. Nə körpəsini qocasının əlindən ala bildi, nə də qocasının qolundan tutub ayağa qaldıra bildi. O, özlüyündə:

"Xudaya, xan evinin çölü necə şəşəli, içərisi necə ilan-əqrəbli imiş!" - deyərək üzüstə çarpayıya düşdü.

Həlakı xan öz gözləri ilə Məmaliki görməsə də, pişvaza çıxan olmadığından onun necə qeyzləndiyini təəvvürünə gətirirdi. Məhəbbət mütəqabil olduğu kimi, nifrət də mütəqabilidir. Madam ki, az çox müvazinət tapan qohumluq pərdəsi son zamanlar bunca tənəzzülə düşmüşdü, deməli, dədə-baba düşmənciliyi qarşı-qarşıya dura bilər, mübarəkbadlıq əvəzinə, dava-şava başlaya bilərdi. Yenə də döyüş təbəlləri çalınar, beşikdəki körpələrin zəhr-bağrıları yarıları.

İndiki gör-görüşün, mübarəkbadlığın qanlı qalmaqla çevrilməsi çalığı Hələku üçün də heç də faydalı deyildi. Çünki açıq savaş qohumluq körpüsünü tamam uçurur, müqabil düşməni vaxtından əvvəl ayıq salardı. Buna görə də Hələku xan qohumunun evində hər necə soyuq sifət görsə də, çalışıb üzə vurmamalı idi; "Dilin altında zəhər damlları gizlənsə də, gərək dilin ucundan bal axsın!.. ",

Hər iki xanlığın kəndlərindən, obalarından keçərkən göz qoyunca görünürdü ki, şirəsi sorulub, cecəsi çıxarılan kəndlərin, obaların cırcındalı sakinləri necə də yol kənarına çıxıb səf düzəldiblər, qorxu içində, istər-istəməz əllərini döşlərinə aparıb Hələku qafiləsinə baş əyirlər... Ürəkdə isə onu qohumu tərəfə qarğışla ötürürlər. Onlar bu xanların heç birisini görmək istəməsə də, yenə də sevinirdilər ki, nə yaxşı bu qoca xanlar vuruşmurlar, nə yaxşı ki, az-az da olsa görüşürlər, nə yaxşı ki, bizim daldalanmağa dəyəmiz, qışda bürünüb yatmağa mitilimiz vardır! Yoxsa iyirmi ildən artıq davam edən bu qohumluq arada olmasaydı, yaqın ki, tez-tez dava düşər, arada qan sel kimi axardı. Bəli, camaat dincliyi qənimət bilir, bunu Allahın onlara göstərdiyi böyük rəhm sayırdı...

İki xanlığın arasındakı qohumluğun zahiri tərəfi belə idi. Batini tərəfi isə, bilindiyi kimi, bambaşqa idi. Xanlardan heç biri ziyafət süfrəsində sayıqlığını əldən qoymur, çayların rənginə diqqət yetirir, bəzən də şübhələndikləri fincanları soyuya-soyuya qoyurdular. Nə Məmalik, nə Hələku bunu üzə vurmur, dildə deyib-gülür, içəridə isə bir-birini aldatmağa cəhd edirdilər...

Bir-birinin evində gecələyəndə də qapını daldan bağlayır, qorxudan pəncərə qabağında yatmırdılar...

Xan evi ilə ilan yuvası arasındakı fərq yalnız bunda idi ki, adi ilan yuvası balaca, buradakı ilan yuvası isə böyükdü, bir-neçə mərtəbəli imarətdi!..

Məhtaban bütün bu əsrarı özü üçün aydınlaşdırırdı. Ürəyi onu bu ilan yuvalarının qapı-pəncərələrini açıb havasını dəyişdirməyə, bacardıqca qocasını da insaf, ədalət, mürüvvət uğrunda səfərbərliyə almağa çağırırdı.

Məhtaban heç vaxt Ərmağan kimi olmaq istəmirdi. O, iyirmi beş yaşına qədər başqa aləmdə boy almışdı. Xan saraymda beşikdən başlayan dediqodunun, didişmə-çəkişmənin heç birini görməmişdi. Lakin xanlığın necə namərdlik yuvası olduğunu duymamış deyildi.

Gənc ana öz qoca ərinin necə didişmə-çəkişməyə düşəcəyini düşündüncə varından yox olur, olmazın nigarançılıq keçirirdi:

- Xan, indi quruyub-qalmaqdan nə çıxar? - deyə gör-gorüş vaxtı yaxınlaşınca Məhtabanın vücudunda buzlu üşütmə gəzinirdi. - Nə cür olsa, yenə qonağı ləyaqət və ehtiramla qarşılamaq vacibdəndir!

- Sən mənə kin-küdurəti bir qırağa qoyub, qarı düşmənimlə ülfətə girməyimi təklif edirsən, qız?

- Bəli, xan, qarşında diz üstə dayanıb yalvarıram, elə də üstünü vurub ağarlmayın, qonağı gülərlə qarşılayın, mümkün qədər də tez yola salın!..

- Mənim məqsədim onları bir-iki gündən artıq burada saxlamaq deyildi!

- Qoy üç-dörd gün olsun, xan! Ancaq qohumluq pərdəsi yırtılmasın, özü də gərək həftələrlə uzanmasın, onların dönüşü elə də çox təxirə salınmasın.

- Əlbəttə, əlbəttə, gərək bacardıqca düşmən evimizdən tezəcə rədd olsun ki, daha gözümüzə tikan batmasın!

- Birdən xan... - deyə Məhtaban titrəməyə başlayan soyuq barmaqların ovuşdurub-əzişdirdi, - birdən xan, qızız Ərmağan xanın sarayda aləmi bir-birinə vurdu, onda necə?!.

Qoca xan qızıışdı:

- Onda mən Ərmağanın saçlarından yapışib barigahdan bayıra ataram!

- Yox, xan, elə də ağ-açıq ədavət yaramaz! - deyə od-alov arasında qalan Məhtaban yalvarmağa başladı. - Yaramaz ki, ağ-açığına ata öz qızı ilə belə bəd rəftara keçib, göz görəsi - ağac-ağaca qoysun!

- Ərmağanın əli ilə qoca Hələku bizim hamımızı zəhərlədə bilər!

deyər qoca xan qıvrılıb-açıldı. - Dədə-baba ədusi çal-cod pədən süxtə hər cinayətə desən gedə bilər!

- Xudaya, mən bilmirəm bunca amansızlıq nə üstündədir? - Məhtaban gözlərini gəzdirdi, - bu qədər qovğa noyo görədir, nə üstündədir?

- Hamısı Ərdaha mülkünün vərəsəliyi üstündə!

- Şükür ki, gec də olsa sizin varisiniz, vəliəhdiniz daha vardır, xan!..

- İşdir, zəhərdən sovuşsaq da, - deyər qoca xan ehtiyatla söyləndi, işdir, düşmənçilik bu tərəfindən adlarsa belə o biri tərəfindən iti bir qılımcın mənim varisimin başı üstündən necə asılacağını indidən görürəm!

Məhtaban qanı qaçan, buza dönmən əllərini göyə qaldırdı:

- Aman Allah, xan imarəti necə ölüm və faciə səhnəsi iraiş?!
- Qtz, sən bunca üşütməyə düşmə! - deyə qoca xan qılınm qəbzəsinə əl atır kimi qeyzə gəldi, - mən hələ ölməmişəm!..
- Xan, bəlkə mən körpərai də gotürüb buradan Mohəmmədin köhnə koraasına çəkilib, ya bilinməz bir guşədə yenə da palaz-paltar yumaqla məşğul olub, sizin varisinizi böyüdüm? Sonra məqatnmda əmanəti sizə çatdırıb, ayaqlarım tutduqca qaçıb uzaqlaşım?.. Bəlkə mənəm müqəssir?.. Bəlkə sizin varisiniz bir xan qızından olsaydı, ədavət belə tez təzələnməzdi?.. Onda xanımız təərəfdən də sizə kömək duran, havadar çıxan olardı!.. İndi siz təksiniz, indi sizin xanxadələrdən yardımçınız, köməkçiniz yoxdur!
- İndi mənim oğlum vardır!
- O, sizin İsmayıl qurbanımızdır, xan!
- Bil ki, İsmayıl Beytullahda qurban kəsilmədi, qız!..
- Mən qorxuram, xan, qorxuram, sizin oğlunuz qurban kəsilsin, -

Məhtaban bilmirdi ağlasınmı, yaxud dəlicəsinə gülsünmü?.. - Mən qorxuram ki, mənim ürəyimə damıb ki, səmum körpəmizi solduracaqdır!.. İlahi, mən onu niyə doğurdum?.. İlahi, öz beşiyində arxayın-arxayın, mışıl-mışıl yatan körpə hardan bilsin ki, onun başında qanlı qovğa vardır?.. Hardan bilsin ki, onun bacısı ilə atasının arasında bunca qılınq-qılınca qanlı ədavət başlayıbdır?.. Hardan bilsin ki, iki xan arasında ədavətlə qohumluq bunca eybəcər halında bir-birinə qarışıbdır?.. Xudaya, sən bir gör ki, xan evində xan oğlu doğulmaqdan, çoban evində çoban oğlu olmaq nə qədər də asan imiş!.. Çoban balası boy atıb ayaq tutunca quzularla oynasır, amma xan balası göz açmamış, ona qurd-yalquzaq gözləri zillənir! İlahi İranın nə xanlığında, nə də rəiyyət-rəncəbərliyində bir sakit güzəran vardır, ilahi!

Məhtaban birdən hıçqıra-hıçqıra ağladı. Məmalik özü də bu açıq həqiqətin müqabilində etiraz etmədi, dönüb əndəruna çıxdı, titrəyən əlini torbalanan gözlərinə gətirdi, tor-top olan süvari bir dəstənin tozun içi ilə yumarlanıb gəldiyini gördü. Bir qəddərdən Həlakunun müsəlləh dəstəsi bir neçə yüklü dəvə ilə özünü yetirdi... Onlar atlarından düşüncə Məmalik tərəfin adamları öz xanlarının sərəncamını gözləmədən qohum-qonaqların atlarının zaqqasından tutdular, ehtiram göstərüb Həlaku tərəfə təzim etdilər. Sifəti turşuyub, ovqatı təlx olan Məmalik özü də əndəruna baxan tağbənddən enib qohumların qarşısına çıxdı. Hər iki qoca qucaqlaşdı.

- Biz hamılıqca ziyadə şadıq! - deyər çalbiğ Hələku ucadan elan etdi. - Biz balaca

Məmalikin təvəllüdü münasibəti ilə mübarəkbadlığa gəlmişik!..

Qoca Məmalik, çalbiğ Hələkunun hiyləgərliyi müqabilində hiyləyə keçdi:

- Özü də bir qədar... ləng... gəlmişik, belə deyilmi, Hələku?!

- Xeyr, əsla Məmalik! - deyər Hələku bacardığıca özünü onda qoymayıb, qohumunun qolundan tutdu, atdan düşüb, o biri yanda dayanan geyimli-kecimli Ərmağana tərəf çəkdi. - Biz məhz xan zadənin qırxının çıxmağını gözləmişik.

- Biz heç xan zadənin qırxının nə vaxt çıxdığını da bilməmişik!

- Çünki fərəh içindəsiniz. Ancaq biz necə sevinsek də hesabı düz saxlamışıq, bu gün qırx birinci gündür ki, Məmalik mülkünün mübarək xan zadəsi işıqlı dünyaya gəlibdir və bizim intizarlı gözlərimizi güldürübdir!

Çalbiğ Hələku üzünə salıb ata ilə qızını güclə görüştürdü:

- Belə şad günümüzdə gərək bir küsünü bir kənara qoyub, vahid ailə daxilində təmamən barışaq, Məmalik!

Məmalik xan, çalbiğ Hələkunun müqabilində borclu qalmaq istəməyib:

- Qarıya gələn qonağı qovmaq, ya rəncidə salmaq, məmaliklər sicillisində olmayıbdır! - deyər cavab verdi. Çalbiğ rəncidəliklə yırğalandı:

- Məgər ki, biz həlakularda belə bir biədəblik olubdur?!

- Bəli, danmağına dəyməz, olubdur!

- Biz elə həm onun üçün də xan, hüsurunuza üzr istəməyə daxil düşüb, yalvarmağa, həmin günahımızı mərd-mərdanə öz boynumuza almağa gəlmişik!

- Siz kimlə belə tövbə-əstəğfərə gəlmisiniz?

- Öz gəlinimiz Ərmağanla, bir də iki babanın iki nəvəsi ilə!

- Bəs qalan iki nəvəmiz?

- Onlar sizin yeznə Ərdabanla evdə qalıblar ki, birdən Savalan başıpozuqlan aşağı şığıyıb evimizə, imarətimizə bir xətər-zad toxundurarlarsa!..

- Necə xətər-zad toxundurarlarsa?

- Düzü, indi Məmalik bizim qədim İran yenə də qaynar qazan qapağına dönübdür.

- Necə qaynar qazan qapağına?

- Belə qaynar qazan qapağına ki, bu yan Təbrizdə Şeyxin şurişi başlayıbdır, yuxarı Tehrandə Qacar xanədanına rəxnə düşübdür! Belə görünür ki, İranda yeni bir papaqaldıqaç başlayacaqdır!

- Həm də görünür ki, köhnə üsul ilə məmləkəti idarə etmək də xeyli müşkül olacaqdır...

- Belə də görünür ki, şahənşahlıqdan fəzlə İrana daha güclü və müstəqil xanlıq-şahlıq vacibdir ki, ixtilalçı savalançılar kimilərini daha mətin qantada saxlamaq mümkün olsun! Yoxsa gədə-güdələr gündə burnumuza duzlu su dolduracaqlar! - deyə öz ümdə bığlarını eşə-eşə xırda nəvələrini də gətirdi. Məmalik xırdalarla görüşüncə küvrəldi, əyilib hər ikisinin üzündən öpdü:

- Mənim nuri-didələrim!

- Bax, görürsənmi, bizim büzürg xanın mərhəmətli ürəyini! - deyə Hələku gəlini Ərmağana qocanın yaşaran gozlərini göstərdi. - Qohumluq, qanı qarışıqlığı, xüsusən ortalıqda nəvə olmaqlığı belədir ha!

Ərmağan başını əyib təsdiq etdi, irəliyə gəlib atasının qolundan ikiəlli undu:

- Ata öz qonaqlarına icazə verərmi əndəruna daxil olsunlar?

- Nayə görə möhtərəm qonaqlar belə tələsirlər?

- Qardaşımızı görmək, xan fərzəndini ziyarət etmək üçün!

- Rəiyyət qızından olan oğlanı qardaşlığa qəbul edən varmı?

- Sıdq səmimiyyətim üçün, həm də evimizdəki naguvara rəftarımıza görə, ürəkdən peşmançılıq çəkib bir Allahın müqabilində dönə-dönə Quran-məciddə qəsəm qıla bilərəm, ata!

- Ay Məmalik, ay Məmalik! - deyə Hələku qoca qohumuna cavab verməyə macal vermədən öz şişpapaqlı başını buladı. - Bəyəm, nəçə yol Qurana əl basıb, qəsəm qılarlar? - Bununla da Hələku öz qohumuna dedi ki, bəs şübhəyə yer yoxdur, onların ürəyi əl içi kimi açıqdır. Məmalikin gümanına gedən dədə-baba ədavətindən onların ürəklərində də daha iz-toz qalmayıbdır. - Gərəkdir ki, şübhəni qovasan, şeytanı tapdayıb, içəri qurdu öldürəsən! - deyə Hələku çal bığların əsdirə-əsdirə davam edib, qohumunu qabaqlayıb qınadı. - Düz tamam iyirmi ildən artıqdır ki, külli-İran xanları bizim ayrılmaz qohumluğumuza qibtə edirlər və heç bir düşmənin də yan-yörədən qıcanan dişləri bizə batmır!..

Məmalik xan istədi ki, "əlbəttə-əlbəttə" - deyib təsdiq etsin. ancaq bu barədə ürəyinin ziddinə çıxıb dinmədi. Ərmağan atasını ən

dəruna çəkdi. Məmalikin xırda nəvələri onlardan üzülmədi. Hələku öz əyanları ilə birun tərəfdən ərklə imarətə qalxdı.

Məmalik xan qızının, nəvələrinin qabağına düşüb, balaca qapını açdı, onları içəridən güllüyə keçirdi.

- Ata, sizin növrəstə xanımınız, əndərun aləmində də olsa, mehmannəvazlıq göstərib qarşımıza çıxmır, - deyə Ərmağan bir an əvvəlki andırın ziddinə olaraq qızarıb bozardı, ancaq tezəcə də sinəsində alovlanan kini gizləməyə cəhd etdi. Atası isə qızının üzünə baxmadan yenə də atmacalı cavab verdi:

- Məhəmməd qızı Məhtaban, daba Ərmağan xanım kimi xan qızı deyildir ki, istiqbala çıxmağı, əziz qonaqları necə şirin dillə qarşılamağı bilsin!..

- Bəri əziz atamız bir az əzəlki Quran qəsəmindən sonra da olsa, bizi həlakuların yanında sancmasın! - deyə Ərmağan işarə ilə atasına bildirdi ki, onun sevimli nəvələri hər necə xırda olsalar da, həm də

Hələku nəvələridir. Bilər-bilməz tünd danışığıları onlar burada Həlakuya, orada da Ərdahana, Ərşada, hətta qaradınməz Gırşada belə çatdırı bilərlər. Bən elə olsun ki, ata ilə qızının arasında olan ixtilaf bacardıqca pünhani olsun, bacardıqca başqaları bilməsinlər. - Əziz atamdan acizənə rica edirəm ki, mənə assa da, kəssə də, tənhalıqda, təklidə assın-kəssin!.. - deyə Ərmağan atasını ciddən xəbərdar etdi...

Məmalik tərəddüd içində ayaq saxladı. Ərmağan ətrafa hər necə diqqətlə göz gəzdirib, sözlü adam kimi boylansa da, atasının ömründə xoşlayıb, əhvalından razı olmadığı Sərəncamın adını dilinə gətirmədi. Demədi ki, bura anamın güzərgahı idi. Bəs anam yuxarı imarətdə yox, bu birmərtəbəli otaqda keçinibdir!.. Ənnağan da qayınatası Hələku kimi belə nəticəyə gəlmişdi ki, burada nə edəcəksə, pünhani edəcəkdə, məqamına qədər üzə açılışmayacaqdır, sinəsində gizlənən kin-küdurətini bünizə verməyəcəkdir!..

Ata ilə qızı əndərundan yuxarıya, imarətə qalxdılar. Məmalik, xanım otağının qapısını açdı:

- İzin olarmı?!

- Xan buyursun!..

Ərmağan xanım öz balaca qardaşını görməyə təşrif gətiribdir, Məhtaban!..

- Buyursunlar! - deyə bənizi saralan, həyəcədən sinəsi qalxıb-Məhtaban yana

çəkildi. Ərmağan xanım göz gəzdirə-gəzdirə

içəri girib, beşiyin örtüyünü götürdü. Ata bir, ana ayrı qardaşınımı mışılıtsını dərindən dinləyib, onun məsum sifətini süzdü. Ərmağanın xırda uşaqlarının körpəliyi ilə bu körpənin arasında nə qədər də bənzəyiş və müsəbiyyət var idi!.. Ərmağan dönüb Məhəmməd qızı Məhtabanın boynunu bərk-bərk qucaqladı:

- Mən çox şadam, Məhtaban xanım!..
- Mən İsa çox günahkaram Ərmağan xanım!
- Niyə, nə üçün?
- Naguvara iş görmüşəm, xanım! İstər-istəməz Sərəncam xanımın

yerinə günü gəlmişəm!

- Əsla! - deyər Məmalik, etiraza qalxmışdı. - Məhtabanı mən özüm gətirmişəm!

-Nəticəsinə mən şadam... Mən qoca atamın oğul yurdculu Məmalik atanı bağrıma basıram! - deyər Ərmağan beşiyi tərpedib körpəni oyatdı, qundağı ikiəlli qaldırıb, qucağına götürdü. Bir atanın iki övladının gözləri bir-birinə sataşdı. Bu gözlərin birisi məkrlə, birisi də məsumluqla dolu idi...

- Ata, indi sənin iki balan var! - deyər Ərmağan qalib gələn övladlıq hissi ilə hıçqıra-hıçqıra ağladı. - İndi bizim hər hansı düşmənimizə qarşı dura biləcək, məqamında layiqli cavab verə biləcək oğlumuz, varisimiz vardır!..

18

Necə deyərlər, çalıbı Həlakunun aşığı alçı durmuşdu. Onun kefi kök, damağı da çağ idi. Artıq gəlini Ərmağanı - xaldar ilanı ustalıq və məharətlə atasının evinə ötürmüşdü. Ağla çətin sığa bilən əfi ilan artıq Məmalikin evinin içində idi... Adi ilanla bu ilanın fərqi bu idi ki, adi ilan küncdə-bucaqda gizləndiyi, girəvəsi düşüncə çalıb zəhərlərini cəld töküb bir qırağa çəkildiyi halda, bu ilanın heç də küncdə-bucaqda gizlənməyə ehtiyacı yox idi. Gətdikcə Ərmağan öz atasının evində qol-qanad açır, deyəsən tez-cə də Sərəncamsayağı əmr, sərəncam verməyə də başlayırdı! Ərmağan xanımın fərmanı ilə qoca xidmətəkarlar, məmurlar, dağalar, əşrəflər mübaşirlər işə-gücə qoşulur, bu yanda qoyun kəsilir, o biri yanda aşpazxanada ləziz təamlar hazırlanıb, süfrələr sahmana salınırdı. Məhtaban isə gərdək dalında gizlənən utancaq gəlin kimi aşkara çıxmır, hələ ki, heç kos də onu təm-təraqıla aşkara

çıxartmaq, ev sahibəsini mübarəkbadlığa gələn əyan heyətinin qoca başçısı çalbiğ Hələkuya pişnəhad etmək istəmirdi. Hələku xan isə ÖZ növbəsində ədəb gözləyir, Məhtaban xanımı görmək üçün can atmırdı. O, Məmalikin qaşqabaqlı olub-olmadığına fikir vermir, sahibkarın necə turş-təlx sifətdə olduğunu görmürmüş kimi, üslünü də vurmurdu. Hələku xan tərəfindən, yaxud Məmalik xan tərəfindən burada cəm olan əyan-əsrəf də yeyib-içməyə keçir, Çalbiğ hələku bic-bic göz vurub, şirin-şirin söhbət edir, deyib-gülür, olmazın şadyanalıq göstərirdi. Çalbiğ Hələku təvəllüd tapan xanzadəyə Məmalik mülkünə bitişik kəndlərdən bir mədaxillisini bağışlamaq barədə möhürlü qərar göndərəcəyini vəd edir, sevincinin intəhasız olduğunu mötəbər məclisdə nümayiş etdirirdi.

- Bu qohumluq ki var ağalar, hər ikimizin xoşbəxtliyidir, - deyər Hələku tutqunsifət Məmaliki süzüb, arada heç bir buğz yox imiş kimi, ortada dolaşan oğlan nəvələrinə işarə edirdi. - Bax, bizim xırdaların burunları daima bu Məmalik baba üçün göynəyir!..

- Mən özüm də heç bu xırdaları az istəmirəm!
- Bəs, Ərşad, Gurşad necə, xan?
- Ərşad ayrı, Gurşad da ayrıdır!..
- Necə yəni Məmalik babası, Ərşad ayrı, Gurşad ayrıdır?
- Ərşad azğın gədədir!
- Bəs Gurşad nəvən necə?!
- O, baş tapılası Hələku deyildir!
- Yox babası, əsla yox! Hər meyvənin bir təmi, bir dadı vardır! - deyər

çalbiğ özünə çəkən Ərşadı igidlikdə tərifləyib Gurşadı da başıdolulı oğlan olmaqda nəzmə çəkib, qohumluğun necə bəhrə verdiyini tərif edir, Məmaliklə necə canbər qəlbdə olduğunu sübut üçün az qala

qırıxıq dərisindən çıxırdı. Lakin çalbiğ nə qədər səy göstərüb, yaxınlıq etsə də, Məmalik də bu oyunun necə oynanıldığını duyurdu. O, duyurdu ki, Hələku necə də gözaltı onun imarətinə, imarətinin içinə, mətbəxdən gələn ləziz təamlarına, eninə-uzununa salınan bərli-bəzəkli süfrəsinə, Avropadan gətirilən gözqamaşdırıcı qab-qacağına müştəri gözü ilə baxır, heç bir şeyi nəzərindən qaçırmır, yedikcə də iştahası açılır... Çalbiğ süfrəyə düzülən, fasiləsiz gətirilən təamlardan belə acgöz-acgöz yeyir, kəndli-kəsəkli bütün Məmalik mülkünü dirigözlü udmaq istəyirdi. Sanki qırıxıqsifət Hələku çox nataraz əjdahadır, nəfəsi cəhənnəm körüyündən də güclüdür! Sanki bu əjdaha hər şeyi udmaq, öz mədəsində həzm etmək istəyir...

Doğrudan da çalbiğ necə iştaha ilə yeyib-içib, deyib-gülüb, özünü Məmalik qohumunun evində xahan göstərsə də, təvəllüd tapan oğlu varisi barəsində öz təlatümlü sevincini izhar etsə də, özünü canı od tutub yanan göstərsə də, yenə onun əsil iştahası ayrı idi! Onun acıxan iştahası özünün ən qədim dədə-baba düşməninin, bu düşmənin sonuncu qocasının ölümünü öz gözləri ilə görmək idi, məmaliklərin sonuncu qocasını öz dədə-baba sərdabasında dəfn etmək idi! Dönüb çaylı-çəmənli, meşəli-ormanlı, bağlı-bağatlı, əkənək-biçənəkli Məmalik mülkünü öz torpağına qarışdırmaq, nə varsa hamısını diri gözlü udmaq idi!.. Hamısının biryolluq Həlaku xanlığına bitişdirmək, yüz-yüz ilin ara sərhəddini biryolluq itirmək, daha qəvi xanlıq yaratmaq idi! Hələlik bu qədər! Sonra boy atan həlaku qardaşları arasında nə olacaq, nə olmayacaqdı, çalbiğ özü də bilmirdi. Ancaq girəvəçi Həlakunun birinci vəzifəsi pilə kimi yumşaldıqda xaricilərsayağı üzə gülə-gülə öz işini-gücünü görmək idi, ölüncə cəhənnəminə-goruna arxayınca çıxıb getmək idi.

Həlaku xana elə gəlirdi ki, artıq vaxt çatıbdır, öz ürək arzusuna qovuşmaq üçün vədə yetibdir. Dəmhadəmdir, bu arzu elə də uzun çəkməyəcəkdir. Qoca Məmalik nə qədər çalxıb-çalalasa, atılıb-düşsə, girəvəsi düşünca onun güvəndiyi varisi də öz qızı Ərmağanın əli ilə aradan çıxanlacaqdır. Sonrasını da sonra düşünmək, yüz ölçüb bir biçmək olar... Ən amansız düşmən gülə-gülə Məmalik evinə girmişdi, çalmaq qəsdinə dolan ilan imarətinin içinə ötürülmüşdü.

- Biz cəsarət edib Məmalik xanı gələn həftəyə öz xanəməzə mehman dəvət etmək əzmində olsaq, - deyə Həlaku yanında əyləşən qohumunu dirsəyi ilə tərpətdi - büzürg xan biz bəndeyihəqirin təklifinə necə baxar?

- Düzü, Həlaku, bu tezlikdə heç yana tərpənmərəm, sizə də gələ bilmərəm!

- Niyə, nəyə görə, büzürg xan? Bax, xanımınızı da, mübarəkbadlığa gəldiyimiz oğlunuzu da, sizin bu mötəbər əşraflərinizi də götürüb nə üçün bizim xanəməzə bir həftəliyə qonaq gələ bilmərsiniz?

- Çünki kiçik xanı bu tezlikdə tərpətmək olmaz!
- Şəxsən büzürg xan, özü bizə buyurub təşrif gətirsə necədir?
- Büzürg xan kiçik xanı bircə an gözdən qoymaq istəmir!
- Məhtaban xanım büzürg xanın vəliəhdinə baxa bilməzmi?
- Xeyr, gərək büzürg xan özü vəliəhdinə göz olsun!
- Bəs onda, həqiqətən haçan bizə buyura bilərsiniz Məmalik?

- Demək çətindir, Həlaku!

- Nə üçün? - Həlaku tərəfin əsrəfləri də çalığının işarəsi ilə bu söhbətə müdaxilə edib, ağanın təklifinə rədd cavabı verildiyinə görə rəncidə olduqlarını bildirdilər.

- Görək sizin əlaqəniz möhkəm olsun ki, iki xanlığın da arası o nisbətdə möhkəm olsun! - deyə səslər bir-birinə qarışdı.

- Bəli, görək belə olsun ki, siz tərəfdən biz tərəfə, biz tərəfdən siz tərəfə qaçan, yaxud Təbrizdə başlanan Şeyxin şurişi zamanında Savalan dağına gündən-günə çəkilib qalxan, yolundan-rizindən azıb-təzən rəiyyət-rəncbər hər iki tərəfin güclü əli ilə biryolluq cilovlansın!..

- Mən daha öz tərəfimin hər cürə azıb-təzməyinə xitam vermək qərarına gəlmişəm, ağalar!

- Nə ilə, Məmalik? - deyə Həlaku sinəsində baş qaldıran kin-küdurətini gizlədib gülə-gülə soruşdu: - Yoxsa siz büzürg xan, elə güman edirsiniz ki, rəiyyətə, rəncbərə güzəştə getməklə, onlara ehsan etməklə gözləri doyacaqdır? Əsla!.. Son büzürg xan tərəhhüm göstərib bu gün bu vergidə güzəştə gedəcəksən, sabah o səndən başqa vergidən əl çəkməyini tələb edəcəkdir, sabah o vergini də güzəştə gedəndə başqa vergidən xilas olmağını istəyəcəkdir. Ta o qədər ki, mənim əziz qohumum büzürg xan, öz xanlığından əl üzüb müflis düşsən! Ta öz dədə-baba imarətini Tehran-Təbriz tacirinə satıb ucqar bir yanda özünə sövmiə-daxma tikəsən!

Həlaku xan, "büzürg xan, büzürg xan, büzürg baba" - deyə Məmaliki yumşaltmaq, əslində onun saqqızlığını oğurlamaq istəyirdi. Məmalik isə həlakularla olan qədim ədavəti unutmur, dədə-baba düşməninin yağlı dilinə inanmır, qohumluq bürüncəyində gələn düşmənlə sazişə girmir, ancaq onlara "durun buradan itilin, gedin!" də demirdi. Qohumluq cildində evinin içinə dürtülən düşməni qovmaq Məmalik üçün sangər səngərə duran düşmənlə atışmaqdan da çətin idi. Lakin o, birdən də üzə gəlib açılışmaq, Həlaku tərəfin hamısını buradan yerli-dibli qovmaq istəsə də, yenə də tərəddüd göstərib müəyyən qərara gələ bilmədiyini duyurdu: - Necə olar? Yaxşı olar, yaman olar? Məhtaban nə deyər, nə deməz?"

Əlbəttə, Məhtaban hər iki xanlıq arasında əmin-amanlıq, sülh-saziş istəyirdi, bacardığı qədər də bu uğurda çalışırdı. Məhtaban əsla istəmirdi ki, köhnə ədavət bir də güzrə kimi baş qovzasın, təzədən qan sel kimi axsın! Bəlkə Məhtaban belə bir qanlı qovğada öz qoca ərinə

itirməkdən qorxurdu? Bəli, Məhtaban həm də öz qoca ərinin belə qoşun keşlikdə itirməkdən çəkinirdi! O ərinin qohumsuz-qardaşsız olduğunu düşünürdü, arxasız, kimsəsiz olduğunun da dərdini çəkirdi. İndi Məmalikin arxası, söykənəcəyi, gözünün işığı kim idi? Yalnız qundaqda olan, acanda dodaqlarını büzən, anasının döşündə doyandan sonra göyümtül gözlərini döyə-döyə uyuyan tifil idi, körpə idi!..

İndi bu körpə tifildən biri deyil, bir neçəsi olsa kimə, necə havadar çıxsa bilərdi? Demək, Məmalik ağına, şüuruna müraciət edincə köhnə düşmənçiliyi Həlakunun üzünə vurmamalı, heç cür ağartmamalı idi! Bir halda ki, Həlakı qohumluqdan söz salıb hər iki babanın birgə nəvələrindən danışırdı. Hələ çalbiğ qundağa da kənd bağışlayır, özünü qohumunun qarşısında səxavət sahibi və fədakar göstərirdi.

- Xudaya, sən məni aydın şüurdan, ağıldan, mühakimədən məhrum etmə!
- deyə Məmalik üzə açılışmasa, içəridə narahatçılıq keçirməyində də davam edirdi. - Xudaya, beəo kələfsayağı dolaşığı vəziyyətdə mən oğlumun anası Məhəmməd qızı Məhtabandan məsəva

kimlə sirdaşlıq edib, dərdləşə bilərəm? Sən özün mənə havadar ol, Xudaya! - Sanki Məmalik dizləri üstə düşüb, tək Tanrısının uzun ətəyindən sallaşır. - Havadar ol ki, Xudaya, evimizin içərisinə dürtülən düşmən durub buradan çox tez rədd olsun, bizi sakit buraxsın... İndi ya uzağı iki-üç günə yeyib-içəndən sonra bunlar sürüküb öz xarabalarına qayıtsınlar!.. - Məmaliki fikir götürürdü. - Bu çalbiğ murdar öz əyan-əşrəfi ilə qayıdacaqdır, ancaq Ərmağan necə? Məhtaban deyib, təkid etdiyi kimi, ata qapısını heç öz qızının üzünə bağlamaqmi olar?!

Məmalik üçün indi hər bir addım daha müşkül görünürdü! O, bilmirdi Ərmağanla bu gün olmasa da sabahına necə rəftar eləsin? O, bilmirdi sabahına darvaza qapılarını deyil, öz xanlıq sərhəddini həlakuların üzünə bağlasınmı, dönüb uca hayqırtı ilə qızına da desinmi:

- "Sənin burada heç bir alıb-verəcəyin, heç bir haqqın-hüququn yoxdur!".

Məmalikin hökmranlıq duyğuları belə qərar verməyi ona əmr etsə də, atalıq ürəyi "yox, yox" - deyə dayanıb dururdu. Ərmağanın öz balaca qardaşını sinəsinə basdığı zaman Məmalikin qulağına səmimi kimi gələn hiçqırtıları hələ do qocanı çaşıdırırdı? "Bəlkə? Bəlkə Ərmağanın Qurana qəsəmi doğrudur, qız peşman olubdur? Mən də əbəs yerə şəkə-şübhəyə düşürəm? Bəlkə qocalıq ağılımı çaşıdırıb, məni dolaşıdırıbdır?.. Bəlkə?.. Bəlkə?..".

"Bəlkələr" həddən ziyadə çoxalır, getdikcə Məmalik xanın beynini doldurub, az qala bir xəşil tavasına döndərirdi! Lakin əslində Həlaku tərəf hər nə cildə desən girir, hansı sifətə desən düşür, hansı hiyləyə desən əl atır, hansı xəyanətə desən gedirdi... Ərmağan - xanın öz qızı Ərmağan necə?! Bəlkə Ərmağan da bu təzə varisə görə öz oğullarının xeyrinə xəyanətə gedəcəkdidi?.. Bəlkə o, atasının kürəyinə zəhərli xəncər saplayıb, rəzalət bataqlığına düşəcəkdidi? Ərmağan bilirdi ki, körpə olmasın, nə olsun, Məhtabandan olmasın, hansı fala baxan, ələk toxuyan qaraçı qızından olsun, Məmalik oğlunu sevir, uşağı işığı azalan gözlərinin nuru sayır. Bəs onda övlad öz atasının yurdunu kor qoymaq qəsdinə dolardımı?

Kim bilir, bəlkə Ərmağan Ərdaha mülkünün üstündə nəinki öz qoca atasının yurdunu kor qoyar, hətta qocanın iki gözünü də öz əli ilə çıxarıb, atasını çanaqlama kor edərdi!.. Bəlkə? Bəlkə?.. Bəlkə Ərmağan bunca alçağa enməz, zir-zibilli, üfunədi çamırlığa düşüb üzməz, özünü əbədi lənətlə damğalamazdı? Damğalar içində ömür sürmək, damğalı dünyadan getmək istəməzdi? Bir də axır alçaq xəyanəti bu dünyada heç kəs mədh etməmişdir?! Xəyanət gizli olsun, ya hər necə, uca səslə lənətlənmişdir! Xəyanət xan sarayında olsun, ya şah sarayında, min-min lənətlə damğalanmışdır. Açıq qatil bir cəzalansa, bir söyülüb bir nifrət edilsə, gizli qatil min cəzalanıb min söyülüb, min nifrət edilmişdir! Demək, xəyanətə getmək, gizli sui-qəsdə qədəm qoymaq ata qatili, qardaş qatili olmaq dəhşətdir!..

Qonaqlarını rahatlayan, yan otaqda xanımını, körpəsini yuxuya verincə xudmanı otağına çəkilən Məmalik artıq vücuduna qor dolan adam kimi eşələnir, hər necə etsə də, yata bilmirdi. Onun gözlərində cüzi çimir də qaçırdı. Məmalik düşünürdü, hey düşünürdü. Çapalayıb düşünürdü. "İndi qoca Məmalik nə etsin. İndi o öz yerindən durub tər köynək halında Məhtaban yatan otağa keçsinmi?.. Xanımının yorğanını astaca qaldırıb, bu gözəl xilqətə sığsınmı? Əlini Məhtabanın tər vücudunda gəzdirib gərginləşən əsəbiliyini azacıq da olsa qovub körpə uşaq kimi uyumağa çalışsınmı?".

Yox. Məmalik belə hərəkət edərdisə, öz mühakiməsində vurub heç yana çıxara bilməzdi! Axır qohumlar arasında qohumluqdan da artıq dədə-baba düşmənçiliyi var idi! Özü də gizli ədavət, həllediməz, açılmaq bilməyən düyünlər var idi!.. Məmalik bu müşkül düyünləri açmaq üçün vurnuxurdu. O, günü sabah qızı Ərmağanla rəftarını

aydınlaşdırmaq, müəyyənləşdirmək istəyirdi. O, bilmirdi ki, doğma qızını da düşmən həlakulara qatıb-qarışdırıb acılasınmı?.. Öz xırda sevimli nəvələrini də qışqıra-qışqıra, sübhün gözü açılar-açılmaz başqalarına qatıb öz qapısından birkərəlik qovsunmu?!

Qocanın gözləri qaranlıq içində böyüyür, onun təsəvvüründə əzrailsifət Sərəncam xanım gəlinə, kaftarlaşmaqdan da artıq ifritələşib məlunlaşan xanımı nəzərindən qovub, Məhtabanın xəyalıyla əylənib, ovunmaq istəyirdi. Qoca Məmalik bir ildən artıq idi ki, hər necə kəşməkəşdə də olsa, yenə də ürəklə ömür-gün keçirirdi. O, Məhtabanla keçirdiyi vaxtının tək birçə gününü deyil, saat-saniyəsinə belə yadından çıxara bilmirdi. Məhtabanla həmin ayılı gecədən, ağ köpüklü göldən başlamış indiyə qədər olan əzablı, eyni zamanda zövq-səfa dəmlərini qoca unuda bilmirdi. O, öz məşuqəsindən ayrı düşən bir gənc kimi Məhtabanla cavanlaşır, zəhər dilli, zəhrimar xasiyyətli Sərəncamın xəstə, ya özünü xəstəliyə qoyduğu vaxtlarını deyil, həm də cavanlıq çağlarını yad etdikcə qocalırdı; Ərmağan xanım da bu damcı o damcıya bənzəyən sayağında öz anasına bənzəmişdi! Zəhəri görünüşü cəhətindən qız nə qədər öz atasına oxşasa da, daxili cəhətdən bir o qədər anasının eyni, bəlkə də bir xeyli artıq idi!.. Ancaq, Məmalikin cavanlıq çağlarının öz qızında təcəssüm tapan cizgiləri necə? Bax bu cizgiləri, özünü, öz evindən qovmaqmi olardı?

Məmalik gah təlatümlü tərəddüddən çıxıb belə qərara gəlir, gah da dönüb oğul-uşaqly böyük qızı ilə körpə oğlunun birləşən qara saçlarının arasından qalxan hıçqırtılarını təsəvvürünə gətirincə, dolaşığa düşüb qalırdı. Qocanın təsəvvüründə, xəyalında bir kiçik nöqtə böyüyə-böyüyə dağa çevrilir, hətta qanadlarını ətrafa gərən nəhəng Savalan dağı kimi onun gözlərinin qabağında dayanıb dururdu...

Görünür, Məmalik ciddiən düşünməli, qaranlıq gecəni sabaha çatdırınca müəyyən nəticəyə gəlməli, günü sabahdan öz qonaqlarını xoş sifətlə salamlayıb, necə istirahət etdiniz? - deyər soruşmalı, yaxud bu qonaqlara turş-təlx sifət göstərüb bütün gecəni yatmadığından, yuxusuzluğundan, narahatlığından şikayətlənməli, birdən-birə olmasa da, yavaş-yavaş söhbəti açıb, söz güləşdirə-güləşdirə, dava-dalaş üçün zəmin hazırlamalı, Həlakı qohumunu incidib, acılayıb, onunla birbaşa atı daşlığa sürməli, gözü görmək istəmədiyi yalnızcağı; birinci növbədə qart köpəyi buradan qovmalı, düşmən həlakuları bırıyolluq uzaqlaşdırmalı, onlar aralanınca, öz adamlarına əmr edib qonaqlarının kürəklərinə fişənglərdən dolu kimi yağdırmalı idi!

Belə olardısı, onda bəs Məmalikin sevdiyi xırda nəvələri - İldırım, Şümşad necə? Bunların da ardınca güllə yağdırıb, həlaklardır -deyə fərq qoymalı mı? Lənət sənə kor şeytan! - deyə Məmalikin yaşaran gözlərində məhəbbət duyğuları ilə qəzəb qığılcımları bir-birinə qarışib imtizac edirdi!

Bir gör açıq düşmənçilik nə qədər də asan, qohumluqla qarışan düşmənçilik nə qədər də çətin imiş?! Axır, İranın bir çox xanları qohumluq deyil, hər nəyə qarışan düşmənçilik olsa, yenə də məqamı gələndə xudpəsəndlik göstərir, amansız olurlar? Onlar nəinki qızlarını qapılarından qovurlar, yeri düşəndə doğma oğullarının da gözlərini çıxartdırıb, başlarını kəsdirtilər! Bəs onda Məmalik həmin xanların birisi, öz qəzəbli əcdadının qoca varisi deyilmi? Bəs onda bu qoca Məmalikin qabağını kəsən kimdi, nəçidi, nə karədi? Görünür, ən ümdəsi Məmalikin qabağını qılınc kimi kəsən gözəl Məhtabanın sülh sazişi naminə dönə-dönə etdiyi ısrar, təkiddi. Qoca öz hərəkətində kimi ötüb adlasa, sözünü sındırsa da, Məhəmməd qızı Məhtabanı ötüb adlaya bilmir, onun sözünü sındıra bilmirdi! İndi də qoca aylı gecədə, köpüklü göldə çiməndə Məhtabana tamaşa edib sevdiyi qız yığışib Ərdahaya gedəndə onun qum üstündə qalan ləpirlərinə öz saqqalını dəlicəsinə sərib: "Mənim məbədgahım, mənim Məkkəm, Mədinəm, mənim qibləgahım" söylədiyi kimi, yenə də Məhəmməd qızını eynən sevirdi, onun yolunda hər nə cövr-cəfaya desən gedib təhəmmül edirdi...

Məhtaban Məhəmməd qızının tapşırıqları Məmalik xandan ötrü ən ali hakimin çıxardığı hökm idi, ən ali məclisin qəbul etdiyi qərar idi... Kaş! Kaş, Məhtaban da Məmalik deyən, əri istəyən kimi həlakulara qarşı düşməncəsinə duraydı! Onda hər ikisi birləşib, barışmaz düşməni öz imarətlərindən yaxşıca kürüyərdilər. Lakin Məhtaban da. Məmalikin özü də evlərinə dürtülən düşmənin alçaq qəsdini az-çox duysalar da, yenə şəkk-şübhəyə düşdüklerini gümanlarına gətirməmiş deyildilər. Məhtaban isə ardıcıl sülh sazişi istəyir, qan-qovğa istəmir, odlaq-yanğın istəmir, beş yaşından tutmuş gördüyü, eşitdiyi, yüz-yüz günahsız insanın əbəş ölümünü istəmirdi, Məhtaban indi də unutmadığı, xatırladığı min-min adamın yenə də dərbədər düşüb, dalı şələli didərgin dolanmağını istəmirdi. O, xan-xan davasına zidd idi, düşmən idi! İndi Məmalik necə etsin, necə tərپənsin? Bəlkə o, yerindən durub o biri otağa keçsin, bir də körpəsini bidar edib Məhtabanla yaxşı-yaxşı aydın danışib məsləhətləşsin?!

Məmalik qulaq verincə, yatdığı otağın qapısı arxasında, enli dəhlizdə döşənən Təbriz fərşi üzərində asta hərəkət edən ayaq səsləri eşitdi: "Bu kim olsun belə? - deyə qoca qulaq verməyə başladı. - Ərmağan olmasın?! Ərmağan xanım Məhəmməd qızı ilə mənim otağının arasında dolaşmasın?! Qulaq verib, qaranlıqda bizim nəfəslərimizi belə dinləməsin? Rəyada ola bilən danışqlarımızı eşidib bilmək istəməsin?! İlahi, sən özün şahidsən ki, Ərmağanın anası Sərəncam xanım da bax, belə idi! O, hey gəndən mənə göz qoyur, danışqlarıma da gizlicə qulaq verirdi. Guya aşkara gördükləri, eşitdikləri az idi, gizli qulaq verdikləri, gördükləri hesabda idi! Arada bir mənə olsun, olmasın, ciddi söz-sov olsun, olmasın?!".

Doğrudan da xan qızı Sərəncam xanımın peşəsi gizlindən qulaq asmaq, gizlindən güdmək idi! Elə bil ki, Sərəncamın canı güdməkdə, bütün zövqü də xəlvəti qulaq verib, xəlvəti eşitməkdə idi! Aşkar işdən Sərəncam xanımın zəhləsi gedərdi! Bir də Sərəncam göz açandan öz anasını gizlicə güdən, onu da öz ərinə xəlvəti qulaq verən, göz qoyan görmüşdü! Məmalik əzazil Sərəncamı xatırladıqca, Ərmağanın gəlişi ilə arvadının kabusu barigahda dolaşdıqca, Məmalikin təsəvvüründə illər uzununu canını xirtdəyinə yığan xan qızının pəstahları canlanır, kişinin əsəbləri yay kərişi kimi dartınırdı: "Bax, rəvayət edənlər deyərtilər ki, o Sərəncam xanımın anası məluna da hey Sərəncam xanımın atasını beləcə, mən sayaqda yay gününün üzülməz kölgəsi kimi təqib edirmiş!.."

Bəli, həqiqətən xan imarətlərində salon və saraylarında güdükçülük bir həyula kimi gəzər, iblis kölgə kimi hey süründükcə sürünərdi... Sərəncam xanım da ata evindən əri evinə böyük cehizlə birlikdə güdükçü həyulası gətirmişdi. Həmin güdükçü-həyula Məmalik xanın imarətində qanad açmağa, şəhpər yaymağa başlamışdı. Doğrudan da yataq otağından alt köynəyində sürüşüb çıxan, üstləri açılacaq uşaqlarının üstünü örtməyə macal tapmayan Ərmağan xanım öz anası Sərəncam sayığı ilə həmin bu gecədən burada daha yamanca bir güdükçülüyə girişmişdi!.. Elə bil ki, nə vaxtdan ölən, sümükləri də sürməyə çevrilib sərəncam xanım öz yerində tablamayıb, qəbirdən dik qalxıb, qızını da dümsükləyib onunla gecə güdükçülüyinə qoşulmuşdu.

- Qız, gəlmişkən yatma, güd! Gör ki, sənin allahsız atan nə növü pəstahdadır!

- Sən lap arxayın ol, ana! - deyə sanki Ərmağan kürəyində gəzən öz qızını güdən anasının həyulasından özünü xilas edə bilmirdi... İki güdükçü bir can, bir qəlb kimi fərş döşənən dəhlizdə xısın-xısın danışa-danışa, bir-biri ilə itələşə-itələşə dolaşırdı. Bu güdükçülər qoca Məmalikin dilsiz düşüncələrini belə duymaq, hər necə olur-olsun qocanın ürəyində olanları alıb bilmək istəyirdilər:

- Qız, sən rəxt-xabıma günü gətirən, piş əz vəqt məni çərlədiy, oğul varisi doğmadığıma, doğa bilmədiyimə görə hey danlayıb, nəzərindən salan bu bımürvət atayın danışdıqlarını eşidirsənmi?

- Axır, atam heç nə danışmır, ana!

- Danışır qız, danışır. Sən... bir... qapıdan qulaq... ver... gör necə danışır?.. Onun bütün sirrini mən daim Öz ürəyindən çalardım!

Ərmağan xanım anasının - həyulanın israr və təkidi ilə oğran addımlarla atası yatan otağın qapısına yanaşmış, içəri qulaq verdi. Nə bir mışıltı, nə səs-səmir... sükut!..

- Qız, dön bu yana, günü qapısını güd! Ərmağan dönüb, sağ qulağını Məhəmməd qızı Məhtabanın qapısına dayadı. Deyəsən körpə mışıltısını da eşitdi. -Qız, qapını itələ!

- Nə üçün, ana?

- Gününün gədəsini boğ!

- Necə boğum, ana?

- Boğ, öz yanına qoy!

- Mənası?.. Necə yəni?

- Yəni sabah açılanda eşidən kəs bilsin ki, uşaq öz anasının altında qalıbdır!

- Deməzlərimi bəs niyə indiyə qədər uşaq öz anasının altında qalmayıb, ancaq həlakular mehman gələn gecə qalıb?

- Yəqinən deyən də tapılar ki, bəs biçarə Məhəmməd qızı gündüz hədsiz dərəcədə əlləşib-vuruşub, Həlakı qonaqlarına göstərdiyi xidmətlərinə görə yorulub, gecəni daş kimi düşübdür... Dayəsiz gəda qızı yuxulu-yuxulu çağasının yanına alıb əmizdirib, ölü yuxusuna gedincə, pəhləvan qızının qovuna bənzər ip-iri döşü körpəsinin ağzında qalıb, uşağı boğubdur!

- Bəs Sərəncam xanım ərz ola, onda baxan, görün kəslər barmaq izi olub-olmadığını seçməzlərmi?

- Qız, sən sözü az çərlət!.. - deyə Sərəncam xanımın ifritə həyulası qızının bunca tərəddüd göstərüb, sözləri çək-çevir etdiyinə görə çəmkirirdi, - qız san çağanın ağzına balış bas!

- Axır, hərçənd olsa, qardaşımdır?

- O tifil sənin balalarının düşmənidir! O, fə dai Məhəmmədin, cəhənnəmi-mücahidin xətrənak nəvəsidir!

Anasının özü kimi, özündən də ötkəm həyulası qarşısında, dişi-dişinə sürtünən, istər-istəməz uçunmaya düşən Ərmağan öz tərəddüdünü gizlədə bilmir, qapı arxasında sərxoşsayağı ləngər vururdu:

- Atası ki... hər yana... dönsə özcə atamdır!

- Atamdır, özcə atamdır! - Həyulanın iri-iri dişləri quruyan çənəsinin dəhşətli mənzərəsində bütün eybəcərliyi ilə qıcanırdı. - O bievələ düzzinə, heç də sənin əpriyən atandan deyildir, qız!

Sanki Ərmağan daha güclü dəlil-sübut istəyirdi:

- Axı, mən yandığıma görə bir zaman desəm də, indi sən Sərəncam xanım hansı bir əsasa görə belə danışırısan?

- Çünki atan, hələ altmış yaşına yetişmədən heydən düşüb kirdarını itirib, kişiliyini qeyb etmişdi, - deyə Sərəncamın həyulası kişisinə şər-böhtan atıb, uğuna-uğuna istehza ilə gülürdü. - Yoxsa, yetmiş yaşında Məmalikdə Məhəmməd salavatullahın merac möcüzəsi baş vermişdir?

- Son rəxt-xabına dürtülən günüyə görə mənə bunca acıdıb, intiqama itələyirsən, yaxud tamam doğru deyirsən, ana?

Sanki Sərəncam xanımın çalxaq sümüklü həyulası qızının qulaqlarında çır-çır çığırırdı:

- Atara Ərşad xanın pak ruhuna and içirəm, qız!

Ərmağan xanlığının qapısına yan aldı:

- Əgər belə isə görünür onda həlakular evində dolaşan söz-söhbət, elə də mənim öz şəkk-şübhəm başdan-başa doğrudur!

- Doğrudan da doğrudur! - deyə həyulanın quru əli qızını dümsükləyirdi.

- Mən sənə əmr edirəm, Ərmağan! Sən qapını aç, içəri gir, işini işlət!

- Əgər pəhləvan qızı oyaq olarsa? - Ərmağan asanlıqla qardaşının qətlinə iqdəm etmək istəmir, piylənən dizləri titrəyirdi. O, nə qapını açıb içəri girə bilir, nə də geri çəkilib, ildırımla Şümşad yatan otağa

dönüb, öz yatağma girə bilirdi. - Əgər mücahid qızı yatmamış, balasına görə hərsən gözləri qapıya zillənmiş olarsa, necə?

- Deyərsən, ürəyim tablamadı, qardaşıma baş çəkməyə gəldim!

- Əgər mən körpəyə qəsd edəndə Məhəmməd qızı yaxamdan yapışarsa?

- Yaxanı Məhəmməd qızının əlindən cəld qurtarıb elə sürətlə qeybə çəkilsən ki, nəinki Məhtaban, heç şeytan da baş açmaz!

- Məhtaban baş açıb, sabahına sirri qocasına açarsa?

- Onda atana deyərsən ki, əcinnələrin kölgəsi sənə Məhtabanın basıbdır.

- Sərəncamın həyulası eynən eybəcərcəsinə istehza ilə gülürdü. - Əgər atan qoca deyilsə, onda kişilikdən zərrəcə də hiss-həvəs varsa, nə üçün gözəl xanımdan iraq düşüb, bu biri otaqda tək-tənha

yatıbdır? - Sərəncamın həyulası qızının qulaqlarında xıx-xıx xıxıldaırdı. - Əgər o çağa, tifil quraşdırma, qondarma deyilsə, niyə sənə bışərəf atan Məmalik onu öz gözündən bir divar uzağa qoyubdur?

Özündən də artıq xanımın bir an bel üzülmədiyini, dediklərində inadla dayanıb, təkidən israr etdiyini qızıışan vücudunda duyan Ərmağan tərpendi, nəhayət, bunca israrın müqabilində Məhtaban yatan otağın qapısını çiyini ilə itələdi.

- Qız, güc göstər, təkən ver!

- Qapı açılmaq istəmir, ana!

Sanki Sərəncam xanımın həyulası bütün sümüklərinin gücünü cəm edib, irəli cumdu, qızı Ərmağanla bir daha birləşdi. Onlar hər ikisi birdən qapıya hər necə təkən versələr də, qapını tərpedib açə bilmədilər. Çünki hər hansı ehtiyata qarşı Məhəmməd qızı Məhtaban arxadan qapını möhkəmcə bağlamışdı. Hər hansı qəvi pəhləvan gəlsə belə ta bu qapını döyməsə, Məhtabanı oyadıb yatağından qaldırmasa, çox çətin ki, bu qapını açə bilərdi!.. Ərmağan geri çəkildi, güdükçü həyulası ondan üzülmədi... Ancaq Ərmağanı öz uşaqları - ıldırımla Şümşad yatan otağa ötürüncə geri çəkildi. Xofdan uçunmaya düşən Ərmağan tez, cəld paltarını soyunub, bircə-bircə atdı, yerinə girdi, yorğanına bürünsə də, gözlərini qapıya zillədi. Ərmağan öz uşaqlarının belə yorğun düşdüklərinə, necə yatıb, necə ucadan mışıldadıqlarına fikir vermədi.

Atası da, qızı da bütün gecəni çox narahat keçirdi. Sübhün gözü açılar-açılmaz bir-birindən xəbərsiz eyni dəqiqə içində rəxtəxbadan qalxdılar, geyindilər, yuyundular. Hər ikisi bir-birini görmək istədi:

- "Görüm gecə güdübdürmə?". "Görüm atam necə güddüyümü, duyubdurmu?".

Ata-bala bir-birinin ovzaini müşahidə etmək sir-sifətindən ürəyinin gizli sirlərini oxumaq üçün can atırdı. Nəhayət, bütün gecəni bidar keçirən Məmalik qızı Ərmağan otağına dəvət edib, qapını bağladı, onlar bir-birinin üzünə diqqətlə baxdılar.

- Mən bilmirəm... - qoca dünən fürsət tapıb yenə bilmədiklərini bu gün günəşin tülü edən zamanında qızına demək, pərdəni tərpətib, oradan-buradan da olsa yırtmaq istədi. - Mən bilmirəm orada, ədu evində öz atasını təhqir edəndən sonra Ərmağan xanım hansı üzlə həlakuları da götürüb atasının evinə gəlibdir?

- Dünən söylədim ki, məhz böyük xandan üzr istəyib, əfv olunmağımızı diləmək üçün gəlmişəm, - deyə Ərmağan atasının müqabilində ustalıqla məkrə keçib, anası Sərəncamın həyulasıyla necə birləşdiyini, dəhlizdə dayandığını, qapılara qulaq verdiyini gizləyib, özünü Möminə xatun kimi göstərməyə başladı.

- Bir xudam özü əcəb bilir ki, necə vaxtdır ki, ata qəlbinə toxunduğumun necə əzab-əziyyətini çəkirəm! O, zamandan yuxum ərsə çəkilibdir!.. Deyirəm ilahi, mən necə nankor övladam ki, nurani atamın ilahi eşqinə dəxalət edib, onun qəlbinə toxunuram? Mən necə bəndəyəm ki, pirani atamın ayaqlarına səcdəyə düşməyə borclu olduğum halda, evimdə qəbahət göstərüb, onun üzünə qabardım, öz naguvərə sözlərimlə onun müqəddəs ruhunu incidib, azğınlıqla təhqir etdim? - Ərmağan qızaran gözlərində qaynayan "qanlı göz yaşlarını" silə-silə davam etdi.

- İndi mən asi məxluq

Allahın dərğahında dizləri üstə düşüb, Qurana and içib, kərratla tövbə-əstəxfər etməyə hazıram! Hazıram bəyan edirdi ki, mən sizin izdivaca da, qardaş təvəllüdünə də qəlbən-sidqən razıyam!

- İnanan daşa dönsün, Ərmağan xanım!

- Bir dəfə yox, min dəfə Qurana qəsəm qıla bilərəm, ata! – Onda buyur! - deyə Məmalik xan rəfdən məşin cildli Quranı götürüb, naxışlı örtüyünü qaldırdı, Avropadan gətirilən dəyirmi masanın üstünə qoydu:

- Onda birbaşa buyur, Ərmağan xanım, göz-gözə Allahın Quranına qəsəm qıl ki, atam Məmalikə dediklərimdə zərrəcə də olsa yalan və riyakarlıq yoxdur! Buyur Qurana qəsəm qıl ki, mən Ərmağan Məmalik xanın Pəhləvan Məhəmmədin qızı Məhtabanla izdivacına ürəkdən razıyam! Va bu izdivacın bəhrəsində atamın belindən gələn oğlunu və Allahın əmri, peyğəmbərin şəriəti ilə bağlanan əqdnaməni yəni kəsilən kəbini doğru-düzgün sayıram! Pak-müqəddəs təvəllüdə cüzi də olsa, iştibah etmirəm!

Ərmağan xanım hər necə qalarsa da, onu dara qısnayan atasının qarşısında özünü cəmləşdirdi, daxili həyəcanını, üşütməsini gizlədib, əlini yuxarı qaldırıb Quranın üstündə saxladı, atasının dediklərini təkrar edib, əlini meşin cildli Quranın üstünə qoydu: - Xudam göndərən bu Qurana əyani surətdə qəsəm qılıram, ata! -onun üzü qanla dolub, gözləri qan çanağına çevrildi. - Bəs niyə sidq-dildən Qurana qəsəm qılan Ərmağan xanım belə təğyir tapıb, həyəcanla ovza alır? - Məmalik qızını amir xan nəzəri ilə süzdü. - Sidq ürəklə Qurana and iç, qız! Yoxsa səni divardan asılan qılıncla iki şaqqa edərəm!! - Sidq ürəklə böyük xanın qarşısında Qurana and içirəm! - Bəs niyə onda sifətin qan rəngi alır? - Çün Qurana dönə-dönə qəsəm qılandan sonra da atam məni şübhəli nəzərlə süzür, - deyə yenə Ərmağan içəridən qara qan dolan sifətini gizlətmək üçün, uşaq kimi ayaqlarını döyə-döyə zırın-zırın ağladı. Xofla rica arasında qalan Məmalik xan Mohtaban Məhəmməd qızını söhbət gedən otağa səslədi. Ərmağan öz təntənəli andım bir daha göz yaşları uçuşunda təkrar edib: - Ata! - deyə boğuş səslə qışqırdı: - Sən məni Allahın divanına az çək! - Əgər andında məkrdən zərrəcə iz-toz yoxsa, - deyə Məmalik də əlini yuxarıya qaldırdı, - onda Allah divanına çəkilməkdən bak etmə, özün də müqəddəs ruhla, təzədən Məhtaban Məhəmməd qızı ilə sidqən, qəlbən görüş! - Mən Xuda qarşısında söylədiyim sayaq kərratla Qurana qəsəm qılıb, sidq dildən atamın cavan zövcəsi ilə ülfət bağlayıram. Bu izdivacdən doğulan qardaşımı da sidqən təbrik edirəm! Orada, həlakular evində söylədiklərimin, bica yerə atamı təhqir etdiklərimin əzab-əziyyətini çəkirəm! - Ərmağan özündən on beş yaş kiçik olan analığını qucaqlayıb göz yaşları tökə-tökə o üz bu üzündən öpdü. Məhtaban da ağladı. Məmalik xan o biri otağa keçib beşikdə uyuyan körpəni götürüb yuxulu-yuxulu gətirdi. Ərmağan yenə də qardaşını bağrına basıb:

- Uşaqlarımın aslan dayısı, - deyə çağanı oxşadı. - Xudaya, səd həzar şükür!..

Körpə gözlərini geniş açdı. Ərmağan atasının gözlərinə bənzəyən gözlərdən çəkinib, tezəcə də uşağı anasına uzatdı:

- Mən ulu Tanrıdan atamın yurdculu körpə Məmalikə sağ-salamat boya-başa çatmaq, Məmalik imarətinin tüstüsünü Savalana ucaltmaqlıq diləyirəm!..

Ərmağan belə cəza-fəzə ilə meşin cildli Qurana dönə-dönə qəsəm qılandan sonra Məhəmməd qızı Məhtabanın dəruni dünyasında təzadlı çarpışmalar başladı. Görünür Ərmağan xanım öz qoca atasını həlakular evində təhqir etməkdən peşman olubdur!.. Ərmağan tövbə edib öz bihədd günahını yumaq qərarına gəlibdir? Yoxsa ayrı cürə Ərmağan xanım hansı cəsarətlə Allah göndərən Qurana əl basıb, qəsəm qıla bilər, öz peşmançılığını bildirib, odlü göz yaşlarını sel kimi yanaqlarına axıda bilər? Əgər Ərmağan riyakarlıqla Quranı qəsəm qılıbsa, ürəyində bir, dilində başqa adam olubsa, deməli, onun cəzasını Allah özü verəcək, Qurana yalandan qəsəm qılan oğrular sayığında kömür kimi qaralacaq, bir cəhənnəmlik kimi torpağa gömülüb, qəbiristanlığın qırağında məluna qəbrini qabardacaqdır!..".

Məhtaban Məhəmməd qızı bismillahla başlanan əqdnamənin, qart-qalın kəbin kağızının səhrlili təlsiminə düşüb, xan evində bunca ruhi əzab-əziyyətə məruz qaldığı halda, Ərmağan xanım hansı ağızla yalandan Qurana qəsən qılıb, məkr yolunu tuta bilər, iblis olduğu halda, Allahın müqabilində mələk donunda gizlənə bilər? - deyən Məhtaban belə qənaətgəldi ki, daha onların övladı deyəsən amandadır! - İndi hər bir vəchlə Məhtaban özünü iştibah girdabından çıxarmağa cəhd etməlidir! -Demək, Ərmağan tərəfindən nə ana, nə də körpəsinə zaval toxuna bilməz! Əgər içəri açarı əlinə alan Ərmağan xanım körpəyə zaval toxundurmaq qəsdinə dolarsa, onda Allahın ecazı ilə əlləri quruyar, ayaqları şil-şikəst, gözləri kor, qulaqları da kar olar! Hələ dili də tutulub, nitqi də batar! Təbarək-təala görk üçün Ərmağan Həlakunu icmaya göstərüb deyər ki: bəs yalandan mənim Quranıma qəsəm qılanın aqibəti ilin, belə olur!..".

Nə isə fikri dolanan, Quran haqqında olan rəvayətlərə inanan Məhtaban, Həläku qolumlara burada olanda da, onlar Məmalik bərgahını tərk edib, öz evlərinə dönəndə də özünü inandırır ki, gərək onun körpəsinə heç bir zaval toxunmasın! Bir də belə məsum körpə ilə kimin nə ədavəti ola bilər?.. Daha o boyda Həläku tərəf durub südəmər çağaya cinayət əliqaldırırmı? Quran qəsəmindən sonra əgər körpəyə qəsd edən, əl qaldıran olarsa, Allah-taala mütləq görər, qatili öz yerində daşa döndərər göydən göndərdiyi Quranın kəramətini külli-ələmə göstərər!

Məhtabanın ürəyində inam yaranandan sonra da şəkk-şübhə baş qaldırırdı: niyə Məhtabanın ürəyi Ərmağana qızmaq istədiyi halda, qıza bilmir?.. Niyə Məmalik qızı Ərmağan öz qardaşım bu otaqdan o otağa keçirincə, Məhtabanın ürəyi oğlunun üstündə əsirdi?.. Bəlkə Məhtaban qəzanın qədərindən qaçmaq istəsə də, qaça bilmirdi?

Məhtaban hər necə özünü sakitləşdirmək istəsə də, aram tapa bilmir, Quran andına inanan ürəyi birdən inanmamağa, çalınıb-çapalamağa başlayırdı... Məhtabanın müztərib ürəyi eyni anda həm xatircəmlik içində fərəhlənir, həm də ağlayırdı... Niyə ürək güldüyü an içində də kədərlənir, fərəh içində qanlı göz yaşları axıdırdı? Ola bilməzdimi bu qədər üzüntülü ruhi əzabdansa, qızıl qəfəs içində çırpına-çırpına, vurnuxa-vurnuxa yaşamaqdansa, Məhtaban öz körpəsini qucağına götürüb buradan qaçaydı, yeddi ağac uzaqlaşaydı, dırmana-dırmana Savalan dağına qalxıb, arayıb-axtarıb, qiyamçıları tapaydı, onlara pənəh gəldirdiyini bildirib, bütün əhvalatı açıb söyləyəydi, körpəsini də onların amanına təslim edəydi? Onda qiyamçılardan birisi qalxıb, "İlanın ağına da lənət, qarasına da" deməzdimi? Söyləməzdimi, "İlandan olan ilan olar". "Qurd balasını nə qədər bəsləsən də qurd olar" sözləri onların dilində dolanmazdı? Bəlkə xan balasına sədəmə toxunduran da tapılardı? Onda bəs adı dillərdə dastan olan pəhləvan fədainin babalıq haqqı? Savalan qiyamçıları bu adı-sanı nəzərə almazdılar? Bəlkə nəzərə almayan da olardı?.. Bəlkə onlar iki yana bölünüb tərəf-tərəfdə olardılar?.. Bəlkə də onların arasında çəkişmə düşər, Savalanda da gərəksiz nifaq başlardı?..

Görünür, biçarə Məhtaban hər necə çalışıb-çapalasa da, sarsıntılı ruhi əzab-əziyyətdən çıxıb bilmirdi!.. Birdən də inamsızlıq hissləri Məhtabanın ürəyindən çəkilir, onun şübhə ilə dolu ürəyində inam duyğuları qalib gəlirdi. Məhtabanın tutulan sifəti açılıb ayazıyır, gözəlliyi cəlvələnirdi. Qara gözlər qaynayır, ağ dişlər təbəssüm içində cərgələnir, yanaqlar allanır... Məhtaban bəxtəvər ana kimi körpəsini götürüb bağrına basır, döndərib atıb-tutur, sevirdi, oxşayırdı, özü də bilmirdi bu sözlər ona haradan gəlirdi?.. An ötuncə Məhtabanın söz çəşməsi quruyub kasadlaşır, körpəsini oxşamağa söz tapmırdı... Oğlunun yazıqlaşan üzünə yazıq-yazıq baxırdı Körpə sapsarı saralır, şaxtaya düşən xəzan yarpağı kimi solub-soluxşuyur, sanki hansı səmum küləyi isə çağanı çalıb uzaqlaşdırır, Məhtabanın qucağı quruyub qalırdı... Məhtaban qaralan gözləri ilə dəhşətli düşüncələr girdabına baxırdı; "Körpə yoxdur?".

Məhtaban qollarını tərpedincə, uyuyan körpə gözlərini açır, sanki dilsiz uşaq anasının iztirablarına şərik olub ağlayırdı. Körpə iniltili səslə, yanına-yanına naçar ağlayırdı. Məhtabanın ağ, mərmər sinəsi sanki qızmar şişlə çalı-çarpaz dağlanırdı. Elə bil ağ sinədə dağ-düyün qalırdı:

- "Xudaya, məni hey qaraltılı aləmlərə aparıb, dəli-divanəmi etmək istəyirsən?"

Müztərib Məhtaban körpəsini beşiyə qoyunca, əllərini göy səmtinə qaldırır, dərğah qapısında durub yalvarır, dönüb səcdəyə düşür, Quran dərsi aldığı zaman öyrəndiyi öyətərdən oxuyur, canamaz açıb, namaz qılır, Tanrıya daxil düşüb, onun damənindən tutub: "Qoy Ərmağanın Quran qəsəmi mənim beynimə batsın!" - deyə acizənə iltimas edirdi. Məhtaban iltimas edirdi ki, tək Tanrı onun tez-tez şəkkşübhə ilə dolan ürəyinə özü nüfuz edib, şəkk-şübhə burulğanlarından çıxarsın, Məhtaban Məhəmməd qızı Ərmağan Məmalik qızına etibar edib inansın, sakitləşib adi insan halına dönsün, qoca ərinin istirahətini pozmasın, onun ehtiramını şükranə qəbul etsin arvadının üzüntülü iztirablarına nəzər yetirən, özü də dönüb iztirab girdablarına düşən qocaya aman versin:

- Nə oldu yenə də, Məhtaban, bunca çalpaşıqdasan? - deyə xan soruşunca Məhtaban cavab verdi:

- Düzü, xan, ürəyimə dolan iştibah heç də mənə göz açmağa imkan vermir!

- Yenə də nə iştibah, qız?

- Ancaq oğlumuzdan yana, xan!

- Gördünmü uşağın bacısı Ərmağan necə peşman olduğunu tövbə-əstəğfərlə bildirdi, Qurana qəsəm qıldı? Daha bundan sonra biz niyə ona cani kimi baxıb, gecmi-tezmi Hələku gəlini Ərmağanın əli ilə oğlumuzun qətlə çatdırılacağını gümanımıza gətirək?

-Bilmirəm xan, özüm də baş tapmıram ki, niyə divanə olmuşam?.. Bir də xan, bilmirəm sən niyə asayışını pozurdun? Niyə sən rəiyyət qızı ilə, kimsəsiz-kimsəsiz, pənahsız-pərəstarsız qızla izdivaca girirdin?.. Bilmirəm nə üçün sən öz qoca taleyini mən biçarənin üstündə sınaqdan çıxarmaq həvəsinə düşürdün? Nədən ötrü sən böyük xan, özünə müqabil olan xanlar arasında rəva görülməklə bir xanımla evlənmirdin ki, sənin övladının da dağ boyda arxası olaydı?!

Yenə də Məhtaban qanlı göz yaşlarını saxlaya bilmirdi. Onun gözləri əbədi qaynayan qızıl çeşməyə çevrilirdi. Məhtaban daha ağlama

yanda da ağlayır, güləndə də, kiriyəndə də, danışanda da ağlayır, hətta yatıb yuxuya gedəndə də ağlayırdı. Xan yenə də dərin fikrə gedirdi:

"Bəlkə günü sabahdan Tehrandan həkim çağırım, Məhtabanın dərini ona açım? Ya bəlkə Məhtabanı götürüb Avropaya aparım, orada pünhani müalicə etdirim? Onda əhvalatı duyan İran xanları gülüb-gülüb deməzlərmi, Məmalikin özü qoca çağında dəli-divanə olubdur ki, fədai qızı Məhtaban öz cununlaşan qocasını Avropa müalicəxanasına aparıbdır?! Yox, elə də, belə də işimiz müşküləqdır!..".

Xanın ürəyi üşütmə içində olduğu halda Məhtabanı inandırmaq istəyirdi ki, buradan əkilən, xırda nəvələrinə qədər götürüb, əlləri ətkələrindən uzun gedən çalbiğ Hələku hər necə qurğuya iqdam edib, hər necə dürlü-düyünlü tələlər qurmaq əzmində olsa da, atasının müqabilində Qurana qəsəm qılan Ərmağan gərək öz qardaşına qəsd etmək fikrinə düşməsin:

- Sən yəqinmi edirsən, xan?
- Güman edirəm, Məhtaban!
- Niyə bəs güman?
- Çün özüm də şəkkdən-şübhədən tamam-kamal xilas ola bilmirəm!
- Bəs onda böyük xan, biz ikimiz də bu dünyada nəyə qail olub, nəyə

inanaq?

- İstər-İstəmər Qurana!..
- Böyük xan, niyə istər-istəmər? Söyləyin ki, mütləq Qurana!

Söyləyin ki, gərək biz Qurana qəsəm qılan Ərmağana tamam-kamal öz ürəyimiz kimi inanaq! İnanaq ki, Ərmağan Məmalik qızından cumbulu Məmalikə zaval toxunmaz!

- Bəlkə elə bir savaş salım ki, Ərmağan Hələku da buradan biryolluq rədd olub getsin, ata evinə bir daha qayıtməsın.

- Onda dədə-baba ədavətiniz ağ-aşkara güclənər, xanlıqlar arasında olmazın dava düşüb od-alov başlar!

- Sən nədən bilirsən ki, ata ilə qızının ixtilafına görə çalbiğ Hələku qoşunkeşliyə qurşanar?

- Mən gəndən də olsa, sulu qəlyan çəkən o qoca qurda, çalbiğ Hələkuya göy qoyurdum!

- O, qoca qurdda, çalbiğ Hələkuda hansı qəsd olduğunu duyurdun?..

- Bir yırtıcılıq, amansız hiyləgərlik, məqamı çatınca dönüb-qayıtmaz yalquzaqlıq!

- Sən belə yırtıcı yalquzağı harada görmüsən, qız?
- Quzularımızı Savalanın ətlərində otaranda görmüşəm, xan!
- O yalquzaqlar quzulara nə etdilər?
- Bir gün ikisi töküldü, hərəsi birini qapıb qaçdı?
- Qaldı neçəsi?
- Heç neçəsi! Məhəmməd pəhləvanın bir qoyunu var idi, iki də quzusu!..
- Deməli, Hələku qurğusuyla, qızımız Ərmağan da bizim quzumuzu qəfildən qapa bilər?
- Ürəyim Ərmağanın əli ilə edilə biləcək xəyanət üçün bəri başdan şəhadət verir!
- Belə çıxır ki, sən də Ərmağanın Quran qəsəminə inana bilmirsən, şəkk gətirib, şübhə edirsən?
- Bəli, ürəyim belə şəhadət verir, xan!..
- Mənim də ürəyimdə əbədi arxayınlıqdan iz-ələmət yoxdur, Məhtaban! Yuxularım da göyə çəkilibdir, gözlərimə də çimir gəlmiş, az qala özüm də divanə oluram!
- Mən istədim ki, böyük xan, öz kiçik övladına sahib durub məni azad buraxaydı!
- Qız, xan divanə olsa, kəbinli arvadını haraya azad buraxa bilər?!
- Siz mənim talağımı həmin axunda geri oxutduran, xan!
- Mən belə müfəriqətə əsla tablamaram, Məhtaban! Mən qoca Məmalik qırılmaz zəncirdə saxlanas bir dəli-divanə olaram!
- Siz özünü ələ alarsınız, xan! Siz dediyiniz firəng dayəsini Tehrana qayıdan xarici xanımın vasitəsilə Firəngistandan Ərdəhaya dəvət edib, övladınızı təlimləndirib böyüdə bilərsiniz!..
- Bəs sən, Məhtaban?
- Mən səfil-sərgərdan da olsa dolanaram, bacarsam, başqa-başqa yerlərdə zoğal dəyənəyindən yapışıb, daha möhkəm çırpı-çırpı, palaz-paltar yumaqla məşğul olaram, xan!..
- Deməzlərimi, divanə Məmalikin xanımı səfil-sərgərdan dolanır?
- Deməzlərimi Məhtaban yenə də zoğal dəyənəyini çırpı-çırpı palazpaltar yuyur?
- Mən özümü də, üzümü də gizlədəm, xan! Heç yerdə, heç kəsə, heç nə bildirmərəm, xan!
- Birdən Hələku casuslarından birisi bildi, Hələku da İsrəfilin surunu götürüb İrana çaldı?

- Belə şur çalınsa, mən dərhal özümü həlak edib, sizi İran şəmatətindən xilas edəmə, xan!

- İlahi ağ köpüklü göldən başlayan məhəbbətə mən yenə də qibləgahım kimi səcdə edirəm, - deyə qoca Məmalik Məhəmməd qızı Məhtabanın kobudluqdan çıxan, nə vaxtdan bəri zəifləyib, zərifləşən, artıq çoxdan daş-qaş içində parılдаşan barmaqlarından tutub, qar kimi ağaran dümağ saqqalından üzüyuxarı qaldırdı. - Qız, Məhtaban, mən səndə ömrüm uzunluğunu axtardığım zəngin qəlb tapmışam! Bəlkə doğrudan da sən deyən sayaq da biz özümüzü divanəliyə qoyub, cəncəlli xanlığı tərk edək? - O, tezəcə sözünü döndərdi : - Yox, yox, həlakulara görə tərk etməyə, - deyə qəzəbləndi. - Biz ara yolları bağlayaq, dərindən-xəndəklər açdıraq, köhnə səngərləri təmir etdirək!

- Demək, bu pərişan halımızda həlakulara müharibə elan edəsiniz, xan?

- Nə olsun, Məhtaban, qoy açıq müharibə olsun! Qoy açıq cəng-cidal olsun! Xan sərdabasında yatan Keyqubadın qəbrinə and içirəm ki, qaynayan qanımı vücudumda saxlamaqda acizəm!

- Nə üçün böyük xan bunca coşur?

- Çün, gözə görünməyən cəng-cidal, gözə görünən cəng-cidaldan çox-çox əzəblidir!

- Başqalarının günahı nədi, xan?.. Rəiyyətin-rəncbərin təqsiri nədi? Siz xanlar irəli durub qabaq-qənşər ki, vuruşmayacaqsınız, atışmayacaqsınız!

- Mən bu dəfə birinci cərgəyə keçib, qabağa duracağam, qabaq-qənşər vuruşacağam, qız! İnan, eşqimə and içirəm! Bu qoca vaxtımda mən yağlı düşmənim həlakulara qarşı səngərə girəcəyəm, odlu gülləni düşmənin başına Savalan dolusu kimi yağdıracağam!

- Oğlunuzla, yeznəniz Ərdahanla atışacaqsınız?

- Atışacağam, bəli, Ərdahan olmasın, Allah olsun atışacağam!

- Birdən sizin odlu fişənglərinizdən nəvələriniz yetim, qızınız da dul qaldı?

- Nəvələrim yetim, qızım dul?

- Belə olsa, ya sənin fişəngindən, ya başqa məmalikçilər gülləsindən belə bir xəter baş versə?..

- Qız, bəlkə səbirlə Allahın Quranına qayıdaq?.. Bəlkə Allah nazil edən Qurana inanaq? Sən deyən sayağı ağ-açıq ədavətə, qana-qiyamətə getməyə, Öz balamızı daxili cəng-cidaldan qoruyub, başını

səğ-salamat saxlayaqsan? Qoy Quran qəsəmini pozan kəsi Əli zülfüqarı kəssin! - Məmalik xan tərəddüd içində sarsıldı. - İlahi, mənim beynim yenə də yerindən oynayır! - Başını qızıqan, ağıllı itirmək dərəcəsinə gələn xan hər iki əli ilə böyük bir müqaviməti qırıb, maneəni rədd edir kimi əl-qolunu oynatdı. Sonra da tez-cəld gedib körpə oğlunu beşikdən götürdü, onu (ərpədir o yatdı, oyanan uşaq ağlamadan gözlərini döyə-döyə atasının gözlərinə zillədi.

- Mən də Qurana qasam qılıram, Məhəmməd qızı Məhtaban, mən də bunsuz yaşamayacağam!..

- Qoy, Quran öz hikmət və ecəzi ilə səni də, körpəni də hifz etsin, bir tək mən Məhəmməd qızından masəvə!

- Yox, yox hər üçümüzü! - Məmalik qoca bir əli ilə körpəsini tutub, o biri əlini də Məhtabana gətirdi, sanki qoca ağ saçlı sinəsini süpər edib ana-balanı onların üstünə gələn dağ uçunlarından qorumağa cəhd etdi...

21

Ərmağan xanım özünü kücürleyib, Allaha asi kəsilib hiyləgərcəsinə Qurana qəsəm qılarsa da, heç bir vəchlə daxilən sakitləşə bilmirdi. O, iki daşqın, bulanlıq çayın arasında qaldığını görürdü. Ərmağan üçün öz niyyətini yerinə yetirmək, qoca Məmalikin oğul varisindən məhrum etmək xeyli müəmmalı görünürdü! Əgər Ərmağan öz atasını oğul varisindən məhrum edərdisə, Məmalik sicillisi yer üzündən silinər, mülkü də dədə-baba düşməni həlakular torpağına qarışardı! Belə olduqda həlakular sicillisi, yəni Ərmağanın öz Ərşad-Gurşadı və İldırım-Şümşadı vahid xanlığa varis olardılar...

Əgər Ərmağan atasını Məhtaban doğan oğul varisindən məhrum etməzdisə, onda fədai qızından doğulan ögey varis yavaş-yavaş qalxar, atasının əmlak-əməvalına sahib durar, bəlkə də ögey anadan olan qardaş nə ögey bacısını, nə də onun Ərşad-Gurşadını və İldırım-Şümşadını öz dövrəsinə qoyardı?.. O nə ögey bacısına, nə də ögey bacısının oğlanlarına ürək qızdırar, onlara məmaliklərin dədə-baba düşməni həlakular kimi baxardı!.. Hələ bəlkə üstəlik anası Məhəmməd qızı Məhtaban xanımın fitvası ilə əzəlkilərdən artıq düşmənciliyə başlayıb, həlakuların üstünə qanlı-qovğalı qoşun da çəkərdi. Onda üstü qaysaqlanan dərin yara açılar, köhnə ədavət təzələnər, qanlı qovğadan

Ərmağanın oğlanlarından - birincisi Ərşad, ikincisi Gurşad, üçüncüsü İldırım, dördüncüsü Şümşad qanlarına qəltan edilərdilər?!

Belə mülahizəyə gəlinə, öz qoca atasının oğul varisini qətlə çatdırmaq çətin, çatdırmamaq da çətin idi! Qardaşını dinc buraxmaq çətin, buraxmamaq daha çətin idi

İndi belə təlatümlü dənizdə qol-qanad çalan Ərmağan öz Quran qəsəminə əməl etsinmi?.. Yaxud girəvəsinə salıb südəmər tifili birbaşa qətlə çatdırsınmı? Qoca Məmalikin gözünü Məhəmməd qızı Məhtaban doğan varisdən üzsünmü?..

Ərmağan üçün indiyə qədər xeyli asan görünən iş xeyli çətin görünürdü! Elə də çətin, belə də çətin! Quran andını pozmaq çətin, pozmamaq, xətərnək törəməni sabahına, gələcəyinə başlı-başına buraxmaq daha çətin idi!

"Əgər Quran andını pozarsansa, onda Quran mənə çox tezəcə qənim olmazmı?" - deyə ziddiyyətlə dolu vəziyyət içində çapalayan, lehmlə burulğanlar içində boğulan Ərmağan tutulub-qaralır, bilmirdi nə etsin və necə etsin? - Əgər Quran andım pozarsansa, dilim tutulub, nitqim batmazmı? - deyə Ərmağan çırpırdı, - özüm də yanıb-yanıb külə-kəsəyə dönməzəmmi? Onda qoca hər iki övladından - birisi qırx yaşlı qızımdan, biri də yeni doğulan oğlundan binəsib olmazmı?.. Onda qocanın özünün də bağı çatlamazmı? Onda dədə-baba düşmənimiz çalığı Həlakı, onun doğma oğlu - mənim ərim Ərdahan bu mülkü də o mülkə qatıb, toy-nağaranın gurultusunu Savalana qaldırmazlarmı?"

Ərmağanın dəruni aləmində sual-suala bağlanıb, düşünlənə-düşünlənə gəlir, Ərmağan bilmirdi nə etsin? Bilmirdi irəliyə dursun, geriye çəkilsin?.. Bilmirdi yana yayınsın, qabağa Ötsün? O, bilmirdi beyninə dolan dolaşıqdan, boynuna yığılan yükdən necə qurtarsın?

Ərmağan xanım qoca Həlakunun qafiləsindən qopub, atası evində qalandan bəri hey gecəli-gündüzlü beləcə düşünlü ziddiyyətlər içində çalışıb-vurnuxub düşünür, özünü də, üzünü də gizləyə-gizləyə düşünürdü! O, birdən balaca qardaşını əlinə götürüb sevir, üstündən neçə ay ötən uşağı atıb-tuturdu! Birdən də Ərmağan öz əlinə iynə götürüb balaca Məmalikə yaraşıqlı paltar da tikirdi! Bəzən də o kin-küdurətini unutmuş kimi, Məhtabana ilıq sudan tökdürüb sevsə-sevə qardaşını çimizdirir, uşağın ət tutan yançalarına şappıldada-şappıldada vururdu. O, atasının müqabilində qara qıvrım saçlı, göyümtül gözlü, gülüncə

ovurdları çalalanan, şahmayı balıq kimi pəhmaylaşıb partlayan, əldə çətin duran, "huv-huvla" qanadlanan, səs-küy salıb, qışqırıq qoparan qardaşını qıdıqlayır, uşağa şaqqa çəkdirib güldürür, qolları üstə dolayısına uzandırır dırnağından təpəsinə qədər öpüb-öpüb, qaytarıb ağ mələfinin üstünə sərir, az qala onu fədain qızı Məhtabana etibar etmirdi...

Ərmağan uşağı Məhtabanın əlindən almaq, dilindən atasına iltizam verib, öhdəsinə götürmək, - Ya orada böyüsün, ya burada! - deyər aparıb öz oğlanlarına qatmaq, pərvəriş verib saxlamaq istəyirdi. Belə vaxtlarda Məhtaban da, qoca Məmalik də keçirdikləri iztirablardan, düşükləri şübhələrdən yana utanır, bilmirdilər ki, başlarını harada gizlədib, Quran qəsəminə əməl edən Ərmağanın həyəcan keçirən gözlərindən necə gizlənsinlər? Onlar dönüb öz şəkk-şübhələrinin xəcalətini çəkir, az qala "Möminə Xatunun" üzünə baxa bilmir, qaçıb hansı küncdə-bucaqda isə gizlənmək, çağıranda da uşaq kimi səsinə içinə salıb, cıqır belə çıxarmaq istəmirdilər... Birdən bu etibarın üstündən bir neçə gün ötünce, Ərmağanın belə hüdudsuz canfəşanlığı onların hər ikisini yenə dərin şübhələrə salırdı. Yenə də gah belə, yenə də gah elə!..

"Əgər Ərmağan xanımın hərəkətləri riyadırsa, bəs ehtiraslı səmimiyyətləri nədir? Əgər onun hərəkətləri səmimidirsə, bu necə ehtiraslı riyakarlıqdır ki, dürtüstünü təyin edə bilmirik?" - deyər ar da, arvad da naçar qalırdı. İşə girişən Ərmağan isə qızıxıb şiddətlənir, az qala körpəni yemək istəyirdi. O, körpədən üzülmür, onu ardı-arası kəsmək bilməyən öpməkdən doya bilmirdi.

Bəzən Ərmağan öz hisslərində uzaqlara gedir, uşağı öz oğlanları kimi, oğlanlarının körpəliyində olduğu kimi, bəlkə daha da artıq sevib, öpüb istəyirdi. Ərmağan qaynar körpəni dırnaqlarına qədər, qara saçlarının qıvrıqlarına qədər dəlicəsinə öpür-öpürdü. Pişik balasını istədiyindən yeyən kimi, az qala o da qardaşını gəmirib yemək istəyirdi! Ənnağanın hədsiz öpüşündən uşağın bədənində göylük, göyümtüllük qalırdı. Bu hiss o hissə qarışırdı. İşin içindən xəbərdar olan kəs deyərdi:

- "Deyəsən, Ərmağan körpə qardaşının qəsdinə dolmaqdan qayıdacaq, dönəcəkdir?". Bir də başqa bilən kəs deyərdi:

- "Deyəsən, yox, Ərmağan dünyadan dönsə də, körpə qardaşının qəsdinə dolmaqdan qayıtmayacaq, dönməyəcəkdir?!".

Qurana qəsəm qılıb uşağın atasını, anasını inandırmağa cəhd edən Ərmağan görünür, uşağı da inandırma-inandırma qətlə çatdırmaq qərarına gəlirdi. Uşağı oynatmaq, Öpə-öpə qızıışmaq, onu qətlə çatdırmaq üçün

öz-özünü qızıqsdırmaq demək deyildimi?! Nifrət-məhəbbət bir yerə toplana bilərdimi? Burada qətl hissi ilə qeyri-qətl hissi bir-birinə qarışmırdımı? Doğmalarıqla ögeylik duyğuları çırpışib-çırpışmırdımı?..

Qoca ata ilə cavan ana Ərmağanın hərəkətlərinə göz qoyur, əcaib, əsrarlı aləmin qarşısında donub qalırdılar: "Ərmağan xanım qardaşını sevirmi, sevmirmi?!" Baxanda, fikir verəndə Ərmağan balaca Məmaliki sevir, onu qucağına alıb əndoruna düşür, buradan da biruna çıxarıb hərleyir, güllükdə gəzdirir, qaytarıb gətirir. Uşağın dərdinə, oduna qalır, uşaq dodaqlarını büzdükcə, Ərmağan öz əli ilə Məhtabanın sinəsini açıb körpəni Məhəmməd qızının döşləri arasına salır, onun necə ovurdları şişə-şişə əmdiyyə təməşə edir, uşaq doyub dönüncə, onu tərpedib anasının döşündə güldürürdü. Yaşlı bacı ilə körpə qardaş istər-istəməz bir-birinə isnişib-alışır. Onların bir-birini tanıyan, bir-birinə zillənən gözləri birdən elə mehribanlıqla süzüb zillənirdi ki, arada olan ögeylik silinib zayıf olub gedirdi. Səmimiyyət - qeyri-səmimiyyət! Sevgi və nifrət!..

Ərmağanın gözlərinə alışıq körpə birdən qızartı gəzən gözlərdən vahimələnib çəkinir, üzünü döndərərək zar-zar ağlayırdı. Birdən də həmin Ərmağanın məhəbbət içində gizlənən nifrət dolu gözləri dilsiz-ağızsız körpəyə hansı ecəzləşmə nüfuz edir, Ərmağan özü də duymadan qardaşına can atırdı... Az qala birdən də körpə hamısını duyurdu, alırdı, qızğın məhəbbətin içində ərimək istəyən, ancaq əriyib itə bilməyən zəhərli hissləri sezirdi. Körpənin gözləri bu vaxt Ərmağana elə naçar, elə yazıq-yazıq zillənirdi ki, Ərmağan xanım təpədən-dırnağa sarsılırdı. Onun ürpəşən cəld tükələri qalxıb biz-biz olurdu...

Ərmağan dincəlmək bəhanəsi ilə ona ayrılan otağa çəkilib, əllərini ovuşdurub, ətli barmaqlarını sıxıb-sındırır, cəld həlakular evinə dönmək, yıx-yığış etmək, düşmənin yuvasını tərk edib, uşaqlıqda oynayıb, əyləndiyi ata evinə dönmək istəyirdi. Ərmağan ata cəhizindən əl çəkmək, dörd oğlunun dördünü də orada qoymaq istəyirdi. Lakin Çalbiğ Həlakunun tələbədicisi, amir, hiyləgər gözləri dinmədən, dodaq tərpetmədən Ərmağana əmr edir, gəlinini çaşıdırırdı. Sanki qarını düşmənin orada yox, burada Ərmağanın boynunun kökündə dayanır, istər-istəməz zəhərli ilan mələk donunda gəzirdi. Bu ilan qoca Məmalikin də, cavan Məhtabanın da ürəyinə asta-asta ustalıqla girirdi.

Bəli, ev sahiblərinin qılığına girən ilan Məmalikin sərvətlə dolu imarətində gəzib dolanır, gizlənmir, gündən-günə, həftədən-həftəyə,

aydan-aya özünə etibar qazanır, dərindən-dərinə yol alırdı. Birdən qoca ata da, cavan ana da körpəni tamam unudur, onu bacısının himayəsinə buraxıb öz iş-gücləri ilə məşğul olurdular. Qoca xan cavan oğlana çevrilib yenə də Məhtabana aylı gecədə, köpüklü göldə çimdiyi zaman cövləyə qalxan atəşin eşqini elan edirdi! Açılmaz düşünlər, çal-keçir cəhətlər bir-birinə qarışırsı, kələf kimi dolayırdı!.. Sanki Məmalikin böyük barigahının özü belə sehlə, düşünlə dolurdu! "Bu məqamda daha necə olsun?"

Ərmağan yorulmuşdu! Ya o, qardaşına qarşı sui-qəsd niyyətindən birdəfəlik əl çəkməli, yaxud bu sui-qəsdə dayanmadan yerinə yetirməlidir! Ərmağan çalışdığı müddət ərzində bir neçə dəfə ata evindən Hələku evinə yol edə-edə gedib-gəlmişdi. Çalbiğ Hələku oğlu Ərdahana göz basmış, dediklərində inadla dayanmış, xoş rəftar yağlı sözlərdən başqa ya beləsinə, ya eləsinə Ərmağana işarəli, bədxah bir söz çıldırmamışdı. Çalbiğ Hələku bilmişdi ki, Ərmağanın işinə cüzi müdaxilə etmək, onun çarpışan hisslərini məmaliklər tərəfindən qaytarıb; həlakular əleyhinə çevirmək deməkdir.

- Ata, sən Ərmağanın get-gəlinədən baş açmırsan?
- Açıram baş, Ərdahan!
- Ərmağan öz qəsdini uzada-uzada bizi aldatmasın?
- Ta məqamınacan gözləmək vacibdir, Ərdahan!
- Birdən biz dəyən olmadı, onda necə xan?
- Ərmağanın vurnuxmağı heç də bica deyildir, Ərdahan!
- Səncə, aqibəti necə olacaqdır?
- Səbir, səbir, Ərdahan! Bu işdə ancaq səbir gərəkdir! Ərmağan nəyi isə

qət edib qurtarmaqdadır!

- Daha bu oyun gərək elə də uzana-uzana uzanmasın, xan!
- Səbir, səbir, Ərdahan! Təkrar edirəm: "Dovşanı araba ilə!"

Bu söhbət atası ilə oğlunun arasında pünhan gedir, ər arvaddan, arvad da ərindən özünü gizləyir, heç kəs heç nə bürüzə vermirdi. Sanki şahə qalxan düşmənçilik dalğaları yatmışdı, təlatüm dayanmışdı, ləpələr isə gülürdü. Əslində dalğa da, təlatüm də içəri, düşmənçilik dənizinin aşağı axarlarına, sualtı burulğanlarına keçmişdi... Çalbiğ Hələku gözləyirdi, gəlini Ərmağanın duruş gətirmədən etdiyi gediş-gəlişinin nəticəsini gözləyirdi. Çalbiğ duyurdu ki, gəlini Ərmağanın səbir kasası aşib-daşmışdır, daha tökülməlidir!.. Ərmağan isə özünün son dönüşündə vurub bir yana çıxarmalı idi! Gediş-gəliş, iki xanlıq arasını ərşarğac etmək, zınqırovlu faytonu toza batırmaq dövrü qurtarmışdı.

Ərmağan gözləsə də, balaca Məmalik bir yerdə durub gözləmir, böyüyür, bəlkə də atası Məmalikdən də artıq, babası Pəhləvan Məhəmmədin böyüdüüyü inkişaf sürəti ilə böyüyürdü. Artıq uşaq səkkizi ötüb, doqquz ayına girirdi. İndi necə olsun?.. Gərək Ərmağan ya bu yanlıq etsin, ya o yanlıq! Ya qatillik etsin, ya adillik göstərsin! Ya Ərmağan öz qardaşını qətlə çatdırıb, bu fidanı kökündən, rüşəsindən qoparıb açan çiçəyi amansızcasına əzib-əzişdirib bir qırağa atsın, yaxud daha bu çiçəkləyən fidanı özbaşına buraxıb ona toxunmasın, bir çırtma belə uşağa vurmasın, ona heç bir sədəmə toxundurmasın!..

Ərmağan son dönüşündə əzəliklərinə nisbətən atası evində daha artıq əyləşib-əylənməli oldu. Bax, bu dəfə! Əgər bu dəfə də Ərmağan buradan qayıdıb, Həlaku torpağına gedərdisə, bəlkə bir il deyil, iki-üç ildən sonra belə buraya dönməzdi. O, özünü də, qatil qəsdini də özündən gizləyəcəkdi, bəlkə də dönüb öz qatillik qəsdinə nifrət edəcəkdi! Yənə peşmançılıq hisslərinə qapıldığı, Quran qəşəmindən qorxduğu vaxtlarda olduğu kimi, çaharidəh məsumu ziyarət etmək bərasində əri Ərdahanla olan söhbətinə dönəcəkdi:

- Qız, son söyləyən çaharidəh məsumu ziyarəti biz xanların yox, ancaq rəncbərin-rəiyyətin, qara camaatın işidir. Xan belə icbari mükəlləfiyyətdən azaddır!

- Niyə, Ərdaha? Məgər xan olan kəs Məhəmməd ümməti deyilmi? Məgər xan olan kəs din-islamdan bu qədər irəkdir?

- Yox, qız, xan ehsan verməklə çaharidəh məsumu öz qapısında qazana bilər! Daha xan piyada zəvvar olub, at üstündə nehrə kimi çalxana-çalxana, sərin bulaqlı Savalandan isti Ərəbistanın otsuz-susuz qumlu səhralarına ləhüyə-ləhliyə gedə bilməz!

- Bəlkə deyirəm, ilkini böyrümüzdən başlayaq, yaxına, İmam Rza ziyarətinə, Xorasana, Məşhədə gedək, Ərdahan!

- Məşədi Ərdahan, Məşədi Ərmağan olaq!

- Məşədi Ərdahan, Məşədi Ərmağan olanda nə olar?

- Onda gərək Həlaku hökmdarlığını bir yana, şallağı, şəmşiri də başqa bir yana tolaslayıb, uzun zikir təsbehini əlimizə götürüb, səhərdən axşamacan o üz-bu üzə salavat çevirək?

- Salavat çevirəndə nə olar, Ərdahan?

- O olar ki, qoca Həlaku hirsələnəndə, ya bir məsələni qət edəndə üsür təsbehini götürüb dünya müşkülətinə baxar! Biz isə sağ iken qocanı təqlid edə bilmərik! Gər biz dindarlığa qurşansaq, onda çalbiğ qoca şaqqa çəkib çox ucadan bizə gülər! Mənə deyər ki, boyuna xam

ip tutum, ay Məşədi Ərdahan! Səngərdə yatmaq əvəzinə, yan-yörədən torpaq qoparıb, xanlığa qatıb-qarışdırmaq müqabilində xülyaya uyub, behiştə bu dünyada satın almaq iştiaqına düşübsünüz!

- Axır ziyarət həvəsində olmaqlığı bu üzüstə yozmaq nə üçündür, Ərdahan?

- Onunçün ki, xan olan kəs cəng-cidəldə at bağı çatlatmalıdır!

Məşhəd, Kərbəla, Məkkə yolunu at belində mürgüləyə-mürgüləyə gəzib dolanmamalıdır!

- Demək belə çıxır ki islamlıq - rəiyyət-rəncbər üçündür?

- Bəli mütləqa! Çün büzürg olan Xuda öz ağır yükünü onların boynuna yığıbdır!

- Bəlkə o dünyada yenə də onlar əzab-əziyyətdə, xanlar isə kef-damaqda olacaqlar, əzizim Ərdahan?

- Daha nəsi xan öz dəstinə xarici, rezin kəmərinə götürüb, zığa-zımrığa bulana-bulana behişt gülistanını sulamayacaq ki?

- Bəlkə xan olan kəs bu behiştə bu dünyada gördüyündən adil Allahın izni ilə o dünyada cəhənnəmi oldu, onda bəs necə?

- Necə o dünyada xan olan kəs cəhənnəmi oldu, Ərmağan xanım? Bəs xanın şühədayi-Kərbəla üçün saxladığı saysız-hesabsız təziyələr?

Bəs xanın hər məhərrəmdə, aşurada, ümumən qırx günlük təziyədarlığı?

- Onda belə çıxır ki, başına döyən də, ağköynək olub başını yaran da, özünü qanına qəltan edən də rəiyyət-rəncbər olur!

- Bəs sən nə güman edirsən, xanım? Heç eşidibsənmi, şahənşahlardan tək bircəciyi olsun bircə dəfə ağköynək olub, dəstə başında tullanıb qırılan başını yarıbdır?

- Bəlkə də şah başını qırxdırıb, ağköynək olub, dəstə başında başını yarmayıbdır!..

- Daha onda xan niyə dəstəbaşı olub, dəstə başında tullana-tullana gedib "Heydər-Səftər" - deyib başını yarsın. Ərmağan xanım?"

- Yəni belə çıxır ki, xan da gərək şah kimi hərəkət etsin?

- Əlbəttə, əlbəttə! Baxanda biz İranda şahıq, Qacar isə Tehrandə şahənşah!.. N üçün böyük şah rəva görməyəni kiçik şah özünə rəva görsün?

- İndi Hələku oğlu Ərdahanı biz necə başa düşək?

- Hələku oğlu Ərdahanı siz elə başa düşün ki, gərək hər bir xan qılınç-qalxan gücünə qalxıb şahənşah dərəcəsinə çatsın, çün şahənşah olmaq bizim hamımızın iştiaqındadır!

- Necə, nə minval ilə şahənşah olmaq dərəcəsinə çatmaq ola bilər, Ərdahan xan?

- Böyüyə-böyüyə! Mal-mülkünü artır-a artır-a gedib şahənşah olmasında, gərək vəzir-cəng iştiyaqında olasan!

Ərmağan xanım əri Ərdahanla olan son söhbətini xatırlayınca, xanlığın nə olduğunu, onun qanlı çaydan necə keçdiyini daha dərindən söürdü. Ərmağanda xan idi, xan qızı idi, xan kimi hərəkət etməli idi! Ərmağan xanım dörd xanзадə anası idi! Ona indi ürəyiyumşaqlıq yox, ürəyidaşlıq gərək idi! Yoxsa ürəyiyumşaq xan cır-cındalı rəyyətə, rəncbərə qarışar, onda da başına daş düşərdi! Xan olan kəsdən gərək rəyyət-rəncbər, qulluqçu-qaravaş qorxsun, tir-tir titrəyib tük salsın, zağ-zağ əssin... "Bəlkə mənim atam xanlıqdan çıxıb rəyyətə, rəncbərə qovuşubdur? - Özünü zamanın eniş-yoxuşuna salan Ərmağan xanım, öz əslinə, kökünə dönmək istəyirdi. - Bəlkə də rəyyət-rəncbərlə qan qovuşdurmaq bizim yetmiş yaşlı qocanın beynini qatışdırıbdır?".

Ərmağan xanım son vaxtlar bir-birindən daha təzadlı saatlar keçirəndən sonra qəti qərara gəldi ki, qəsəm qıldığı Quran onun ürəyini partladır, bağrını çatlatır da, lap dirigözlü cəhənnəm kürəsinə düşüb dönə-dönə yansa da, bu kürədə onun sür-sümüyü kösəvə, kömürə dönsə də heç bir ögey qardaş Məmalik barigahında olmamalıdır! Məhəmməd qızı Məhtabanın doğduğu dəcəlxata sözsüz-sovsuz barigahdan rədd edilməli, izi-tozu da yer üzündən silinməlidir!

Yüz bir oyundan, hiylə-məkrdən sonra Ərmağan xanım qardaşının qətlinə qətnamə yazıb, qol çəkdi. Cücənin başı üzərində xəlvəti hərlənən çalağan kimi Ərmağan da öz Məmalik qardaşının başı üzərində hərlənməyə, yer altında gizlənən, çalacağı canlının üstündən gözünü çəkməyən əfi ilan kimi uşağı gözədən qoymamağa başladı. Qardaş qatili olmağını qət edən Ərmağan xanımın gözləri də əfi ilan gözlərinə dönürdü. O, aynada özünü görəndən sonra ilan gözlərini atasından da, əhtabandan da, hətta ağlayıb, inləyib zarıyan uşaqdan da gizləyirdi. Çalbiğ Həlakunun qarasıfətli Ərmağan gəlini daha özünü gözə verməkdən çəkinir, bacardıqca gizləndirdi.

Ərmağan üçün işi uzada-uzada uzatmaq, gözləyə-gözləyə fürsəti vermək olmazdı! Ərmağan xanım hər hansı Quran qəsəmini hər cəsarətlə olsa pozub, öz hakim bayrağını Məmalik mülkündə etməli idi! Qoy ürəyiyumşaq adam cəhənnəmə getsin, qoy

cəhənnəm oduna düşsün, cəhənnəm kürələrində yansın, qardaşı olmasın, gözünün işığı olsun, Ərmağan bu göyümtül gözlü uşağa əl qaldırmalı, bir cüt işığı söndürməli idi! Məhəmməd qızı Məhtabandan olan uşaq, vaxtsız banlayan beçə, qətlə çatdırılmalı idi!

Ərmağan qətiyyətlə qardaşını dinməz-söyləməz beşikdən yuxulu halında yavaşca götürüb, öz yataq otağına çəkildi. Balaca Məmalik bütün çarpışmalardan bixəbər mışıl-mışıl yatırdı... Əgər balaca Məmalik oyansaydı, dursaydı, bacısının qorxunc gözlərindən qorxacaqdı, ağlayıb, qışqırıb anasını, qoca atasını öz harayına çağıracaqdı! Bu dəfə Ərmağan Həlakunun sui-qəsdini pozulsa, həmişəlik pozulacaqdı! Ərmağan öz əzəlki cildində, sir-sifətində deyildi. Ərmağanın sifəti də, cildi də cəllad sifəti, cəllad cildi idi! O, öz lalə libasını geyimnişdi ki, üstünə çilənən qan bilinməsin, qan quruyunca ləkələr görünməsin! "Ax, zəhər şüşəsi, sən niyə sındın? Sən niyə dağıldın?.. Sən niyə bica yerə töküldün?.. Ax, tək bir cə damcı da olsa, qalaydın, qalaydın!.." Bəlkə indi Ərmağan bu halında hər üç adamı cəld zəhərlər, canı arvad nəfəsini dərər, qan örtən gözlərini varisi olduğu ata əmval-əmlakına gəzdirərdi!.. Bəli, Ərmağan Həlakı öz qəsdini yerinə yetirər, qocanı da, arvadını da uşağı da yer üzündən göz qırpmında götürərdi!

Onda kimdi dirini qoyub, ölüyə havadar çıxan! Ölüblər, ölsünlər!.. Qoca xan biqeyrətlik, bişərəflik yükü altında əzildiyindən, özünə süni varis düzəldib rüsvayi-cahan olduğundan, durub arvadını da, zinadan əmələ gətən oğlunu da, özünü də, amansızcasına zəhərləyibdir. Qəzəbə dolan xan şəmadət yükü altında əzilmək istəmədiyindən öz-özündən amansız intiqam alıbdir!.. Kimdir İranda Ərmağan Həlakunu məhkəməyə çəkən? O hansı məhkəmə, hansı hakimdir ki, bu məmləkətdə gürul-gürul rüşvət almaya, külli miqdarda qazanc götürüb, bigünah qanun üstünü basdırmaya?! Qoca qocalmışdı, öləcək idi, daha qurdla qiyamətə getməyəcəkdi ki?! Vaxtında ölüm şərbətini içmək şərtindən deyilmi?! Vaxtında ölməmək, öz gözlərini döyə-döyə qalmaq, bədbəxtliyə, rüsvayçılığa, şəərəfsizliyə düşmək deyildimi?

İndi Ərmağanın qolları üstündə bixəbər yatan körpə kimə oxşayır? Bunda qoca atasından nişan varmıdır? - Ərmağan mirqəzəb zəhmi ilə öz qurbanlığına baxırdı. - Bəli, vardır, özü də az-azacıq yox, çox-çox vardır! Xarici xanım deyən kimi, burnu, dodağı, qaş, sir-sifəti qoca Məmalikin özüdür!.. Ərmağanın öz uşaqlığıdır! Axır Ərmağan da sirsifətdən anası Sərəncama deyil, xanın özünə, bütün cizgiləri ilə onun

cavanlıq çağlarına oxşayırdı... Necə, necə olsun?... İndi Ərmağan özünə, öz uşaqlığına əl qaldırsınmı? öz-özünü öldürsünmü?.. Quran. bəs Quran? Quran Ərmağanı yandırır qaraltmazmı? Onun əllərini, qollarını şil-şikəst etməzmı?..

Ərmağan qan çanağına döənən gözlərini gəzdirib, əsim-əsim əsən, tir-tir titrəyən əli ilə yaxasında gizlətdiyi nazik iynəni çəkib çıxartdı, birdən qardaşını yumşaq əmgəyinə yeritdi! Uşaq beynində səslənən xırıltıya gözlərini açıb qatilinin üzünə baxdı. Qatil qardaşının ağzını da, üzünü də, gözlərini də sol əli ilə qapayıb, sağ əli ilə iynəni dərinlərə işlətdi. Sonra da o, qurbanlığını beşiyinə qaytarıb, diş canavar addımı ilə səssiz-səmirsiz otağından çıxdı. Ərmağan Həlaku ardınca qapını örtüb, andərun güllüyünə düşdü. Özünü az-az toxtadınca, pirani gülçünü hüzuruna çağırır, Sərəncamın güllüyünü suvartmağa başladı:

- Əcəb də etdin, qız! - deyə sanki Sərəncamın səsi sağ ikən inşa etdirdiyi birmərtəbəli tağbənddən çıxırdı. - Əcəbdən də əcəb etdin! -Həyula səslənir, həmin gecə qaranlıq dəhlizdə güdükçü olduğundan da artıq qızının qulağına məlun, məşum səsi ilə doldururdu. - Mənim rəxt-xabıma soxulan Məhəmməd qızına belə bir cəza gərəkdi! - Yox, yox, Sərəncam xanımın əcaib həyulası qızının qulağından üzülmək istəmirdi. - Qoy əncümənçi Məhəmmədin nəvəsinə qalan əmvali-əmlak sənə bətnindən doğulan xan balalarına - Ərşadla, Gurşada, İldırımla Şümşada qalsın!.. Qoca atan yetmişində sərsəmləyibdir!.. Qoy qoca aşıqə belə bir zərbə dəysin, ağır əmud onun belini qırsın!..

Ərmağan xanım anası həyulanı - kabusu görməmək, onun amir və aramsız səsinə eşitməmək üçün xaricdən gətirilən rezin borunu pirani bağbanın əlindən alıb, güllüyü sulamaqla Sərəncamın xıxıltısı altında zəbanə çəkən cəhənnəm kürələrini söndürməyə çalışdı.

22

Ərmağan Həlaku, öz cinayətkar əməliyyatını başa çatdırıb, tələsik addımlarla güllüyə düşər-düşməz, başqa otaqlarda səliqə-sahman yaradan Məhtabanın ürəyi iynələnən kimi sancdı. Məhtaban səndələyincə, divara söykəndi, xan imarəti onun gözündə zülmət zindana çevrildi. "Xudaya, bu nə haldır məndə?" - deyə gözləri qaraldı. Məhtaban divardan tuta-tuta yeriyib oğlunu yatırıdığı otağın qapısını ehmallıca açdı. İçəriyə qulaq verdi. Səs-səmir yox idi. O, istədi beşiyin örtüyünü qaldırsın, ancaq nə isə qaldırmadı, daha düzü, titrəyən əli gəlmədi.

Məhtaban bilmədi bu hal uşağı ayılmağa qıymamaqdandır, yaxud onun öz mübhəm xofundan? Məhtaban ömründə görmədiyi ən ağır hal keçirincə, qayıdıb güc-bəla çarpayısına sərilirdi. Onun soyuyan sifəti ilin bütün fəsillərində Savalan dağının zirvələrində üst-üstə qalaqlanan qardan da betər ağarıb göyərdi. Sonra da tədriclə saraldı. Məhtaban bihuş halında əllərini yana sərib, ağır-ağır nəfəsini dərdi...

Hələ də səs-sədanın çıxmadığını görən Ərmağan xanım, güllüyü sulamaqdan qayıtdı, cəld çamadanını götürdü, özünü anasının yuyunduğu əndərun hamamın güzgülü gözünə saldı. O, güzgü qabağında durub diqqətlə üst-başına baxdı. Ona elə gəldi ki, qardaşının əmgəyindən onun üstünə qan çilənibdir. Lalə libasında iz buraxılıbdır. Əslində, bu cəlladın nə əlində, nə də üstündə qan izi yox idi. Onun qan tutan gözlərinə öz üst-başı qana bulaşan kimi görünürdü. Qardaş qatili diş cəllad cəld soyunub, əynində olan bütün pal-paltarını bir qırığa atdı. Özünü də xaricdən gətirilən süzgəci açıb, hərlənə-hərlənə çimməyə başladı.

Qatil qadın qanlı əlləri ilə, qan çilənən kimi görünən kötlü ayaqlarını, piy bürüyən budlarını, üzüyuxarı qalxıb, qabaran cod saçlarını tez-tez, dönə-dönə yuyub, sabunlamağa, qaynar suda yancaqlarını döyəcəliyə, yay girişi kimi dartinib, bir-birindən aralanmaq istəyən əsəblərini ovundurub sakitləşdirməyə, bacardıqca özünü ələ alıb toxtatmağa çalışdı. Guya ki, bu cəlladın heç bir cinayətdən, qətdən xəbəri yoxdur, nə vaxtdandır ki, hamamdadır, çimməkdə, yuyulmaqda, Quran qəsəməni yerinə yetirməkdə, qurşandığı namazını qılmaq üçün qüsl edib paklanmaqdadır! Ərmağan Hələku əndərun hamamda xeyli yuyunandan, dönə-dönə sabunlanıb salavatlanandan sonra mərmər otağa çıxdı qətfə ilə qurulandı, güzgüdə gözlərinə baxdı. Onun gözləri dopdolu qara qan çanağı idi ki, durmuşdu. O gözlərini soyuq su ilə xeyli yudu, təkrar güzgüyə baxdı, qanı çəkilməyən qan çanağı yuyulmaqla da təmizlənmədi. Deməli, qardaş qanının izi üryan bacasının bədənindən də getməmişdir!

Vahimə, xof Ərmağana güc gəldi. O, qətfə ilə vücudunu örtüb, buradaca, xalça üzərində dizləri üstə düşdü, tək tanrısına yalvarmağa, quran qəsəmini xaincəsinə pozduğuna görə xudasının ətəklərindən tutub yalvarmağa başladı.

- Xudaya, bu qətl vacib, zəruri idi, - deyər hər bir ehtiyata qarşı Avropadan zəhər gətirən, zəhər şüşəsini bilmədən əlindən salıb sın-

dıran, xadimə Xədicənin Ərşad Həlaku tərəfindən təpiklənib öldürülməsinə səbəb olan xanım yalvarmağa başladı: - Xudaya, səfil-sərgərdan Məhəmməd qızı Məhtaban, ruhu məndən üzülməyən mərhumə anamın rəxt-xabına sehrkarlıqla dürtülmüşdü. Xudaya, o, yetmiş yaşlı qocanı əməlbaz xanların şəmadətində qoymuşdu. Xudaya, son özün bilirən ki, necə də mən çalbiğ Həlakunun üzünə çıxı bilmirdim... Çıxanda da elə bilirdim ki, qayınatam Həlakunun çal bıqları codlaşanda, atamın ünvanına “bişərəf”, “biqeyrət” - deyə söyüş üstündən söyüş yağdırır. Xudaya, o uşağın mənim atama nə qədər müşahibəti olsa da, yenə mənim o uşağın yetmiş yaşlı qocadan olmasına dərin iştibahım var idi!.. Özün də bilirən bu uşaq şahənşah üzünə ağ olan fədai, əncümənçi qızının xəyanətindən vücuda gəlmişdir!.. Xudaya, mən sənə Quranına qəssəm qılmasaydım, tərəddüd keçirə-keçirə girəvəni əlimə keçirə bilməz, el şəmadətindən xilas olmaq üçün öz qəsdimi yerinə yetirə bilməz, məmaliklər sicillisini bişərəflik bataqlığından dartıb çıxara bilməzdim! Zinadan olan yaşayıb böyüyər, məmalik sicillisini əldə dəstəvuz edib, qəsbkarlıq göstərər, bütün əmval-əmlaka qeyri-şəri sahib durub, min cürə fisqi-ficir törədər, iki xanlıq arasında bir də təzədən qanlı ədavət başladır! Xudaya, sən özün də qətlə çatdırmalı nalayiq fərdin qətlini vacib və əlzəm sayırsan. Sənə nəçə-nəçə qazın şəri ehkamla ölüm fitvası veribdir və verir. Nə qədər sənə müctəhidin asilərin ölümünə qol qoyubdur və qoyur... Mən qocanın gözlərini öz qəsdimdən yayındırıb, Məhəmməd qızının qılığına girməsəydim, fitnə-fəsada səbəbkar olacaq zina gövhərini öz vaxtında yer üzündən götürə bilməzdim...

Ərmağan Həlaku dərğah qarşısında öz qatilliyinə bəraət verib dümağ paltarını geyindi, dümağ yaylığını başına örtüdü, dümağ başmaqlarını ayaqlarına aldı, dönüb əynindən çıxardığı qan rəngli pal-paltarını bircə-bircə götürüb, hovuzla tulladı. Ərmağan qayıdıb diqqətlə hovuzla baxdı. Sanki hovuz qanla ləbələb dolmuşdu, yaxud hər hansı bir qəssab pal-paltarını çıxarıb, hovuzla atmışdı. Ərmağan xanım yavaşca hovuzu açıb, suyunu axıtdı, yenidən hovuzun aşağı gözünü tutub üstə su buraxdı yenə də hovuz həmin-həmin qanla doldu:

- Bu Quran xofu Allah qəzəbidirmi?! - deyər Ərmağan Allaha da acıqlanıb qeyzlə özünə sığal-tumar verdi, göydəki Allahın da gözləri qabağında ona da kələk gəlib, mələk cildində əndəruna çıxdı. İçəridə güzgüli hamamın hovuzunda qoyduğu əlbisəsini yumağı, hər nə varsa

hamısını tərtəmiş sıxıb-sərməyi, qurudub ütüləməyi Sərəncam xanımın qoca qulluqçusuna tapşırırdı. Ancaq ağ donlu mələk qan çanağına döənən gözlərini gizləyə bilmədi. Baxan kəs güman edərdi ki, bəs Ərmağan xanım qapalı hamamda çimdüyinə görə öz gözlərini isti buxarda ütüb bu kökə salıbdır?! Bəzi kəs də şübhəyə düşərdi ki, nə isə bir hadisə olub gec-tez üstü açılacaqdır! Müəyyən kəsin də ürəyinə dammamış olmazdı ki, bəs Ərmağan xanımın bunca həlakularla məmliklər arasını ərşi-argac gedib-gəlməkliyi əbəsdən deyildir!..

23

Sübhün gözü açılmadan kəndlərə çıxan, yenə də rəncbər-rəiyyətlə rəhmədilliklə rəftar edən, əlillərə ehsan paylayan Məmalik xan da ürəyinin Məhtabanın ürəyi kimi birdən eyni an içində sancdığını hiss edincə, atının belinə qalxıb üstünün süvariləri ilə dinməz-söyləməz geri döndü, göydəki gün əyilər-əyilməz, özünü bərigahına yetirdi. Xan atından düşüb birbaşa Məhtabanın otağına qalxdı, onun ölü düşdüyünü görüb, heyrət etdi:

- Sənə nə bəla üz veribdir, qız?
- Daha axırımdır, xan!
- Bəs körpən? Bizim balaca Məmalikimiz?
- O, səssiz-səmirsiz yatıbdır!
- Çoxdanmı?

-Xeyir olar!

Nə isə qocaya əyan olmuş kimi həyəcanlı səslə xəbər aldı:

- Bəs niyə körpəmizin yuxusu uzun çəksin?
- Düzü, beşiyinə yanaşdım, tərptmək istədim, tərpdə bilmədim!
- Nə üçün?
- Əlim gəlmədi, xan!
- Qiymədin, ya necə?
- Heç özüm də sustalmağımın səbəbini dərk etmirəm, xan! Qoca ər, gənc

xanımının çarpayısının qırağında həm məlul, həm də cəsarətsiz əyləşdi:

- Mənim də ürəyim Daşbulaq obasında sıxılıb əzilmişdir, Məhtaban! Məhtaban da durdu, əzik-üzük olan libasında çarpayı üstündə əyləşdi;
- Sən də Savalan qarı kimi ağarıbsan, xan!

- Bir bədbəxtlik olmasınmı, Xudaya?

- Sanki onlar ikisi də baş verən bədbəxtliyi görürdülər. Ancaq görməkdən, müəyyən etməkdən çəkinirdilər:

- Götür, körpəmizi qaldır beşikdən, Məhtaban!

- Sən özün dur, götür uşağı, qaldır, xan!

- Mənim tozlu saqqalımdan vahiməyə düşüb qorxmazmı?

- Xan, oğlunuz sizə alışıbdır, - deyə Məhtaban çarpayından yerə

düşüncə, hiçqırıb otaq dolusu ağladı, onun İniltili səsi imarəti götürdü... Xan çarpayının qırağından qalxdı, beşiyin Örtüyünü atıb balaca

Məmaliki qucağına qaldırdı. Uşaq buzdan da soyuq idi. Onun dodaqlarının qanı qaçmışdı. Yanaqları çovğuna düşən bahar gülü kimi solmuşdu, əl-ayağı da uzanmışdı,

- Oğlum, körpəm! - deyə qoca xan vahiməli səslə qışqırdı:

- Xudaya, mən nə qədər də bədbəxtəm! - Onun qışqırıqlar içində itən gözləri genişləndi, dönüb oğlunun meyitini Məhtabana uzatdı.

- Sal döşünə, qız, sal döşünə, Məhtaban, qoy körpən sonuncu dəfə ana südü əmsin! - Qoca xan doğrudan da şivən qopardı.

- Xudaya, sən bizim basaratımızı Quran qəsəmi ilə gör necə bağladın? Düşmən də göz görə düşmənciliyini etdi!.. Xudaya, gör sənın Quranın necə bizi aldadıb, tiryək kimi yuxuya apardı!..

- Məhtaban, sal döşünə balanı! Bəlkə oğlun ecazla əmdi, bəlkə külli-aləmi yaradan Allahın mən zülmkar xana yox, sən fəqirə rəhmi gəldi?..

Məhtaban oğlunu alıb döşlərinə gətirincə uşağın ağ papağını başından qaldırdı, qıvrım saçlarının arasını axtarib gəzdi. Arada az-azacıq, güclə seçilən qan izini, qurayub-quramayan damlacıqları gördü:

- Xudaya, bu dəhşət nədən ola?.. Bəlkə daraq dişindən bədbəxtin başında qalan yara izləridir?.. Nə ola, Xudaya? Xudaya, nə uzun, əzablı yuxudur?.. Xudaya, nə vaxt mənim qorxulu yuxularımın axırı olacaqdır? Xudaya, mən Məhəmməd qızı Məhtaban, haçanacan əzab çəkəcəyəm?

Məhtaban buz parçasına dönən oğlunu qaytarıb, qoca xanın qolları üstünə qoydu, ər-arvad baş-başa verib hönkür-hönkür ağlaşdılar.

Əndərun hamamında yuyunandan sonra özünü cəmləşdirən Ərmağan Hələku tezəcə köhnə məmurları tor-top edib, öz fərmanını elan etdi və onun icazəsi olmadan heç kəsin əndəruna buraxılmamasını tapşırıdı.

İşin nə yerdə olduğunu duyan Ərmağan Həlakuya xidmət etməyə tələsən əyan-əşrəf elə bu andan hökmlərənliyi əlinə götürən xanım Həlakunun qarşısında quyruq buladılar, onun bir sözünü iki etməməyə and içdilər. Bir azdan əyan-əşrəf bihuş olan xanla xanımını itələyə-itələyə kənar otağa keçirib, kiçicik cənazədən araladılar. Təbir cayızsa, qoca ilə arvadını xan evində həbs etdilər...

Ərmağanın sərəncamına görə, toran düşüb qaranlıq qovuşanda məqtulu qəbiristanlığa aparıb quyladılar. Heç kəs, heç cür səs-səmir çıxarmadı. Özünü Ərmağana müqərrəb sayan baş əşrəf bir qıraqda dayanıb, izafı dil tərpədən şəxsi ölüm cızası ilə təhdid etdi. Baş əşrəfin başına toplanan xidmətkarlar daha günü keçən xana etina etmədən, dörd oğul anası Ənnağana xidmət etməyə caiz bildilər. Özü də baş verən qəzanı tək Tanrının iradəsinə isnad etdilər. Üstəlik qətlə çatdırılan tifilin ünvanına da çox şəbədə dedilər, dilsiz-ağızsız uşağın üstünə ağılasıgmaz iftira-böhtan yağdırdılar:

- Əcəb də oldu ki, daima başımızı aşağı edə biləcək biddən ərdalılara xan olmadı! - deyən mübaşirlər, məmurlar, hap-haplayan qart köpəklər, hürüşüb-hürüşdülər, ac qurdlar kimi ağız-ağıza ulaşıdılar. Elə bu andan taqətdən düşən qoca xanı da, Məhtabanı da qaralayıb közdən saldılar, Pəhlovan Məhəmmədin fədailiyini də, məşrutəçiliyini də, əncümənçiliyini də yamanlayıb, onun xatirəsini də nallıdaban başmaqlarının altına alıb, Ərmağan Həlakunun müqabilində atıldaş tapdadılar, onlar qoca xanın öz başını itirdiyini döndə-döndə deyib, çiyinləri ata-ata gülüşdülər, qarınlarını tuta-tuta atlanıb-düşdülər. Nəhayət Ərmağanın göz ağartması qarşısında güclə kiriyib, əl-əl üstündə dayandılar, yeni xanın hər bir sözünə iki dəfə "Bə çeşm!" deyib, bütün əmr-sərəncamını, verəcəyi hər növ formanı sözsüz-sovsuz yerinə yetirəcəklərinə, tenləmə-təmtəraqqla Qurana qəsəm qılıb, Ərmağan Həlakunun qarşısında keçəpapaq, uzunbirçək başlarını əydilər...

24

Lakin bu səs-səmir heç də içəridə qalmadı. Savalana qalxan qiyamçılardan Ərdahanın həm təzə, həm də köhnə əşrəf və mübaşirlərinə xəbər yetişdi ki, bəs əgərləri siz Pəhləvan Məhəmmədin qızı Məhtabanın başından bircə tük əskik etsəniz, öz keçəpapaq, uzunbirçək başınızı cidada bilin!.. Baş əşrəfin tapşırığına görə bu xəbəri Ənnağandan gizlədilər, tülkü kimi qorxduqlarını yeni hökmdara bildirmədilər...

- İndi nə olsun, ağalar? - deyə Ərmağan başına toplaşan əsrəfəyanın fikrini bilmək istədi. Onlar qoca xanla, onun xanımı Məbtabanla necə rəftar etməyi Ərmağanın öz öhdəsinə buraxıb, onun heç bir sərəncamına zidd çıxmayacaqlarını bir ağızdan izhar etdilər.

Ərmağan xan əri Ərdahana sifariş göndərdi ki, bəs durmayın, yas bəhanəsi ilə də olsa gəlin!.. Ancaq o tərəfdən heç bir adam gəlmədi, cavab da qayıtmadı. Çün çalbiğ Həlaku heç bir kəsi, o cümlədən Ərdahanı da Məmalik mülkünü buraxmadı:

- Ta məqamınacan bizim heç bir işdən xəbərimiz yoxdur, baba! - deyə Həlaku öz qara-qırısq əlini çal bığının gah bu tayında, gah da o biri tayında gəzdirdi, - bizim kiçicik bir tifiilin qətlinə heç bir dəxalətimiz yoxdur!

- Bəlkə ağa, öz müsəlləh süvarilərimizi də götürüb gedək, Məmalik mülkünü təzcə işğal edək? - Ərdahan arvadına bel bağlaya bilmədiyinə görə, atasına işarə etdi, döşünün atdığıını gizləyə bilmədi. -

Bəlkə heç qoymayaq bu isti qismət soyuya, xan!

- Əsla, qəta, Ərdahan! - çalbiğ Həlaku şəhadət barmağını cilov gəmirib, baş aparən Ərdahanın üstünə bərk-bərk silkələdi. – İşğalsız da Məmalik mülkü Həlaku xanlığına qarışib qurtarıbdır, gədə!

- Bəlkə xan, sənin gəlinin Ərmağan dönüklük etdi, onda necə?

- Dörd oğlunun boynunu burada fərmanda qoyan Ərmağan orada beç bir dönüklük iqtidarında ola bilməz, oğlan!

Gah özünə gələn, gah da özünü itirən Məmalik oğlu öldürülənin beşinci axşamı qızın! yanına çağırırdı. Ərmağan atasının cibindən düşən aylı gecə dəsmalını götürüb, gözlərini silə-silə qocanın yanına gəlirdi:

- Daha ağlamaq nə üçün, Ərmağan xanım? - qoca qotazlı mütəkkələrdə güc-bəla dirsəkləndi. - Siz həlakular ki, öz məqsəd, məramınıza çatdınız!

- Mən Məmalik qızı Ərmağan ancaq atamın halına ağlayıram! -Mənim daha nə halım, Ərmağan xanım?.. Artıq hər şey sizin əlinizdədir, siz həlakularındır!

Məmalik bir az da mütəkkələrdə qalxıb gözlərini güclə genişləndirdi.

- Sən qardaş qatilsən!

- Sübut? Sübut?..

- Bunu mən özüm də əcəb bilirdim!

- Bəs onda niyə varisinə göz olub, düşməninə qorumurdun?
- Sənin Quran qəsəmini bunca amansız pozub, qardaş qatili olacağına da çətin inanırdım!

- Niyə də çətin inanırdın?.. Madam ki, dünya görmüş qoca şübhə etmişdi, niyə düşməninə uduzurdu? Niyə girəvəsini marıqda duran, girəvə gözləyən dədə-baba düşməni Hələku tərəfə verirdi?

- Mən binəvə hər necə çapalasam da, öz atalıq hisslərimə əsir düşürdüm, son mülayim rəftarına görə öz doğma qızıma, qardaşını əlindən qoymayan, onun nazı ilə oynayan övladıma, sir-sifətdə özümə bənzəyən balama Quran qəsəmindən sonra hər necə şəkk-şübhə etsəm də, inanmağa başlamışdım...

- Məgər Məmalik, düşmən ocağına ərə verdiyi qızı Ərmağandan doğulan dörd oğulun dördünün də Hələku sicillisinə mənsub olduğunu dərk etmirdimi?

- Dərk edirdim, hamısını da əcəb bilirdim!.. Ancaq görünür, get-gedə qocalıq mənim beynimi kütləşdirib basaratımı da bağlayıbdır!

- Bəlkə Məmalikin basaratını ərş-ələda bərqərar olan ulu Tanrı özü doğru-dürüstünə bağlayıbdır?

- Ulu Tanrı belə qətlə kömək edərdisə, mən asi kəsilib ona,

"Yoxsan, yoxsan, yoxsan!" - deyərdim!..

- Qoca xan qızıışmasın, aqibəti betər olar! - Ərmağan atasına yaxın əyləşdi. - Gərək sirr qalmasın ki, sənin qızın cəsur oğul qətiyyəti ilə sənin xan şərəfini əğyar şəmadətindən xilas edibdir!

- Nə əğyar, qız? Hansı əğyar şəmadətindən, Ərmağan Hələku?

- Guya ki, əfəl qocanın hər iki qulağına birdən girvənkə-girvənkə pambıq tıxanıbdır?

- Nə pambıq, necə girvənkə-girvənkə?

- O girvənkə-girvənkə pambıq ki, Məmalik xan, külli-İran ancaq bir səndən danışır. - Ərmağan əlinə qılınc götürən cəllad görkəmi alıb, onun özünü öldürmək əzmində olduğunu nümayiş etdirdi. -

Gərək sən qoca gec də olsa qulaqlarından tıxacları çıxarıb, əlinin içi kimi əcəb biləsən ki, hamı hey oturub-durub bir ağızdan, özləri də gizlətmədən, utanmadan, çəkinmədən heç kəsədən bak etmədən, gur-gurrah səslə deyirdilər ki, yetmiş yaşlı, əpriyib, əfəlliyan xan vərəsə vücuda gətirməyə qüdrətsizdir, qadirdir deyildir. Mənsə bu batman ağırlığında zəhərli sözləri əzəl başdan, o zaman yanıma gəldiyin gündən sənə demişdim!.. Lakin sən qoca xan öz doğma qızını dinləməyib

yerindən dingildədin, at belinə qalxıb süvarilərini də götürüb toz içində tozlana-tozlana itdin!

- Onda da, indi də sidqi-dil ilə Qurana qəsəm qılıram ki, bu batman ağrılığında zəhərli sözlər başdan-başa yalandır, qara böhtandır! –

Qoca qımzanıb döşəkcədə bardaş qurdu. - Məndə, Məhtabanın eşqi ilə gənclik iqtidan, cavanlıq atəşi nümayan idi!

- Nümayan idi? - dey giravəni əlinə keçirən, xanlıq ixtiyaratını öz dəstəsində toplayan Ərmağan atasını qılıncdan qabaq tənəli sözləri ilə məhv etmək istəyirdi. - İndi bəs necə, xan həzrətləri?.. İndi bəlkə səni təzədən bir ev küncündə un çuvalına tay olan çirkin bir xan qızıyla, ya dul, doğar bir qəşəng xanımla bir də evləndirək?.. Görən onda sən deyən Allahın izni ilə səndən hansı övlad-vərəsə vücuda gəlir?..

Əgər belə bir möcüzə baş verərsə, onda mən öz caniliyimi, əli qanlı qatil olduğumu icma qarşısında etiraf edib, öz əlimlə boğazıma kəndir keçirib Allah divanında asılam! Qoy vahid Allahın cəzası daha təxirə düşüb, axirət dünyasına qalmasın! Qoy dünya üzündə hər kəsin müqabilində aşkar olsun, külli-İran bu qəziyyəni eşidib-bilsin!.. Bilməyən, gözləri ilə görməyən kəs də eşidib anlasın ki, qardaş qatili Ərmağan Məmalik qızı Quranın hökmü ilə küllikainatı yaradan Allah divanına necə cəsarətlə getdi. Necə öz ləl-cavahiratlı boğazını samanları görünən kəndirdən keçirdi!

- Sən necə, nə təhər söyləsən də, mənim belimi qırıbsan, qız! -deyə taqətdən düşən xan zariyan səslə asta-asta danışır, bəzən də az qala qızının necə amansız qatil olduğunu unudur, birdən də atalıq giley-güzarına keçirdi. - Sən, Ərmağan mənim belimə ağır əmud endirdin, namərd bala! İndi sənin atan öz gözünün qabağında tərpənə bilmir!.. Budur, bax, gör sənin öz gözünün qabağında mənim ol-ayağım necə də tir-tir titrəyir! Budur, zəifləyən, sarsıyan vücudumda iflic - Ölüm əlaməti görünür!

- Nə üçün, əziz, möhtərəm xan öz qoca canına bunca cövr-cəfa verib özünə əbəsdən qəsd edir? - deyə istehzal, iynəli sözlərindən əl çəkib tərk silah olmaq istəməyən Ərmağan, ağına-bozuna baxmadan Məmaliki qılınclayırdı, - nə üçün qoca bu qədər iniltili iztirablar keçirir?

- Çün, mənim son sevincimi namərdlik və hiyləgərliklə əlimdən aldın, məni varisdən məhrum qıldın!.. Sən mənim girəvəmi dadə-baba düşmənimizin əlinə keçirdin, Ərmağan Hələku!

Ərmağanın gözləri yenə də qoşa qan çanağı kimi közərdi:

- Bəs necə! - deyə o, ayağa atılıb çalbiğ Hələku ədasıyla atasını təhdid etdi, əgər çox cəza-fəza göstərərsə, aqibətinin heçə-puçə gedəcəyini söylədi. - Bəs necə, Məmalik ağa?.. Mənim xan qızı anam Sərəncamın yatağı sənin üçün küçələrdən gətirilən səfil-sərgərdan bir qızla boş-boşuna da olsa əylənmək üçün əyyaşlıq məvası deyüdi!!!

Sənin anan, mənim də xanıмым Sərəncam özünün bitib-tükənməz əfi ilan zəhəri ilə mənim ömrümü-günümü çürütmüşdü! - Məmalik acıdan-acı günlərinə görə qanlı ah çəkdi. Hətta sən anan məni tiryəkə də məcbur etmişdi!

- İndi sən tiryəksiz-hoqqasız, ayıq başınla dur, keç o tərəfə! - deyə Ərmağan sapsan

saralan, gücsüzlükləşib heydən, hərəkəldən düşən, yaraşıqlı ağ saqqalı yana əyilən qocanı başmağın burnu ilə tərətədi. - Qalx, qoca! Qalx, məxmər döşəkcədən, qotazlı mütəkkəldən! Yapış litrəyə əllərinlə o cadugərln, sehrkarın qolundan, çıxar ləçəri əndərundan, aparıb birundan keçir, xan darvazasından bayıra tulla!

- O, nə cadugər, nə sehrkar... nə də ləçərdir! - deyə gücsüzləşən xan məxmər döşəkcədən durmaq, nə vaxtdan bəri hiyləgər, xatakar düşməyə döndən qızıyla döz-döşə dayanmaq istəsə də bürəyib, məxmər mütəkkəldə bənd aldı.

- Sən belə saxtakar, süni bəraətinlə, öz qırıq-quruq çərən-pərənlərinlə, izafə inilti, sızıltılarınla, qalxıb-yıxılmağınla mənim qətiyyətlə dolan qeyrətli ürəyimi heç də pilə kimi yumşalda bilməzsən! - Ərmagan güclənən səslə qocanın yıxılısına qışqırdı.

- Çün, mən bilirəm ki, sən bütün vücudunla sehlənmisən, cadulanmısan, qoca! Sənin indi mütəkkəldə yaşaran gözlərinə elə gəlir, şirin rəya kimi elə görünürdür!

- Heç... ola bilməz!.. - Qoca hər iki titrək əli ilə rədd edirdi. -

Əsla, ola bilməz, Hələku!

- Əgər sən miskin qoca belə sehlənib, əfsunlanıb, cadulanmasaydın, - deyə Ərmağan öz qurğuşun ağırlığı ilə atasının başının üstünü alıb dişləri qıcana-qıcana yırgalandı. - Sən daha bunca özünə əldən qoyub, bu rəzalətdən o rəzalətə, bu gölməçədən o gölməçəyə, bu bataqdan o batağa, bu üfunətdən o üfunətə düşməzdin! Son azan-təzən gedə-güdədən, Savalan ələyinin ney çalan, cır-cında içində itən çoban-çoluğundan Özünə əmval-əmlak varisi, böyük Ərdaha xanlığına vəliəhd düzəltməzdin!

Ərmağanın bunca amansızlığı atasını təpəsindən dırnağına sarsıtdı, o avazımiş halında sərilə qaldı... Ərmağan isə atasına hücum edib, onu bışərəflikdə müttəhim edir, qoca vaxtında oyanan eşqini təhqir edirdi. Qocanın əsəbləri yay kırışi kimi dartılır, fikri-xəyalı dəyişib dolanırdı: - "Bu nə haldır? - deyə gözləri süzülən qoca dərin burulğana düşən sayacağına boğulurdu. - Bu nə faciəli rəyadır, Allah?"

Məmalik, gözləri ilə görsə belə, çox çətin inanırdı ki, qız da atasına qarşı belə amansız olar, bir həramı kimi onun girəvəsini kəsə bilər. Qoca çox çətin inanırdı ki, ana ayrı olsa da, öz ata bir qardaşını, məsum, günahsız uşağı, bütün bu çarpışmalardan bixəbər körpəni ata bir bacısı məkr, hiylə yolları ilə oynada-oynada, güldürə-güldürə, öpə-öpə qətlə çatdırı bilər!..

Ən ümdəsi, sir-sifəti avazıyan, ağ saqqalı əzilib pəjmürdələşən qoca, öz gec oyanan eşqi ilə Məhəmməd qızı Məhtabanı özünə zövcə etməklə, pak bir qızı, gözəl bir xilqəti istər-istəməz bədbəxt etməkdə özünü günahkar sayırdı. İndi qoca başının üstünü alan, xanlıq ixtiyaratını əlinə keçirən qızının qarşısında nə edə bilirdi? Əgər o, Məhtabandan əl çəkərdisə, bəlkə də bu zalım qız azacıq da olsa, rəhmə gəlib, ələ keçirdiyi xanlıq ixtiyaratını atasına qaytarmasa da bir künüdə, guşədə, bir otaqçada atasının azalan ömrünü başa vurmağına aman verər? Əgər ixtiyaratı əlindən gedən qoca Məmalik, Məhəmməd qızı Məhtabanı indiyə qədər ikiəlli tutduğu kimi, ömrünün axırına, nəfəsinin sonuna qədər tutarsa, qeyri-mütəqabil də olsa çarpışma davam edəcək, Ərmağan atasının ölüsündən də əl çəkməyəcəkdir, qoca yenə də dardan asılı qalacaqdı. O, Məhtabanı tutsunmu, buraxsınmu? Öz taleyini bundan belə də yasa batan ana ilə bağlasınmu, oğlu ölən ana ilə birləşib, həlakulərə qarşı dursunmu?

- "Xudaya, Xudaya!" - deyə cismən taqətdən düşsə də, ruhi əzab keçirən xan belə bir ağır zamanında da o tərəfə keçə bilmədi, bu tərəfdə dayandı. O, oğlunun ölümündən də, Əhdaha xanlığının dədə-baba düşməni həlakulərə qalmadığından da artıq Məhəmməd qızı ilə öz taleyini yenə də axırıncı dəfə bağladı. Aylı gecədə, ağ köpüklü göldə çimən Məhtabanın gözəlliyi qoca xanı kişiliyə səslədi. O gücsüz də olsa, müqavimət göstərmək, Məhtabana ər olmaq, olan-qalan gücü ilə onu çəkib çirkablıqdan çıxarmaq, yenə də Məhtabanı ay

nuruna qərq etmək istədi. Məmalik bacarmasa belə, buna cəhd etdi, tərəddüd göstərmədən Məhtabanın tayında durdu, Sərəncam qızına təslim düşməkdənsə, Məhəmməd qızı ilə zindana düşməyi, onunla birlikdə çürüməyi özü üçün üstün tutdu. Qoca üçün bu ayaqda hər nə vardısa hamısı getdi, ancaq bir tək Məhtaban qaldı. Son nəfəsində də olsa belə, Məhtabanı atmaq, öz eşqinə xain çıxmaq qoca xana ardan da artıq ar gəldi!

Qoca məxmər mütəkkəllərdə dirsəkləndi, ağ saçı ağ saqqalma qarışan məcnuni başını dikəltdi, güc-bəla özünü cəmləşdirib dədə-baba düşməni həlakular müvəkkili Ərmağanın qarşısında qaynayan göz yaşlarını qurutmağa, az qala ağlayan gözlərini oyub-oyub çıxarmağa cəhd etdi:

- Məhəmməd qızı Məhtaban müqəddəsdür, özü də daim əndərunda olmuşdur! - deyə qocanın kinli gözlərində düşməyə qarşı qığılıcı zərrələri parladı. - Sən bircə anlığa düşməni deyil, mənim qızım olsaydın, bilərdin, yox imanla yaqın edərdin ki, Məhəmməd qızı biruna çıxmayıbdır, əndərundan başqa biranda olan kəslə göz-gözü dayanmayıbdır!

Ərmağan başının üstünü aldığı qocanın olan-qalan şaxını sındırmaq, öz cəlladlığına bəraət verib Sərəncamın günüsünü ləkələyib, kömürdən də artıq qaraltmaq əzmində oldu:

- Sən öz imarətini tərk edib, Ərdəhə kəndlərinə gedəndə, cır-cındalı əşxas qarşısında öz hatəmtal səxavətini, öz beyinsiz, başsız əfsanəvi islahatlarını göstərmək üçün yollananda, bir az da o yana Savalan ətəyi meşə-tala obalarına varıb, eşqin topuğuna vurub səni dana kimi dingildəndə bu sehrkar sənin əndərun islehkamını birun üzünə açə bilməzdimi?

Mirqəzəbdən də artıq mirqəzəbləşən, ürəyində olan övladlıq duyğu məhəbbətindən əz əsər qalmayan, atasının üstündə öz üstünlüyünü hakim əda ilə göstərən Ərmağan ixtiyaratı əlindən oynayıb gedən, getdikcə gücsüzləşən, məxmər mütəkkəllər sərilib, dilim döşəkcədə məzlumlaşan qocanı dönə-dönə istehzaya qoyub şəhadətə yox, çəçələ barmağına dolamaqdan bihədd zövq aldığı üçün mövru pişik siçanla oynayan sayağında o da ağ tükləri qabarıb-qalxan ikinci qurbanlığıyla - atasıyla oynayırdı:

- Atəşin xanım Məhəmməd qızı Məhtaban öz yanına bir qollu-qanadlı, yekəpər gədə, eşqində suzan olan, ciyinləri çürçənəkli bir Sava

lan çoban-çoluğunu buraxa bilməzdimi? Özü sübhün alaqqaranlığında onu xan qızı Sərəncam xanımın zərli-zıbalı rəxt-xabından qaldırıb, xan imarətindən əlaltı qaçıra bilməzdimi?

Ərmağan xanım açılıb üryanlaşan, itilənib qatilləşən zəhmi ilə anasının yatağına dürtülən Məhəmməd qızı Məhtabanı amansız günü rəhmsizliyi ilə qılınclamağında davam edir, əl saxlayıb, azacıq da olsa durmurdu. Bolkə də bundan belə daha dura da bilmir, şəmadət fişəngini şiləyirdi?

- Bunu isə İranda hamı, hər qeyrətli ağa dil-boğaz qoymadan deyir, gözü olan kəs də görür, qulağı olan kəs də eşidir!

- Külli-İranda heç bir düşmən bunca qara-qura quraşdırıb, mənim ünvanıma bunca rəhmsiz böhtan yağdırma bilməzdi.

- Əgər indinin özündə də mən ətrafda əl-əl üstə müntəzir dayanan əyan-əsrəfə əmr edib... - Ərmağan nallı başmaqlarını döşəməyə döyür, sanki Sərəncam həyulanını itiləməsi ilə qocanı qılıncdan keçirirdi. - Əgər mən qeyrətli-şərəfli Ərmağan xanım, təkcə gündə yüz-yüz şahidi gətirib, sən qocanı sürtülən, susuz üzünə dirətsəm, onlar da dli-boğaza qoymadan sənün üzünə durub, dümdüzünü desələr, necədir, ağayı biqeyrət?

- Mən onda axırıncı kərə Xudaya üz tutub, iltimas edərdəm ki, olan-qalan gücümü cəm edib, hər iki əlimlə bir qılınc tutub, yalançı dilləri dibindən kəsə bilim!..

- Əgər bu sözləri sənün qanını qeyb edən üzünə, quruyan gözlərinin içinə, balacalaşan bəbəyinin ortasına şahənşah Qacar özü desə, necə?

- Şahənşah Qacarın bu İran viranələrində daha ayrı dərdi-çora yoxdurmu?

- Əgər sən özün belə düşkün çağında öz başını ağılasıqmaz dərəcəsinə itirmisənsə, - deyə Ərmağan xanım usanıb-yorulmaz rişxənd və istehzah əda ilə gücünü göstərmək mənasında yır-yır yırğalandı. Dışı cəllad qana susamışkən qan içmək, çimdiyi əndərun hamamın hovuzunu yenə də qanla doldurmaq istədi. Hələ burada da dayanıb, durmamaq - irəliyə ötmək, Məmalik tərəfdarlarına divan tutmaq, gözünə şübhəli dəyən şəxslərə əl qatmaq istədi. - Əgər sən qoca müsünn çağında, şərəfətli xanlar sərdabasına təşrif aparmaq, orada təziyədarlıqla əzanlar altında, yasinlər avazıyla dəfn olunmaq istəyirsənsə, daha əbəs inadına nə ad vermək olar? Əgər sən özün-özünü ömrünün bu dövründə rüsvayi-çahan edib, dilə-dişə salıbsansa, daha biçarə Qacar müdam qulaqlarını barmaqları ilə tıxayıb, lal-kar ola bilməz ki!

- Bu başdan-başa uydurmadır, qondarmadır, Həlaku! - deyə əli yerdən-göydən üzülən qocanın miskinləşən gözlərində yenə də kin gördündü. - Bu bizim ata-baba düşmənimiz həlakuların külli-İranda yaydıqları şayiədir, ərdahalılar deyən sayağında başdan-başa şər-şəbədədir!

- Son təpədən-dırnağa sehlənib, çürümüsən, qoca! - deyə Ərmağan əlini-əlinə vura-vura şaqqa çəkib, qah-qahla güldü. - Gör, sən

cavan cadugər əlində necə də qıfıləndə düşüb, dəstigir olmusan, biçərə Məmalik!.. Yoxsa yetmişində kişi nədi, özünü bunca bərri-biyabanda ah-nalə qoparan Məcnun kökünə saldı nədi?

- Mən yoxdan-yox Xuda qarşısında təkrarən izhar edirəm, - deyə qoca xan titrəyən başını qaldırıb, pak eşqini müdafiədən üzölmək istəmədi. - O, qız heç zaman sehrkar olmayıbdır, deyildir! O, Pəhləvan Məhəmmədin qeyrətli qızıdır! Bir zaman Ərdaha elinin Rüstəm Zalı sayılan basılmaz mərdin alicənab övlədidir.

- Sənin özün yaşda qayınatan, Rüstəm Zal adlandırdığı o qarnı açıq gəda yoluq bir rəiyyət idi, həqir bir bəndə idi!

- O igid idi! - xan yarıcan da olsa, döşəkcənin üstündə dikəldi, - o bizim düşməne qalan Ərdaha elinin namidar pəhləvanı idi!

- O, əncümənçi, ixtilalçı, məşrutəçi idi! - deyə Ərmağan Həlaku düşməninin döşünə yeridi. - Sən bax, bu kor gözlərini aç, gör ki, bütün inadınla son nəfəsində də öz miskin taleyini hansı əncümənçi, ixtilalçı, məşrutəçi dələduzlarla bağlayırsan!

- Əncümənçi, ixtilalçı, məşrutəçilər qeyrətli adamlardır! - Ömrünün son saatında, Ərdaha torpağı oyanıb əlindən çıxdığı zamanında belə qənaətə gələn Məmalik öz Həlaku düşməni ilə sinəbəsinə durdu.

- Onlar sizin kimi namərd, kəmfursət deyillər. Onlar məkrə gedib, yalandan Qurana qəsəm qılan həlakulardan min qismət nəcib şəxslərdir, şərəfli qəhrəmanlardır!

Ərmağan qocanı yoxlayıb:

- Bəs sən özün, - deyə yırğalana-yırğalana Məmaliki də yırğalayıb, onun ağaran saç-saqqalını gülə-gülə dəlicəsinə qarışdırdı, sən özün qaradağlı Səttar üstünə, mücahidçilər, əncümənçilər, məşrutəçilər üzərinə yürüş edən şahənşah ləşkərinə tərəfdar durub "cahad, cahad!" - deyə car çəkənlərdən deyildinmi? Mən hələ sənin islamı cahada çağıran avazını eşidirəm!

- İndi anlayıram ki, o mənim necə bağışlanmaz qələtimdir!
Ərmağan qan içində qaynayan gözlərini gülə-gülə qıydı:

- İndi bəs əncümən olsa, necə? İndi Təbrizdə başqa bir qərargah düzəlsə, necə?

- Taqətim olsa, tərəddüdsüz... - nəfəsi təngişən qoca titrəyən əlləri ilə saç-saqqalını düzəldə-düzəldə davam etdi.

- Bəli, tamam tərəddüdsüz düşməyə qalan əmval-əmlakımdan əl çəkib, Təbrizə yollanıb baş qaldıran millət mücahidlərinə qoşulardım!

- Görünür, son qurdla qiyamətə getmək iştiaqındasan! - deyə Ərmağan yenə də şaqqaşla güldü, - başımızı aşağı edən, tikan olub gözüməzə batan qoca!..

- Sən ata haqq-hüququna təcavüz edən, dədə düşmənimizin xatakar casususan! - xan az-az dirçələn səslə bar-bar bağırıb öz qatil qızını gözətlənmədən səksəndirdi.

Ancaq Ərmağan qətiyyətlə nallı başmaqlarını döşəmədə bərkidib, oynağa qalxıb dəliləşən qanlı gözləri ilə güldü:

- Sən də şəxsən ixtilaçılara, qiyamçılara, üsyançılara, əncümənçilərə, məşrutəçilərə, mücahidlərə qoşulmaq əzmində olan dönüxsən!

- Görünür, sən mənim yeganə oğlumu əlimdən almaqla, - deyə qoca qızının gözlərindən "ata qatili" fərmanını da oxuyunca, bar-bar bağırdı.

- İndi də mənim üstümə düşüb, həlakular xeyrinə məni də həlak etmək əzmindəsən!..

- Xofa düşüb, titrətmə tutma, xan! - deyə Ərmağan məkrilə öz daxilini gizləməyə cəhd edib, nifrət bəslədiyi qocanı döşəkcədən qırağa itələdi.

- Bu gün-sabah axirət aləminə köçəsi qocaya çox çətin ki, mən əl qaldıram...

- Qardaşına əl qaldıran bişübhə atasına da əlini qaldırmaqdan çəkinməyəcəkdir!

Sərəncamın - gordan qayıdan çalxaq sümüklü həyulanın diksindirici dürtməsi ilə Ərmağan öz dediklərini sübuta çatdırmaq, qocanın beyninə yeridib, burada nəqsləndirmək məqsədi ilə qarayaxalıq göstərib, qara-qışqırıq qopardı.

- O zina mənim qardaşım deyildir, Məmalik! O, sənin süni varisin idi, qıraqdantutma cəvhər idi, daha bunu çək-çövürə dəyməz, bibeyin qoca!..

- Sən bu böhtanı saqqız kimi az çeynə, qatil qız! - deyə öz övladından dözülməz dil yarası yeyən, ciyəri parçalanmağa başlayan qoca bütün girəvələri qaçırdığı, bütün fürsəti fəvtə verib, qılıncının qəbzəsini buraxdığı üçün gömgöy göynədi. Məmalikin sümükləri yanıb-

yanıb cız-cız cızıldadı. - Sən sinəsinə oğul dağı çəkilən atanın alnına bişərəflik damğasını zorla, güclə vurub dönə-dönə isbat edib, ban onu qeyrətli xanlar sərdabasına sənin ulu əcdadının məqbərəsinə bihörmət göndərmə, kəmfürsət, namərd övlad!

- Əgər bu damğa çox-çoxdan, səfil-sərgərdan yetimçəni darta-darta xan barigahına gotürdiyi gündən biqeyrət atamın alnının düz ortasında, bax, bu görünən yerində damğalanıbsa? - Ərmağan ruh kimi dayanan, hansı ecazla isə ayaq üstə duran, son nəfəsində Məhtabandan əl üzməyib, onu dolu kimi dalbadal yağdırılan iftira atəşlərindən qoruyan, aylı gecənin ağ köpüklü gölünə qanlı qara ləkələr düşməyə qoymayan, gözlərini yumana qədər sinəsini Məhəmməd qızına şipər edən qoca dayandıqca, Ərmağanın

heybətli sir-sifəti cəhənnəm kürəsi kimi közərirdi. O, aman-iman bilmədən hələ də inad göstərən Məhtabanı qorqanan qocanın üstünə düşürdü. - Əgər karlaşan atanın tutulan qulaqlarının dibindən uzaqda da yox, öz imarətinin birunda bunca ünvanına bayquşsayağı biintəha, sərəvdə gəzirsə? Əgər el-oba, Ərdəha, cümlə-cahan, ta sənin Firəngistan dostlarına qədər çox-çoxdan sənə məktub göndərməkdən imtina edib, üz göndəriblərsə?.. Əgər bütün şərəfli şəxslər qocanın qulaqlarının dibini zəfəranlanmış hesab edirlərsə?

- Sən dəhşətdən də dəhşətsən, Ərmağan!

- Şərəfini xilas etmək nəminə mən sənə, - Ərmağan məkrli səsinə bir az endirdi, guya mildəyən sərkərdəyə rəhmədillik göstərdi, - öz qoca atama qeyrətli bir övlad kimi axırıncı dəfə qəti əmr edirəm: keçsin biri otağa, Məhtaban ləçərin, xarabalar bayquşunun qolundan yapışib, bayıra atsin! - Ərmağan gözlərinə ölüm kölgəsi çökən atasını yaxalayıb silkələdi, darta-darta gətirib, Məhəmməd qızı Məhtaban qapandığı otağa itələdi. Özü də qapını yarıcaq qoyub, yanovunda dayandı. Məmalik sınıq qədəmlə Məhtabana yanaşdı:

- Taleyimiz çox yamanca zəbun oldu, - deyər ayaq üstə titrəyib bütün vücudu ilə səndələyincə, sir-sifəti gül kimi solan Məhtabana söykəndi. - İndi mənim... nə qolumda... gücüm... nə dizimdə taqətim... na də əlimdə... ixtiyaratım vardır...

Məhtaban Məhəmməd qızı hər necə düşmən mühasirəsinə düşüb. öldürülən körpəsinin kədərinə batsa da, ona söykənən qocaya dayaq durdu. O, ümidi üzülən, amansız övladının əlində dəstgir olub, həlakulara əsir düşən xam atmaq istəmədi.

- Mən ayaq üstə sənə söykəli keçinirəm, qız, - Məmalik şikayətləndi. - Sən mənim cənazəmi haraya sürüyə bilərsən?
- Düz Savalana! - Məhəmməd qızının səsi cəngə gedən cəngavər səsi kimi cingildədi. - Savalan dağma!.. Əgər xan keçinərsə, mən onu Savalanın ən uca bir təlində¹, axar-baxarında dəfn edəmə! Qoy Savalan qartalları həlakular həlak edən fələkzadənin məzarına salama ensinlər!
- Sən tilsim qızı, tilsim biçarə qocanı yenəmi əfsunlamaq istəyirsən? - deyə qeyz-qəzəbə dolan Ərmağan Məhtabanın qolundan tutub, çöl tərəfə çəkdi. - Dur itil bu barigahdan, ləçər bihəya!
- Əlini məndən çək, Ərmağan Hələku!
- Nə səbəbə gərək mən əlimi səndən çəkəm, Məhtaban Məmalik?
- Çün mən matəmdən çıxmayan, məsum körpənin yasını saxlayan anayam!
- Sənin məsum adlandırıdığın körpənin... - Ənnağan bir ana kimi an içində sarsılma da, cinayətkar ruhu ilə davam etdi: - əslində sənin, sən Məhəmməd qızının bic doğduğu oğlanın, əldən düşən, yenə də sənin sehrinlə tək sənə söykənən bu biçarə qocaya nə dəxli?
- Qurana qəsəm qılıram! - oğlunun ölümündən artıq Ərmağanın bunca inadkarlıq göstərdiyini görən Məhtaban yanıb-yaxılmaqla, bədbəxt balasının məzarda belə ləkələnməsinə qarşı üsyankar ana səsinə qaldırıb, sonuncu kərə Allahın əhkamına and içdi: - O məsum körpə mənə söykənən, indi ixtiyaratı əlindən alınan bu qocanın doğma balası idi!
- Sən bizim gözlərimizə bir də təzədən kül üfürməkmi istəyirsən?
- Mən külli-ələm qarşısında həqiqəti elan etmək istəyirəm!
- Yoxsa sən bu sürtük çaylaq daşına dönmən ismətsiz üzünə salıb, - Ərmağan sarayda, mühasirə içində belə təslim olmayan Məhtabanın üstünə hiddətindən xırıldayan səsinə qaldırdı. - Yoxsa sən biqeyrət, binamus üzünə salıb qoca xanın şəri-halalı olduğu İran qarşısında dan qanun və şəriət qələminə verib, azman elli Məmalik mülkünü, Ərdaha elinə vərəsəmi durmaq istəyirsən?
- Nə indi, nə də əzəl Məmalik mülkü mənim gözümdə çürük qozca da olmayıbdir, xanım Ərmağan!
- Bəs onda hansı iştiaqa görə buraya dürtülmüşdün?! Xanı özüylə Savalana dartan, bağ başında dəfn edən sehrkar?!

¹ Təl - hündür, axar-baxarlı yer

- Məni ancaq Quran qəsəmi dolaşdırmışdı, - deyə sanki Məhtaban nu xan sarayında bəstələyən zəncirə əl atıb, tökmə dəmir halqalarını ir-bir qırmağa girişirdi. - Daha mən Hələku xanım kimi Quranı ayaqlarımın altına atıb tapdaya bilməmişdim!..

- Sən mənim indi-indi durulan qanımı qaraltma, cadugər! - deyə aşdan-ayağa yalan danışan, yalan danışa-danışa da özünü inandırıb oğrultmağa cidd-cəhd edən Ərmağan xırıldamaqdan da artıq boğula-boğula davara etdi. - Sən məni öz bihəyə üzlənlə daha dəli-divanə tənə, fədai balası!

- Əgər Quran qəsəmi qılmaqsız da səndə zərrəcə vicdan, bir iynə lduzunca insaf-mürüvvət vardırsa, - deyə Məhtaban, oğlunun qatilini əhşərə çəkib, onun qanlı ləkələrlə dolan ürəyini əzib-əzişdirdi, həqiqət şilləsini Ərmağanın üzünə dalbadal ilişdirdi. - Gərək indi-indiqanada qalxan, sən Allahsız bacısının əlləri üstündə qağazlanıb quğuldayan qardaşına qatil olduğun üçün gərək tövbə edib peşman olasan,

tüstülənib yanasan, ya tüstün təpəndən çıx!

- Sən məni bu qoca sayağında cadulaya bilməzsən, Məhəmməd qızı! - Ərmağan Hələku üstünə çökən, getdikcə artan xofu, vahiməni özündən qovur kimi, sanki damar-duman qaralan əlləri ilə onu boğazlayıb boğan hoyulaları, dəhşətə dönmən Sərəncamın kabusunu iki əli ilə rədd etməyə, fikrindən-xəyalından silməyə çalışırdı. - Əgər mənim bir bici qətlə çatdırmaqda günahım varsa, elə mən bu dünyada da öz günahımın cəzasını çəkərəm!..

- Bu dünyanı bilmərəm! - Məhtaban gözlərini, qabağında boğulmağa başlayan qatilə qarğıdı, - ancaq o dünyada cəhənnəm olmasa da, gərək Xuda özü bir tək sənə üçün yaratsın!

Mən gənə arasına alınıb, ruhi əzablar içində sıxılan Ərmağan boğulduqca, daha artıq cəllada çevrilirdi. O, fəqir, məhzun Məhtabanın belə üzə durmağına, cəsərlə çarpışmağına, məntiqlə vuruşmağına çətin inanırdı. Ərmağan boğulduğuna görə gözlərinə güclü qan gəlir, didələrini tez-tez silirdi... O, atasının ayaq üstə tablamayıb, fərşə döşəndiyini də görmürdü. Nəhayət, təkətklikdə, pəhləvan qızı ilə cəngəcaldan dönməyən, sür-sümüklü Sərəncamın - həyulanın təkidi ilə onun günüsünü tapdayıb, öz başından rədd etmək istəyən Ərmağan var qüvvəsini toplayıb, təkrarən Məhəmməd qızı Məhtabanın qolundan tutdu, onu Məmalik barigahından qovub, izini-tozunu itirmək istədi. Məhəmməd qızı Məhtaban öz atasının meydan titrədən məğrur nərəsini çəkdi.

- Mən özüm, heç bir kəssiz, heç bir müqavimətsiz mənim bədbəxt balama məzar qazan cəhənnəm məvasını tamamilən tərk edəcəyəm!

- Gər səndə zərrəcə qeyrət qalıbsa, nəinki cəhənnəm məvasını gərək biryolluq tərk edəsən, gərək bu uzun boğazını Sərəncam xanımın ata malı daş-qaşından təmizləyəsən, müqabilində möhkəm kəndirə keçirib Savalanın uca bir palıdının yoğun qanadında üzünəsağı asasan!..

- Yox, daha heç yox! - Məhəmməd qızının bütün vücudu rəşəyə gəlmişdi. - Daha mən heç də bu ədalətsiz dünyanı boş-boşuna tərk etməyəcəyəm!

- Yoxsa indi də külli-İrani dolanıb, fərs üstünə döşənən miskin Məmaliki şəərəfsizlikdə rüsvay edəcəksən?

- Mən qətlə çatdırdığın tifiimin qanını tələb edəcəyəm!

- Kimdən? - Ərmağan hər necə ağır vəziyyət keçirsə də, xanlıq iştiyağı ilə şövqə gəlmək, öz boğulmağını ötür keçmək, keçirdiyi ağır vəziyyətdən özünü xilas etmək, nə vaxtdan qazdığı, dibi görünməyən dərin quyuya düşmək istəmirdi. - Kimdən, kimdən tələb edəcəksən?

- Başsız qalan məmləkətin şahından, Qacarından!.. Şahənşahın özündən!.. Onun özündən əmgəyi iynələnən oğlumun qanını istəyəcəyəm!.. Görəkşahənşah özü külli-İran qarşısında Ərmağan Həlakunu Öz yox olan ədalət məhkəməsinə necə çəkəcək?! - Məhtaban sanki otaqda deyil, uca təl üstə qalmışdı. - Əgər külli-İranda belə adil məhkəmə varsa, qoy şəərəflə şəərəfsizliyi, qeyrətlə qeyrətsizliyi, namusla namussuzluğu külli-ələm qarşısında aydın etsin!.. Qoy şahənşah özü oğul yası içində matəmə batan ananı şəri ərinin evindən qovan, artıq günahsız qan tutduğuna görə boğulan Ərmağanı dünya, ələm qarşısında rüsvay-cahan etsin! - Məhtabanın şəhadət barmağı titrəmədən hisli keçəyə çevrilən Ərmağanın üstünə uzanırdı.

- Mən yamaqlı boğçaya büküb yadigar saxladığım, atam Məhəmmədin qırağı zəncirəli, qırmızı pəhləvan köynəyini geyəcəyəm!.. Mən İrani addım-addım, qarış-qarış gəzib, dolanıb, necə aldandığımı, necə bismilləhlə başlanan əqdnamə ilə buxovlanıb acizlik göstərdiyimi, hamısını yerbəyer, cabəca, hər nə varsa, hamısını ötür-pərdələmədən nağıl edəcəyəm! - Birdən, özü də gözləmədən Məhtabanın qəzəbli gözlərində analığın məhzun-müxtərib göz yaşları gəzindi. - Mən külli-İrana haray salıb, beşiyi məzara çevrilən bigünah tifiimin qanını iddia edəcəyəm!.. Mən məsum körpəmin qanını külli-İrandan iddia

edəcəyəm! Mən gözlərimdən getməyən, mənim indi qupqura quruyan döşlərimdən özünə ilıq süd istəyən oğlu üçün o qədər şuriş salacağam ki, tain ki, zülmət zindanxanaların dəmir qapıları taybatay açılsın! Ta əli taziyanəli zindançıların qulaq pərdələri yırtılsın!

Məhtaban əl atıb küncdəki sandıqçanı hirsə çəkdi, bismillahla başlanan, göz yaşlarının izləri getməyən kəbin kağızını çıxarıb tikə-tikə cırdı, otaq dolusu səpələdi. Qırıntıların çoxu halı özündə olmayan, fərşə sərilən qoca xanın əyilən saqqalına səpələndi. Məhtaban dönüb əynində hər nə libas vardısı, hamısını bircə-bircə çıxarıb, keçə kimi qaralan Ərmağanın başına çırpdı, özünü unudan kimi lüt-üryan qaldı. Kömürdən də qat-qat betərləşib qaralan Ərmağan Həlaku hər necə boğulsa iblis xırıltısıyla xırıldadı:

- Məmalik xan, özünə gəl!.. Qırıxıq torbalar içində sönməyə başlayan gözlərini aç, gör ki, bismillahla başlanan əqdnaməni cırıq-cırıq edib sənın saqqalına səpələyən özünü ana bülbul edib üryanlaşdıran xanımın necədir?

Məhtaban Məhəmməd qızı boğazından boğulan, istehza içində dişləri ağaran Ərmağan Həlaku heç cür saya salmadan bir zaman soyunub sandıqda saxladığı cır-cındasını bircə-bircə götürüb geyindi. Ərmağan isə xırıltı içində hayqırdı:

- İndi, qoca... sən ilahi, məcnuni eşqinə bax!.. Gör... hansı cındırlı pırə tapınımsan!.. - Ərmağan fərşə sərilən qocanın qolundan qapıb qaldırmaq istədi.

- Qız, əh-va-lım... pəri-şan-dır... - qoca zarıdı. - Mən bivəfa cahandan əli-mi üzü-rəmm!..

- Yoxsa bu cadu sənın ürəyini çalıb özüylə Savalana aparmaq istəyir? - Ərmağan Həlaku xofdan-xofa düşüb, üşütmə üstündən üşütmə keçirirdi. - İndi mən, rütbə-mənsəb gözləyən müsəlləh məmurlara əmr edib sən sehrkarın - fə dai qızının dilini kəsdirərəm!..

- Daha növbə mənimdir! - Məhtaban irəli durdu, boğulmağım gizləməyə cəhd edən Ərmağanı analığın qadir zəhmi, pəhləvan cəsarəti ilə yaxaladı. - İntiqam növbəsi daha Məhtaban Məhəmməd qızındır!..

- Bəlkə sən... bu qiyafənlə... Savalana... çəkilən çoban-çoluq aşnana, sehrkarlara, cadugərlərə... qovuşmaq əzmindəsən, cındırlı pırə!

- Orada nə sənın kimi sehrkar, nə də qardaş qatili cəllad vardır! - Məhtaban öz kör-köhnə paltarından səngərə girmiş kimi atəş açmağa

başladı. - Oraya, Savalana çəkilənlər mənim kimi məhkumlar və məzlumlardır!

Ərmağan boğula-boğula, dili dolaşa-dolaşa gülmür, acı, qəzəbli dillə söylənirdi:

- Orada acından köpük qusanlar, yalavaclıqdan sitildəyənlər içində azadlığa çıxarsan!..

- Görünür, mənim yolum bir tək orayadır, xanım Həlaku!

- Əlbəttə, əzəldən orayadı! - Ərmağan boğulub güldü, gülüb boğuldu:

- Çün, itqursağı yağ götürməz, yetimçə!..

- Ədəb gözlə, canı boğazına çıxan, Ərdaha mülkü üstündə qardaşını qətl edib, bihədd günahına görə boğulan Ərmağan Həlaku!.. -

Məhtaban qəzəblə hayqırınca, Ərmağan qarala-boğula kükrədə: - Sənin yolun Savalana yox... Zülmət zin-dana-dır!..

Ərmağan hər necə ağır vəziyyətdə olsa da, qanrılıb döndü... Kor-kobud geyiminə girən Məhtaban isə cəld dönüb qədimdən qalan divarları tutan xan silahlarını gözdən keçirdi, sonuncu silah sayılan beşaçıları, fişəng dolu kəməri götürdü. O, düşmənin girinə keçməsin deyə çevikcə başqa yandan darısqal pilləkəni düşüb, əndəruna çıxdı, darvazanı bağlı, əli silahlı məmurları marıqda görünəcə, biruna qayıtdı. Üzünə bismillahla bağlanan barını üzüyuxarı dırmanıb o biri tərəfə aşdı...

Müti olan müsəllah məmurlara Məhtabanı dəstigir edib zülmət zindana salmaq barədə fənnan verən Ərmağan Həlaku boğula-boğula geri döndü. Məhəmməd qızı Məhtabanı görmədi. Ərmağan yerə sərilən qocanı yaxaladı:

- Sən özünü mərizliyə qoyub məşuqəni qaçıрмаqla günahını mənim divanımın

qarşısında qanınla yuyacaqsan!

Ərmağan Həlaku qocanı qaldırıb, boğula-boğula da olsa, bərk-bərk silkələyib bütün güc və zəhmilə divara çırpdı. Başı əzilən, beyni oynayan ağ saqqalı al qanına bulaşan, ürək telləri qırılan qoca qızının qədəmlərinə düşdü.

- Sənə, sənə nə oldı? - deyə qan çanağına dönən gözləri dəhşətlə oynayan Ərmağan boğuş səslə soruşa-soruşa qocanın qolundan tutub qaldırmaq istəyincə, isti meyili üstünə hücumu keçən gördü. Ərmağan səndələyib yıxıldı. Atanın titrəyən isti əlləri hansı ecazlasa qalxıb, qatıl qızının boğazına kilidləndi. Ərmağanın qan çanağına dönən gözləri hərlənib kəlləsinə çıxdı. O, nəşə çevrilən qocanın əlindən öz bo-

ğazını güclə çıxardı... Duruş gətirməyən Ərmağan dönüb sərsərisayağı qaçdı.

- Qoy hamısı həlakulara... qalsın! - deyə Ərmağanın mühib və dəli-divanə səsi xan barigahım başına aldı. - Qoy indi hər nə varsa... Hammısı... dədə-baba düşmənlərimizə qalsın!..

Daş divarı cəsarətlə aşan Məhəmməd qızı Məhtaban əlində odlu silah komalarına yetişdi, özünün dediyi kimi, cəld yamaqlı boğçanı açıb pəhləvan atasının qıraqları zəncirəli qırmızı köynəyini üstdən geyindi. Dayanmadan Ərdaha obasından çıxıb, üzəsağı qıjıltılı çaya sallandı... Ay işığında qıvrıla-qıvrıla üzdüyü ağ köpüklü gölün yanından ötdü, qəbiristanlıq tərəfə yol aldı... Bədirlənən ay işığında saqqız ağacları ilə əhatə olunan xan sərdabasını gəzib dolandı, təzə uşaq məzarından iz-əsər tapmadı... Məhtaban, xan sərdabasından dönüb, qəbiristanlığın yoxsul qisminə yönəldi, uçuq-sökük qəbirlərin arasında, kiçicik uşaq məzarını tapdı... Məhtaban, iki il əvvəl qonum-qonşunun palaz-paltarını qıjıltılı çayda yuduğu zaman arada bir yorulunca zoğal dəyənəyinə söykənən kimi, əlinə aldığı odlu silahına söykəndi... Təzə torpaq qoxusu verən xırdaca məzarın üzərinə əyildi... Bu dəfə o, intiqam naminə bismillahla başlanan Qurana qəsəm qılmadı, əmgəyi iynələnən oğlunun qıvrım saçları arasından gözlərinə dəyən qan laxtalarına and içdi..

And içdi ki, daha dayanmadan Savalana qalxıb, ixtilalçılara qarışsın, fədain Məhəmmədin dağ-döş yolunu tutub, Təbrizə varsın, Xiyabani qiyamına qoşulsun!..

*Göy göl,
İstisu, iyul-avqust, 1962*

KƏSİLMƏYƏN KİŞNƏRTİ

*Ürəyim, nəfəsim, alim-şair
oğlum Şamoya*

I

Qədim zamanda Göyən düzəninin aşağı ətəyində bir Göylər kəndi var idi. Bu kənd yerdən qaynaya-qaynaya çıxan bulaqın ətrafında cəm olan iyirmi-iyirmi beş evdən ibarət idi. Göylər kəndinin qoyun sürüləri Göyən çöllərini bürümüşdü. Özü də bunlar əslən qoyunçuluqla məşğul olan ağqoyunlu tayfalarından olduqlarına görə, bəzən bunlara Göylər deyil, ağqoyunlular da deyirdilər. Ağqoyunluların çoxlu oğlan uşaqları, az-az qızları olardı. Ancaq nədənsə göylərli Göyalının bir-birinin ardınca südəcər-südəcər yeddi qızı olmuşdu. Necə deyərlər, kişini qız külfəti basıb-bürümüşdü. Göylərli Göyalının qızları nə ac, ne də yalavac idilər. Göyalının özünə görə varı-karı, qoyun-quzusu var idi. Göyalını darıxdıran bu idi ki, niyə yeddi bacının birəcə tək qardaşı da yoxdur. Axı bu qızlar qanadlandıqca onun-bunun evinə uçacaq, axırda bir yurdda bir Göyalı, bir də onun qarısı Qaratel qalacaqdı. Bəs bunlardan sonra buranın yurdçulu kim olacaq, kim bu ocağın tüstüsünü Ziyarət dağma doğru ucaldacaqdır?.. Özü də, tərs kimi, Göyalı özü də yeddi bacının bir tək qardaşı olmuşdu, bu ocağın kişi nosli kəsilmişdi.

- Arvad, bu qızlara bir qardaş gərəkdir!
- Gərək qardaşı göydəki Allah verə, Göyalı!
- Sən istəsən, ocağa-pirə nəzir-niyaz apararsan, Allahın da rəhmi gələr!
- Görünür Allah özü belə məsləhət bilib, bizə yeddi qız qismət edibdir,

Göyalı.

- Allah çox nainsaf iş görübdür, xalaqızı!
- Sən asi düşmə, Göyalı.
- Yəni Allahdan oğul payı diləmək asi düşməkdir, Qaratel?
- Bəs Allaha "nainsaf" demək asi düşmək deyilmi?
- Mən səni, Qaratel, başqa yana da yox, Ziyarət dağına aparacağam!
- O daş-qayadan nə istəyəcəyəm, Göyalı?
- Bax, burada sən də asi düşmə, Qaratel. Əgər o dağda kəramət olmasaydı, daha niyə Ziyarət dağı deyirdilər?!

- Düzdür, adı Ziyarət dağıdır, ancaq başqa ağqoyunlular oymağından demirəm, bizim Göylərdən oraya gedən, orada bir yüyürək asan, oğul-uşaq diləyən nə eşitməşəm, nə də görmüşəm.

- Eşitməmişən, görməmişən, çünki Göylərdə hamının işi düz gətiribdir!

- Necə düz gətirib, Göyalı?

- Bizim bu Göylərdə hər ocağın azı-azı beş oğlu, iki qızı olubdur. hələ mən on oğlan, iki qızdan danışmıram.

- Nə olar, ay Göyalı xalaoğlu, bizə başdan-başa qız payı qismət olanda?

- Eşitməmişəm qız yükü, duz yüküdür, Qaratel!

- Eşitmişəm, Göyalı, indi əlacımız nədir?

- Əlacımız Ziyarət dağına yollanmaq, uca dağdan üzü yuxarı əl qaldırıb, ulu Tanrıya yalvarmaq, qızlara qardaş, yuvamıza da yurdculdiləməkdir!

- Nə olar, deyərsən gedərik, Göyalı. Ancaq gərək heç zaman Allaha asi düşməyəsən, özün də tərtəmiz uyunub təmizlənəsən, tövbəəstəğfər edəsən.

- Tövbə-əstəğfər edirəm, Qaratel. Paklanaram, Allah dərgahında düz durub onun verdiyi qız qismətinə şükür edəram. Yalvarıb-yaxarıb ondan oğul payı da diləram!

- Mən də səninlə birlikdə sənə oğul payı diləram, Göyalı!

- Bəyəm sən özün, Qaratel, oğul payına möhtac deyilsən?

- Düzü, Göyalı, mən Allahın qız qismətinə qanəyəm.

- Ziyarətin heç bir ziyanı yoxdur, Qaratel. Gedərik, dağ dünyasında yatan övliyalı ziyarət edərik. Diz üstə düşüb daşları öpərik, sonra da Ziyarət dağının kəlləsinə qalxıb ulu Tanrının özünə yalvarırıq!

- Gərək onda sidq-dil ilə ulu Tanrıya tapmasan, özün də şəkk-şübhəsiz inanasan, Göyalı!

- Sən oğulsuz olduğuma görə yandığımdan üsyan edib asi düşməyimə baxma. Bu dildədir, ürəkdən tək Tanrıya da, onun peyğəmbərlərinə də, imamlarına da, imam övliyalılarına da inanıram. Hələ özün

bilirsən ki, Məhəmməd nəslinin qabağında necə də acizəm.

- Odur ki, ildən-ilə var-yoxunun çox yansını seydilər yığıb-yığış" dırıb aparırlar.

- Nə olar, qoy seydilər hamısını aparsınlar, tək bizim bir oğlumuz olsun: qızlara qardaş, bu ata-baba yurduma da yurdcul!

Göyalı təkidlə deyəndən, Qaratel də eşidəndən sonra onlar qərara gəldilər ki, nəzir-niyaz götürüb Ziyarət dağına yollansınlar. Orada daş məqbərəli övliyalrı ziyarət etsinlər. Ziyarət dağının uca zirvəsinə qalxıb tək Tanrıya daxil düşsünlər.

Ziyarət dağı Göylərdən gözlə baxanda yaxında görünsə də, uzaqda idi. Düzdür, buradan baxan adama elə gəlirdi ki, Göylər obasının uzanan tüstüləri Ziyarət dağına ucalır. Əslində belə deyildi, belə görünürdü.

Ər-arvadın yır-yığış etdiklərini duyan, əməli-başlı yuyunub qüsl etdiklərini bilən qızların böyüyü soruşdu:

- Haraya belə, ata?

Göyalı dinməsə də Qaratel dilləndi:

- Ziyarət dağına, qızım!

- Onda bizi də aparın, - deyə böyük qız təkid edincə xırdaca qızlar da öz ata-analarının yaxalarından asıldılar.

- Bizi də!

- Bizi də!

Qaratel toplanıb gələn yeddi qızın yeddisinin də şəvə saçlarını sığalladı. Göyalı da böyük qızlarını öpdü, xırdə qızlarını da bircə-bircə qucağına qaldırıb öpə-öpə yenə qoydu:

- Ora uzaqdır, qızlar!

- Biz dəvəyə minərik.

- O dağa dəvə çıxmaz.

- Onda atla aparın.

- Biz Ziyarət dağına piyada yollanıb, siz qızlara qardaş diləmək istəyirik.

- Elədə biz də, biz də qardaş istəyirik! - deyə böyük qızlar atılıb-düşüncə, xırdaca qızlar özlərini qabağa verirdilər.

- Qoyun o dağa gedib bizə qardaş gətirsinlər!

- Neçəsini, qızlar?

- Hərəmisə bir qardaş.

Göyalı cavab verdi:

- Hamınıza təkcə bircə qardaş da olsa, Tanrımıza şükür edərik! -deyə

Göyalı kövrəlinə qızların gözləri yaşara-yasara hərləndi. Qaratel göz yaşlarını düynlü barmaqları ilə sildi. Göyalı udqundu, o da özünü müqəssir saydı. Göyalı özünü müqəssir saydı ki, bəlkə Allahın qisməti belə imiş? Bəlkə Allah bilən yaxşı imiş? Daha Allaha yalvar

yapış edib onu üzə salmaq, ona artıq başağrısı vermək heç də yaxşı deyildir?! Ancaq daha geriyə dönmək olmazdı, qızlar özləri də onları qayıtmağa qoymazdılar.

- Biz razıyıq, bizi qoyub gedin, - deyə yenə də böyük qız ağbircək ədası ilə dilləndi. - Hərəmizə bir qardaş da olmasa, hamımıza bircə qardaş da olsa, Ziyarət dağından diləyin!..

II

Göyalı da, Qaratel də ürəkdən inandılar ki, onlardan da artıq qızların diləyi hasil olacaqdır. Mütləq Ziyarət dağına getmək gərəkdir.

Belə olanda onlar bir yaz səhəri başqa bir kəsə bildirmədən bacardıqları qəddər nəzir-niyaz götürdülər. Ziyarət dağına yola düşdülər. Az getdilər, çox gəldilər, yol boyu qabaqlarına çıxan kəndlərdə rastlarına çıxan kora, şilə, fağıra, yoxsula, sahibsiz kəslərə götürdüləri nəzirdən payladılar ki, diləkləri tez hasil olsun. Kəndbəkənd beləcə edib, yol gedəndən sonra axır ki, Ziyarət dağına çatdılar, dağa qalxdılar, daş məqbərələri aradılar, axtardılar, tapa bilmədilər. Demə, zamanın sel-suyu bu daşları hey yumuş, ildırımlar buraya düşüb Ziyarət dağına tir-tir titrətmiş, iri-iri daşları parçalamışdır. Burada hər şey dəyişmişdir, nağıl edilən sayaqda heç nə öz yerində qalmamışdır.

Ancaq Göyalı ilə Qaratel gördülər ki, buraya başqa gələnlər də vardır. Onlar bu naməlum daşları da ziyarət edir. Odur ki, ərlə arvadın gözündə Ziyarət dağının bütün daşları türbələrə çevrildi. Onlar daşların dövrəsinə dolana-dolana öpdülər, hərləndilər, nağılda eşitdikləri övliyalardan yeddi qıza bir qardaş dilədilər. Bir azdan əldən düşüb yoruludular. Axı o cür ki onlar daşların dövrəsinə dolanıb öpdülər, uçurumlardan qorxa-qorxa keçirdilər, nəinki bir neçə gün gərək idi ki, hətta bir deyil, bir neçə il gərəkdir ki, onlar öz ziyarətlərini başa çatdıraydılar. Ancaq onlar sidq dil ilə ziyarət etdiklərini hesaba alıb inandılar ki, Ziyarət dağının daşı altında yatıb qalan övliyalər onları bağışlar. Axı övliyalardan da uca olan ulu Tanrı vardır. Onlar Ziyarət dağının bax o göy bulud içində gizlənən uca zirvəsinə qalxsalar, buradan ulu Tanrıya tapınıb yalvarsalar, ulu Tanrı Göyalı ilə Qaratelin çatdırıb ziyarət etmədikləri övliyaləri qəzəbdən çəkindirər.

Ziyarət dağına varan, əl-ayağı, diz-topuğu daş qayadan sivrilən bu adamlara Tanrı rəhm edər, diləkləri hasil olar. Buna görə də Göyalı ilə

Qaratel nəzir-niyazın bir yarısını dağın qurd-quşuna təslim edib, Ziyarət dağının başı göy buludlu zirvəsinə doğru dırmanmağa başladılar. Onlar aşağılara baxmırdılar, gözlərinin qaralmağından qorxurdular və yenə də qorxa-qorxa dırmanırdılar. Nəhayət, başı buludda gizlənən dağın ən uca yerində birtəhər qərar tutdular. Burada bir-birindən tuta-tuta dizi üstə düşdülər, öz diləklərini Allaha çatdırdılar. Bir-birinə baxa-baxa şəhadət barmaqlarını qaldıraraq artıq yox, yeddi qıza bircə qardaş dilədilər. Beləcə quruya-quruya, diz üstə xeyli yalvardılar, ayaq üstə qalxıb yenə də yalvardılar. Bəsdə deyincə yalvarandan sonra nəfəslərini dərinləndirib, göy buludun içində, Allaha yaxın yerdə yüngülləşdiklərini duyduqları. Ehtiramla dalı-dalı dağdan düşdülər.

Ziyarət dağının ətəyində ər arvadın, arvad da ərini inamla süzdü. Onlar nəzir-niyazın, şükür-sənnanın qəbul olunduğuna ürəkdən inandılar. Göylərə döndülər. Qızlar yorğun düşən ata-ananı sevinclə qarşıladılar. Böyük qızlar az-çox başa düşdükləri üçün başqa söz demədilər. Ancaq xırdaca qızlar ata-ananın dara qoydular:

- Bəs niyə bizə qardaş gətirmədiniz?
- Gələcəkdir, sizə qardaş gələcəkdir, - deyər Göyalı öz xırdaca qızlarını qucağına alıb, onları bircə-bircə oxşadı.

III

Aylar ötdü, il dolanıb başa çatma-çatmaz Qaratel bir oğlan doğdu. Göyalının evinə görünməzin şadlıq gəldi. Atanın, ananın, qızların sevinci yerə-göyə sığmadı. Bu xəbər bir tək Göylər obasında olan qohum-qardaşı deyil, yaxın-uzaq Göyən obalarını, ağqoyunluları şad etdi. Göyalı yeddi il üstündə tapılan oğlan üstündən qurban kəsdi. Yenə fəqir-füqəraya payladı. Hər kəsə Ziyarət dağının möcüzəsindən, oradan dilənən diləyin eşidildiyindən danışdı. Ağqoyunluların gözündə Ziyarət dağı bir daha ucaldı, böyüdü, müqəddiz ziyarətgahlardan birinə çevrildi. Söz gəzdi, söhbət getdi... Kimi dedi: Ziyarət dağında daima ocaq yanır, dumanlı-bulud qaranlıq gecələri işıqlandırır; kimi dedi: Ziyarət dağının, ətəklərindən çıxan çeşmələr Şəfa qaynaqlarıdır, bütün dərdlərə dərmandır, siddillə ziyarətə gedənlər naümid qayıtmır. Belə olandan sonra Ziyarət dağına doğru axın artdı, dilək diləyənlərin sayı çoxalıb hesaba gəlmədi.

Göyalı da, Qaratel də öz qiblələrini Ziyarət dağına çevirdilər.

- Min şükür sənə, xudaya, bizi naümid qaytarmadın, - deyə Göyalı Qaratələ baxdı. Onlar ikilikdə öz əllərini Ziyarət dağına doğru qaldırdılar: - Çox şükür sənə ki, qışlara qardaş, bizə də yurdçu verdin.

İnnən belə mənim borcum sənə səcdə etmək, dizləri üstə düşüb müqabilində durmaqdır.

Bəli, müəyyən məsləhət-məşvərdədən sonra Göyalının təklifi qəbul olundu. Onun sözü yerə salınmadı. Uşağın adı Şükran qoyuldu.

- Xudaya, sənə min-min, min şükür ki, bizim ürəyimizi açdın, qızları qardaşsız, bizi yurdculsuz qoymadın. Mən onun adını Şükran qoyuram!

Göyalı gündə beş də deyil, on kərə ulu Tanrısına raz-niyaz etdi. Qoyun sürüsünün yarısı qurbanlığa getsə də, onun ovqatı təlx olmadı. Vaxta ki onun iltiması qəbul olunubdur. Göyalı oğlu Şükran da ulu Tanrının pənahındadır, qoyun kəsmək nədir ki! Vaxta ki Göyalının arzu çırağı yanıbdır, hər necə güclü tufan olsa, sönməyəcəkdir! Belə bir etiqad-inamla Göyalının çiçəyi çirtlayır, Qaratelin dən düşən saçı öz-özünə qaralır, cavanlaşır, bir növ qızlaşır, az qala öz böyük qızlarından seçilmirdi. Nəbələd adam deyə bilməzdi ki, bu, qızların anasıdır, ha bu qızlar kimin balasıdır!

Bu şad hadisənin üstündən az ötməmiş körpə qızlar birdən-birə boy atdılar, iri qızlar birdən-birə iriləşdilər, qızlar bulağından bircə-bircə su içdilər. Özləri də daha toy-bayram içində olan sayaqda geyindilər-kecindilər. Yeddi qızın bir qardaşı qızların əlində əl-əl gəzdi. Göylər kəndində hamı Şükranı əl üstündə gəzdirdi. Xırdaca qızlarsa Şükranın dövrəsindən əl çəkmədilər.

- Ana, Şükran yatdımı?

- Yatdı, qızlar.

- Yox yaxşı, - deyə qızlar bu həndəvərdən aralandılar, uzaqda da olsa, heç bir kəsdən heç bir cıqqırtı çıxmadı. Göyalı ailəsində görünməzin mehribançılıq başladı. Heç kəs heç kəsə güldən ağır bir söz

demədi. Ləzzətli meyvələrdən Şükrana yedirdilər, bahalı qumaşlardan geydirdilər. Gözəl oğlanın üstünü gözəmcuğuları ilə doldurdular.

Şükranın ayaqlarının altında üzərlik yandırıb, onu bədnəzərdən qorudular. İnsafən oğlan özü də misilsiz-müqabilsiz oğlan olmağa, öz hərəkəti, ağılı, kamalı ilə hamının diqqətini özünə cəlb etməyə başladı.

Şükran boy atıb qalxar-qalxmaz Göylər obasının uşaqlarına qarışb oynamaqda, ya da qabağına düşən atın belinə qalxıb yallama at

çapmaqda birinci və baş çıxdı. Şükranə baxanlar dedilər ki, bu oğlan Ziyarət dağının üstündə dayanan ulu Tanrının kəramətinin gələn vaxtına düşübdür. Ulu Tanrı bu uşaqdan öz kəramətini zərrəcə də əsirgəməyibdir. Baxanda bu oğlan qaşdan qara, gözdən köşək, kirpiklərdən sıx, alından enli idi. Bədəni, duruşu, vücudu mütənasib idi. Bu oğlan nə uzundu, nə də gödək. Elə bil ki, bu oğlanın bütün əzası qüdrətin fırçasıyla işlənmişdi. Hamı Şükranə heyran idi. O, mədrəsədə oxumaqda, bilik kəsb etməkdə birinci idi. Elə bil ki, qədimlərdən gələn ağqoyunlulara Allah-taala özü belə bir başbیلən, sabah düşmənlərlə döşləşə bilən bir igid oğlan göndərmişdi. Görən deyirdi, bu qismət nəinki bir tək Bəyalı oğlu Göyalıya, bütün ağqoyunlulara bəsdir. Ağ-qoyunlular fəxr edə bilərdilər ki, onların elindən, Göylər oymağında belə bir oğlan əmələ gəlibdir. Deyirdilər görün hələ sabahına bu necə bir oğlan olacaqdır. Göyalı elə bilirdi ki, ulu Tanrı onun başına elə bir şahənə tac qoyubdur ki, daş-qaşının şöləsi ələmə işiq salır.

Əzizlənən Şükran özünü itirib ucuzlanmırdı. Göyalı öyünürdü, oğlu Şükranə görə qanadlanırdı, ailə yeddiilər üstündə tapılan qardaşla fəxr edirdi, Ziyarət dağıni unutmurdu. Hər il toplanıb Ziyarət dağına gedirdilər, övliyalari izi tapılmayan daş məqbərələrini ziyarət edirdilər. Hətta adi qara, çopur daşları da belə öpürdülər. Onlar gətirdikləri qurbanlıqlardan axışib oraya gələn fağır-füqərəyə bəsdə deyincə pay paylayır, açıdıqları süfrələrə Ziyarət dağıni ildən-ilə çoxalan zəvvarlarından çağırırdılar.

- Yeyin-için, qardaşlar, bacılar, - deyə Göyalı da, Qaratel də öz qonaqlarına hörmət edib xoş sifət göstərirdilər. Onlar da yeyirdilər, içirdilər, Şükranı verən qüdrətə şükür edirdilər. Şükran da boy atır, daha on yeddi yaşına çatırdı.

Bəs Göyalı öz sevimli oğlu Şükran üçün daha nə edə bilərdi? Nə edə bilərdi ki, atanın ürəyincə olsun, öz-özündən razı qalsın? Ağ papaqlı, ağ şal çuxalı, qırmızı məstili, qızıl toqqalı, bığ yeri təzəcə tərləyən Şükran üçün məxsusi bir at gərək idi, elə bir at ki, nəinki Göyən obalarında, ağqoyunlu tayfalarında, hətta Arazın o tayı Qaradağda, bu biri tayı Qarabağda əldə çıraq gəzilsə belə tapılmasın, bu bərabərlikdə bir at olmasın. Bu at yelqanadlı olsun, küləkləri yarıb içindən çıxsın, özünü də Şükranı da sağ-salamat çıxarsın. Əgər yağı düşmən Şükranın üstünə düşsə, bu at onu mühasirədən çıxarsın, oxlardan, nizələrdən xilas etsin, Şükranə heç bir zaval toxunmasın.

Şükran belə bir yelqanadlı ata minə bilərdimi? Heç şübhəsiz uşaqlıqdan Göyən düzənində tay-tuş içində at minməkdə el təlimi keçən, mühüm sınaqlardan çıxıb bu yerlərin birinci minicilərindən sayılan Şükran nəinki belə bir atı minə bilərdi, hətta o öz atını təlimləndirərdi, öz ağılı, zəkası ilə, öz çeviklik və cəsarəti ilə bu atı elə öyrədə bilərdi ki, ağqoyunluların hamısı heyran qalardı. Bəlkə heç belə bir at nağıllarda, əfsanələrdə də olmazdı. Bəlkə bu at Zümrüd quşuna, ya od-alovda yanmayan Səməndərə oxşardı? Dönüb onların hər ikisinə meydan oxuyardı?

Göyalı öz oğlunu özündən yuxarıya qaldırmaq, evindən köçürdüyü və köçürmədiyi qızlarını sevindirmək, öz oğul-qız nəvələrinə qürur, fərəh boxş etmək, xüsusən ona belə misilsiz oğul doğan Qaratelin artıq gümüşlənən saçlarını öz titrək barmaqları ilə tumarlamaq istəyirdi.

- Bir olsun, pir olsun, Qaratel!
- Bəli, Göyalı, bizim biri Allah pir edincə öz amanında saxlasın!
- Heç şübhəsiz, Allah verdiyini öz amanında saxlayacaqdır!
- Son zaman qorxmağa başlamışam, Göyalı!
- Nədən ötrü, nə üçün, Qaratel?
- Bizim Şükranın dilə-dişə düşməyindən yana! Həm də pis-pis ağızlardan

çəkinirəm Göyalı!

- Allah amanında olana heç bir zaval toxuna bilməz, Qaratel!..

Mən ancaq bizim Şükranı verən, yeddi qıza bircə qardaş göndərən, özü də qızlarımızın bəxtini uğurluğa açan, bizə otuzdan artıq oğlan, qız nəvəsi bəxş edən ulu Tanrıma şükür edirəm! Bunlar harası Şükranın ayağının uğurlu olmağındandır, Göyəli qızı!

- Bəli, Göyalı oğlu, Göyalı qızlar da, onların uşaqları da, kürəkənlərimiz də Şükranın ayağını uğurlu sayıb, onu öz canlarından əziz tuturlar.

- Hələ Göylər camaati, hələ Göyən obaları, hələ ağqoyunlular eli!

- Şükür, min-min şükür o Ziyarət dağına, o dağın övliya-ənbiyalarına, Ziyarət dağının yuxan ulduzlu kəhkəşanında dayanan bu dünyamızı yoxdan yaradan, hikmətlə dolandıran ulu Tanrıya ki, bizə belə fəhmlı-fərasətli, gözəl-göycək oğlan qismət edibdir!

- Əlbəttə, əlbəttə, Göyalı, min-min şükür! Biz bəndələr ona nə qədər də borcluyuq!

Bu şükürlü söhbətdən sonra Göyalı ürəyini açıb öz gümüş saçlı Qaratelinə bildirdi ki, bəs onun ürəyindən necə də bir arzu keçir. Elə

bir arzu keçir ki, o, Şükranı ucaltsın, Şükran bu arzu içində nəinki ucalсын, hətta qanad açıb istədiyi səmtə uça bilsin.

- Necə istədiyi səmtə uça bilsin, Göyalı?

- Elə istədiyi səmtə uça bilsin ki, daba bu dünyada heç kəs clə uça bilməsin.

- Yəni son Şükrana doğrucul qanad almaq istəyirsən?

- Bəli, mən Şükrana elo qanad- clə bir at almaq istəyirəm ki, Şükran onun belinə qonanda qanad aça bilsin, bu at onun altında şəhpərə çevrilsin, bu şəhpər onu küləklərdən keçirsin, bu şəhpərlə o göydə havalanan qartallardan belə ötsün!

- Demək, sən Şükranı daha artıq gözə gətirmək istəyirsən, Göyalı?

- Yox, yox, Qaratel! Allahın bizə bəxş etdiyi Şükran üçün səxavətli olmaq, Allah payının müqabilində şükürlü olmaq istəyirəm!

- Yəni özünü, öz qoyun sürünü dağıtmaq, var-yoxunu da səpələmək istəyirsən?

- Bəli, Qaratel! - deyə Göyalı öz ürəyini açıb dedi. – Qızların uğurla ərə gedib, yeddi qızından evimizdə tək bircəciyi qalıbdır. O da bu gün-sabah öz bacıları kimi qanad açıb uçacaq, yurd-yuvasına düşəcəkdir, Qoy biz qocalmayaq, qoy bizim ürəyimiz açıldıqca açılsın.

Bunu da bizə kim verə bilər? Ancaq Şükran! Şükranın misilsiz, müqabilsiz şəhpəri!

Qaratel hər necə razı olub-olmasa da, Göyalı sözündən dönmədi. Göyən obalarını gəzdirdi, dolandı, xəbər aldı, soraqlaşdı, uzaq ellərə varıb, uzaq-uzaq yerdən öz qalan qoyun sürüsünün çox yarısının qiymətinə ulduz kimi par-par parıldayan bir at aldı. Ona yaraşan qızıllı-gümüşlü yəhər-cilov da düzəltdirdi.

- Oğlum Şükrana bəxşidir!

- Nə münasibətlə, ata?

- Bu gün oğlumuzun on səkkiz yaşı tamam olur! Mən Şükranı verən ulu Tanrımıza şükür edirəm! Sən mənim ürəyimсэн, dirəyimсэн, sən mənim Ziyarət dağında dərgah qapısında qəbul olunan iltimasımсан. Sən ulu Tanrımızın öz övladıсан.

Şükran öz gözəl-göyçək başını atası Göyalının müqabilində ehtiramla əydi. Sonra da oğlan qayıdıb gəndən baxan, ata ilə oğlunun söhbətini dinləyən anası Qaratelin Ziyarət dağının qarı kimi ağaran saçlarından minnətdarlıqla öpdü.

- Mən də ulu Tanrımıza şükür edirəm ki, mənim belə təmiz ürəkli mötəbər atam, anam vardır!

IV

Doğrudan da Bəyalı oğlu Göyalının arayıb-axtarıb, neçə-neçə yüz qoyun verib, böyük məmnuniyyətlə aldığı ulduzlu atın misli-müqabili heç yanda yox idi. Bu at bir tamaşa idi. Baxan elə bilirdi bu at parlaq bir ulduzdur, göydən yerə düşüb... Bu atın adını Ulduz qoyub qulağına çağırırlar. Baxanda Ulduz boydan uca, ayaqlardan xırdaca, biləklərindən nazik, ancaq beldən mis kimi tökmə və möhkəm idi. Ulduzun ortası qarınlı deyil, incə idi. Yalmanı sıx, göyəm idi. Ulduzun yalı qınından sivrilən qəhrəman qılıncını andırırdı. Baxanda Ulduzun gözləri yanır, od-alov içində şölələnirdi. Ulduzun qaçarağına ox süzdürən olsa belə, çatmazdı. Ömründə Ulduzu öz qaçarağının tozu tatmazdı. Baxa bilməzdi Ulduz göylə uçur, ya yerdən uça-uça uçarağa qalxır. Ulduzun belinə gümüşlü-qızıllı yəhər qoyan Şükran atın belində ay kimi yaraşıqlı, ulduz kimi tamaşalı görünürdü. Elə bil ki, bu oğlan olmazın əfsanəvi süvari, misilsiz minici idi. Ulduz qanada qalxanda oğlanın ağ qoyunun yunundan toxunan ağ çuxası da ağ-ağ qanad açırdı. Şükranın qınından sivirib çıxardığı göy zağlı ləzgi xəncəri Ulduzun üstündə şimşək kimi oynayır. Şükran gündən-günə Ulduza yeni-yeni təlim keçir, ona sehrli əməllər öyrədirdi. Əvvəldən də az-çox təlim görən, uzaq Ərdəhan elində təlimlənən, indi də Göyəndə ayrıca məşq keçib təlim alan Ulduz Şükranın dilini, Şükran da Ulduzun dilini əzbərdən bilirdi. Şükran desəydi: "Ulduz, yat", Ulduz dərhal yatardı. Desəydi: "Ulduz, bu dağ-daşı bir göz qırpımında öt", Ulduz ötərdi. Şükran Ulduzun belində olsun-olmasın, Ulduz alışıb isinişdiyi minicisindən hər hansı bir əmr aldı mı, dərhal yerinə yetirirdi.

Şükran da Ulduzun alovlanan gözlərindən öpür, ona kişmiş yedirir, baş-gözünü sıgallayır, lazım gəlincə öz minici libasını sadəcə mehtər libası ilə əvəz edib, onu dirnaqlarından təpəsinə qədər üfürə-üfürə tumarlayırdı. Şükran həmişə Ulduzu çeşmənin gözündə suvarırdı. Ulduz göydə sayrısan ulduzun ən parlağı kimi parlayır, parıldayırdı. Baxan deyərdi Şükranı kəhkəşanlar aləmində səltənət quran ulu Tanrı elə bu Ulduzu da veribdir Şükrana. Ulduza da Şükran kimi misilsiz- müqabilsiz süvari qismət olubdur. Baxanda bunlar bir-birinin məftunu, aludəsi, vurğunu idi. Şükranın hayqırtısı Ulduzun kişnərtisinə, Ulduzun da kişnərtisi Şükranın hayqırtısına qarışıb, Göyən düzənlərini

doldurur, Ziyarət dağına səs-səda salır, fasiləsiz əks-sədaları ilə bütün bu aləmi dilə gətirib dilləndirirdi...

Ağqoyunluların at örüşlərində Ulduzla Şükranın qabağına çöp salan görünmürdü. Şükran da, Ulduz da hər hansı paxılıqdan yuxarılarda, əl və ün çatmaz zirvələrdə dururdular. Heç bir ağqoyunlu minicisi Şükranla Ulduza qibtə edə bilmirdi. Uzun cıdır yarışında Ulduzun çaparağına nəinki heç bir adlı-sanlı at çata bilmir, hətta onun tozuna belə yetişən görünmürdü. Demək olar ki, bütün Ağqoyun miniciləri ötürmək bəhanəsilə Göyən cıdırına toplanırdı. Amma, əslində Şükranın Ulduzun belində necə oyun çıxarıb, olmazm məharət göstərdiyinə tamaşa edirdilər. El-oba, ağqoyunlu miniciləri qüdrətdən yaranan bu qoşa xilqətə əhsən deməkdən, xeyir-dua verib amin söyləməkdən yorulmaq bilmirdilər. Hər necə bərk-boş, dağ-daş, çınqıllı uçurum olursa olsun, Şükran öz Ulduzunun belinə qondumu, üzünü hansı bir səmtə yönəltdimi, heç bir qorxusu yox idi. Ulduz heyrətamiz ustadlıqla, görünməzin cəsarət və çevikliklə bu çətin sınaqlardan qələbə ilə çıxacaqdı, öz minicisini ata-tuta sıldırımlardan, daş qayalıqlardan çıxaracaqdı, alqışlayanların müqabilində öz minicisi ilə birlikdə şux qulaqlı başını əyəcəkdi, öz güclü kişnərtisinə aləmə səs salıb, hamını mat-məəttəl edəcəkdi.

- Əhsən, əhsən belə Ulduza!
- Əhsən, əhsən belə süvariyyə, ağqoyunluların birinci minicisinə!
- Şükür, şükür, Ziyarət dağına!
- Çox şükür, Şükranı da, Ulduzu da öz amanında saxlayan ulu Tanrıya ki,

biz ağqoyunlulara belə bir tamaşa, belə bir zövq-səfa bəxş etmişdir!

Toplanan adamlar tərifdən qalmırdılar:

- Baxanda hər ikisi şimşəkdir, - deyirdilər. - Şükran da, Ulduz da od-alovdur, ildırımdır!

Belə vaxtda, Şükran öz ulduzunu çaparaq oynatdığı vaxt oğlan yerdə öz-özünə oynayan bir uşağ gördü. Şükran tezcə atını saxladı, enib Ulduzun ayaqları altına düşən uşağı tozun-torpağın içindən götürüb qucağına qaldırdı, qanad açan Ulduzun üstündə gəzdirdi, sonra da ata-tuta qaytarıb öz doğma anasına verdi:

- Al uşağı, qız! Bir də gözdən qoyma! Yoxsa bilməzlər, uşağın at ayaqları altına düşər.

- Bəs Şükranın Ulduzunun ayaqlarının altına düşməyən uşağa nəad vermək olar?

- Şükrandan da artıq bir oğlan!
- Əgər bu uşaq qızsa, kimə bənzədək?
- Onu mən deyə bilmərəm!

Sevgili qıza işarə olunduğunu alınca Şükran qıpqırmızı qızardı. Tezəcə Ulduzu tərpədi aralandı. Sonra Sevgilinin gözlərinin qabağında Ulduzu hərleyib Göyən düzənində hey çapır-çapırdı.

- Ay qız Sevgili, nə vaxtacan sevginiz gizli qalacaqdır?
- Nə sevgisi, gəlinbacı?
- Adam sevgisi! Siz elə bilirsiniz ki, bu Göylər oymağında adamların gözləri görmür? Göylər adamı çərəyi qulağının dibinə yeyir?!
- Görünür, gəlinbacı, sevgi gücü olsa, vaxt yetişsə, vədə çatışsa, hamı da bilər!

- Axı, daha nəyi gözləyirsiniz? Daha bu yay ötüb payızına gəlincə toyunuzu çaldıraç, ağqoyunluların ağçuxalarını Göylərin Göyən düzəninə gətirək, qoy davullar dov-dov vursun. Qoy ağsaçlı, ağsaqqallı ozanlarımız saz çalsınlar, qoy ozanlar oxusunlar, qoy sonra da qız-gəlinlərimiz, ərgən oğlanlarımız lap qocalarımıza qədər yallı tutsunlar! Qoy Göyalı oğlu Şükranla Elşad qızı Sevgilinin xeyir işində göydəki mələklər də Göyən tamaşasına çıxsınlar. Qoy ulu Tanrımız özü də dayandığı kəhkəşanlı təlin ütündən, Ziyarət dağının baş qülləsindən bizə baxsın. Göylər bizə əhsən, afərin desin. Axı ulu Tanrı özü Şükranı yeddilər üstündə nəzir-niyazdan sonra veribdir. Axı Şükran əvvəlcə ata-anasının, bacılarının da, getdikcə bizim hamımızın, Göylər oymağının, göyənliklərin, ağqoyunlu elinin ağçuxalı, Ulduz atlı oğlanı olubdur. Heç bir el çadırdı bizim ağçuxalıların qabağına çöp sala bilməz. Bax, sən Şükranın belə oğlandır. Allahın kərəminə şükür eləmək, toyu da tezləşdirmək gərəkdir, Sevgili!

- Arada nişan olmamış nə toy, ay gəlinbacı?
- Biz sizin nişanınız da, toyunuzu da bir yerə qatarıq!
- Bəlkə sən söyləyənlərdən Şükran heç bir şey bilmir?!
- Bəs sən necə?
- Mənmi, gəlinbacı?
- Bəli sən, Sevgili Elşad qızı!
- Məndə... heç nə... bilmirəm gəlinbacı...
- Bəlkə sən bilmirsən... ancaq Şükran bilir?

- Şükranın bildiyi nədən bilinir?
 - Ulduz üstündə qanad açmağından, Göyən düzənlərini gəzə-dolana sənə tamaşa etmək üçün çeşməyə gəlməyindən!
 - Belə olsaydı, Şükranın dili açılmazdı? Şükranın ürəyi açılmamışdırmı?
 - Hər hal dil iqrar üçündür!
 - Düzdür, dil iqrar üçündür, ancaq sevgi üçün ürək gərəkdir. Sevgiliyə söz demək üçün, onu ürəklə ovsunlamaq Şükranın yolunu kəbəmizə-çeşməmizə salmaq üçün Sevgili gərəkdir, Elşad qızı Sevgili!
 - Atam Elşad eşitsə, mənə tikə-tikə doğramazsa, gəlinbacı?
 - Atan Elşad Elboy oğlu bilməmiş olmaz! Köhnə ovçunun gözündən heç nə yayılmaz!
 - Yox, nə ovçu atam, nə qoyunçu anam, nə xırda bacılarım, nə də böyük qardaşlarım bir şey bilirlər!
 - Demək, bircə siz ikiniz hər şeyi bilirsiniz?
 - Düzü, hələlik bircə mən ağlısız, ağı başından oynayan kamalsız bilirəm, ya bilmirəm!
 - Sevginin əsil əlaməti öz aqlını, kamalını itirməkdir, bir könlüdən min könlüə sevdiniyə vurulmaqdır! Aqlını, kamalını itirib-itirib el içində dəli-divanə olmaqdır!
 - Bəli, aşıq-məşuq belə olmalıdır. Eşq atəşinə düşüb yanmalıdır. Şükransız yaylağa getməyib, aranda, Göyəndə yana-yana qalmalıdır!
 - Sən tamamən, gəlinbacı, mənə sirmimi açdın!
 - Eşqin açılan sirminə ulu Tanrı heç nə deməz, Elşad qızı!
- Belə bir vaxtda ağsaçlı Qaratel saralmağa başlayırdı:
- Çox yamanca qorxuram, Göyalı!
 - Nə üçün, Qaratel, ürəyin açılmaqdan sızılmağa başlayır? - deyə Göyalı göynəyirdi. - Mən səndən, Göyəm qızı, heç cür baş açmıram!
 - Yenə də əvvəllərdə, Ulduzu almaq istəyən zamanlarda qorxduğum kimi, ondan da artıq qorxuya, vahiməyə düşürəm, Göyalı! - deyə Qaratel hər iki əlini qoynuna qoyurdu. Göyalı hiddətlənirdi.
 - Yenə də deyirəm, ağzını uğura aç, ana!
 - Mən də ağzımı uğura açmaq istəsəm də, uğursuz qaraltı ürəyimə damır, Göyalı! - Arvad titrətmə tutunca qoynuna qoyduğu əllərini qoynunda ovuşdururdu. - Elə bil ki, çox yamanca bir müsibət baş verəcəkdir... Elə bil ki, hansı bir sıldırımından Ulduz uçaqadır... Elə bil

ki, Şükran əlimizdən çıxıb gedəcək, günümüz qaralacaq, günəşimiz sönəcək, başımızı ucaldan daş-qaşlı tacımız torpağa gömüləcəkdir! Bəyalı oğlu ilə Göyəni qızının söhbəti qızışdı:

- Sən uğursuz-uğursuz az söylən, ana!
- Mən ürəyimi, ürəyimə daman uğursuz qara-qara damcılarını səndən gizlətmək istəmirəm, Göyalı!
- İndi əmrin nədir, Qaratel? İndi fərmanın nədir, Göyəm qızı!
- Təvəqqem Şükranı Ulduzdan düşürməkdir, Göyalı! Onu dildən- dişdən qurtarmaq, gömgöy göyərən gözlərdən uzaqlaşdırmaqdır!
- Demək, Şükranın şəhərini sındırmaqdır?
- Yox, Şükranı tək daha heç yana buraxmayıb, özəcə yanımızda sağ-salamat saxlamaqdır!
- Bəlkə sən, Qaratel, Şükranın əlinə bir toppuzbaş çəmə verəsən, başına da bütöv bir qoyun dərisindən bir yastı-yapalaq papaq qoyasan, çiyinlərində də bir tüksüz yapıncı, ya palaz cecimdən cürçənək salasan, çarılıq-patavallı toz-torpaqda çapalayan bir çoban-çoluc edəsən?!
- Mən Şükranı eləcə bir çoban-çoluc cərgəsində sağ-salamat görmək istəyirəm, Göyalı!
- Onda mən torpağa gömülləm, Göyəm qızı! Mən Şükrana alışımsam, onun üstündə əsirəm!
- Bəs qalanları? Bəs sənə başqa-başqa övladların? Bəs sənə son ildə cəhizlə köçürdüyün sevimli qız, sonbeşiyin?
- Mən qızlarımın hamısını çox sevirəm, bir-birindən artıq sevirəm, ata məhəbbətilə istəyirəm! Şükran isə mənim ulu Tanrımdır!
- Dedim ki, Göyalı oğlu, Şükrandan yana qara daman ürəyim qorxudadır! Ulduzun belində Şükrana heç bir zaval toxuna bilməz, xanım!
- Elə Ulduza görə qorxuram. Axıracan ata etibar etmək olarmı?!
- Elə də arvada.
- Bəs SƏN necə, Göyalı?
- Mən qara saçları üstümüzdəki Ziyarət dağının qarını kimi ağaran Qaratelə həmişə etibar eləmişəm, - deyər Göyalı ömür yoldaşının ağaran saçlarını sağ əlilə sığalladı. - Bizim aramızda paklıq olmasaydı, heç o ucalıqda Ziyarət dağma dırmana bilərdikmi? Ulu Tanrımıza qovuşub Şükranı diləyə bilərdikmi? Şükrana bu tamaşada misilsiz bir yelqanadlı at ala bilərdikmi?
- Yox, heç yox, Bəyalı oğlu Göyalı!
- Daha onda niyə öz etiqadını itirirsən, Göyəm qızı?

Qaratel titrəyən əlini tir-tir titrəyən, danışdıqca çırpınan ürəyinin üstünə gətirdi:

- Düzü, ürəyimə hey qara damcıdır, damır!
- Şeytana lənət de, Göyəm qızı!
- Min-min lənət şeytana, şərə!..
- Tanrıya da min-min şükür də, Göyəm qızı!
- Bəli, bəli, Göyalı oğlu! Ulu Tanrımıza, Ziyarət dağımızın övliya-ənbiyalarına min-min şükür!

Belə söz-söhbətdən sonra Bəyalı oğlu Göyalı ömür yoldaşı Göyəm qızı Qarатели toxtatmağa, arxayınlaşdırmağa cəhd edir, ancaq Göyəm qızı hər necə toxtatmaq, Şükrandan arxayınlaşmaq istəsə də, arxayınlaş toxtaya bilmir, onun ürəyinə qara damcı damır, damırdı...

V

Gümüş saçlı Qaratel belə sevinc içində ola-ola hansı ecazkar ana ürəyi ilə öz sabahının qara günlərini görüb belə qorxuya düşürdü? O öz övladının başı üstündə qovlanacaq qəza qılıncını necə gördü? Ana ürəyinin kövrəkliyi, həssaslığı iləmi?

Bəlkə belədir: xilqətdən ata ürəyi sərtir, daşdır? Axı ata ürəyi ana ürəyi qədər yumşaq, kövrək olmasa da, daş da deyildir! Ata ürəyi də öz övladını atəşin bir hərərlə sevir, istəyir, övladının üstündə tir-tir əsir... Ancaq ata ürəyi öz iztirablarını gizlətməyə cəhd edir, çox zaman dost-düşməninə göz qabağına gətirir, öz ürəyini gizlətməyi də bacarır. İndi bəs burada Bəyalı oğlu Göyalının ürəyi necədir? O arxayındırımı? Ana ürəyinin iztirablarına qarşı biganədirmi? Göyalının ürəyi də içəridə titrəməyə, Şükranın üstündə əsməyə başlayır. Ancaq belə baxanda burada nə var idi? Hər şey öz yerində, öz qaydasında, öz axarında deyildirmi? Belə anlaşılmaz qaraltı qarşısında Şükranı Ulduzun belindən düşürüb, onun şəhpərini sındıraraq qırağa atmaq olardımı? Şükranı Ulduzdan ayıraraq Ulduzu dəyər-dəyməzinə satmaq, Göyən düənliklərindən ilin yay aylarında yaylağa qalxan zaman ala yaylaqlardan, güllü-çiçəkli çəmənlərdən, qaynar gözlü, buzlu bulaqlardan məhrum edib, bu aralardan ilim-ilim itirmək olardımı? Belə olsaydı, onda Şükranın şəhpəri sınımaz, qanadları qırılmazdı? Bir də bəzən belə olurmu, insan durduğu yerdə, elə ciddi səbəb olmadan öz-özünə qaralsın, qaraltılı-qorxulu şübhələrə düşsün? Bəlkə burada gümüş

saçlı Qaratel öz aşib-daşan xoşbəxtliyinin, Şükrana görə özünün hədsiz sevincinin içindən bir bədbəxtliyin çıxı biləcəyindən vahiməyə düşür? Üzdən baxanda nə deyib, nə etmək olardı? Kim Qaratelin, Göyalının yerində olsaydı, günün, güzəranın bu yerində nə edə bilərdi? Bu halda, Ulduzun belində qanada qalxan tək oğlunun qanadlarını necə qırardı? Onu əfsanəvi Ulduzun belindən düşürüb piyada edərdi, Göyən düzənində qoyun sürülərinin qaldırdığı yay tozlarının içinə tullardı?

Qaratel öz oğlunu Ulduzun belindən salmağa cəhd etsə də, Bəyalı oğlu Göyalı nə Ulduzun, nə də Şükranın şəstinə qıyır və qıya bilirdi:

- Axı niyə, nədən ötrü belə bir oğlun qol-qanadını qıraq, - deyirdi. - Onda görə, eşidən mənə nə deyər?

"Ulduzun belinə bu çöllərin, dağların qartallarından da artıq qartalçasına qonan, qartaldan da artıq qanad açan Şükranı bəlkə də ağqoyunlularda yüzdən də artıq qız sevibdir? Bəlkə də Şükran yüz gözəlin içindən tək birisini seçibdir? İndi də o öz sevgisini sınaqdan çıxarır ki, iyirmi yaşına dolunca öz eşqini on yeddi yaşlı qıza elan etsin, ata-anasına da bildirib elçi göndərsin?" - deyə düşünən Göyalı öz şirin xəyalına davam edir, qayıtmaq, başqa bir qaraltıya yol vermək istəyirdi. "Belə olsun ki, biz də həmin qızı elçiləyək, nişanlayaq! Belə olanda Şükran daha da artıq qanadlansın, aranlarımızda, dağlarımızda daha da artıq qanad aç-aça ucsun; Ulduz da göydə sayrışan ulduzlardan güclü sayrışsın, göz qamaşdırsın. Biz də Şükranın toyuna hazırlaşaq. Ağqoyunlu gözəli ilə onun toyunu edək. Ağqoyunluların yüz-yüz atlıları Şükranın toy cıdırına çıxsınlar, birincilik uğrunda çapışsınlar, zurna-balabanın, toy-nağaranın səsi aləmi doldursun, onlar qırmızı yaylıq nəməri uğrunda qoşsunlar, qalib çıxan atının boynuna qiymətli qırmızı yaylıq bağlasın! Mən də gümüş saçlı Qaratelin əlindən tutum. Şükranın toyunda bəsdə deyincə oynayıb, oxqay deyim, sonra ağqoyunlular adətincə Şükran da sevgilisinin əlindən tutsun (deyək bu qızlı adı Sevgili olsun), onlar oynasınlar, oynasınlar, onlara baxan ağqoyunlular arvadlı-kişili, qızlı-oğlanlı yallı tutub cərgələnsinlər, cərgələne-cərgələne Göyən düzənlərini doldursunlar. Onlar Göyən düzənlərinin payızında, bizim dildə deyilən son baharında qışqırıq qopara-qopara, hay-haray sala-sala, hey qatarlana-qatarlana yallı getsinlər. Onda qoy Bəyalı oğlu Göyalı da şərbətdən sərxoş olsun. Şükranın toyunda elə nəşələnsin ki, elə zövq-səfa aləminə varsın ki, daha düşməni tar-mar

edən, qoşunbaşı sərkərdədən də yuxarıya qalxsın. Qoy onda ağqoyunlular elinin, Göylər oymağının sakini, on ildən bəriyə babalaşan Göyalı oğlu bu dünyadan doyunca kam alsın... Bu dəfə bu çeşmə, o dəfə o çeşmə üstündə süfrə açsın, köz üstünü kabab şişləri doldursun. Birdən də bütün cəmdəklər iri-iri payalara keçirilsin, tonqal közlərində hərlənə-hərlənə qızardılsın. Bəlkə də haradansa, şəriət qadağan edən şərab küpləri də gizli gətirilsin. Bizdən xəbərsiz gizlin-gizlin içilsin, sonra da: "Ulu Tanrı, sən özün günahımızdan keç!" - deyə al şərab ağ-aşkar nuş edilsin, oğlanlar içsünlər, qızlar, gəlinlər şərbət adı ilə şərabın dadına baxsınlar, al dodaqlarını büzsünlər. Bu zaman qışqırışma qalxsın, sözlər çarqışsın.

- Biz içək şirin şərbəti!
- Biz içməyək dədə-baba içməyən şərabı!
- Bu üzüm suyudur, üzüm suyu, qızlar!

Ağsaqqallar araya düşsün:

- Yeyin üzümü, ömrümüzdə içməyin üzüm suyunu, balalar!

- Bəs Şükranın sağlığına nə deyək, balalar?

- Bəs Sevgili ilə Şükrana nə xeyir-dua verək?..

- Hər ikisinə xoşbəxtlik diləyək, balalar! Onların ikisinə də uzun ömür, xoşbəxtlik arzu edək!

- Qoy Boyalı oğlu Göyalının yeddi qızı, bir oğlu olduğu halda, Şükranla Sevgilinin yeddi oğlu, bircə qızı olsun!

- Qoy onlar oğlan yeddiələrinin üstündə bircə qız tapmaq, yeddi oğlana bircə bacı diləmək üçün nəzir-niyazla Ziyarət dağına yollansınlar. Ziyarət dağının daş altında yatan övliyalarını ziyarət edib, bu dağın kölləsinə qalxsınlar. Oradan: "Ulu Tanrı, sən bizim yeddi qardaşa bircə bacı ver" - deyib dilək diləsinlər. "Bu da yeddiələrin üstündə bircə bacı olsun. Bəs bu bircə qızın adı nə olacaqdır?" - deyə gözəl arzular içində xəyala gedən ata ürəyindən keçirirdi.

Öz ömür-gün sirdaşı Qarateldən aralandı, öz bədbin qaralanmağını qovub nikbinlik rahu ilə fərəhlənən, Şükran üçün gözəl sabah, günlü gün, parlaq günəş diləyən ata bu ad üstündə udquna-udquna qalırdı: "Qoy onda bu ad...". Göyalı bu qız nəvəsinin adını gələcəyə saxlayırdı. Axı bu qız yeddi qardaş üstündə tapılacaq qız idi. Bu qıza elə ad yaraşdırmaq, qoymaq gərək idi ki, ağqoyunlu oymaqlarında olmasın... Yəqin ki, onda Göyalının yaşı yaxınlaşacaq, ya da yüzü aşacaqdır? Bəs Qaratelin yaşı neçə olacaqdır? Bəyalı oğlu Göyalıdan on yaş kiçik olan

Göyəm qızı Qaratelin yaşı da doxsanı haqlayacaqdır. Onda ulu baba, ulu nənə Şükranın və Sevgilinin yeddi oğul üstündə tapılan tək qızını sevəcəklər, bu qızı oxşayacaqlar, öpəcəklər, bu qızı dağ çiçəklərini andıran libaslarla tez-tez bəzəyəcəklər, düzəyəcəklər. Məgər yox idimi Qaratellə Göyalının qız nəvələri?.. Var idi!.. Onların qız, oğlan nəvələri bədi deyincə var idi. Ancaq hələ ki, Şükrana toy olunmamışdı, bu cavanın övladı da yox idi,

Şükran on doqquz yaşının içindədir. Ulduzun belindən düşmək istəmir. Görünür, Göyalının öz oğluna arzu etdiyi həmin Sevgilini Şükran axtarır, çox bərk axtarır!.. Hardadır Ağqoyunlu gözəli Sevgili?.. Yox, Şükran axtarır, çox bərk axtarır!.. Əgər Şükran Sevgilini tapsaydı, yəqin ki, anasına andırrar, bacılarının, yeznələrinin birisinə söz çatdırıb, deyərdi: bəs mənim qocalarıma yetirin ki, axtardığım gözəli tapmışam. Demək, hələ Şükran həmin Sevgili qızı axtarır, axtarır... Bu qız yaxındadır, ya uzaqdadır?.. Bəlkə, bu yaxınlıqda olsa bu qız, daha Şükran niyə uzaqlara varsın, dərə-təpəyə düşsün, Ulduzun üstündə süzsün? Bu Sevgilidir, ya başqa bir oymaqdan olan Sevgili?! Belə olanda o necə də Ulduzsuz Sevgilini axtara bilər? Axı Ağqoyunlu oymaqları Aran elində beş deyil, on da deyil, çox-çoxdur! Demək, bütün Ağqoyunlu oymaqlarını axtarıb Sevgili adlı sevimli qızı tapmaq üçün Şükrana belə bir atqanad gərək idi!.. Yəni Ulduz gərəkdən də artıq gərək idi!..

Belə xoş xəyal içində düşünməkdən üzülmək istəməyən Bəyalı oğlu Göyalı Göyəm qızı Qaratelin gümüş telini tumarlayıb, çoxdan nənələşən gözəlin qırıqan alnından öpdü:

- Deyirəm gərək ağqoyunlu gözəli Sevgilinin toyunu edək, Qaratel!
- Hansı ağqoyunlu gözəli? Necə Sevgili, kişi?
- Şükranın axtardığı ağqoyunlu gözəli Sevgili!
- Yəni Şükran tapmışımı Sevgili deyilən dünya gözəlini?
- Şükran, görünür uzaqlarda axtarır, neçə-neçə Sevgili adında qızdan birisini axtarır, Qaratel. O tapacaqdır, bizim Göyən - Göylərin ağbirçəyi!
- İlahi, qoy Şükran belə bir gözəli - Sevgilini yaxında, yaxın zamanda tapsın! Qoy biz qocalar toyda qoşa süzək. Sən özün Şükrana yeddi oğul, bir qız ver!
- Qaratel xanım, sən lap ürəyimdən xəbər verirsən! Mən də öz-özümə belə arzu eləmişəm. Yeddi oğul, birçə qız!

- Belə olanda, hazırlaşaq, kişi! Yenə də Ziyarət dağına gedək, Göyalı. Daha tələsməyək, tez dönməyək! Tamam bir həftə Ziyarət dağında qalaq, çatdırıb ziyarət edə bilmədiyimiz övliya-ənbiyaların hamısını bircə-bircə ziyarət edək. Yenə də həmin başı göy buludlu zirvənin özünə qalxaq, əlimizi dərgaha qaldıraq, deyək: "Ulu Tanrı, sən özün qov, uzaqlaşdır bizdən bu qara-qara qaraltını, sakit et bizim tir-tir titrəyən ürəklərimizi! Özün verdiyin Şükranın başından tək bircə tük də əskik etmə! Onu zavalıdan qoru, onu Ulduzun belində salamat saxla. Özün də onu tez-cə bir zamanda Bəyalı oğlu Göyalı deyən Sevgili yetir! Qoy biz axıracan muradımıza çataq... İlahi, sən bizi nəşükür sayma, biz indi bütün oğlan, qız nəvələrimizi özümüzə oğul, qız bilib sənə şükür edirik. Deyirik min də yox, milyon kərə şükür olsun bizim ulu Tanrımıza ki, uca Ziyarət dağından bizim səsimizi eşitdi, iltimasımızı qəbul etdi, yeddi qıza bir qardaş qismət göndərdi!

Göyalı ilə Qaratel yenə də Ziyarət dağına hazırlaşır, bir-birinə ürək-dirək verir, Ulduzun belinə qalxan, düz-dünyanın qanadlına-qanadlına dolanıb qayıdan Şükranın boyunu sevir, həm Şükranı, həm də onun Ulduzunu doyunca oxşayıb öpürdülər:

- Ulu Tanrı, çox-çox şükür! Ziyarət dağı, çox-çox şükür, övliya-ənbiya, sizə çox-çox şükür!.. Min-min minnət!

VI

Göz qoyub baxanda Şükranla onun Ulduzu arasında elə bir ülfət, elə bir görünməzin dostluq başlamışdı ki, daha çox çətin ki, bunları bir-birindən ayırmaq olardı. Görünürdü Şükran Ulduzsuz, Ulduz da Şükransız nəfəs ala bilmir, onlar bir-birindən ayrı dura bilmirlər. İnsanla insan arasında ülfət, dostluq, bir-birinə bağlılıq, sədaqət, səmimiyyət - əsil insani keyfiyyətlərdəndir. Ancaq insanla at arasında olan ülfət-dostluq da dünya üzündə yox deyildi. Ancaq bu dostluq ki, Şükranla Ulduz arasında başlamışdı, misli-bərabər nəinki Göyəndə, Qaraqoyunlu oymaqlarında, bəlkə də bütün mahalda, yaxud bütün dünyada yox idi. Sanki bu dostluq insanla Ulduz adlanan at arasında deyil, çox nəcib, əsil insanla insan arasında idi. Sanki bunlar bir-birinin dilini tamam-kamal bilir, bir-biri ilə əməlli-başla dillənib danışır dılar. Birdən də ərlə bir-birindən küsür, üstündən az ötuncə barışırdılar. Bu vaxt hər ikisinin gözləri gülür, sevincləri öz yerinə qayıdıb kefləri

durulurdu. Elə bil ki, bunların hərəsi itirdiyi dünyanı bir də təzədən tapırdı. Elə bil bunlar ikisi bir can, bir qəlb idi. Birisi bikefdirmi, o birisi də bikefləyirdi; birisinin kefi kökəldimi, o birisinin də kefi kökəlirdi. Şükran nəşələnib nəğmə oxuyunca Ulduz şuxlaşır, öz qəribə kişnərtisi ilə düzü-dünyanı doldururdu. Bəli, Şükranla Ulduz bir-birini ifrat dərəcədə sevir, bir-birinə nəzakət göstərüb hörmət edir, bir-birinin xidmətində dururdu. Bir də elə bil ki, birisinin ürəyindən keçəni o birisi bilirdi. Onlar bir-birinin ürəyini sındırmaqdan çəkinirdilər, qorxurdular. Bu iki xilqətin arasında elə bir ülfət yaranmışdı ki, müqayisə mümkün deyildi. Ulduz Şükranı öz qızılı-gümüşü yəhərinin içində daha mənalı görürdü. O, Şükranı qanadları üstündə uçurunca, nəinki ayrı-ayrı adamlar, hətta oymaqlar, obalar, ellər, tayfalar, bir də elə bil ki, bütün çöllər, dərələr, təpələr, çaylar, çeşmələr tamaşaya çıxıb heyran-heyran baxırdılar. Göyalı ilə Qaratel bu oğlanın qüdrəti və sehrilə sevinirdilər.

Doğrudur, Ulduz öz qabaqkı yerində, Ərdəhan elində əzmi-çoxmu məşq görüb, təlimlənmişdi. Ancaq Şükranın misilsiz saf ürəyi, sevgisi, məhəbbəti Ulduzu ecazkar dərəcəyə gətirib çatdırmışdı, yetirib yetişdirmişdi. Ürəklə olan ürək istəyən kimi olur. Şükranın böyük insan ürəyi Ulduzu da böyük ürək sahibi etmişdi və getdikcə bu ürəklərin hər birisi böyüyür, getdikcə bunların bir-birinə olan məhəbbəti güclənir, aşır-daşır, bunlar bir-birinə qulluq göstərüb xidmət etməkdən yorulmurdular, bir-birinə olan xidmətlərindən son dərəcədə zövq alırdılar, nəşələnirdilər, bir-birinin gözündən öpürdülər. Şükran Ulduza xidmət etməyi başqa bir kəsə tapşırırmı, Ulduzu yedirib-içirməyi heç kəsə arxayın olmurdu. İlin isti aylarında Ulduzu yumaq, at ipəklə-qumaşla qurulamaq ilin soyuq aylarında Ulduzu üfürə-üfürə tumarlamaq Şükranın öhdəsində idi.

- Oğlum, bəlkə mən də sənə kömək edim?
- Nə barədə, ata?
- Sənin Ulduzunu yayda yumaq, qışda tumarlamaq, bir də yedirib-içirmək barədə!
- Sənin öz işin azdımı, ata?
- İndi mənə kömək edən çoxdur, Şükran, - deyə Göyalı öyünürdü,
- nəslimiz böyükdür, mənim ulu Tanrım verən oğlum! Sənin uğurlu ayağına görə mənim novələrim - sənin bacı uşaqların törəyiylər, boy

atıb yekə oğlan olublar. Hələ yeznələrinin nəcabətinə gəlincə, heç kəs Ağqoyunlu elində bizimlə bəhsəbəhsə girişə bilməz!

- Yenə də Bəyalı oğlu Göyalının işi çoxdur!

- Bəyalı oğlu Göyalının ürəyi, dirəyi, nəfəsi, canı-ciyəri bir adam üstündə cəm olunubdur.

- Bəs başqaları necə, babası?

- Başqaları da mənim can-ciyərimdir!

-Ancaq...

- Ancaq Şükranı necə sevdiyimi özüm də anlaya bilmirəm, - deyər ata acizləşirdi. - Bilmirəm niyə mən Şükranla belə bir tilsimlə bağlanmışam? Şükrandan bir balaca nigaran olanda, Şükran gözümdən iraq düşəndə nəfəsim çatışmır.

- Ağqoyunlularda məsəl var deyərlər: "Qorxan gözə çöp batar", ata!

- Xüsusən anan Qaratel çox yamanca qorxur, oğul!

- Nədən qorxur bizim Göyəm qızı?

- Səndən yana çox yamanca qorxur, Şükran!.. Hətta deyir ki, qoy bizim Şükran Ulduzun belindən düşsün, ürəyim arxayınlaşsın, özüm də sakitləşim!

- Ulduzsuz yaşamaq mənə mümkün deyildir, ata!

- Mən bunu bilirəm, Şükran. Ancaq ana ürəyinin hikməti də böyükdür...

Bəlkə son doğradan da Ulduzdan əl çəkəsən?

- Yəni piyadələnməm?

- Piyadələnməyinə qıymıram, səni qanadlı qartalın belindən alıb yerə salmaq istəmirəm.

- Bəs onda necə olsun, dədə?

- Gərək sərvaxt olasan, oğlum, gərək ayıq olasan, Şükran! Elə ayıq-sayıq olasan ki, sənə heç bir zaval toxunmaya!

- Ulduz olan yerdə mənə necə zaval toxuna bilər, dədə? Ulduz mənim varlığımıdır. Mən qanada öyrənmişəm, ata! Ulduzsuz mən tozda-torpaqda sürünməm, vallah!

- Bəlkə sənin üçün bədnəzərə gəlməyən başqa bir at tapaq, Şükran?

- Bəs Ulduz?

- Ulduzu uzaqlaşdırmaq!

- Ulduz uzaqlaşmaz, dədə! Uzaqlaşsa, tablamaz, Ulduzun ürəyi partlar, Ulduz Şükransız yaşamaz! Ata, mən varamsa, Ulduz da vardır, mən yoxamsa, Ulduz da yoxdur!

- Atın ömrü insan ömründən qat-qat qısa olur, Şükran!

- Mən Ulduzun qocalığına da hörmət edəcəyəm, ata!
- Bəs sonra, Şükran?
- Özüm də bilmirəm, dədə! Bilmirəm Ulduz qocalandan, işdən düşəndən sonra necə yaşayacağam?

- İnsan da atla bu qədər bağlanarmı, Şükran!
- Özüm də bu sirdən agah ola bilmirəm, ata!

Belo söhbətdən sonra Şükran öz Ulduzuna yaxınlaşınca onun ağladığını göürdü. Demək, Ulduz ata ilə oğlun danışığını duymuşdur. Bu vaxt Şükran cibindən Ağqoyunlu qızlarının naxış-naxış işləyib hörmətimi, ya sevgimi əlaməti olaraq ona bağışladıkları dəsmallardan birisini çıxarıb Ulduzun gilə-gilə yaş gələn gözlərini silir, onun yanlara yatan qulaqlarını dartışdırır. Yox, yox, Ulduzun kefi durulur, ağlayan gözlər alov içində yanır, qulaqları dimdik dikəlib şux-şux oynayır. Ulduz dodaqlarını gətirib Şükranın qıvrım-qıvrım tük bürüyən o üz-bu üzündən öpür. Şükran da dönüb Ulduzun o göz-bu gözündən, o üz-bu üzündən öpür. Onlar tay-tuş uşaqlar kimi oynayırlar, Gəndən göz qoyan Göyalı görür ki, Ulduzla Şükran necə bir-birinə bağlanıblar. Öz tək oğlunu öz canından qat-qat artıq istəyən, əziz tutan Göyalı dönüb oğlunun Ulduzunu da bərk-bark istəyirdi. Göyalının nəzərində Ulduz atdan da artıq tək oğlu Şükran üçün ikinci bir qardaşa çevrilirdi. O özünü toxtadınca belə bir qənaətə gəlirdi ki, Şükran nə dərəcədə Ulduzu sevirsə, Ulduz da o dərəcədə Şükranı sevir, onlar bir-birinə ayrılmaz dərəcədə alışıblar, isinişiblər. Belə olanda Göyab da Ulduzu oxşayırdı, sevirdi. Oğlu Şükranı bu Ulduzsuz təsəvvürünə gətirə bilmirdi. Odur ki, həmin qaraltılan qovmaq üçün dönüb, yenə də Ziyarət dağına daxil düşür, bu dağın daş altında yatan övliya-ənbiyalarına minnətdarlıq göstərir, kəhkəşanlı ulduzlar dünyasında səltənət salan ulu Tanrıya təkrar-təkrar şükür edirdi. Şükür edirdi ki, necə də o öz dərgah qapısını açıb olmazın səxavət göstərdi, necə də Şükranı gözəl-göyçək, qoçaq-çevik bir oğlan yaratdı. Necə də Şükrana bütün dünyada misli-bərabəri tapılmayan bir qanadlı Ulduz qismət etdi.

VII

Ulduz doğrudan da Ulduz idi. O, göylərin ulduzlarından da artıq yerin - bu gözəl aləmin Ulduzu idi, onun qaçarağından ağ-ağ şölələr saçılırdı. Elə bil ki, Şükran atdan da artıq Ulduzu minib uçurdu. Axı ta

qədimlərdən bəriyə "su - aydınlıq, at - muraddır" deyiblər. Əgər yuxuda su görmüsənsə, aydınlıq olacaq, at görmüsənsə, muradına çatacaqsan. İndi Şükran həqiqətən murada çatmışdı. Ona belə ecazkar qanad, qanaddan da artıq vəfalı dost qismət olmuşdu. Özü də bu vəfalı dostluğun nəcib və gözəldən gözəl rəmzi olaraq ulduzlu oğlanlar əmələ gəlməyə, cavan Şükranın çoxlu-çoxlu şagirdləri yaranmağa başlamışdı. Baxanda bütün Göyən oymaqlarında yeniyetmə cavanlar Şükranı təqlid edir, Ağqoyunlu elində ulduzların sayı çoxalır, az qala bu ulduzların sayı yüzdən yuxarıya qalxırdı. Bu hal Ağqoyunlu elinə olmazın fərəh gətirir, olmazın dərəcədə bu elin qürurunu artırır, başqa-başqa ellər içində ağqoyunluların başını uca edirdi. Bu ulduz atlılar hər yerdə xeyir işə kömək edir, şəri-şeytani dəmir nallarla tapdayıb keçirdilər. Bu yeniyetmələr yolda yorulanlara kömək əlini uzadır, Şükran sayağı at belinə qaldırıb mənzilə çatdırırdılar. Ancaq bütün ulduzların içində yenə də həmin-həmin Şükranın Ulduzu birinci idi, baş idi, necə ki, özü də Ağqoyunluda birinci idi, baş idi!

Xoşbəxtliyin belə sud kimi ağ-çağ çağında birdən-birə qara milçək çıxmağa, süd içindən çıxan qara milçək kimi ürək bulandırmağa başladı. Ürək bulandıran ölü milçəyi qırağa atarlar, ya da ölü milçək düşən süd qabını bir kənara boşaldıb özünü də yaxşı-yaxşı qumla sürtə-sürtə yuyub, yaxalayıb, salavatlayıb bir qırağa qoyarlar; bir azdan da bu qara milçəyin ağ süd içinə necə düşüb-düşmədiyini də unudarlar. Ancaq burada peyda olan elə də adəti qara milçək deyildi, çox yekə, çox da qara bir mozalar idi. Bu mozalan başqa yana da yox, Ulduzun canına ariz olmağa başlamışdı... Ağqoyunlu elinin qoyun sürüləri Ziyarət dağının yan-yörəsindən keçib, yuxarılara, alayaylaqlara yol aldığı zamanda, hələ elin dalı Göyəndən üzülmədiyi bir vaxtda, yaz yaya yaxınlaşdığı günlərdə, qızmarlaşdığı dəmlərdə bu mozalan da qızırdı, qızışırdı, ara-ara Ulduzun üstünə düşürdü. Mozalan Ulduzu dişləyirdi, oradan-buradan çalırdı, Ulduzun qanını sorub-sümürürdü. Əvvəlcə Şükran bu qara mozalanı görə bilmədi, nə qədər göz qoyub, göz gəzdirdisə də, bu qara mozalanı tapa bilmədi. Şükran Ulduzun yaralarını yudu, onun canını qandan təmizlədi, qayıdıb yaralı Ulduzun gözlərindən öpdü, qıdıqlayıb tərپətđi. Ulduzun könlnü aldı, birtəhər köhlənin kəfini açdı.

- Sənə nə olub, igid Ulduz?

Ulduz öz asta-azacıq kişnərtisi ilə şikayətləndi: "Bir qara mozalan üstümə düşübdür".

- Qara mozalan nədi ki, onu saya-hesaba alasan? "Qara mozalan hər nə olub-olmasa da mano göz verib işıq vermir", - deyən Ulduzun qaşqabağı tökülürdü. Sanki Ulduzun gözün-də işıqlı dünya zülmətə çevrildi. Ulduz birdən qaraldı, qaralınca Şükran da qaraldı. Şükran istədi qara mozalan barədə öz ata-anasına desin, əhvalatı açıb bildirsin, ancaq onların narahatçılığını artırmaq, son günlərdə özünü bildirən həyəcanlarını coşdurmaq istəmədi. Bir də başqa eşidib-bilənlər nə deyərdilər? Deməzdirəmi bu boyda qartal qanadlı Şükran niyə bir qara məzalandan yana vahiməyə düşübdür? Doğrudan da Şükran özü söyləyən sayaqda, bir qara mozalan nədi ki, ondan da ürküb çəkinəsən? Mozalan nə əqrəb, nə də gürzədir ki, ondan qorunasan, ehtiyat eləyəsən? Mozalan mozalandı, qurtardı getdi! Ancaq mozalan qurtarıb getmirdi, Ulduzdan üzülüb əl çəkmirdi. Haradansa, necəsə Şükranın gözündən gizlicə Ulduzun qıç-paçasına girir, Ulduzu özündən çıxarıb hirsəndirir, ovqatını təlx edib qanını qaraldır, daha doğrusu, bir qara zəli kimi Ulduzun qanını sümürür, sümürə bilmədiyi qanını da axıdırdı. Şükran Ulduzun bədəninə göz gəzdirincə həmin qara mozalanın qara izini götürdü. Yenə də Şükran eyni səbir ilə Ulduzun yaralarını yuyub təmizləyir, yanlara əylən qulaqlarını dartışdırıb köhləni şuxlaşdırırdı. - Bax belə! - Sonra da Şükran kefini açdığı Ulduzun belinə qalxıb, çapır, çapırdı. Şükran Ulduzu güclü küləklərdən keçirirdi. Özü də bu qara mozalanı güclü küləyə verib haralardasa itirib başına daş saldığını gümanına gətirib, geriə qayıdırdı. Ancaq yenə də qara mozalanın haradasa gizlənib, öz qara niyyətindən qalmadığı görünürdü.

-Niyə belə olmusan, oğlum? - deyə bir gün Şükranın atası Göyalı, anası Qaratel soruşanda Şükran gülümsədi:

- Elə bir şey yoxdur, - dedi. Deyilən kimi Şükran öz qocalarını narahat edib, həm də yan-yörəni özünə güldürmək istəmədi. Axı olsa-olsa milçək könül bulandırır... Lap olsun milçəyin böyüyü, bu qara mozalan, nə olsun? Mozalan dana-dunanın üstünə düşüncə mozalağa salıb qaçırdır, quyuqlarını bellərinə qaldırıb təzən danalara oğul-uşağı da güldürər. Belə baxanda bu mozalan nədi ki, yeri-göyü tutan Ulduza nə edə bilsin?! Hələ bir halda ki, bir neçə gündən sonra yuxarılara, ala yaylaqlara qalxınca orada ara-ara yağan qar tozanaqlarına

düşüncə, mozalan da donub rədd olacaq, çıxıb cəhənnəminə, goruna gedəcəkdir!

Şükranın öz fikrinə də hər necə qaraltı gəlsə də, o yenə də ana-atasına heç nə demir, yaylaq üçün onları tələsdirmirdi.

Adətən əzəlcə ağqoyunlular öz sürülərini yaylağa qaldırır, dalınca da köç-külfət at-dəvə ilə, sürülər toz qaldıra bilməyən yollarla düşərgədən düşərgəyə düşə-düşə odun-ocaq olan çeşməli yerlərdə gecələyə-gecələyə gedərdilər. Baxanda buna da elə çox qalmamışdı. Uzaqbaşı on gün qalmışdı, ya da heç qalmamışdı. Nə isə Ulduzun tutqunlaşdığını görən Şükran da tutqunlaşırdı. Bu tutqunlaşmaq Şükranın atası Göyalının, anası Qaratelin gözlərindən də yayınmırdı:

- Doğrudan da, sənə nə olubdur, Şükran? - deyə ata da, ana da şübhəyə düşüb qaralırdı. - Bəlkə də gözü götürməyən, sənə paxıllıq edib söz atan, dəyib-dolaşan vardır?

- Mən ağqoyunlu elindən yerdən-göyəcən razıyam!

- Əlbəttə, ağqoyunlu eli bizim Şükranımızı öz doğma balalarından da baş tutur!

- Onda bəs niyə daha narahat olursunuz, mənim əziz ata-anam?

- Gözümüzə bir cür dəyirsən, oğul!

- Nə cür dəyirəm, mənim əzizlərim?

- Son günlərdə gözümüzə çox tutqun görünürsən, Şükran!

- Məndə heç nə yoxdur, əziz ata-ana!

- Bəs bu tutqunluğun sirri nədir, Şükran?

Daha Şükran sirri açmaq qərarına gəldi:

- Sirri Ulduzdadır!

- Bəlkə Ulduzda vəfasızlıq görünür?

- Xeyr, Ulduz həmişə vəfalıdır!

- Bəs nə olubdur?

- Ulduza bir qara mozalan arız olubdur! Qəfildən Ulduzu dişləyir, qanını sorub qanını qaraldır!

- Onda Öldürmək mozalanı!

- Mozalan gözə görünmür!

- Necə, mozalan gözə görünmür?

- Mozalan tilsimə dönübdür?

- Bəlkə o iblisdir, mozalan cildinə giribdir?

- Heç cür baş açə bilmirəm, əziz ata-ana!

- Deyəsən elə qara iblisdir ki, var. Onda yenə də bız ata-ana, sən də Ulduzu da götürüb pay-piyada Ziyarət dağına gedək. Orada dua edək, ulu Tanrıya yalvara-yaxaraq, iltimas edək ki, qara mozalan cildinə girən qara iblisi Ulduzdan uzaqlaşdırsın!

- Mən inanmıram ki, iblis ola, elə mozalandır. Bir mozalana görə xofa düşüb Ziyarət dağına getməyinə, ulu Tanrını narahat etməyinə dəyərmə?

- İnan, oğul. Məgər qara şər-şeytan olmur? Olur. Qara mozalan cildinə girən qara şeytana qarğımaq, məlunun xata-balasını özümüzdən uzaqlaşdırmaq üçün görək Ziyarət dağına gedək!

- Onda heç bir ağqoyunlu bu barədə heç nə bilməsin, əziz ata-ana!

- Biləndə nə olar, Şükran?

- Ağqoyunlular bizə gülməzlərmi? Deməklərmi bir görün Bəyalı uşağı necə də bir mozalanı dağ boyda şişirdirlər?!

Bu sirr Şükranla Göyalıdan və Qarateldən o yana getmədi. Hətta yeddi bacıdan, bacıların uşaqlarından, ərlərindən də heç kəs heç nə eşitmədi, bilmədi. Ürəkləri səksəkədə olan ata-ana yenə də nəzir-niyazla gecə ikən Göylər obasından çıxıb alışdıqları, yaxşı tanıdıqları Ziyarət dağına yollandılar. Az gedib, çox gedib buraya çatdılar. Ziyarət dağının övliya-ənbiya məqbərələrini də, məqbərə olmayan qara daşlarını da ziyarət etdilər, yalvara-yalvara öpdülər, qara mozalana bəddua edib, şər-şeytana qarğıdılar, yenə də sürünə-sürünə, dırmana-dırmana həmin yerə qalxdılar. Qara mozalanın - qara şeytanın şərindən xilas olmaq üçün ulu Tanrıya yalvardılar, qara mozalan cildinə girən qara şeytanın Ulduzun canından əl çəkməyini, uzaqlaşib rədd olmağını dilədilər. Elə bu halda Ziyarət dağının üstündə göy guruldadı, ildırım şaqquldadı, güclü gursad düşdü. Onlar vahimə içində qalıb ulu Tanrıya izafə baş ağrısı verdiklərini güman edib çəkilib, daş kahada gizləndilər. Onlar belə güman etdilər, gümandan da artıq yəqin etdilər ki, Ziyarət dağının üstündə kəhkəşanlı ulduzların arasında səltənət quran ulu Tanrının işi-gücü başdan aşıbdır. Daha onu xırım-xırda iltimaslarla məşğul etmək olmaz! Özü də Şükran deyən kimi, bir qara mozalanı böyüdə-böyüdə böyük bir şər-şeytana çevirmək olmaz. Ancaq onlar yenə də kaha içində ümidlərini itirmədilər. Dedilər ki, ulu Tanrı hər necə bizə açıqlanıb, qəzəblənsə də, Şükrana qıymaz, onun Ulduzuna da heç bir sədəmə toxundurmaz. Ulduza arız olan qara mozalan da üzlüb öz cəhənnəminə - goruna gedər.

VIII

Görünür bu dünyada xeyir iş, xoşbəxtlik olunca şər də qıraqda durmur, öz gücünü göstərir.

Göyalı ilə Qaratel Ziyarət dağının göy gurultusunda necə vahiməyə düşüb, necə güclü gürşaddan gizlənə-gizlənə hər necə yaxşıyamı-yamanamı yozsalar da, görünür, bu mozalan da Ulduzun canına qəsdən arız olmuşdu. Görünür qara mozalanın göz qamaşıdıran Ulduza qəsd etməyi heç də qərəzsiz deyildi. Mozalanın qərəzi ancaq Ulduza deyildi, həm də ən ümdəsi Ulduzdan da artıq Şükrana idi. Elə bil ki, harada, hansı uzaq-yaxında gizlənən, üzə çıxı bilməyən qara şərpaxıllıq bu qara mozalanı öz şeytan bətnindən doğurub vücuda gətirmişdi. Ulduzun və Ulduzla canbır qəlb olan Şükranın üstünə göndərmişdi. Buna görə də mozalan öz qara işindən qalmırdı, öz bildiklərini Ulduza edirdi. Özü də dönüb Ulduzun öz bədənində, ya da başqa bir ağlagəlməyən yerində gizlənirdi. Elə ustalıqla gizlənirdi ki, nəinki bir tək Şükran, bir çox adam öz iki gözünü dörd etsə də, yenə də mozalanı girinə keçirə bilməzdi, qan sorub, qan axıtdığı yerdə onu tutub yox edə bilməzdi. Mozalan elə biciklə hərəkət edirdi ki, elə bil ki, adəti mozalan deyildi, şər-şeytan idi, bunların cəmi-cümləsi idi! Özü də uçurub-dağıtmaqdan, yıxıb-yaxmaqdan nəşələnən bir düşmən idi. Girəvəçi mozalan hirslənən, qəzəblənən Ulduzun gözündə birdən də böyüyürdü. Mozalanın kinli gözləri şişirdi, dombalanırdı, qarnı da şişib-şişib zəhər tuluğuna çevrilirdi. Elə bil ki, bir neçə gürzənin zəhəri mozalanda toplanmışdı. Mozalan hər dəfə Ulduzun girəvəsini alıb onu sancınca, Ulduz çırpınırdı, gömgöy göynəyib yanıb-yaxılırdı ki, qanad alıb düzü-dünya boyu uçduğu Şükranı da öz qanadları üzərində uçurduğu, külli-aləmə səs saldığı zamanda yenə də mozalan onun ovqatını təlx edib, qanını zəhərləyirdi. Ancaq Şükran nə qədər göz qoyub baxsa da, mozalan Şükranın şahin gözlərinə görünmürdü. Hansı sehləsə mozalan özünü sağ-salamat saxlayır, Ulduza bildiklərini edir, ondan heç bir fənalığını əsirgəmir. Qara mozalan öz qara cildinə girib birdən zəhərli ilana, birdən də qara bir əjdahaya çevrilirdi. İndi nə etmək olardı? Necə Ulduz bu mozalandan öz canını xilas edə bilər, öz əvvəlki nəşəsini qaytarıb, öz vəziyyətini düzəldə bilər, yenə də öz kişnərtisi ilə Göyən düzənlərini doldura bilərdi? Necə Ulduz yenə də ağqoyunluların gözündə parlaya bilər, Göyalı ilə Qaratelin, bunların oğul-uşağının - bütünlüklə Göylər obasının tütək çalan çobanlara

qədər hər kəsi güldürə bilərdi? Necə Ulduz öz parlaqlığı ilə görən-eşidən kəslərin ürəklərini açmağa bilərdi? Bir halda ki, bu qara mozalan, elə bil ki, qara bir məşum kölgə, dəhşətli bir kabus idi və öz dəhşətilə də Ulduzun başının üstünü almışdı, girəvəsini kəsmişdi, onu baş qaldıraraq göz açmağa qoymurdu. Qara mozalan nəinki Ulduzun, Ulduzdan da artıq Şükranın ovqatını təlx edib qanını qaraldırdı, Özü də Şükrandan ötüb Göyalını vahiməyə salırdı ki, gümüş saçlı Qaratelin ürəyinə hey qara damcılar damızdırırdı. Elə belə fikirləşəndə qara mozalan göz qabağında idi. Ancaq əslində heç də göz qabağında deyildi. Aydın idi ki, Ulduzu çalan, Ulduzun damarlarından yapışaraq onun qanını axıdan, canına öz zəhərini yeridən heç bir ilan-əqrəb deyildi, qaraca bir mozalan idi. Əgər bu qaraca mozalan adicə mozalansa, canına şəh-şeytanın qaraca nəfəsi dolmayıbsa, niyə bəs çəkilib getmir, niyə rədd olub uzaqlaşmır? Demək, qara mozalanın işi, qəsdə bu növrəyi pozmaq idi, bu xanımanı dağıtmaq idi, bu müqəddəs nəşəyə zəhər qatmaq idi. Göyalı nəslinin çörəyini zəhərlə yoğurmaq idi, bəxtəvər ailəni ağlatmaq idi, ağqoyunluları qara yasa batırmaq idi. Şükranı doğan gümüşsaçlı, xoşbəxt Qarateli bədbəxt etmək idi. Bəs ayrı cür isə onda niyə bir küləkdə qayaların birinə çırpılmasın, yaxud Ulduzun qaça-qaça qopardığı toz-tozanağın içində itib-batıb qalmasın?! Hey, hər yandan sağ-salamat çıxsın, diribaşlıq göstərərək yaxa qurtarsın, alçaq qəsdini yerinə yetirməyincə, Ulduzun ürəyinə sağalmaz dağ çəkməyincə bir yanda qopub qalmasın?! Qara mozalan bu növrəyi hey pozmaqdan, Göyalı ailəsinin sinəsinə dağ çəkib düyün qoymaqdan zövq alsın?! Baxanda bir qara dombagöz nə idi ki, Şükranın, ya Ulduzun ayaqları altına düşüb məhv olmasın? Amma nə edəsən ki, qar mozalan nə əl verir, nə də bunlardan hər birisinin ayaqları altına düşürdü. Getdikcə mozalan həyasızlaşır, sırtıqlaşır, öz zəhmlənən qara sir-sifətilə Göyalı külfətinin gününü göy əsgiyə düyürdü. O, Ulduzun şəhpərini qıraraq Şükranın şöhrətini yox etmək istəyirdi. Şükranın köşək gözlərini söndürmək, Göyalının yurdculuğunu yoxa çıxarıb, onun ocağını keçirmək istəyirdi. Qara məqsədindən üzülməyən, qara qəsdinin yolunda yorulmaq bilməyən qara mozalan getdikcə daha da qatilləşirdi. Ulduzun qanını gündən-günə tez-tez sormaqla, zəhərləməkdən başqa bəcliyə, hiyləyə də keçirdi.

Mozalan çalışırdı ki, qəzəbə dolan Şükran öz Ulduzunu bir sütuna möhkəm-möhkəm bağlasın, öz əlinə qamçı da yox, bir zoğal dəyənək götürsün, o ki var Ulduzu döysün, əzib-əzişdirsən, qol-qanadını qıraraq

xurd-xəşil etsin; axır ki, bu qol-qanadlı Ulduzu bir qulağı sallaq əfələ çevirsin. Kinlənən Ulduz da bir gün girəvəsinə salsın, bir yolla Şükranı həlak etsin!

Mozalan hər necə araya girib Ulduzun qanını qaraltdığı kimi Şükranın da qanını qaraltsa da, yenə də Şükran Ulduzdan dönmür, qardaş qardaşından dönməyən, onun ağır xəstəsini becərən kimi, Şükran da kefi pozulan, hirsələnən, əsəbiləşən, nəticədə xəstələnən Ulduzu becərirdi. Belə vaxtlarda mozalan xəbis-xəbis susur, gizlənirdi. Şükran isə onu öz dili ilə dindirə-dindirə kefini açırdı: Ulduzla oynayırdı, bir qədərdən ona ağırı-acısını unuttururdu. Elə bu zamanda Şükran mozalanı rədd olub gedən zənn edib, fişqırıq çala-çala qızıllı-gümüşlü yəhərlə Ulduzu yəhərləyib yüyənləyirdi, onun belinə qalxırdı. Ulduz da qanad açıb, uçub-uçurdu. Ulduzun belə uçduğunu, Şükranın isə öz Ulduzunun üstündə qol-qanad açdığını görən Göyalı da, Qaratel də özlərinə qayıdıb sevinirdilər. Ata ilə ananın sevinci yerə-göyə sığınırdı.

- Görürsənmi oğlunu, Qaratel?

- Görərəm, Göyalı!

- İndi necə bəs, Qaratel? Deyəsən mozalan atdan əl çəkibdir.

- Görmürsən at necə dincdir.

- Deyirəm, Göyalı, mozalan yoxkən tez tərpnək, tez-cə keçək yuxarılara, buzlu yaylaqlara, Göyənin kürə kimi qızaran qızmarından qurtaraq!

- Tərpnək, Qaratel, tərpnək!

- İlahi, sən lap məni öldür, - deyə Qaratel duaya döndü: - Amma bir tək bizim Şükranımızın müsibətini bizə göstərmə! Bu mozalanı ya öldür, ya Ulduzdan uzaq elə!

- Qız, uğursuz qız, barı, gizlə bu uğursuz sözlərini! Etiqadını möhkəm elə!

- Məni qınama, Göyalı!

- Gizlə bu uğursuzluğu, Qaratel! Axı, burada nə var ki! Sən hansı aqla gözümin işığı Şükran barəsində nigarançılıq çəkirsən?

Qaratel gözlərində qaynaşan göz yaşlarını silməyə başladı. Bilmirəm, Göyalı, niyə ürəyim belə səksəkədədir. Deyirəm, ulu Tanrı öz verdiyi oğlu amanında saxlar. Bəs niyə o, ürəyimizə qara damcılar dammağa qoyur? Niyə bəs biz burulğanlardan boğuluruq?!

- Sən özün özünü burulğanlarda boğursan, Qaratel!

- Bəs onda sən niyə boğulursan, Göyalı?

- Ulu Tanrı özü bilir ki, sən özün məni burulğanlara salıb boğursan, Qaratel!

- Mən hər necə bir burulğanda boğulsam da, sən boğulma, Göyalı! Mən boğulum ki, Şükranın yaman gününü, müsibətini görməyim, Göyalı!

- Sən ulu Tanrımızın qabağında öz inamını itirmə, Qaratel!

- Düzü, mən ürəyimə daman qara damcılardan yana öz inam-etiqadımı itirirəm!..

- Qız, bunca asi düşmə, qız!

- Axı, niyə mən bunca iztirab çəkim, Göyalı?

- Məgər, Göyəm qızı, bizim Şükranın varlığı sənin üçün başdan-başa iztirabdır?

- Şükran mənim şükürümdür, Göyalı!

- Onda bəs elə lap indicə diz çök, ulu Tanrıya şükür et!

- Hey ona şükür edirəm, amma arxayınlaşa bilmirəm. Ürəyimə daman qara damcılar məni qorxudur, Göyalı! Qaralan ürəyim bu qara damcılardan yana hey tir-tir titrəyir. Şükran üçün qorxuya, vahiməyə düşürəm!

- Yenə də ulu Tanrı qarşısında etiqadsızlıq, inamsızlıq, Qaratel?

Axı qız, Ziyarət dağının ulu Tanrısının pənahından olana nə zaval?

- Sən də hey bu sözləri vürd eləmə, Göyalı!

- Bəs necə, özün də elə dillə deyirsən?

- Düzü, sən, Qaratel, mənim arxayın ürəyimi qara şübhələrlə doldurmusan, - deyə Göyalı bilmirdi nə etsin, ürəyini dolduran qara damcılardan necə qurtarsın. - Sənin uğursuz sözlərin, bilirsənmi necə də mənim inam aləminə zəlzələ salıbdır, Göyəm qızı!

- Sən bil ki, Göyalı, uğursuzluq dildən ürəyə axmayıbdır, ürəkdən dilə gəlibdir!

- İlahi, ilahi, Göyon düzəninin bir qara mozalanı nədir ki, biz belə vahiməyə düşmüşük? Belə uğursuz iztirab burulğanları içində boğuluraq?

- Mənim qaralan ürəyim deyir ki, biz boğulacağıq, Göyalı! Ala yaylağa köçmək də məni rahat eləməz. Gəl lap tezəcə, lap indicə sən Şükranı Ulduzdan arala!

- Mən gündən-günə qanad açan Şükranın qanadını necə qırım, Göyəm qızı?

- Kişi, sən bu sözləri əzbərləmə, mən deyənə əməl et!

- Bəlkə özün oğluna deyəsən, özün öz təklifinə əməl edəsən?!
- Əməl edəyəm, Göyalı! Sinəmi açıb Şükrana yalvararam, deyərəm: oğul, Ulduzdan uzaq düş! Deyərəm ki, sən Ulduzun belinə qalxan gündən mənim ürəyim qorxudur!

- Bəs sənın yerə-göyə sığmayan sevinclərin necə, Göyəm qızı?
- Sevinclərim həmişə üzdən olubdur, Göyalı!
- Bəs niyə elə gülmüsən, elə şaqqıldayıb, şadlanmısan?
- Ürəyimi unutduğum vaxtlarda gülmüşəm, şaqqıldayıb şadlanmışam,

Göyalı!

- Demək, sən ürəyinin ayıq vaxtında gülməmişən, ürəksiz şadlanmısan?
- Əzəldən ürəyim titrətmə içində olubdur, titrəyə-titrəyə də qan axıdıbdır!
- Görünür Şükranı ulu Tanrıdan diləyəndə də, ondan alanda da!
- Şükran bizə səadət gətirdiyindən artıq fəlakət gətirməsin bəri!
- Ulu Tanrı, sən özün bizi Şükranın müsibətindən, fəlakətdən xilas et!
- Hər necə olsa da, Göyalı, mən Ulduzu Şükrandan, Şükranı da Ulduzdan

aralayacağam! - deyə Qaratel qərarını verdi.

Göyalı gömgöy göyərdi.

- Demək, sən qorxduğun qəzadan qaçaqaqsan, arvad!
- Bəli, qaçaacağam, kişi!
- Ulu Tanrımızın pənahına şübhə edəcəksən?
- Bəli, mən şübhədəyəm, Göyalı, şübhədən də xilas ola bilmirəm, Göyalı!
- Sən gavurlaşırısan, Qaratel!
- Doğrudan da, Göyalı, mən etiqadımı itirib gavurlaşırım. Ancaq sən

müsəlmanlaş, Məkkə ziyarətinə get, Məkkə daşını bəsdə deyincə öp!

- Mən, Qaratel, Şükran üçün Məkkə ziyarətinə getmək barədə ulu Tanrıya and içirəm. Təki Şükrana heç bir zaval toxunmasın. Mən

Məkkə ziyarətgahında da dəvə kimi ayaqyalın olub, Məkkəyi-mükərrəmənin dövrəsinə dolanacağam, oradan bizim dünyamızın böyük qibləgahından üz tutub ulu Tanrımıza yalvaracam, deyəcəyəm ki, ey bizi yoxdan yaradan ulu Tanrı, sən həm Ziyarət dağının üstündəsən, həm də Məkkə məbədinin. Sən hər yerdə hər zaman varsan. Sən bizə bəxş etdiyin Şükranı öz pənahında saxla! Sən qara-qara damcılara bizim ürəyimizdən çıxart. Qoy biz Şükrana toy edək. Ona gözəl-göyçək

bir Sevgili qız alaq, onun toyunda ellikcə oynayaq. Sən Şükranı xoşbəxt elə, sən bizdən sonra Şükranı bizim yurdumuzda yurdcu elə. Qoy həmişə bizim Göyəndən - Göylər oymağından Ziyarət dağına doğru bizim ocağımızın tüstüsü uzansın!.. - Bəyalı oğlu Göyalı öz gələcək Makkə ziyarətindən, orada necə ulu Tanrıya yalvarıb-yapışmağından xeyli danışdı. Ancaq ağ saçlı Qaratel heç bir vəchlə ovunmadı, ovuna da bilmədi. O öz ağ saçlı başını tuta-tuta ürəyində başlayan tərəddüd içində ağlayıb, ağlayıb:

- İlahi, sən bizə qəzadan qaçmağa aman ver! - dedi.

IX

Göyalı ilə Qaratel yenə də qaraltı içində qaldılar, basaratları bağlanan kimi tərپənmədilər, danışa-danışa durdular. Onlar ulu Tanrıya inanmaq-inanmamaq təzadı içində dolaşırdılar. Nə əl-ayaq eləyib tezəcə yaylağa qalxa bildilər, nə də aranda əyləşib arxayınlaşa bildilər. Ziyarət dağı onlardan ötrü dar ağacına döndü. Onlar bu dar ağacından asıla-asıla durdular. Ziyarət dağında ulu Tanrıdan diləyib aldıkları Şükranı onun amanında, pənahında saysalar da, yenə də şübhədən xilas ola bilmədilər, qara mozalanın gətirdiyi qaraltılardan qurtara bilmədilər.

Nə isə, kələfin ucunu itirib vurnuxdular, vurnuxdular, bütün söz-söhbətlərinə baxmayaraq, üzə açılışb Şükrana ciddi bir söz deyə bilmədilər. Onlar Şükranın ürəyinə qara qorxu salmaqdan qorxdular, gözlədilər, gözlədilər görək nə olur, bu qaraltı aldadıcıdır, ya necə? Gözlədilər görək ürəklərimizə daman qaraltıların əsli vardır, ya necə? "Axı biz Ziyarət dağma ziyarətə getmişik, biz orada övliyə-ənbiyə məqbərələrini, qabağıımıza çıxan qara daşları öpmüşük, kəlləyə qalxıb ulu Tanrıya daxil düşüb Şükranı almışıq. Yeddi qızın gözlərini güldürmüşük. Ağqoyunlu elinə bir səvari - Ulduz belində qanad açan ecazkar bir oğlan vermişik. Bəlkə bu mozalan lap adəti mozalandır, ararlarda olan qamışlıqla da qaynaşan, dana-dunanı dingildədən çox qaraca, heyvərəcə mozalanın birisidir? Biz Şükranı artıq istədiyimizdən, onun üstündə tir-tir əsdiyimizdən belə olur? Bəlkə bu gizli xof vahiməni açıb qızlarımıza, yeznələrimizə deyək?.. Bəlkə onlar öz oğul-uşaqları ilə birlikdə bizim ürəyimizə qaraltı salan qara mozalanı bu həndavərdən qovsunlar? Ulduza da, Şükrana da rahatçılıq versinlər? Biz də ürəkdə qaralmayaq, arxayınlaşaq, arxayın-arxayın yığış-

lib yuxarılara, ala yaylaqlara qalxaq?! Orada ala göllərin üstündə -dədə-baba yurdumuzda alaıq-çadır quraq? Burada düzəni-dağı gözdən keçirə-keçirə yenə də Şükranın Ulduzun belində necə uçmağına, necə dağlardan aşmağına tamaşa edək? Şükranı aran elində, Göyəndə deyil, qar yağınca uzaqlarda, yaylaqda saxlayaq? Özümüz də Ulduza çiçəkli dağ yoncası yedirək? Ulduzu ağ göllərdə çimizdirək? Ulduzu par-par parıldadaq? Heç zaman çimizdirək? Ulduzu par-par parıldadaq? Heç zaman qoymayaq Ulduzun üstünə nəinki bir qara mozalan, heç bir qara milçək də qonsun!"

Dedilər, yox, bu qaraltı gərək qovulsun, bizim fikrimizdə qaraltı gəzməsin, dolanmasın, ürəyimizə heç bir qara damcı dammırmı, biz tərəddüdə düşməyək, tövbə edək, sarsıyan inam-etiqadımızı qaytarıq. yaylaqdan qayıdan baş yenə də Ziyarət dağına yollanaq, yenə də qurban kəsək, nəzir verək, yenə də ikilikdə həmin qülləyə qalxaq, ulu Tanrımız qarşısında diz çökək, tərəddüd göstərdiyimizə, xüsusən Qaratelin şəkk-şübhəsinə, inam-etiqadını bunca süstəşdiyinə, Məkkə ziyarətinin kara gəlməyəcəyi inamsızlığına görə hey tövbə edək. Guya bu qara əjdaha öz güclü nəfəsilə neçə adamı desən öz kamına çəkib dirigözlü udə bilər!

Hər birisi ayrı-ayrı düşünən, aslən birlikdə düşünüb ümumən eyni məfhum üstündə vahimə keçirən Göyalı ilə Göyəm qızı Qaratel bir az əvvəlki iztirablarından sonra titrəyə-titrəyə, qorxa-qorxa Allah dərğahında durmağa başladılar. Onlar indilik buradan uzaqlaşmaq, düşündükləri kimi yaylağa varmaq, sonra Aran elinə enincə Göyalının Məkkə səfərinə hazırlaşmaqla, hələlik Ziyarət dağına yollanmaq, düşündükləri kimi özlərini ulu Tanrının ixtiyarına vermək, bu qaraltılardan biryolluq qurtarmaq istədilər.

Onlar Göyalının Məkkə ziyarətinə qədər etiqadsızlıq, inamsızlıq göstərdiklərinə görə ulu Tanrı qarşısında öz günahlarını yuyub təmizlənmək, paklanmaq istədilər.

Onlar dinməz-söyləməz durdular, bir-birinə sığındılar, ürəklərinə daman qara damcıların həmin-həmin daradıqlarını duysalar da, dinmədilər, özlərini özlərindən gizlədilər!..

Lakin qara mozalan öz qara işindən qalmadı. O daha amansızca-amansızca gözlərini şişirdə-şişirdə Ulduzu dişlədi, zəhərlədi, qanını qaraltdı, ona əzrail kəsildi. Ulduzun gözünün işığını aldı, onu Şükranınbağladığı yaşıl yoncalıqda, çopur qara daşın qabağında öz ip-imliğinin dolaşığına saldı. Ulduzu tər basdı. Qara qayanın daldasından göz

qoyan Şükran kəmfürsət mozalanı yaxşıca-yaxşıca görmək, onun girəvəsini əlinə keçirib qəfildən tutmaq, vurub əzmək, təpikləri altına alıb tapdamaq, yox etmək, Ulduzu da dolaşıqdan qurtarıb qırağa qaçıрмаq, tərini soyutmaq, onu tumarlamaq, belinə qızıllı-gümüşlü yəhərini qoyub, qızıllı-gümüşlü yüyəni ilə cilovlamaq, kefini açmaq, atılıb belinə minmək, ürəkləri qaralan ata-ananı da qaraltıdan qurtarmaq, onları sevindirmək, güldürmək, ürəklərini açmaq istədi. Şükran istədi ki, ürəkləri qaralan Göyalı ilə Qaratel görsünlər ki, daha mozalan yoxdur, Şükran yenə də ağçuxalı cavanların el-gün içindədir, bir tək ağçuxalı Şükran deyil, yüz ağçuxalı Şükran vardır, o da başçıdır.

İndi Şükran bu qara qayanın daldasında gizlənməklə, böyürdən başını çıxarıb baxmaqla Ulduzu dəliləşdirən, Ulduzluqdan çıxaran, qəzəbləndirən, cinləndirən qara mozalanı qəflətən tutub rədd edərdisə, necə də xata-balanı sovuşdurar, necə də Ulduzun o göz-bu gözündən öpər, necə onu da, özünü də fəlakətdən, müsibətdən xilas edərdi!

Lakin mozalan da mozalan görkəmində qalmırdı. O, Ulduzun gözündə ilan, əjdaha görkəmi alırdı. Şükranasa görünmürdü, gizlənirdi, uçub itirdi. Əgər o, Şükranın nəzərində də eləcə dəyişib şişib-şişib böyüsəydi, o öz göy zağlı xəncərini gümüş qınından çıxarar, həmin ilan-əjdahanı doğrayıb parçalayardı. Ancaq bu qaraltı öz fitnəkarlığı ilə Şükrana görünmürdü.

Ancaq oğlan qəti fikirdə idi. Mozalan hər necə şəkllə düşsə də, hansı sirrə görə gözlərinə necə bir qaraltı çöksə də, bu dəfə əl çəkdi yox idi. Şükranın canı boğazına yığılmışdı. Daha təhəmmül etmək, səbir göstərmək mümkün deyildi.

Baxanda burada iki tərəf var idi. Güreləşən, şeytanlaşan, mozalanlaşan qapqara tərəf. O tərəf ki, Göyalı ilə Qaratelin ürəyinə dəhşətli qaraltılar gətirirdi. O tərəf ki, işıqlı gözlərə zülmət çökdürürdü. O tərəf ki, çürüdür tökül, çürüdüb tökdüyünə görə də öz qara qanadları ilə, qara sir-sifəti ilə qaradan qəhqəhə çəkirdi: "Mən uçurdum, mən dağıtdım, mən məhv etdim" deyirdi. Öz qara-qura şeytanlarını başına toplayıb qara-qara çalğı çaldırıb, qara-qara oyun çıxarır, qara-qara qıvırıq qoparırdı. Öz qara qıvırığı ilə insan nəşəsini də qaraldırdı. Ağçuxalı Şükran bu uğursuz, dəhşətli qaralığa qarşı çıxmıq, bu qaraltını tutub boğmaq qəsdini qarşısına qoydu. Özü də ancaq indicə, bax, buradaca! Onlar indicə, bax, buradaca qarşı-qarşıya durmalıydılar. Ancaq qarşı-qarşıya! İki tərəf qarşı-qarşıya: xeyir-şər!

X

Ancaq bu qaralığ elə bir qara hiyləgər cildə gizlənmişdi ki, Şükran görə bilmirdi. Onun gözlərinə qaranlıq çökdüyündən, heç nəyi eönnəyi, seçməyi bacarmırdı. Hər necə olsa da, daha Şükran üçün döndü yox idi. Hər necə qaralığ çəksə də, o görürdü ki, Ulduz çox yamanca dolaşıqdadır. O yıxılmaq, boğulmaq, Ölmək təhlükəsindədir. O, gözə görünməyən qara qüvvənin əlində əsirdi. Yox, buradan dönmək, qara daşın daldasından çəkilmək olmazdı!..

Şükran sağ əli ilə gözlərini bərk-bərk sildi, sanki qara pərdələr az-azacıq da olsa çəkildi, Şükranın gözləri ayazıdı, nə isə atası Göyalı, anası Qaratel, yeddi bacı, yeddi bacının balalan göz qabağına gəldi. Sanki onlar hamısı birdən səsləndi, birdin qışqırırdı: "Özünü bələdan qoru! - dedilər. - Şükran, özünü şeytan işinə qurban vermə, Şükran, bizi ağlar qoyma"

Ancaq Şükran çəkilmədi, çəkilə bilmədi, qaçmadı, qaça bilmədi. Bəlkə də qəza Şükranın qədəmlərini qurutduğuna görə qaça bilmədi?!

Gözəl-göyçək Şükranın köşək gözlərinə həminə mozalan çalındı, canlı cəzana gələn Ulduz da qara mozalanı gördü. O da Şükran kimi istədi onu öz girəvəsinə salıb dəmir nallı təpiyi ilə qara qayaya yamasın. Qara mozalan bir qara hiyləgərliklə həm Ulduza, həm Şükrana göründü. Ulduz öz təpiyi ilə qara mozalanı qara qayaya yamamaq istəyincə, Şükran da qara qayadan qara mozalanı tutmaq üçün qabağa çıxınca, mozalan çovudu, Şükranı görməyən, onun qara qayanın dalında pusquda durduğunu bilməyən Ulduzun dəmir nallı təpiyi Şükranın alınını tutdu. Şükran sarsıya-sarsıya qırağa qaçıb al-qan içində səndələdi, son dəfə gözlərini geniş açıb Ulduza baxdı və göy yoncalıqda sərili qaldı. Çovuyub qaçan mozalan dərhal gəldi, Şükranın alınından axan qırmızı qanından zorbalaşınca sordu. Qara mozalan qara qəsdinin təntənəsini edib, Ziyarət dağına doğru qanad açdı. Ulduz dolaşıqda dayanmadı, durmadı, var gücü ilə onu dolaşığa salan ip-imliyi qırdı, bir günahkar kimi gəldi, ağlaya-ağlaya öz başını Şükranın ayaqlarına salladı.

XI

Şükranın ölüm xəbəri ildırım itiliyi ilə hər yana, Göyən oymaqlarının yerinə yayıldı. Eşidsən, bilən dizinə döydü. Hamı yanıb-yaxıldı. Yaylağa qalxmayıb Göylər oymağında qalanlar çox tezəcə Göyalı ilə

Qaratelin görünməzin müsibətinə şərikin oldular. Onlar Göyalı külfətinə qarışdılar, uşaqlı-böyükü qara daşın dibinə tərəf axışdılar. Yelqanadlı ağcuxalı, gümüş xəncərli, qırmızı məslə Şükranı yerdə sərilə gördülər. Şükranın papağı kənara düşmüş, ancaq onun şəvə saçları səliqəsini pozmamışdı. Şükranın anası Qaratel oğlunun bir kənara düşən təpəsi güləbətinli ağ papağını götürüb bədrinə basdı, sonra da papağı oğlunun sinəsinə atıb öz qırıxq üzündə sağ-isləhat qoymadı. Ağqoyunluların adətincə ərgən igid öləndə anası üzünü öz dırnaqlarıyla didişdirməli idi. Ancaq Qaratel üzünü didişdirməklə qalmadı. O, sifətini sivirib sinəsinə tökdü. Haraya yetirən bacının heç biri bədbəxt anadan geriyə qalmadı. Bir an içində onlar öz gözəlliklərini tək qardaşlarına qurban verdilər. Göyalının oğlan, qız nəvələri, ucaboylu-ucaboylu yeznələri də bir-birinə qarışdı. Göyalı özü bir an içində büküldü, kişinin belə doqqalandı. Kəmfürsət qocalıq öz qılıncını çəkib kişinin boynuna qoydu. Şükranın ölümü xoşbəxt ailəni birdən-birə bədbəxtliyə düşər edib, yetimləşdirdi. Başqaları da yetimləşən külfətə qoşuldu. Elə bil ki, hamının bir tək oğlu, ya qardaşı qəflətən öldürülmüşdü. Bu hadisə bir tək Göyalı ailəsi üçün deyil, bütünlüklə Göyən obaları, Ağqoyunlu eli üçün bir müsibət kimi səslənməyə başladı. Ağqoyunluların aranı, dağı az müddət ərzində bir-birinə dəydi. Ayağı yer tutan yola düşdü. At-dəvə belinə qalxan daşlanıb Göylər kəndə gəlməyə başladı.

Qara daşın dibindən götürülən, Göyalının evyanın da qoyulan Şükranın cənəzəsi dövrələndi, dam-daş əhatə olundu. Adamlar çoxaldıqca dalğa-dalğa genişləndi, baş-baş verən, çeşmə üstündə ucalan qollu-qanadlı çinarların altı adamlarla doldu. Başbilən Ağqoyunlu ağsaqqalları uşaq kimi ağlaşdılar. Öz ömürlərində çox toy və yas görən kişilər belə tablamayıb, hönkürüb hönkürüşdülər. Hər tərəfdən dəstələnilib gələn qara geyimli ağçı arvadların ağları sümükləri sızıldatdı. Ağçıları hələ də üzünə qara yaylıq çəkilməyən Şükranı bir qəhrəman igid kimi oxşadılar. Onlar nəinki indiyə qədər el içində yaranan ağları yaraşdırırlar, özləri də Şükranı oxşayan ağılardan qoşdular, ağladılar. Axı, heç kəs Şükranın öz Ulduzunun belindən belə yarımçıq yerə salınmasına qıymırdı. Yaxın da, uzaq da Şükrana ürəkdən göynəyirdi, ürəkdən sızlayıb, ürəkdən ağlayırdı.

Qara don geyən dözülməz böyük səhvə - xətəyə yol verən Ulduz günahkar, qatil sayırdı. Arada bu at barəsində cürbəcür danışq gedirdi: görünür, Şükran ata acıqlanıb, onu acıtmışdır, - deyirdilər. - Bəlkə də

Şükran atı döyüb, onda kin-küdurət doğurmuşdur. Yaxud, Şükran etibar etdiyi atın dövəsinə dolanan zaman ehtiyatsızlıq edibdir? - Hönkürtülər sakitləşincə ağaçlar nəfəslərini dərinlə Şükranın ölümü haqqında belə və buna bənzər çox söz-söhbət gedirdi. Ancaq heç kəs mozalanın hiyləgərliyindən, qaradan qara şeytan, şər əməlinədən danışmırdı...

Bir az qışqırandan, hönkürüb çıqırandan sonra səsi kallaşan, boğazı tutulan Göyalı da, özünün ağ gümüş saçlarını al-qana boyayan Qaratel də Göyalıdan beşbətər hala düşmüşdü, daha başqa bir söz deyə bilmirdi. Ümumən qəzanın qədərindən qaça bilməyən, Şükranı bədbəxtlikdən sovuşdura bilməyən Göyalı ilə Qaratel küskünləşmişdilər. Onlar birinci növbədə çox güvəndikləri ulu Tanrıdan üz döndərmişdilər. Onlar Ziyarət dağından da, bu dağın övliyə-ənbiyalarından da əl üzmüşdülər. Elə bil ki, hər nə varsa, yox imiş. Elə bil ki, bunlar ər-arvad pay-piyada, sidiq ürəklə Ziyarət dağına yollanmamışdılar, qara daşları öpməmişdilər, Ziyarət dağının kəlləsinə dırmanıb ulu Tanrıdan yeddi bacıya bir qardaş da diləməmişdilər, Şükranın təvəllüdündə təntənə etməmişdilər, Şükranın Ulduzun belində qanad açmağını seyr edib sevinməmişdilər, öyünməmişdilər. Guya bunların heç birisi yox imiş. Bu arada olsa-olsa yuxu, rəya var imiş. Şükran özü də rəya imiş?! Əgər rəya deyilmişsə, bəs hanı Şükran? Hanı Şükranın Ulduzu? Ham onun ağqoyunlular elində əmələ gələn Ulduz atlı ağcuxalı yaşıdları? Gümüş xəncərli igidləri? Hanı Göyalının xəyalən oğlunun toy dəbdəbəsi üçün arzuladığı Ağqoyunlu gözəli Sevgili? Bəlkə bunlar da yox imişlər? Yox, Şükran da, onun ağcuxalı yaşıdları da, ağ ulduzlu atlıları da, Ağqoyunlu göylərli gözəli Sevgili də xəyalədən artıq hərəkətdədilər. "İgid ölər - adı qalar, öküz ölər - gönü".

...Budur, Ağqoyunlu gözəlləri içindən Göylərin özündən - çinarlar tərəfindən bir qız da qara geyimində gəldi. Həmin qara geyimli qızın adı Sevgilidir. Göyalı dürüst bilməyən, ancaq arzusunda oğlu üçün istəyən Sevgilidir. Budur, həmin Sevgili heç bir kəslə hesablaşmadan borana düşən sevgisini hamıya bildirmək üçün Şükranın üstünə əlmışdır. Özü də Şükranın başı üzərində durmuşdu. Kimin nə həddi var ki, bu qızı qırağa çəksin? Sevgilinin ata-anasının nə ixtiyarı vardı bu halında qıza acıqlansın, biz bilməmişik desin?! Biz bilməyə-bilməyə sevgili qız nə üçün matəm günü üzə çıxsan? - deyə şikayətlənsinlər.

Deməyəsən Şükran Ağqoyunlunun Göylər gözəli Sevgili adlı qıza öz eşqini duyurmuşdu. Oğlanla qızın alışıb-yanan gözləri bir-birlərinə sataşmışdı. Onlar dillərilə danışmasalar da, gözləri ilə danışmışlar. Qızlar bulağından su içən, on yeddi yaşına yenincə yetişən gözəl Sevgili Şükransız yaylağa qalxmaq istəməmişdir. Sevgili öz sevdii oğlanın Ulduzun belinə qalxmağını, ala yaylağa yollanmağını gözləmişdir. Sevgili elə də uzaqdan deyildi: Göylər oymağının özündəndir, çeşmənin o tərəfində, qollu-qanadlı çinarın dibində dayanan komadandır. Şükran hər dəfə Ulduzu çeşməyə gətirəndə bu qızı gormüşdür. Qarğı çəpərin daldasında dayanan Sevgili də gözlə-qasla danışmışdır. Kim bilir, bəlkə də Şükran da qıza görə Ulduzun belində qanad açmışdır, bu qızın eşqilə minicilikdə möcüzə göstərmişdir, hər kəsi heyran etmişdir! Şükran öz atasına bir söz deməsə də, bacılarına bir işarə edib bir söz çıldırmasa da, belə idi, belə olduğu da indicə açılırdı. Elə dilsiz, ürəkdən gələn ürəklə danışan cavanların müsibəti aləmi yandırmırdımı? Hamı bu müqəddəs eşqin nakamlığına görə ağlamırdımı?

- Hanı Şükran?
- Hanı Ulduz?
- Ulduz niyə etibarsız çıxdı?
- Niyə Ulduz qatil oldu?

Bu sorğular Ziyarət dağında əks-səda doğururdu. Acı taleyin dü-yünlü olmasına, belə bir dəhşətli döngəyə düşməyinə hamı acıyırdı, göynəyirdi, dizinə döyüb, başına vururdu.

- Hanı ulu Tanrımızın ədaləti?

- Niyə ulu Tanrımız öz verdiyini öz amanında saxlamadı?! Əlbəttə, qan içən fitnəkar mozalan öz qara qəsdini yerinə yetirincə aradan çıxmışdı. Düzü, adam olan mozalanın bu boyda faciə törətdiyini dərk edə bilmirdi. Belə olduqda müqəssir Ulduz idi, müqəssir Şükranın öz acı taleyi idi. Guya Şükran taleyinin nəsibi bu imiş. Ulu Tanrının ədaətsizliyi, Ziyarət dağının övliya-ənbiyalarının diqqətsizliyi Şükrana qarşı biganəliyi idi. Bu fəlakəti hərə bir yana yozub, hərə bir cür mühakimə edirdi. Hərə bir cür qəza-qədərə inanırdı. "Adamın alnında nə yazılıbsa, o da olacaqdır" - iddiasında olanlar da az deyildi. Ancaq bu müsibəti hərə yana yozsalar da, heç kəs belə vaxtsız-vədəsiz ölümlə razılaşa bilmirdi. Hamı Şükranın ölümünü fəlakət sayırdı, müsibət, faciə, haqsızlıq, ədalətsizlik bilirdi. Göyalı nə qədər keyisə də, bilmirdi niyə ürəklərinə bunca qara damcılar dama-dama

onlar ayıq-sayıq olmağa çağırılan zamanda belə qəzanın qədərindən qaça bilmədilər?.. Niyə Boyalı oğlu Göyalı Göyəm qızı Qaratelin ağıllı-Şüurlu təklifinin ziddinə çıxdı? Niyə o, doğma ananın sözünü uğursuzluğa yozdu? Niyə o, əzəldən dinc durduğu yerdə Ziyarət dağına yollandı, ulu Tanrıdan yeddi qıza bir qardaş, özünə də bir aqibətsiz yurdcul dilədi? Niyə, niyə, niyə?.. Bəlkə Göyalı günahkardır? Əgər Göyalı günahkarsa, niyə intiqamı onun özündən deyil, bigünah Şükrandan alınsın? Bəlkə bu müsibət havalanan ağqoyunluları bir yerə yığıb ağlatmaq üçündür?

Hərə bir cür bilir, əslində heç kəs heç nəyi təfərrüatına qədər bilmirdi, bu oğlanın taleyinin belə sönük çıxmağından heç kəs düz-əməlli baş açə bilmirdi. Duruxub dayanan adanların təsəvvüründə Şükranın qara kirpikləri cərgələnir, onun köşək gözləri sorğular içində gəzirdi. Tabutda uzanan Şükran adamların təsəvvüründə bir də, bir də tabutdan durub Ulduzun belinə qalxır, təsadüfi əcəldən uzaqlaşır, uçduqca uçuş, onun cingiltili cavan səs-sədası, Ulduzun nal səsləri Ziyarət dağından geriye qayıdırdı. Min-min ağqoyunlunu dinləməyə məcbur edirdi:

- Allahü-əkbər... Allah bilən...

Qaratel bu ağır müsibətdən sonra qupquru qurumuşdu. Ananın quruyan gözləri döyükə-döyükə durmuşdu. Görəsən ananın aqibəti necə olacaqdı? Barı, başqa bir müsibət olmasın! Elə bil ki, ana aradan çıxmaq, bu müsibətdən uzaqlaşmaq, gözlərinin qabağında qara tabut-da uzanan oğlunu haralardasa axtarmaq, Ziyarət dağına qalxıb, "Şükran, Şükran!" - deyə çağırmaq istəyirdi.

XII

Yuxarı dağlardan yük-yük buz gətirdilər, Şükranın dəfni Ağqoyunlu adətinin ziddinə olaraq üçüncü günə saxlandı. Nə Göyalı ailəsi, nə də Ağqoyunlu eli bu gözəl-göyçəklikdə oğlanı tezəcə torpağa tapşırmaq istəyirdi.

Alnından axan qana baxmayaraq, sanki Şükran həyata dönmək üçün yuxuya getmişdi. Baxan adama elə gəlirdi ki, Şükran ayılacaq, ayağa duran kimi gözlərini silə-silə Ulduzu soruşacaq, əhvalau eşidincə Ulduzun əfv olunmasını diləyəcəkdir "Hər nə olubsa, keçibdir" - deyə bu ağır cinayətin üstündən öteəcəkdir... Axi, adətə görə ağqoyunularda doğruçu dostlar bir-birinin yolunda başlarından keçmişdilər.

Dost dostu düşmən girinə verməmək üçün ölümə getmişdir. Şükranla Ulduz da belə dostlardan deyildilərmə? Heç bir kəs təfsilatı bilməsə də, Şükran bilməmiş olmazdı və doğrudan da bilmişdi, necə də qara mozalara bu aranı qarışdırdı, necə də o öz qəsdinə çatmaq üçün Ulduzu acıda-acıda özündən çıxardı, Şükranın özünü də belə qəzəbləndirdi. Axı mozalara qəsdən çovurdu, öz qəsdinə görə Ulduzun dəmir nallı təpiyini Şükrana tuş elədi. Özü də Ulduzun bu hərəkəti çox yamanca bir müsibət gətirdi. Elə bil ki, qəflətən ox kamanından çıxdı, qardaşın oxu qardaşın ürəyindən keçdi.

Ancaq baxanda Ulduz yox idi. O, gözə dəymirdi, görünmürdü. Bəlkə öz böyük cinayətini duyan Ulduz aradan çıxıb başqa bir yana qaçmışdı? Bəlkə Ulduz hələlik Göyən dərələrinin dərinlərində gizlənmişdi? Yox, Ulduz nə qaçmışdı, nə heç bir yanda gizlənmişdi, Ulduz matəm içində sarsılıb dəyişmiş, öz Ulduzluğunu qeyb edib qara don geymişdi. Nəinki Ulduzu tanıyan, hətta onu tanımayan-bilən diqqətlə baxsa, çətin ki, onu tanıyardı. Ulduz hara, qulaqları sallanan, ortası ortasından keçən, ürəyin yandığı halda çeşmədən bir qurtum su içməyən, kömür kimi qaralana bu qarqara at hara?! Görən deyirdi bəs görəsən kimin əl çəkib Göyən düzənlərinə buraxdığı hər əfəl yabıdır ki, milçəklənə-milçəklənə gəlib bu araya çıxıbdır? Qovsan da bu qara at getmir, uşaqlar daşa bassalar da, bu qara at qaçmır. Elə bil ki, bu qara at dilə gəlib deyir: daha daşlayın məni, daşqalaq eləyin məni, qurtarın canımı. Diqqətlə baxan, zəndlə yoxlayan olsa idi, yenə də Ulduzdan heç bir Ulduz qaldığını görə bilməzdi. Şükransız Ulduzun hər bir dəqiqəsi acı ilcən keçmişdi. Bu vəziyyətdə belə yenə də Ulduz özünə bəraət axtarmırdı. O özünü günahkar, müqəssir bilirdi. Ulduz duyurdu ki, onun ağ günü Şükranla getmişdir.

Belə olduğu halda yenə də Ulduz barədə söz-söhbət kəsilmək bilmirdi. Güman ki, o atı Göyalının yeznələrindən birisi tələf edibdir, deyirdilər. Maraqlanırdılar, görəsən o atı nə ilə öldürüblər? Gərək belə bir xəyanətqar qatili ağqoyunluların gözləri qabağında oxa tutaydılar, bir an içində onun canından üst-üstə yüz ox keçirəydilər. Sən gör bu necə nankor atmış ki, onu kişmişlə bəsləyən, üfürə-üfürə tumarlayan adama dönük çıxmışdır. Yox, gərək bu qatil atın divanı Ağqoyunlu elinin gözləri qabağında tutulsun. Bacardıqca tez olsun, Şükran torpağa təslim edilməmiş bu at gəbərdilsin, obanın it-pişiyyə, dərənin qarğa-quzğununa qismət edilsin. Başqaları da başqa cür yozurdular. Onlar da

deyirdilər ki, Göyalı özü günahkardır ki, gəzib-dolanıb, arayıb-axtarıb, nəhayət, bu uğursuz atı qanı qiymətinə uzaq-uzaq eldən alıb gətiribdir. Görünür bu atın nəslı-nəcabəti belə imiş. Mazarat at nəslindən imiş, sahibini öldürən, yaxşılıq itirən nəsil! Yoxsa o qaçıraqda atı hər nə qiymətə də olsa, heç başdan elərdilərmə? Gərək biz elə Şükranın qanını bu atı başından eləyən adamın elindən ala ki, bizim sevincimizi, gözümüzün işığını, elimizin yaraşığını, yeddi bacının bir qardaşını, Ziyarət dağının, ulu Tanrının verdiyi oğlanı əlimizdən aldı, yüzdən yuxarı ağcuxalı, doğruçu Ulduz atlı oğlanı öncülsüz, başsız qoydu. Bizim həylli-küylü səsimiz yatdı, durna qatarı kimi cərgələnən yallımız qırıq-qırıq olub, bir-birindən qopdu, toy-mağarımız susdu. Yox, Ulduz deyilən atı satan mazarat günahkardır. O mazarat bilə-bilə ev yıxandır. Gərək hər necə olsa, onu tapıb yaxalayaq, qanımızı ondan ala. Onların başdan elədiyi Ulduz heç Şükranın çölə atılan dırnağına da dəyməzdi. Sən hiyləgər, xatakar at, dur öz minicini dəmir nallı təpiyində həlak elə! "Yox, bu Ulduzu sağ-sağ oda qalasan da azdır. Gərək bu Ulduzu daşqalaq eləyəsən! Ya da bu Ulduzu yüz arşın dərinlikdə elə bir xəndəyin altında qoyasan, özünü də sağ-sağ qoyasan ki, bəlkə az-az da olsa ürəyin soyuya.

Matəm mərasiminə gələnlərin içində Ulduzu belə təhdid edənlər, atəşə tutanlar, onu cinayətkar, qatil sayanlar az deyildi. Bir Bəyalı oğlu Göyalıdan, bir də Göyəm qızı Qaratəldən savayı heç kəs heç nə bilmirdi. Bilmirdilər ki, burada şər-şeytanın üfürüb, doldurub, qara qəsd üçün göndərdikləri qara mozalanın necə qara qəsdı olubdur! Lakin göz qabağında olanı bu idi ki, oğlanı at vurubdur. Özü də bu at qorxusundan qaçıb aradan çıxıbdir. Bəlkə də öz əvvəlki elinə, ilxısının içinə giribdir. Gedib öz doğulduğu mazarat ilxısının içinə ki, orada gizlənsin, kənar kəsə tutduruq verməsin. Bütünlükdə bu ilxı dağlarda, dərələrdə törəsin, artsın, çölün-çəmənin ruzisindən bəsdir deyincə yesin, bu mazarat atlar kökəlsinlər, şişsinlər, heç bir düz-əməlli insan oğlunu da bellərinə mindirməsinlər, heç kəsə qulluq edib xidmətində durmaq istəməsinlər. Desinlər: biz yaşayaq özümüz üçün, yaşamayaq insanlara xidmət üçün. Siz görün Şükran nəyə görə isə bu ata acıqlanıb, ya acıqlanmayıb, vurub, ya vurmayıb, at da dönüb hər nəvazişini unudub belə namərdliklə, görünməzin kəmfürsətliklə allahsız-tanrısız bir xəta işləyibdir. Yox, bu düşmənləşən atın cəzası böyükdür. Gərək yerin təkində də olsa, bu qatil at tapıla, onun cəzası verilsə, özü də at satan

Ərdəhan elinə səfəriş göndərilə ki, siz bizim qanlımızsınız, sizdən kim harada əlimizə düşsə, biz Şükranın qanının hər bir qətrəsinə qədər sizin hər bir adamınızın canından alacağıq. Lap dəstə bağlayıb yüz-yüz Ağqoyunlu ox atanlarıyla üstünüzə gələcəyik. Sizin ev-eşiyinizi oda-alova verəcəyik, sizdən qırdığımızı qıracağıq, qırmadığımızı əsir edib, yesir gətirəcəyik. Şükranın qəbrinin dövrəsinə dolandıracağıq, Ziyarət dağının ətəyində qurbanlıq kimi bircə-bircə kəsib, çölün vəhşilərinə qismət edəcəyik!

Şükranın qəfil ölümü üçün yanib-yaxılan ağqoyunlular Ulduzun kölgəsini qılınclayır, bu növlə Ulduzu satan adamın özünü də, elini də hədələyir, onların hamısını vayqanlı tuturdular, "elin qanını eldən alarlar" - deyə dururdular. Sanki atı qəsdən uzağa satan, elindən uzaqlaşdıran həmin adam bu işi görmüşdü, bilə-bilə ağqoyunlulara qəsd etmişdi. Həmin adam qəsd etmişdi ki, ağqoyunlularda Şükran kimi gözqamaşdıran oğlan olmasın, ağqoyunluların ağçuxalıları piyadalaşsın, onlar sınıq düşsünlər və biz də bir gün köç-külfətlə yer-yurdumuzdan tərpənək, qumsallıqdan qurtaraq, qədim Göyən torpağını ağqoyunluların ucsuz-bucaqsız otlagını əlimizə keçirək!..

- Yox, burada qəsd vardır, özü də qara qəsd! - deyə ağqoyunluların qabağından yeməyən ağziötkəmləri qabağa qaçırdılar. Sonra da onlar buzda saxlanan bədbəxt Şükranın üstünə qayıdırdılar. Görünür onlar Ulduzu satan tərəfin adamlarına daha da dərin nifrət oyatmaq üçün belə edirdilər. Ancaq başqa yandan da ağqoyunluların qalan adamları, arvad-kişiləri, qan-qocaları, qız-gəlinləri at-dəvə üstündə hey uzaqlardan tökülüb gəlirdilər, axın-axın özlərini matəm yerinə yetirirdilər. Xəbər çatan yerdən, Arazın o tayı Qaradağdan, bu tayı Qarabağdan ağsaqqallar, ağbirçəklər də at-dəvə belində gəlirdilər. Onlar ağqoyunlulara başsağlığı vermək üçün gəlirdilər. Hər bir gələn də müvafiq bildiyi ağqoyunlunu danışdırır, hadisənin necə olduğunu aydınlaşdırır; onlar uğursuz ata necə divan tutulduğunu və ya tutulacağını öyrənib bilmək istəyirdilər... Ancaq nə bilən, nə də tanıyan var idi ki, Ulduz gizlənməyibdir, heç yana qaçıb uzaqlaşmayıbdır. Ulduz öz ulduzluğunu qeyb edib, qara yasa batıb, rəngini-ruhunu itirib qara kömür geyiminə giribdir. Özü də heç bir divandan aman istəmək qəsdində deyildir. Əksinə, Şükransız Ulduz üçün nəinki yaşamaq çətinidir, bəlkə də qeyri-mümkündür. Axı Ulduz heç kəsdən də az kədərli deyildir. O öz gözlərindən gilə-gilə qanlı yaş axıtmaqdadır.

Göyalı ilə Qaratelin tək oğlu, yeddi bacının bir qardaşı göyalılar, ağqoyunlular bir ağcuxalı qəhrəman itirmişdilərse, Ulduz öz misilsiz minicisini itirmişdir, öz açılan şəhərini itirmişdir. Axı Ulduz Şükrana qanad verdiyi kimi, Şükran da Ulduzun üstündə öz ağ qanadlarını aç-aça Ulduza qanad vermişdi... Ulduz öz igidini itirmişdi, öldürmüşdü. Özü öz qol-qanadını sındırmışdı. Qara mozalan hər necə qara qəsd üçün çalışsa da, yenə də Ulduz özünü günahkar sayırdı, özü də heç kəsdən özünə ofv olunmaq diləmədi. Əksinə, Ulduz özünə divan istəyirdi, divan tutulmaq istəyirdi, bəlkə də ağqoyunluların ürəyindən keçən kimi yüz-yüz oxun birdən öz canından, ciyərindən keçirilməyini istəyirdi.

XIII

Axı Şükranın ölümü heç də adi ölüm deyildi. Bu müsibət idi, faciə idi, qəhrəman ölümü idi. Şükranın qəhrəmanlığı yol kəsənlikdən, baş kəsənlikdən, basqın etməkdən, qan tökməkdən ibarət deyildi. Şükranın qəhrəmanlığı tamam xeyrixah, nəcib insan qəhrəmanlığı idi. Şükran at ötüşlərində, cıdır çapışlarında ardınca ağcuxahılar, ulduz atlılar dəstələri gətirməkdə, toy-nağaranı gücləndirməkdə, Göyən yallılarını genişləndirməkdə birinci idi, başbilən idi, başçı idi! Şükran öz hərəkəti, öz rəftarı, öz cəsarəti və çevikliyi ilə adamları yaxşılığa, bir-birini sevməyə səsləyən insanpərvər idi, insan idi. Şükranda yaxşılıqdan istənilən qədər tapmaq mümkün olduğu halda, onun pisliyindən, pis əməllərindən heç bir, cüzi də olsa, tapmaq mümkün deyildi, çünki Şükran pis olmamışdı, heç kəsə də pislik etməmişdi. O vaxt at ötüşlərində möcüzələr göstərən Şükrana el-oba mərhəbə deyirdi, Sevgili də gəlinbacısı ilə Şükranla toy etməkdən danışdı, sevinirdi, yerə-göyə sığmırdı.

Bəs indi? İndi ulu Tanrı gör nə edibdir? Qara libasa qərq olan Sevgili indi nə deyirdi? Sevgilinin qonşusu həmin gəlinbacı - oğlunu Şükranın özü qucağına alan, Ulduzun belinə qaldırılıb gəzdirilən Gülnaz nə deyirdi? O, Şükranın matəminə heyifsilənə-heyifsilənə gəlməmişdimi? Bəli, heyifsilənməkdən artıq yana-yana gəlmişdi. Gülnaz oxu daşa dəyən Sevgilinin nə çəkdiyini bilirdi. Sevgili tək bircə kəlmə də olsa Şükranla kəsməmişdi. İndi tabutda uzanan, yanlarına buz yığılan Şükranı nə dindirmək, nə də ona Sevgili barəsində bir işarə etmək

olardı! Misilsiz şuxluq və cəsarət, çevikliklə Ulduzun belində oynayan oğlana indi nə söyləmək olardı? Sevgili ürəyindən keçirirdi: "Mən qara saçlarımı ağ hörəcəyəm! - deyər and içirdi. - Heç bir yana getməyəcəyəm, heç bir oğlanın üzünə baxmayacağam. Mən səni sevmişdim, Şükran! Yenə, torpaqda da səni sevəcəyəm. Sən öz sevgini qurd ağızlı torpağa apardığın kimi, mən də öz sevgimi elə bu torpağa aparacağam!" Hər kəs Ulduzu qarğısa da Sevgili Elşad qızı Ulduzu qarğıdı. Qarğıya bilmirdi. O, anlaşılmaz müəmma içində idi. Nədən ki, Sevgili Ulduzsuz Şükranı, Şükransız da Ulduzu təsəvvürünə gətirə bilmirdi. Sevgili öz kədərli hisslərilə baş verən hansı bir qara qəsdə isə göz yaşları arasından görürdü. Qara mozalanı göz qabağına gətirə bilməsə də, böyük bir müsibət baş verdiyini, qara nəfəsin onların açılmayan sevgisini necə qaraltdığını duyurdu.

XIV

Bəli, xeyirxah bir qəhrəman, nəcib bir insan ölmüşdür. Bu insanlar nəinki Şükranı sevirdi, onun Ulduzunu - atını da sevirdilər. Ən böyük müsibətə düşər olan Ulduz da heç bir insandan az olmayaraq qəhrəman süvarisini sevirdi. İndi də söz səhvinə -xətasına, keçilməz - bağışlanmaz günahına görə özünə yer tapa bilmirdi, tapmırdı.

Qaralıb qara geydiyinə, qara rəng aldığına görə başqaları onu tanımasa da, o özünü tanıyırdı. Şükransız keçən dəqiqələrinin necə də ölümdən də əzablı olduğunu o özü əcəbcə bilirdi. Kim Ulduzu hər necə dilbilməz, ağı işləməz bir heyvan saysa da, Ulduz özünə görə dil də bilirdi, özünə görə ağı da kəsirdi. İndi o, Şükransız özünü dolandırma bilmir, saxlaya bilmirdi. İnsan kimi, bəlkə insandan da artıq kədərlənirdi. Yemirdi, içmirdi, kənar-kəsmə gəzirdi, gözlərindən qanlı yaş tökməyində davam edirdi. Şükranın taleyi elə oldu, Sevgilinin də taleyi belə. Bəs Ulduzun taleyi necə? Onunla onun taleyi ilə, Şükransız keçən dəqiqələri ilə maraqlanan, bu atın halına yanan var idimi? Xeyr, yox idi! Ulduz at idi, özü də necə bir at! Qatil at! Onun nə taleyli Ələ keçincə onu öldürmək, uğursuz Ulduzu dərinlərdə basdırmaq, üstəlik, bu Ulduzu ağqoyunlulara tərəf ötürən, başına sovuşduran adamlara divan tutmaq gərəkdi. Bu qədər! Daha başqa qədəri yox idi.

İndi diqqət Şükranın acı taleyindən də artıq onu dəfn etmək üzərinə gəlirdi. Yolçunu bunca gözlətmək yox, yola salmaq gərək idi.

Qaribə görünmə də, elə bir məqam gəlmişdi ki, hamı, hər kəs darıxırdı. Uzaq da, yaxın da dəfn mərasimi üçün tələsirdi. Hətta, özündə olmayan ana heç nə bilməsə də, onun ağılı indi heç nə kəsməsə də, oğlunun dəfni üçün içəridən darıxmaya bilmirdi, istər-istəməz oğlanın yola salınmasını istəyirdi. Öz Şükranını öz canından min qat artıq istəyən Göyalı özü də oğlunun dəfni üçün darıxmağa başlayırdı. Demək, heç nəyə, heç bir kəsə baxmadan qəti qərar, qəti icra olmalıydı. Sanki adamların titrəyən ürəklərində bir sümükləşmə gedirdi. Şükranı son yoluna salmaq gərək idi. Getməli qonağın getməyi! Nə amansız qanun, nə zülmkar hökm! Bu amansız qanun, bu zülmkar hökm dönmədən icra olunmalıdır! Şükran kəfənə tutulmuşdumu? Xeyr, heç kəs onu kəfənə tutmamışdı. Ağqoyunluların qədim alətinə görə qəhrəmanlar öz libaslarında qalırdılar. Onlar öləndən, döyüşlərdə həlak olandan sonra soyundurulmurdular. Bu qəhrəmanlar başqaları sayaqda lütlənib çılpəqlaşdırılmırdılar. Öz geyimində qalan qəhrəmanın silahları da öz yanına qoyulurdu. Bəs Şükranın silahı? Şükranın silahı ox, kaman, bir də gümüş qınlı xəncər idi. O, ox atmamışdı, hətta heç ceyrana, cüyürə də qıymamışdı. Şükranın oxu tərənəmənmişdi, öz yerində idi. Ancaq Şükranın gümüş qınlı xəncəri at ötüşlərində çıxarılırdı, günəşə doğru qaldınlınca par-par parıldayırdı. İndi bəs necə olsun?! Şükran öz geyim-kecimində qoyulan tabuta bu əsləhələrdən hansı qoyulsun? Xəncərlə ox-kamanmı? Ya ancaq xəncər?

Dedilər ki, bəs Şükranın üzü qara yaylıqla örtülməsin, çünki ağ papağı sinəsinə qoyulan Şükran sanki yuxuya getmişdi. Bu barədə söhbət gedincə, mübahisə başlayınca lal-dinməz oda yanan, qızaran gözlərini hürüt-hürüt döyən Göyalı ayağa qalxdı:

- Camaat! - dedi. - Ox-kamam qoymayın, mənə gərəkdir. Şükranın oxu ilə Şükranı qətlə çatdıran qatili öldürəcəyəm!

Hamı ağlaşdı... Ata qəzəbinin nə olduğunu, nə üçün olduğunu bilən ağqoyunlulara da qəzəbli xitab dalğa-dalğa yayılmağa başlayınca, uzaqlarda duran qonaqlar da ağlaşdılar. Heç kəs Şükranın atası Göyalını qınamadı. Ona belə deyil, elə deyil demədi. Qanlı yox idi, gözə görünmürdü. Bəlkə qohum-qardaşdan kimsə qatil atın tərkini qılmışdı!-! Yox, belə deyildi, hələ ki, belə olmamışdı! Ani sükutdan sonra SƏS qayıtdı:

- Yaxşı, yaxşı, onu qoymarıq, sən öz əlinlə oğlunun intiqamını alarsan!

Göyəlının qəzəbnak səsi titrədi:

- Həm də, camaat, mən Ziyarət dağına da dırmanacağam!
- Oraya nə üçün, Göyalı?
- Oxu oradan yuxarıya tuşlayacağam!
- Asi düşmə, Göyalı!
- Mən asi düşürəm, el! - deyə intiqam alovuyla yanıb kəsövə dönən

Göyalı üzüyuxarı dartinmağa, əyilən qəddini düzəltməyə çalışdı. - Mən Şükranı verən ulu Tanrıya iyirmi il şükür edib borcdan çıxmışam. İndi Şükranı alan Tanrıya deyəcəyəm: mən asiyəm, məni cəhənnəmə göndər, mən səni tanımıram!

- Ürəyin yanır, Göyalı!

- Ürəyim hər necə yandı-yanmadı, ziyarət dağının kəlləsinə qalxmaqdan da qabaq o qatil Ulduzu, bax, Şükranın bu oxuyla oxlayacağam!

- Ulduzu oxla, Göyalı! - deyə kişini Allah səbrinə səslədilər. -

Ancaq ulu Tanrıya qarşı asi düşmə! Qoy Şükranın yeri yumşaq olsun, cənnət olsun!

- Şükranın yeri yumşaq olacaq, cənnətdə olacaqdır, - deyə Bəyalı oğlu yanıqlı səsinə titrəyə-titrəyə qaldırdı. - Bax, bu qara geyən bizim göyənlimiz Elşad qızı Sevgilidir. Bizdən heç kəs indiyə qədər bilməyibdir bu bədbəxt balalarımızın arasında nə vardır! İndi ellikcə bildik ki, bizim bədbəxt... - Göyalı udqundu. O, bircə gecənin içində ağ liflər düşən qızın saçlarını tumarladı: - Bax, oğul toyu, ay el, belə olarmış! İndi görün məni asiliyə gətirən Allah necə də adalətsizdir!

Kişini sakitləşdirməyə çalışsalar da o, sakitləşə bilmirdi, tüstüsü təpəsindən çıxırdı, açılışmışkən dayana bilmirdi:

- Hamıdan da əvvəl günah məndədir! - deyirdi. - Bax, bu dili tutulan Göyəm qızı Qaratel, bizim üzümüə hürüt-hürüt baxan bu Göyəm qızı məni çox ayıltı. Mən ayıltmadım. Mən dolaşığa düşüb qəzadan qaça bilmədim. Öz vaxtında Şükranı qətlə çatdıran o kəmfürsət atı oğlumdan uzaqlaşdıra bilmədim, çünki Allah özü qəsdən mənim basaratımı bağladı.

- Şükürlü ol, kişi, səbirli ol, Göyalı!

- Şükürlü, səbirli olacağam, ay elə! - deyə Göyalı tabutda uzanan

Şükranın şəvə saçlarını tumarlaya-tumarlaya yanan dodaqları ilə oğlunun soyuq-soyuq alnından öpdü, öpdü. Birdən qəddi əyilən ata elə hönkür-hönkür ağladı ki, bütün ürəklər zoğ-zoğ zoqquldadı.

XV

Şükranın dəfnində Göyən düzənində insan dəryası təlatümə gəldi. İndiyə qədər görünməyən insan dalğası Göyən düzənində dalğalandı, Axı eşidən də Göyənə gəlmişdi, necə deyər, eşitməyən də; bilən də gəlmişdi, bilməyən də; yaxın da gəlmişdi, uzaq da. Ağqoyunlulardan başqa qaraqoyunlular da gəlmişdi, həkərililər də, bərgüşadlılar da, elyanlılar da, müsəlmanlar da, zarışlılar da, ovşarlar da, mərzli-mərcanlılar da Arazın bu tayı qarabağlılar da, o tayı qaradağlılar da axın-axın Göyənə gəlmişdilər. Bilməyənlər bilənlərə, eşitməyənlər eşidənlərə qoşulub gəlmişdilər. Hər yanda, hər yerdə insan axını başlayınca, bu axından qalmaq qeyri-mümkün olmuşdu. Göyən düzəni öz ömründə görmədiyi min-min adamla dolmuşdu. Hamı bu müsibətə, faciəyə, bu ağır dərdə şərik olmağa gəlmişdi. Şükranın dəfni Göyəndə görünməyən insan toplanışına səbəb olmuşdu. Elə bir toplanış ki, nə ucu görünürdü, nə də intəhası. Adət üzrə arvadlar ayrıca toplanmışdılar, kişilər də ayrı. Ağçuxalı igidlər qara çuxalar geymişdilər. Onlar Ulduz atlarının belinə qara-qara örtüklər örtmüşdülər. Onlar piyadalanmışdılar. Atlarını yedəklərinə almışdılar. Məğrur başlarını döşlərinə sallamışdılar. İnsan axınının ardınca gəlməyə başlamışdılar. Bəs Şükranın Ulduzu? Qatil sayılan Ulduz harada qalmışdı? Bəlkə Ulduz öldürülmək qorxusundan yana qaçıb Göyənin dərin dərəsində gizlənmişdi? Xeyr, Ulduz nə qorxmışdı, nə qaçmışdı, nə də bir yanda gizlənmişdi. İndi Ulduz heç kimdən, heç nədən qorxmurdu. Ulduz çox yamanca kədərlənmişdi. O, Şükranın ən yaxın dostlarından da artıq kədərlənmişdi. Onlardan da artıq göz yaşı tökməyə başlamışdı. Ancaq Ulduz bütün bu axının ardınca başını sallaya-sallaya, yenə də gözlərindən qanlı yaşlar tökə-tökə gəlməyə başlamışdı. Heç kəs də bilmirdi niyə bu qara at bu dəfn mərasiminə qoşulmuşdu? Görən də deyirdi: nə çoxdur Göyən düzən-dərələrində özbaşına buraxılan, əldən düşəndən sonra çölə ötürülən boş-bekara al! Bu atları nə cavanlardan, nə də oğru-əyridən qorğanan vardır. Belə atlar işdən düşüb, kardan çıxınca səlimi buraxılırdılar. Bu atlardan da ölən ölür, itən itir, batan batırdı. Əgər tək-tükü də qışın çovğunundan sağ çıxırdısa, baharın bolluğuna çatırdısa, istəyən kasıb-kusubun gərəyinə gələ bilirdi. Bəs Şükranın Ulduzu necə? Ulduz özbaşına buraxılsa belə, onun üzünə baxan olacaqdımı? Ulduzun necə bir Ulduz olduğunu bilincə, ona dəyib-dolaşan

olmasa belə, bir kəsin gərəyinə gələcəkdimi? Görünür nə belə bir ata ürəyi yanan, nə də bir gərəyə gəldiyini güman edən tapıla biləcəkdə! Axı kim uğursuz ata, hətta özbaşına buraxılsa belə, sahib olardı? Kim Şükranı qətlə çatdıran atı tanıyıb-bilincə öz qapısına qoyardı? Heç kim, heç kəs! Əgər belə atı tanıyan-bilən olsaydı, onda mütləq daşa basardı, əlinə düşən odundan, yarmaçadan, qara tikan gör-kötüyündən görünüb atın başına çırpardı! Üstəlik də obanın itlərinə tutduruq verib bu həndəvərdən uzaqlaşdırardı. Əgər bu qara atın həmin qatil at olduğunu bilən olsaydı, çox yəqin ki, qəzəblənərdi, bu dəfn mərasimindən əvvəlmi, sonramı birbaşa bu uğursuz atın üstünə dönərdi, bəlkə də elin əli ilə bu at daşqalaq olardı. Göyən düzəni də ən böyük daşqalaq altında qalardı.

- Bu nədi, balam? - deyə üstündən əsrlər ötsə belə soruşan tapılardı. - Bu nə boyda daşqalağıdır!

- At daşqalağıdır, - deyə soruşan adama cavab verən di olardı.

- Neci at daşqalağı, balam? Heç atı da daşqalaq edən olarmı? - təəccüblə söylənərdilər. - Olsa-olsa günahkar insanı namənşir iş tutan arvadı daşqalaq edərlər!

Bilənlər məlumat verərdilər:

- Bir el də yox, bütün ellər bu atı daşqalaq ediblər!

- Haçan, nə zaman?

- Rəvayətə görə sahibini dəfn edən gün!

- Belə bir atın sahibi kim imiş, nə iş-peşənin sahibi imiş?

- Dünyalara dəyən biriminci minici oğlan imiş!

- Yəqin ki, bu at həməni igid oğlanı öldürübür!

- Rəvayətə görə bu at çox yamanca xəyanətə gedib onu bəsləyən sahibini məhv edib, Sevgili adlı gözaltısına qara libas geydirib, toyunu da yasa döndəribdir!

- Onda nəinki bu atı belə daş-qaya ilə qalaqlamaq lazımmiş, lap Ziyarət dağının o iri-iri qayalarından, sallarından, sıldırımlarından birtəhər gətirib bu atın üstünə yıxmaq lazımmiş ki, nəinki buradan ötən, Göyənin harasından keçən görəydi, lap uzaq-uzaq yarlardan baxanda

belə bu hərami bilinəydi. Yoxsa sən atı saxla, at da dönüb ömrünün çiçəkləyən çağında səni torpağa göndərsin!

- Görünür bütün dünyada at daşqalağı ancaq Göyəndə əmələ gəlir!

- Haradan bilirsiniz belə at daşqalağı ancaq Göyəndə əmələ gəlir?

- Bu qalağın tamaşasına gələnlər söyləyirlər. Tarix kitablarını vərəqləyənlər sübut edirlər ki, belə at daşqalağı ancaq Göyəndədir!

Bu sözləri sanki duyan, hər kəsdən də qabaq özünü günahkar sayan, hər kəsdən də artıq qara yasa batan Ulduz titrəyirdi, ağlayırdı. Onda niyə Ulduz dinmirdi, susurdu, kişnəmirdi? Heyrətamiz tərəfi də bu idi ki, Ulduz qara yasa batandan sonra susurdu.

Şükranın susan, nitqi tutulan anasının susduğunu, ilk haray-həşirdən sonra səsinin çıxmadığını duyub alan Ulduz da susurdu. Demək, Ulduza da ağır zərbə dəymişdir. Bəli, burada hər kəsə dəyən zərbədən qat-qat artıq zərbə Ulduza dəymişdi. Burada zərbə alanların hər birisini ayrı-ayrı tanımaq, bilmək mümkün olsa da, qara don geyən, qara yasa batan Ulduz tanınmaz, bilinməz olmuşdu. Ən dəhşətlisi də bu idi ki, heç bir kəs Şükranın qətində günahkar sayılmadığı bu rəhmsiz, amansız qətli törədən qara mozalan göza görünmədiyi, bilinmədiyi halda hər kəs və hamı tərəfindən Ulduz günahkar sayılırdı, qara don geyən Ulduz göz qabağında görünə-görünə heç kəsə də görünmürdü. Bəlkə Ulduz axın-axın Ziyarət dağına doğru axan, Şükranı əl üstündə aparan izdihamın qəzəbindən qorxurdu? Bu qədər adamdan, yüz minə çatan insandan böyüyündün kiçiyinə qədər heç bir kəsin ürəyində Ulduza qarşı rəhm yox idi. Hamıda, hər kəsə Ulduza qarşı hədsiz nifrət var idi.

Qara at da asta-asta, yavaş-yavaş qara örtülü ulduz atların arxasınca gəlirdi. Üzü örtülməyən, üstünə qara yaylıq salınmayan Şükran sınaqdan çıxan sərkərdələr kimi əldən-ələ aparılırdı. Hər kəs Şükranın tabutundan yapışmağı, onun cənazəsindən tutmağı özünə borc bilirdi. "Belə də qəşəng oğlana qıyıları?" - Sanki Şükranı Ziyarət dağına doğru aparmaqla ulu Tanrıdan cavab istəyirdilər. Bu izdihamın qətiyyəti qarşısında inanan da, inanmayan da ulu Tanrını çağırmaq, demək istəyirdi ki, çıx qənşərə kəhkəşanlı səltənətindən, en Ziyarət dağının kəlləsinə, cavab ver bizə, niyə öz verdiyin Şükranı öz amanında saxlamamısan? Niyə sən Ulduzun qol-qılçasını dərhal qırmamısan? Atı dərhal çərlədi bəbərtməmişən? Qatili qarğa-quzğuna qismət eləməmişən? Əgər bütün xoşbəxtlik, ya bədbəxtlik sənin iradənləsə, niyə yelqanadlı, ağçuxalı gözəl cavana qıymısan, bunca adamları yaxıb-yandıрмаğa, abi-leysan kimi ağlatmağa razı olmusan?!

Qara torpaq öz qara ağzını açmışdı. Heç kəs Şükranı torpağın qara ağzına atmaq istəməsə də, yenə də qəti qərara əməl olundu, Şükranın

tabutu yerə qoyuldu. Daha bu tabut buradan başqa yana götürülməyəcəkdi. Bu hökm əzəli idi. Bu məzar tərpənməyəcək, bu türbə sökülməyəcəkdi. Ziyarət dağının tuş qabağında başdaşları o yan-bu yana əyilən, yıxılan köhnə qəbiristanda Şükran üçün xüsusi yer ayrılmışdı. Şükrana qanad verən, şöhrət gətirən at necə? Bu at da qalacaqdımı? Nə dərəcədə günahkar sayılsın-sayılmayın, at da unudulmayacaqdı. Ancaq necə, nə təhər? Bir divan olsaydı, günahkar aydın edilərdi. Arıcaq hər necə divan olsa, kim Ulduza bəraət verə bilər, kim Ulduzun xətasından keçə bilər, kim onu sevib oxşaya bilər, kim Ulduzu qara donundan çıxarıb öz əvvəlki ulduzluğuna qaytara bilərdi? Olsa-olsa bircə Şükran! Şükran isə ağzını açan qara torpağa təslim olacaqdı. Dostun biri gedəcək, biri qalacaqdı. Özü də qatil kimi qalacaqdı...

Bir azdan Şükran öz qohum-əqrəbasını, bacı-qardaşının, uzağın, yaxının hönkürtüləri, bir də qara libaslı Sevgili qızın hıçqırıqları içində, "yaranan torpağa gedəcəkdir" məfhumilə məzara gedəcəkdı!

Belə də oldu, Şükran məzara qoyuldu. Tələm-tələsik bel-kürək götürüldü... Şükranın üstü torpaqlandı, torpaqla qalaqlandı. Üstünə daş da qoyuldu, qara tikan da. Bir də, bir də onun üstü örtüldü, örtüldü. Çox bərkə-bərkə örtüldü. Hər kəs bir də bir-birinə qarışdı, qara örtülü ulduzlar da səs-səsə verib kişnəşdi. Yalnız Şükranın bir qıraqda dayanan Ulduzu susdu, qaradınməzcə durdu.

XVI

Axşamüstü yeddi bacanağın yeddisi də Göyalının qapısında ocaqlama qurub baş-baş verdi. Onlar öz ömür yoldaşlarının tək qardaşını boy atıb qalxan, tez-tez "Şükran dayının canı haqqı" - deyib and içən uşaqlarının sevdiyi, qürrələndiyi misilsiz adamı itirmişdilər. Xüsusən Göyalının oğlan nəvələrinin dilindən Şükran dayı düşmürdü. Demək, Şükranın ölümü bütün elə-obaya təsir edib hönkür-hönkür ağılatdığından da artıq bu irili-xırdalı Göyalı ailəsini ağlatmışdı. Ağlatmışdı da az idi, bünövrədən sarsıtmışdı. Elə bil ki, Göyalı ailəsi yer zəlzələsinin mərkəzinə düşmüşdü. Burada hamı yara almışdı, hamı sınıq-sınıq, şil-şikəst olmuşdu. Göyalının sarsıntısı dəhşətli, Qaratelin sarsıntısı olmazın dərəcədə fəlakətli idi. Qaratelin gümüş saçları pırtıdışmışdı. Öz qanından, oğlu Şükranın qanından onun qar kimi ağ saçlarında uzun müddətdə izi itməyən talalar qalmışdı. Baxanda Qaratelin gözləri

genişlənmişdi. Bu gözlərdə başaçılmaz vahimə yaranmışdı. Qaratel danışmırdı, danışa bilmirdi, heç bir işə qarışmırdı, qarışa bilmirdi. Ancaq Qaratelin gözləri də, işarələri də Şükranı həlak edən Ulduzu çox tezəcə tapmağı, çox tezəcə onu oxa tutub tələf etməyi israr edirdi. Bu at tapılsa belə, onu saxlamaq çətin, saxlamamaq da çətindi. Belə bir vəziyyətdə istər-istəməz dost dönüb düşmən olmuşdu. Ən dəhşətli də öz dostunun düşmən olması deyildimi? Ən ağır da öz dostunla düşmən düşmək deyilmi?

Qara mozalan öz qara niyyətini çox yamanca qaralıqla yerinə yetirmişdi. Bu qara Mozalan hər iki dostun - Ulduzun da, Şükranın da qanını içmişdi. Qara mozalan öz qara mozalanlarına qarışıb haradasa kefə başlamışdı. Dönə-dönə dönüb baxan, diqqət yetirən olsaydı, görərdi, yəqin edərdi, bütün şəkk-şübhədən, hər hansı bir iştibahdan çıxardı, necə də qara paxıllıq, qara iblislik, qara şərəşürlük, qara qatillik öz qaradan qara işini görmüşdü, elə bil ki, qara şeytan geniş Göyən düzənində ürəyindən xəbər verən belə bir uçqunu açmaqla öz kinli ürəyini güldürmüşdü. Öz qara qəhqəhəsilə Göyən düzənini dönə-dönə doldurmuşdu. Bu şər-şeytan çox yamanca qələbə çalmışdı. Azdan çox törəmişdi. Bir damcı zəhər bir sərkərdəni yerə sərmişdi. Belə idi!..

Burada insanın "olacağa çarə yoxdur" deyən acizliyi üryanlığıyla üzə çıxırdı. "Qəzanın qədəri" də öz işini görmüşdü. Ulu Tanrı bu faciənin qabağını ala bilmədiyinə görə gizlənmişdi. Nə isə, bu qara mozalan fəsadı belə bir hərc-mərclik yaratmışdı, fikirlərdə, zehinlərdə yamanca dolaşılıq doğurmuşdu.

Bu qabaran-qalxan qəbri unutmaq mı olar?! Bəlkə bir zaman Şükranın məqbərəsini görmək, ağcuxalı oğlanı ziyarət etmək üçün "Ağ oğlan" günbəzinin ziyarətinə gələnlər, heç də az olmayacaqdır. Yəqin ki, Şükran yatan yer getdikcə müqəddəs türbəyə çevriləcəkdə. "Dayının torpağına and içirəm" - deyiləcəkdə. Göyalı törəməsində bu and ən müqəddəs and sayılacaqdı. Bəlkə də bu yer bir ziyarətgaha çevriləcəkdə? Şükran yatan torpağı unutmaq mı olardı?

Ziyarət dağının ətəklərində ucalan "Ağ oğlan"ı - Şükranı adamlar bəlkə peyğəmbərləşdirəcəkdilər? Demək çətindi! Bəlkə Şükranın mamlaşdıracaqdılar? Söyləmək müşküldü! Ancaq Şükranın məqərəsi "Ağ oğlan" günbəzi qalacaqdı. Elin əli ilə Şükranın üstündə tikiəcək şüş qübbəli günbəz "Ağ oğlan" adıyla ucalacaqdı. Bütün köçələr, ağqoyunlular, qaraqoyunlular, qarabağlılar, qaradağlılar, Göyəndə

ucalan Ziyarət dağının yanından qalxanlar "Ağ oğlan"ın böyründən heç də saymazıyana keçməyəcəkdilər. "Ağ oğlana" üz tutan, ürəyindən arzu keçirən az olmayacaqdı, çox-çox olacaqdı! Hamı "Ağ oğlan"dan dilək diləyəcəkdı. Yox, hər necə olsa, hər kim olsa, "Ağ oğlan"ın yanından saymazıyana ötüb sovuşmayacaqdı.

Yenə də dönək həmin mətləbə, deyək Ulduz günahkar deyildir ona necə bəraət vermək, necə onu cərgələrə çıxarmaq, hansı möcüzə ilə onun qara donunu əynindən sıvirmək, onu öz ağçaq ulduz donuna geyindirmək olar? Demək, belə qəsdə düşən olsa, Ulduzu özünə döndərmək, əzəlki halına qaytarmaq mümkün olmazdı! İş dolaşq, tale dolaşq, faciə dolaşq, zəhər-zəqqum! İndi belə bir nəticə durunca Şükranı ulu Tanrıdan diləyinə dəyərmişmi? Şükran olsaymış yaxşı imiş, yaxud olmasaymış? Gözləri genişlənən ana bilmirdi necə olsaymış yaxşı imiş? Ancaq qəm dəryasına qərq olan ata da aydın bilmirdi. Bu cəhəti bacılar da bilmirdi. Bacı uşaqları da başa düşmürdü. Göyünün həyatında baş-başa verən bacanaqlar da başlarına vurub bir yana çıxara bilmirdilər. Ancaq onlar bilirdilər ki, belə bir qəti, üzüdünməz bədbəxtlik baş verəndən sonra səbəbini yüz yana yozsan, nəticə budur ki, olan olubdur, Şükran əldən gedibdir, onu öz Ulduzu öldürüb. Vaxtaki Şükran ölübdür, öldürülübdür, ağqoyunlular adətincə, aran torpağının qaydasınca onun yasını saxlamaq, üçünü, yeddisini, qırxını, sonra da kədərli aylardan ibarət ilini keçirmək gərəkdi.

Ana özünü itirmişdi. Ata özünü itirəcək dərəcəsində təlatümdə, həyəcəndə idi. Bacılar da bilmirdilər nə etsinlər. Yasa gələnlər də yavaş-yavaş çəkilib getməli, sonra da istəyən kəslər üçünə, yeddisinə, qırxına, sonra da ilinə gəlməli idilər. Demək, baş-başa verən yeddi bacanağın - bu qardaşlaşan kişilərin öhdəsinə bütün bu mərasimləri keçirmək ağırlığı düşmüşdü. Vaxtilə iyirmi il əvvəl Göyalı qızlarına qardaş, özünə yurdçu dilərmişdi. İndi onun həyatında yeddi bacanaq -yeddi qardaş baş-başa vermişdi. Demək, əslində yeddi qıza yeddi qardaş, sirdaş var imiş. İndi də vardır. Ancaq bir tək Şükran yox idi. İndi Şükranı kim əvəz edə bilərdi? Kim elə bir Ulduz tapıb Şükran kimi qanad çala bilər, ürəklərə yol açə bilərdi? Müəmma, müəmma, dolaşq dolaşq üstündən, düyün düyün üstündən...

Şükranın yeri Göyəndə görünəcəkdı. Elin əli ilə "Ağ oğlan" günbəzi qaldırılacaqdı. "İgid ölər adı qalar..." Qara ağzını açan torpağa nə qədər "ağzın yumulsun!" deyə qarğıyanlar olsa da, yenə də hirsə so

yuyan insanların nəzərində bu torpaq müqəddəs türbəyə çevriləcəkdi. Bir növ ocaqlaşacaqdı. Qoy burada yatan ənbəy-əvləy olmasın, abid olmasın, zahid olmasın, şeyx olmasın, belə bir növcəvan qəhrəman olsun!

Baş-başa verib düşünən bacanaqlar öz yerlərindən tərpəninəcə bir-birilə himnləşdilər, qayıdıb Göyalının bir qədər gözdən iraq olan çal-çəpərlərindən yeddi yabanın qulağında, yeddi vələ quru qaratikan götürdülər, qaranlıq qovuşar-qovuşmaz Şükranın məzarına çatdılar. Bacanaqlar öz uşaqlarının dayıları, qardaşdan da artıq bir qardaş itkisi üçün səssiz-səmirsiz ağlaşdılar, gətirdiklərini üst-üstə qalaqlayıb bir ocaq qaladılar, bu ocağı papaqlarıyla yelləyib tonqala döndərdilər, alovlarını da göyə qaldırdılar. Alovlar Ziyarət dağının sinəsinə qədər öz dilini uzatdı. Bu işıqda da bacanaqların göz yaşları axdı, axdı; alov qalxınca bacılar da, bacı uşaqları da gəldilər. Yaxın-uzaq qohumlar da gəldilər. Bunlardan sonra qara libaslı Sevgili də, qonşu gəlin Gülnazla gəldi. Onlar işıqda Şükran üçün bir də, bir də ağlaşdılar. Axır ki, kiridilər, yavaş-yavaş çəkildilər, bircə-bircə göylər oynamağına qayıtdılar. Sevgili Gülnazla döndü. Bu qız nə isə indicə gözə dəyməkdən, bacılardan başqa bir söz eşitməkdən çəkinirdi...

Tonqal sönər-sönməz qaranlıqdan qara at çıxdı, bulana-bulana gəldi. O, baş tərəfdə közərən ocaq səmtində deyil, aşağıdan Şükranın ayaqları altında dayandı, öz başını həmin-həmin Şükranın ayaqlarına salladı, yenə də gözlərindən qanlı yaş tökə-tökə ağladı.

XVII

Üstündən on gün ötdü. Qara at qapıya gəldi, Göyalının adamlar seyrəkləşən həyətinə girdi. Müqəssir oldu-olmadı, Ulduz divana gəlmişdi. Ulduzu görəndə ailə ağladı. Getdikcə gözləri genişləndən Qarate-lın qəzəblə doyan gözləri yandı. Onun göz yaşları kirpiklərində qurudu. Ulduz özü üə büraya başaçılmaz təzad gətirdi. Kimdə Ulduza qarşı kin, kimdə də gizli tərəhhüm doğdu. Kimi Ulduza Şükranın qanadları kimi, kimi də qəddar qatili kimi baxırdı. Götürüb baxanda hər iki tərəf öz-özlüyündə düz idi. Qara mozalanın qara hərəkətindən xəbərdar olmayan, qara daşın qabağında Ulduzu didə-didə qanını necə axıtdığını, necə hirsəndirib gözlərini qaraltmışını bilməyənlər Ulduzu yolundan azan, cızığından çıxan nankor bilirdilər. Bu nankoru da

Şükranı qətlə çatdırmaqda ən ağır cazaya, ən qəzəbli divanə layiq görürdülər. Heç bir başqa səbəb arayıb-axtarmadan bu atın məhvinə, özü də Göylər kəndinin ortasında oxla tutulmağını, Göylər obasının itlərinə yedirdilməsini düzgün hesab edirdilər. Deyirdilər ki, qoy belə dönük çıxan Ulduza bundan da yaman divanə tutulsun. Yoxsa ayrı cür heç kəsin ürəyi soyumayacaqdır...

Qapıya gələn qara ata hər kəs belə bir kinlə, nifrətlə baxıb udcunurdu. Bu ata tərəhhüm edənlər, bu qətlə təsadüfi xata sayanlar, mozananamı, milçəyəmi görə nallı təpiyə yol verilməyin nəticəsində belə bir bədbəxtlik baş verdiyini gümana gətirənlər öz fikirlərini gizləyirdilər. Gizlənənlər isə özlərini bürüzə verir, hər kəs bu ata şəxsən divanə tutmaq üçün özünü qabağa verməyə cəhd edirdi. Ələlxüsus da Göyalının yeznələri. Yeddi bacanağın yeddisi də bu atdan intiqam almaq üçün özlərini yeyib-tökürdülər. Lakin onlar unutmamışdılar ki, Göyalı necə də Şükranın ox, kamanını qəbrə qoymamağı təklif etdi, Şükranın ox, kamanı ilə bu atdan intiqam alacağını el qabağında elan etdi. Göyalının ürəyi az-çox soyusun deyər, bu alı oxla tutmaq, obanın içində də olmasa, bir qıraqda gəbərtmək, Göyən dərələrinin qurd-quşuna yem eləmək gərək idi. Bu gərək işi də ürəyi intiqam alovları içində yanan ata görməliydi. Onda bəlkə Göyalı az-az özünə gələ bildi? Əgər bu divanı oğlunu itirən bədbəxt ata oğlunun qatilinə tutsaydı, ümumin nəzərində insafli, ədalətli iş olardı. Yoxsa döşünə döyən yeznənin heç birisinin burada yeri yox idi. Ümumin nəzərində yerinə düşərdi ki, Göyalı bu ata bir ox atdığı halda Qaratel də bir ox ataydı, ata-ana bəsdi deyincə bu qatil atı oxlayaydı. Onda bəlkə atanın da, ananın da ürəyi az-az soyuyaydı, nitqi tutulan ana az-az da olsa özünə gələrdi. Onda bəlkə ana həyatda sağ-salamat qalan qızlarını da, nəvələrini də nəzərə alardı, az-az toxtardı, dəli-divanə olmaq qorxusundan da sovuşardı. Yoxsa ayrı cür ananı geri qaytarmaq mümkün olmazdı.

Qaratel hal-huyyla özündən çıxardı, Göyən düzənlərini ötüb alışdığı, kömək umduğu, indi də hiddətlə gözdən keçirdiyi Ziyarət dağına tərəf uzanan cığırda səs-səda sala-sala gedərdi. Onun müdhiş səsi Göyən düzənlərini, dərə-təpələrini doldurardı. Belə olanda nə onu tutmaq, nə də saxlamaq mümkün olardı. Axı Qaratel üçün ölümdən dəhşətli olan bir dəli-divanəlik onun genişlənən, hədə-hədəqəsindən çıxan gözlərindən oxunurdu. Bu ruhi gərginlik ağsaçlı Qarateldə öz

aman-imansızlığını göstərirdi. Qaratel oğlu Şükrandan sonra, Şükranı qara torpağa tapşırandan, üstünü torpaqlayıb, bu torpağı da tikanlayıb daşlayandan, üstünü bərk-bərk bərkidəndən sonra daha şiddətli dərəcədə ruhi gərginlik keçirə-keçirə dəhşətə gəlmişdi.

Axı bir də, elə bil ki, qəbirqazanlar Şükrana hörmət olaraq başqalarından daha dərin qəbir qazımışdılar. Bu qəbirin üstünü torpaqlayanlar Şükrana hörmət etdiklərinə görə yan-yörədə bir ovuc da torpaq qoymamışdılar, hamısını qəbrin üstünə töküb qalaqlamışdılar. Şükrana hörmət olaraq Ziyarət dağının ətəklərində gizlənən, goreşən kaftarlardan qorumaq üçün oğlanın üstünü təzə-təzə, özü də iti-iti qaratikanla örtüb, bu tikanların da üstünü daş-qaya ilə doldurmuşdular. Ancaq nitqi batan ana bütün bunlara zidd idi. Anaya elə gəlirdi ki, Şükran bunca ağır yükün altında qoyulan gümüş qınlı, iti ağızlı xəncərlə, o göy zağlı soyuq silahla təylənmişdi. Onu teyləyən bax, bəmin bu uğursuz atdı ki, öz Ulduz cildini dəyişib, qara geyinib qapıya gəlirdi. Qoy bu qara at qapıya gəlməsin, yıxılıb ölsün, yenə də ananın ürəyi soyumaq bilməyəcəkdi. Bu qara atdan bir cür deyil, min cür intiqam alınsa da, yenə də Şükranın anasının ürəyi taxmamayacaqdı. Tezmi-gecmi bu ana baş alıb gedəcəkdi. Hara gedəcəkdi, necə gedəcəkdi, gələcək özü göstərəcəkdi. Ancaq indilikdə qədəmləri qoruyan ana bilmirdi. Elə bil ki, ana məhz bu uğursuz atın divanını gözləyirdi.

Qaratel qara ata baxa-baxa daha artıq hiddətləndi, qəzəbləndi, gözləri daha artıq genişləndi, oğlunun bütün fəlakət, müsibətlərini, onun üstünün necə ağır yüklə yüklənməyini titrəyə-titrəyə, ürəyi əsə-əsə, döyünə-döyünə göz qabağından keçirə-keçirə özünü də müqəssir bilməyə başladı. Dəhşət içində, ruhi gərginliklər girdabında çarpı-şan ananın ağılı ötəri də olsa ayazımağa başladı:

- Mənim ana ürəyimin birinci borcu hər kəsdən, hamıdan qabaq öz oğlumu qəzanın-qədərinə qorğanmaqdı, - deyən Qaratel müztərib ürəyində danışmağa girmişdi. - Mənəm birinci günahkar! Ancaq mən özüm! Axı niyə mən Göyalımın sözüno baxıb Ziyarət dağına gedirdim? Niyə mən qız qismətinə qane ola-ola acgöz Göyalımın söziinə qoşu-lurdum? Niyə yox Tanrıdan dilək diləyirdim? Niyə mən kömür kimi qaralan Ulduzu tezəcə bu aradan rədd etmərdim? Niyə mən Şükranı qu-cagıma almırdım, körpomi qorğanıb saxlamırdım? Axı Şükran hamıdan da artıq mənə, öz anası Qaratel Göyom qızına aciz idi! Axı Şük-^ həmişə mənim müqabilimdə körpə kimi gülümsoyirdi. Onun

ovurdları çalalanırdı, bir sözümlü iki eləmlirdi. Niyə mən Göyəm qızı cəld tərpanib cəsərət göstərmədim? Mənəm müqəssir! Mənəm günahkar! Mənəm divana çəkilməli müttəhim! Qoy mənə divan tutsunlar! Qoy mənim ürəyimi oxlasınlar! Qoy məni Şükranın yanında dəfə olunmaq şərəfindən də məhrum etsinlər... Bəs bu qara at? Bəs bu qara əzrayıl? Yox, qoy bu qara əzrayıl mənim dəliləşən, divanələşən gözlərimə görünməsin!

Birdən ağı dolaşan ana ayağa qalxdı. Nitqsiz olduğundan lalsayağı qarqışqırıq qopartdı. Qaratel titrəyən əllə qara atı göstərdi, nitqi açılmasa da, işara ilə bildirdi ki, sən Bəyalı oğlu Göyalı, ləngimə! Əgər bacarmırsansa qoy mən özüm oğlumun ox-kamanı ilə bu qara əzrayılı gəbərdim. Qoy bu qara uğursuz çölün qurd-quşuna, canavarlarına, pələnglərinə, vəhşilərinə qismət olsun! Özü də başqa yanda yox, Ziyarət dağının ətəyində!

Əli ilə danışan, qırıq-qırıq, heybətli-heybətli səs çıxaran ana bütün bunların hamısını Göyalıya çatdırdı. Yenə də ağlaşma qopdu. Göylər obasının adamları daşlana-daşlana gəldi. Onlar söz tapıb Göyalı ailəsinə heç bir söz deyə bilmədi. Qara atı qapıda dayanan görüncə bu ata-anaya heç bir toxtaqlıq verə bilmədilər, onlar da ağlaşanlara qoşulub ağlaşdılar. Qara at da başını tərpadə-tərpadə onlara qoşulub ağladı, adamlar kirişəndən sonra da qaralan Ulduz öz ağlamağından qalmadı.

XVIII

Qara şeytanın qara qurğusu qara mozalan qara qəsd üçün öz qara rəngini Ulduza yaxıb bu dünya üzündə uğursuzluğun qara kabusuna döndərmişdi. Ulduz öz Şükranın, igid qəhrəmanını; ağ çuxalı, ağ papaqlı, gümüş xəncərli, qırmızı çəkməli səvarisinə dəmir nallı təpik çalmaqla öz taleyinə də təpik çalmışdı. Şükran ölmüşdü. O torpaq altındadır. Ulduz da ölmüşdür, ancaq torpaq üstündədir. Belə bir fəlakət olandan sonra, əlbəttə, torpaq altında, gözlərdən irəqdə olmaq qat-qat yaxşıdır. Sürünə-sürünə, sürüklənə-sürüklənə, gözdən düşə-düşə, nifrətlə süzülə-süzülə, lənətlə damğalana-damğalana bu qara at kimi yas içində qalmaqdansa, ölüm yaxşıdı! Deməli, qapıya gələn qara at üçün tale ölüm yolu açmışdı. Elə bil qara ölüm onu səsləyirdi: gəl-gəl qara at! Gəl mən səni düşdüyn qara gündən xilas edim! Gəl, gəl qara kabusluğunu ortadan götürüm! Axı sən qalmağın əzab-əziyyət, iş-

gəncədir! Sənin ulduzun Ziyarət dağının başı üstündə batıbdır. Dayanma, durma, gəl qaranlığa qovuş! Gəl, bu dünyanın heçliyini, puçluğunu bildirən bu şit-şitəngə işıqda əlləşmə, çapalama! Sən qaranlığa qovuşub işıqdan uzaq ol! Daha heç kəs burada səni daş-qaya ilə vurmayaq! Bu qaranlıqda heç kim burada səni hədələməyəcək! Heç kəs səni uğursuzluq timsalı sayıb qəzəb və nifratlə süzməyəcəkdir. Sən qaranlıqda öz azadlığını tapacaqsan!

Qara mozalanın şeytan-şər zərbələrini axıra qədər tutdurmaq, öz qara qəsdlərini axıra qədər yerinə yetirmək, qara don geydirdikləri Ulduzu axıracan aparıb axırına daş atmaq istəyirdilər. Gah mozalan cildində Ulduzu çalmaqla, gah qaranlığı işıqdan, ölümü yaşamaqdan üstün tutmaqla həmin qara mozalan qara atı qaranlığa çəkirdi. Qara at həmin tərəfə çəkilirdi. Şükransız belə işıqlı dünyadansa ona qaranlıq, ölüm yaxşı gəlirdi. Belə yaşamaqdansa yaşamamaq yaxşı deyilmi? Zəhərlənəndən sonra yaşamaq kimə, nəyə gərəkdir?

Demək, mozalan öz şeytan qurğusu ilə kimini çox, kimini az da olsa zəhərləmişdi. Göyalı ailəsinin içində mozalanın fitnə-fəsadı nəticəsində zəhərlənəndən, ürəyi tir-tir titrəməyən tək bir nəfər də olsa yox idi! Bəs Ulduz? Bu dünya üzündə ən ağır cəzanı Ulduz Özünə verməmişdimi? Bundan belə gözlənilən cəza bu cəzanın müqabilində nə idi? Ölüm! Öldürülmək! Nəfəsi varkən Ulduz Şükranı axtarırdı! O öldürdüyü süvarisini axtarırdı. Ancaq Ulduz bir də, bir də duyurdu, bilirdi ki, Şükran orada qara qayanın qabağında, onun nallı təpiyi ilə qətlə çatdırılıbdır. Bu təpikdən çevikliklə çovuyan mozalan Şükranı onun dəmir nallı təpiyinə tuş edibdir. Ziyarət dağına gedən cığırın yanında Şükran qara torpağa gömülübdir. Üstü də qara tikanla tikanlanıb, ağ-qara, boz göy rəngli daşlarla daşlanıbdır.

Elə buna görə də Ulduz öz-özünə divan-məhkəmə qurub özünə ölüm hökmü oxuyubdur. İndi qaralaşan, kömürləşən Ulduz son divana gəlibdir. Gəlibdir ki, ona divan tutulsun, oxlansın ölüb qurtarsın. Axı ölüm, ölüm intizarından asandır. Demək, ləngiməyinə dəyməzdi!

Göyalı haçan Şükranın oxu ilə matəm geyimli Ulduzu oxlayacaqdı, özü bilirdi. Axı o biri tərəfinə gəlincə Göyalı üçün Şükranın Ulduznu oxlamaq çətin, oğlunun qatilini özbaşına buraxmaq daha çətin idi. Bu Ulduz her necə qara geyinsə də, istər-istəməz göz dağına çevrilmişdi. Göz dağını göz qabağından götürmək gərək idi! Bunların hamısını düşünərt, qəddi əylib-bükülən Göyalı əllərini də, dizlərini də

yerə dayayıb ayağa durdu, qara qəzil çatını götürdü, heç bir müqavimət göstərməyən qara atın boyun-boğazında kürməklədi. Həmişə başına qızıl-gümüşlü cilov vurulan, belinə qızıl-gümüşlü yəhər qoyulan Ulduz acı taleyin hökmü ilə aşağı endirildi, aşağı düşürüldü, sonra da bu qəzil çatı ilə dar ağacına qaldırılan kimi durdu. Bəlkə çatı boğucu idi? Yox, Göyalının titrək əlləri bu çatını gen bağlamışdı. Ancaq bu çatı Ulduza dar ağacından asılmağı andırırdı. Demək, bu ölüm çatısı idi. Cam boğazına yığılanlar belə qara çatı ilə öz-özlərinə qəsd edə bilərdilər. "Boğazına çatı salma!" - demək işi ölüm qədər ağırlaşdırmaq deməkdir. Qara qəzil çatı qara atın boğazına salınandan sonra qara atın ölümünə birinci hökm verən Qaratel birdən üzünü eyvanın divarına döndərdi. Hər necə olsa da, Şükranın sevimli Ulduzu divana aparılırdı.

Göyalı qara atın qara çatısından tutdu, onu çöl-çəpəri sökülən həyətdən çıxartdı, o biri çiyinə aldığı ox-kamanı düzəltdi, Göylər obasından aralandı, Ziyarət dağına doğru uzanan həminə ziyarətə getdiyi cığırda yol aldı. Bəli, bu həmin cığır idi ki, bu cığırda Qaratellə birlikdə ulu Tanrıdan oğul diləmək üçün Ziyarət dağına yollanmışdı. Bu həmin cığır idi ki, Şükranın tabutunu köhnə qəbiristanə gətirmişdilər. Gözə gələn bir dairədə dəfn etmişdilər. Bu həmin cığır idi ki, yenə də matəm geyimli Ulduz ağlaya-ağlaya gəlmişdi. Bu həmin cığır idi ki, yenə matəm deyimli Ulduz Şükranın başı üstündə qalanan tonqalın işığı azalınca özünü buraya yetirmişdi. Yenə də qara qayanın qabağında olan sayaqda öz başını öldürdüyü dostunun ayaqlarına sallamışdı, bütün gecəni ağlamışdı, üfük sökülər-sökülməz buradan qopub xəlvət çəkilməmişdi. Ulduz gözə dəyməkdən qorxmamışdı. Utanmışdı, qərribə görünsə də at utanmışdı! Üstündən on gün ötuncə daha yas saxlamağı bacara bilmədiyinə görə divana gəlmişdi. İndi də həmin cığırda axırıncı divana gedirdi.

Göyalı qədəmləri sınıq kimi yeriyir, qara at da sınıq-sınıq addımlayırdı. Adamlar da onların dalınca sınıq-sınıq cığıra düzülmüşdülər. Onlar divan yerinə varmaq, bu qara ata tutulacaq divana tamaşa etmək istəyirdilər. Göz qoyanda yeddi bacının yeddisi də bu cığıra düzülmüşdü. Yeddi yeznənin yeddisi də bu cığırda tutmuşdu. Göyalının ayağı yer tutan oğlan-qız nəvələri də öz ata-analarının böyürləri həmin-həmin sınıq addımlarla irəliləyirdilər. Cığırın dalı hələ də sınıq-sınıq çözlənirdi. Bircə üzünü qara divara döndərən Qarateldən savayı ayağı yer tutan kim var idisə, hamısı eynən beləcə gəlirdi. Bunlar Şükranı öldürən

qara atın divanını görmək üçün gəlirdilər. Belə divan ağqoyunluların tarixində olmamışdı. At adam öldürmüşdüsə, dərhal yerindəcə öldürülmüşdü. Axı Ulduz ayrı idi, ayrı bir aləm idi. İndi "ayrı aləm" in divanı da ayrı aləm idi. Burada el qarşısında görk divanı var idi, qan-intiqam var idi! Əvazə əvəz, qisasa qisas, ölümə ölüm var idi! Bu divan olmazın-görünməzin, eşidilməzin divanı idi. Qara donlu Ulduz belə bir divana gedirdi. Ulduz heç cür yox, böyük kədərlə Göyalının sınıq addımlarının ardınca divana gedirdi. Ulduz heç yana dartınmırdı. Bu divan Ulduzun xilas idi. Ulduz xilas olmağa, gözlərdən iraq olmağa, Şükran işıqlı dünyada olmadığı zamanda, o da işıqlı dünyadan üzülməyə gedirdi...

Lakin birdən qəbiristana dönən cığır ayrıcında qara at öz əzəlki Ulduz çevikliyi ilə qara çatını başından çıxardı, qəbiristana döndü. Adamlar cığır uzununu durdular, durdular. Ulduz diklənib Şükranın qəbrinə çatdı. Düz yeddi dəfə bu qəbirin dövrəsinə dolandı, dönüb gəldi, başını çatıya salmadı, Ziyarət dağına gedən cığıra, ancaq cığırda dayanan adamların qabağına düşdü. Heç kəs Ulduza toxunmadı. Onlar gördülər ki, necə də Ulduz divana gedir. Ulduz getdi, getdi, kölgələr sallanan, dik-dik daşların kölgələri uzanan uçurumlu dərələrə qaranlıq çökən bir yerdə dayandı, döndü, adamlar da axın-axın gələ-gələ toplandılar, durdular. Göyalı kamanı düzəldib oxları hazırlayınca Ulduz üzü bəriyə oturdu, qabaq əllərini yuxarıya qaldırdı, sinəsini açdı, birdən adamlar için-için hıçkırdılar. Göyalının oxu əlindən düşdü. Kaman yerə diyirləndi. Göyalı diz üstə büküldü, büküldü. O, Ziyarət dağının qarşısında qəzanın-qədəri müqabilində bükülə-bükülə yumağa döndü. Elə bil ki, adamların üstünə su ələndi.

XIX

Qara-qara buludlar şüş-şüş dağları qaplayırdı. Yuxarı dağlardan -San babadan, Sağsağanlıdan, Kirsdən üzəşəği Araz çayına doğru uzanan qara bulud salları Ziyarət dağına da örtür, Göyən düzənlərini zülmətə bürüyürdü. Divan gözləyən, ancaq divan tutulmayan Ulduzun özü öz ayaqları ilə divana gedirdi. Qara ölüm şıltağa başlayıb əzab-əziyyətində Ulduzu hər necə girinc etməkdən zövq alsa da, bu faciədə şər-şeytanın hər necə nəşələnilib əyləndiyini görsə də, Ulduz daha bəsdir!" demək qərarında qəti idi. Axı Ölüm gözləyən Ulduz

niyə Şükranın atası Göyalı tərəfindən oxlanmadı? Niyə Ulduz o qədər top-top dayanan adamların müqabilində oxlanmaq gözlədiyi halda, bir kəs tərəfindən oxlanmadı? Məgər Ulduz öz sinəsini dalbadal atıla bilən oxlar üçün görməmişdimi? Bu oxlar onun iztirab dənizinin dalğalarına son qoymayacaqdımı? İndi qara don geyən Ulduz üçün həmin cığırda geriye dönmək, Göyən düzənlərinə qayıtmaq, ara-ara Göylər obasında görünmək mümkün deyildi. Bir də Şükranın məzarının dövrəsində gözdəki kimi dolana-dolana qalmaq, bu məzarın keşiyini çəkmək, ölü durmaq özü də Ulduz üçün bəs deyildimi? Üstü torpaqlanan, tikanlanan, daşlanan Şükran dərinə-dərin sükut aləmində idi. Haçan bu qəbir üzərində "Ağ oğlan" adı ilə şöhrət tapa biləcək bir uca qüllə qalxacaqdı? Bu hələ qabaqda idi. Ağqoyunluların qədim adətincə bir il ərzində qəbiri tərpətmək, öln adamın ruhunu narahat etmək olmazdı. Bir ildən sonra çox yəqin ki, Şükranı dəfə edən el-oba yenə də axı-axın gələcək, onun ildönümündə igidi yad edəcəkdə, elə bu zamanlar da köhnələn qəbir tərpədiləcəkdə. Şükranın türbəsi üzərində ağağ yonulan daşlardan "Ağ oğlan" adlı günbəz ucalmağa başlayacaqdı.

Ulduzun tab-təvəni tükənmişdi. O, heç bir kəsi gözləmədən öz-özünü divana çəkməli idi. Bu yoldan qayıtmaq, özünü ölümdən də artıq bir əzaba salmaq idi. Qara buludlar gəlirdi. Qara qanadları sallanan qara buludlar bir-birinə dəyə-dəyə, çırpıla-çırpıla yağışı, kürdaşı, dolunu, alaçalpov qarı bir-birinə qatıb qarışdırmırdılarmı? Bu, tufan idi, bu qiyamət yay mövsümünün yetişdiyinə baxmadan, bir də hiddətlə geriye dönməklə qaralan Ulduzu aparmağa gəlməmişdilərmi?

Bax, budur Ulduzun başının üstündə dayanan dağlar bir-birinə dəyir, buludlar bir-biri ilə toqquşur, ildırımlar, şimşəklər tez-tez çaxnaşır, az-azacıq işıq görünməmiş yenə qatı qaranlıq qovuşub, hökmran olmağa başlayır. Qaradonlu Ulduz üçün bir cığırda dayanmaq donmaq idi, ölümün açılan qara ağzına çatmadan yubanmaq idi. Yox, Ulduz dayana bilməz, qala bilməzdi. O, yenə də həmin-həmin heç bir tərəddüd göstərmədən qalmaq da istəmirdi. Ulduz addım-addım getməli, Ziyarət dağına yetişən cığırda üzüyuxarıya qalxmalı idi. Ulduz belə də etdi. O, darısqal cığırda daş-qayaya dəyə-dəyə qızıxdı, gedə-gedə tüstüləndi, yandı-alovlandı, axır ki, Ziyarət dağına çatdı. Burada olan daşların, qayaların hamısı bir-birinə qarışmışdı. Ulduz burnunu daşlara söykəyə-söykəyə, əl-ayaq çala-çala daşların, qayaların ara-bərəsi ilə gedə-gedə dəmir nallarından qığılcımlar çıxara-çıxara, özü də döngə

lərdə əyilə-bükülə cığırda dimdik dikləndi. Bu cığır Ziyarət dağının qülləsinə aparan, dilək qülləsinə qalxan, ulu Tanrıdan dilək dilənən həmin dayanacaq idi. İyirmi il əvvəl günün günortaçağı Göyalı ilə Qaratel həmin bu cığırda bu qülləyə qalxmışdılar.

Dağları qaplayan qara buludlar hönkürüşürdülərmə? Onlar ağlaşırıdılar mı? Yaxud qara mozalanın şər-şeytanları öz istədiklərinə nail olduqlarına görə öz qara qələbələrinin təntənəsini nümayiş etdirirlər?

Buludlar, bulud bürüyən dağlar, üstlərinə sel-su ələnən, dolu ilə dolan, qarla örtülən dağlar indi hansı yandadırlar? Bu uğultulu təlatümləri ulu Tanrı öz iradəsi ilə əmələ gətiribmi? Ya bunlar öz başlarınadır? Əgər özbaşmalığa necə, nə təhər özbaşnalıqdır? Əgər özbaşnalıq deyilsə, ulu Tanrının iradəsilədirsə, bəs niyə belə hərc-mərclikdir?!

Qaralan Ulduz bütün bunları bildi, bilmədi, baş açdı, açmadı, vəziyyət belə idi, başaçılmaz müəmma idi!..

Qara at iyirmi il əvvəl Göyalı ilə Qaratelin qalxdıqları qülləyə can atdı, öz əlaçaqları ilə qabağına çıxan irili-xırdalı daş-qayanı çapasındıra ötürüb keçdi. Ulduz öz dəmir nalları ilə daş qayadan od çıxara-çıxara tufanı, çovğunu qarışdıraraqışdırı dırmadı, dırmadı. Ara-ara Ziyarət dağının həmin duracağına çatdı. Zülmət qaranlıq içində Ulduzun yuxarılara baxan gözləri yanıb alovlandı. Elə bil ki, Ulduzun bütün ağrısı-acısı, qəzəbi, hiddəti gözlərinə toplanmışdı. Ulduzun burnu körükləndi, qara at ulduz gücünü birdən özünə qaytardı, ulu Tanrıya üsyan edir kimi dayandı, ulu Tanrıdan Ziyarət dağına enməyə, ədalət divanı qarşısında dayanmağa səslədi. Ulduz var gücü, var nəfəsi ilə ulu Tanrını çağırdı, çağırdı, kişnədi, kişnədi... Bu kişnərti Ziyarət dağını, bu dağın bütün daş-qayasını, cəbələrini, övliyə-ənbiyalar yatan daş məqbərələri, bütün kahaları, mağaraları, sütunlu-sütunsuz sıldırımları, Ziyarət dağının bütün təməllərini ta yerin təkinəcən doldurdu, doldurdu. Bu kişnərti bütün uğultulara üstün gəldi. Göy gurultularını, ildırım-şimşək çaxnaşmalarını hakiminə hökm ilə dayandırdı, susdurdu. Ulu Tanrını ədalət divanına səsləyən kişnərti kəsmədi, kəsmək bilmədi. Birdən qaralan Ulduz qiyam üçün qanad açıb göyə qalxdı, öz-özünü xeyli qaldırdı. Ziyarət dağından xeyli yuxarılara - büludlara, qara tüstü ilə örtülən, pərdələrlə tutulan kəhkəşanlı aləmə çatdı. Buranı aradı, axtardı, ulu Tanrını tapmadı. Ulduz yenə də həmin kəsilməyən kişnərti ilə özünü götürüb Ziyarət dağının dərin-dərin uçurumlarına atdı, uçurumlar aləmində itdi...

Həmin vaxtdan əsrlər ötsə də, külli-kainat dəyişsə də, Şükranın qəbri üzərində inşa edilib ucaldılan "Ağ oğlan" nişangahının ağ-ağ qülləsindən ağ-ağ daşlar bircə-bircə sınıb tökülsə də, bu qüllənin üstündə bitən kollar göyərə-çürüyə yan-yörəyə səpələnsə də, yenə də Ziyarət dağına qalxanlar, onun dərinliklərinə qulaq verənlər Ulduzun kəsilməyən kişnərtisini eşidərlər. Bəli, indinin özündə də Ziyarət dağına qalxan kəsələrin tükləri biz-biz olar. Saçları qabara-qabara qalxar, onlar Ulduzun kəsilmək bilməyən kişnərtisi içində heyrətə düşərlər. Əfsanəvi faciə onların gözləri qabağında əvvəldən axırına qədər vərəqlənər. Bu faciənin hər bir səhifəsi səhifələnər. Bəlkə bu adamlar bu müsibət dastanını örtməyə cəhd edərlər. Bəlkə adamlar dəhşətlərdən çıxmaq üçün bu dastanın ilk səhifələrinə qayıdıb yenə də Şükranı Ulduzun belində qanad açan görürlər, "Ağ oğlan" qülləsinin ağ-ağ buludlara qalxdığına şahid olurlar. Lakin, hər yana dönsən yenə də Ziyarə dağında ömründə kəsmək bilməyən kişnərtini hey eşidərlər. Bəlkə də Ziyarət dağının həmin cığırı ilə qülləsinə qalxıb ulu Tanrıdan sonı-şan da tapışar: varsansa bu nədir, yoxsansa bu nə üçündür?!

20 sentyabr 1968

Əyin — Bakı

GÜZGÜ GÖL ƏFSANƏSİ

Qədim zamanlarda Kəpəz dağının aşağı sinəsində, Göy gölün yuxarı yaxasında, yamyaşıl meşənin içində, ağ qayaların əhatəsində bir Güzgü göl qaynayırdı. Bu gölün o biri tərəfində mağarada bir maral, bir də bir Qəcələ olurdu. Qəcələ mağaranın içərisinə uzanan vələsin qanadına qonub gecələyir, Maral isə bir tərəfdə daş döşəmənin üstündə yatırdı. Maral sübh tezdən durunca yatdığı yeri qabaq ayaqları ilə eşib-eşib gül kimi təmizləyirdi, üstünə bir toz qonmağa qoymurdu. Kəpəz dağından başlayıb gələn, Göy göl diyarını tez-tez tutan bu yerlərin ağ-ağ yağışlarında Maral yuyunur, yuyunduqca da gözəlləşirdi. Payızdan başlayıb yağan qar isə ağacların qol-budaqlarından Maralın üstünə səpələnir, onun saç-saçığını darayırdı. Dünyanın gözəl guşəsində yaşayan, Göy göldən gözəllik götürən, özü də Göy gölə gözəllik verən Maral düyməçəli-düyməçəli maralotulardan yeyir, doyunca dönüb özünü Güzgü gölə yetirir, bu gölün pul-pul olub dairələnən gümüş suyundan içə-içə öz surətinə tamaşa edir, öz-özünə tamaşa etməkdən hədsiz-hesabsız dərəcədə zövq alırdı. Bir gün deyil, beş gün deyil, bir də il də deyildi, belə idi. Maralın ümdə işi-peşəsi, hey gümüşləne-gümüşləne qaynayan Güzgü gölün qarşısında durmaq, öz-özünü süzmək idi. Bu Maralın qəşəngdən-qəşəng qara gözləri özünə o qədər xoş gəlirdi ki, başını Güzgü gölə əyib, gümüş sudan içə-içə birdən də öz gözlərindən öpüş götürməyə çalışırdı. Maral geriye çəkilib gərdəninə baxa-baxa öz duruşuna tamaşa edir, "Maral, ay Maral" deyər oxunan havaya qulaq asır, Kəpəz dağından qayıdan əks-sədanın fasiləsiz gəldiyini güman edirdi. Ancaq Maralı yaxın dostu Qəcələnin anlaşılmaz hərəkəti odsuz-közsüz yandırır. Axı heç zaman Qəcələ Güzgü gölü gərəyincə qiymətləndirmir, hey Zəli göl, ya Qara göl tərəflərə uçar, baxanda bu gün bu gölün, sabah o biri gölün, zığ-zımrığında eşələnir, qarnını doldurub, yenə də axşamına həmin daş dama dönür, vələsin çöldən içəriyə uzanan qanadına qonurdu. Maralla Qəcələ nə qədər üzdə dostluq edib bir mağarada gecələsələr də, yenə də onların söz-söhbəti tutmur, tez-tez ixtilaf baş verir, deyişmələr davam edirdi:

- Nə qədər Güzgü gölə baxmaq olar, ay Maral?
- Bəs haraya baxım, Qəcələ?
- Bir yol Qara gölə, bir yol da Zəli gölə baxsan nə olar?

- Yox, Qəcələ, məndən ötəri nə Qara göl, nə də Zəli göl?
- Ancaq nə bəs, nazlı xanım? Ancaq və ancaq Güzgü göl, Qəcələ!
- Güzgü göldə nə görmüsən, ay Maral?
- Ancaq özümü, Qəcələ!
- Bəs başqası nə təhər?
- Qoy başqası da Güzgü gölə gəlsin, özü özünü görsün!
- Onda bəs Maral xanım niyə özünün "Maral gölünə bunca belə bərk-bərk

bənd deyildir?!

- Çünki Maral göl özü də gözəlliyimi bu Güzgü göl kimi düzgün göstərmir!..

- Bəyəm sən belə nədən?
- Mən Maralam, Güzgü göl maralıyam!
- Onda üç gündə bircə dəfə də olsa aşağı en, Göy gölə bax! Axı, Göy göl Kəpəz dağının ətəyində olan bütün göllərin başıdır!

- Bəli, başıdır, bilirəm. Ancaq mən Güzgü gölü bütün göllərdən artıq sevirəm! Ona görə ki... - Maral dönüb umu-küsüyə başladı. -

Düzünə qalsa nə vaxtdan sən Qəcələ ilə mən Maral bir daş damın altında oluruq. Ancaq heç bir zaman dilinə düz söz gəlməyibdir!

- Necə? - Qəcələ biz-bic soruşdu. - Nə təhər dilimə düz söz gəlməyibdir, Maral xanım?

- Güzgü göl kimi düzə düz deyəsən!
- Yəni hey səni tərifləyim, eləmi?
- Tərifləsən canın çıxmaz ki?!?
- Canım da çıxar, hələ desən uzaq görən bir cüt gözüm də!
- Niyə belə dargözsən, cənab Qəcələ?
- Çünki hədsiz tərif dostun evini yıxar, Maral xanım! Hədsiz tərif dostun

başının altına yumşaq yastıq qoyub, onu aldadar, ayıq salmaq əvəzində, onu qəflət yuxusuna verib, uçuruma salar.

- Bəlkə bunlar hamısı paxıl Qəcələnin quraşdırmasıdır?
- Onda daha biz niyə bunca müddət ərzində bir daş damın altında oluruq?
- Əlacım nədir?.. Qəcələ də olsan, yenə də bir nəfəssən!
- Bir başqa nəfəs də vardır! - Qəcələ çevrilib o biri yanı göstərdi. Qəcələ

çevrilib o biri yanı göstərdi. - Bax, orada gizlənidir, Maral xanım! Nə vaxtdan da marıqda durub səni gözləyir.

- Hamı elə başqa bir nəfəs, Qəcələ?
- Bax, odur, bir sarı Çaqqal!

Qəcələ mamırlı daşın daldasında gizlənib bu deyişməyə qulaq verən Çaqqalı çağırırdı. Çaqqal daha gizlənmədən, mamırlı daşın daldasından çıxıb gəlməyə başladı.

-Niyə, nə vaxtdan bəriyə belə sapma-supma gəzirsən, Maral xanımın gözlərinə görünürsən?

- Çünki yemirəm, içmirəm, Maral xanımın xətti-xalına, gül camalına tamaşa edirəm!

- Demək, sən Çaqqal bizim Maral xanıma məftunsan?

- Sözsüz, Qəcələ!

- Bəs niyə özünü göstərmirsən, nə vaxtdan bəri öz vücudunu bu xanımaza bildirmirsən?!

- Çünki Güzgü gölün qabağında dayanan, heyran-heyran özünə baxan Maral xanıma tamaşa etmək ayrı bir aləmdir. Neçə ildir ki, yaz, yay, payız, qış bu Maral xanım Güzgü göldə, surətinə tamaşa edir, mən də Maral xanıma!

- Bəs belə heyranlıq içərisində yemək-içməyin necə keçir, Çaqqal?

- Ərz etdim ki, Maral xanımın Güzgü göldə əksini tapan gözəlliyi mənim üçün həm ləzzətli yemək, həm də şirin-şərbət içməkdir, Qəcələ!

- Demək, sən meşə Çaqqalı bu Göy göl Maralının belə bir məcnunu olmusan?

- Belədir, nə gizlədim, Qəcələ!

- Çaqqalda belə bir uca eşq?

- Məgər bu dünyada Çaqqal da canlı xilqət deyildirmi, Qəcələ!

- Axı, deyirlər ki, "Çaqqal var gödən çıxarır, qurdun adı bədnamdır?"

- Qəcələ haqqında da min cürə söz deyirlər!

- Məsələn nə deyirlər, Çaqqal?

- Qurd-quş yeyən Qəcələ!

- Hər necə olsa da, bütün bicliklərdən baş çıxaran, bu dünyada yaşamağın qədrini-qiymətinə yaxşıca bilən Qəcələ!

- Yaşamaq ancaq qarın üçün deyildir, Qəcələ!

- Bəs daha nə üçündür, tülküləşən Çaqqal!

- Qədir də gərəkdir, Qəcələ!.. Gərəkdir Göy göl Maralının qədrini, qiymətinə bilən də olsun!

- Hər halda belə məcnuni-eşq sənə kimi bir meşə Çaqqalına yaraşmır!

- Əgər sən deyən Çaqqal Maral xanıma məftunsan, onun dünya gözəlliyinə səcdə edirsə?

- Bəlkə Maral xanımın yağı göbəyi Çaqqalın ağzını sulandırır?

- Əsla, Qəcələ!.. Bicdən bic Qəcələ!

- Bəlkə Çaqqal çevrilib imam olubdur?

- Mətləb imamlıqda da deyildir, Qəcələ!

- Bəs nədədir, Tülkü dayısından hiyləgərlik dərsi alıb tülküləşən Çaqqal!

- Gücüm Tülküyə çatmaz, Qəcələ! Tülkü dayı qədər zirək deyiləm ki, toyuq-cücə çalım?

- Bəs onda belə nə ilə yaşayırsan?

- Tör-töküntü ilə!.. Doluya, çovğuna düşən quşların əti ilə, Göy göl dalğalarından atılıb qum üstünə düşən balıqların başı ilə!

- Demək, Çaqqala hazır ruzu gəlir?

- Bəli, Allah göydən nə qismət göndərsə...

- Bəs göndərməsə necə?

- Göndərməsə də göndərməsin!

- Bəs onda sani yaşadan nədir?

- Bir də, iki də, üç də, dörd də ərz edim ki, Maral xanımın gözəlliyi, dünyaya meydan oxuyan, Göy gölü gözəlləşdirən ilahi gözəlliyi!

Bu söz-söhbətə qulaq verən Maralın canına Çaqqalın tarifi sarı yağ kimi yayıldı, Maral xanım gərdənini çəkə-çəkə gərnəşdi:

- Düz danışmaqda dostumuz Qəcələnin dilinə özü boyda bir yaman çıxıbdır!

- Dilinə özü boyda bir yaman çıxsaydı, heç bu Qəcələnin dili belə olardımı? - Üzə çıxan Çaqqal addım-addım Marala yaxınlaşdı, öz tamaşa duruşu ilə dayanan Maralın müqabilində gözlərin göyərdə-göyərdə başını əydi. - Zir-zibildə eşələnən bic Qəcələdən necə ürəyə yatan bir söz gözləmək olar?

Maral xanım nazlana-nazlana hirsənib söyləndi:

- Hə də, bu Qəcələ düz olsa bircə kərə də düzünü deyər!.. Bircə kərə deyər ki, bizim Maral Güzgü gölə, Güzgü göl də Marala yaraşır verir... Daha mənə Zəli gölə, ya da Qara gölə dartmaz ki, oralarda mən qapqara qaralam, özüm də özümə əyiş-üyüş görünəm!

- Yox-yox, - deyər Çaqqal dad-amana başladı, - bizim Maral xanımın güzərgahı ancaq-ancaq Güzgü göldür!

- Bəs sənin güzərgahın necə, Çaqqal? - Qəcələ qanad çaldı. - Bəs sənin yerin necə, gödən çıxaran?
- Sən bunca təhqiri bırılluq burax, bic Qəcələ!
- Biciyə də əqil gərəkdir! Sən Maral xanımı tülkü dilinə tutub çıxılmaz tələyə salmaq istəyirsən!
- Allah eləməsin, bir tək Allah özü belə bir günü göstərməsin!
- Bir tək Allah eləsə, Maral xanım tələyə düşsə, onda nə edərsən?
- Yüz canım olsa, hamısını bir göz qırpımında Maral xanıma fəda edərim! Qoy mən, canı çürük Çaqqal, Maral xanımın yolunda ölüm...

Bu ölüm mənə əbədi dirilik bəxş edər!.. Mən ölərəmsə ruhum əbədiləşər, əsla ölməz. İndi man bir qıraqda durub Güzgü gölün müqabilində dayanan, bu Güzgü gölün içində surəti bərq vuran, külli-ələmə gözəllik meydanı oxuyan Maral xanıma hey tamaşa edirəm!..

Çaqqalın bu sözlərindən sonra Qəcələ gözlərini qıyıb Maralı süzdü və qanad çala-çala uçdu, Çaqqal Marala, Maral da Çaqqala yanaşıb yaxınlaşdı!..

Günlər gəlib keçdikcə Çaqqal düşmənləşdiyi Qəcələnin qeybətini qırdı, Maralın müqabilində ixlax ilə dayanıb dedi, axı, Qəcələ nədir, o haranın azan-təzənidir ki, sən Maral xanımın qədrini-qiymətini qansın. Qanıb bilsin ki, sən bu aşağı Göy gölə, yuxarı Kəpəzə yaraşıq verirsən?.. Neçə ağ-ağ duman Kəpəzin gərdəninə dolana-dolana bizim Maral xanımı axtarır? Qəcələ nə qansın ki, necə Kəpəz ağ-ağ dumandan-buluddan sivrilib çıxır, günəş qızıl saçqlarını səpələyib Maral xanıma zərrin yaraşıq verir. Qəcələ haradan anlasın ki, göydən ağ yağış yağır ki, Maral xanımı dönə-dönə çimizdirsən, yusun, saç-saçığını darasın?.. Qar tökülür ki, Maral xanımın ayaqlarının altını yumşaltsın. Qəcələ nə dərk edir ki, üryan meşələr yaşıl don geyir ki, bəs Maral xanımın gözlərini oxşasın!.. İlin payız fəslində əlvən rəng alır, birdən də donunu dəyişib lütlənir ki, Maralın xoşuna gəlsin.

Tülkü dayısından təlim alan, kim bilir bəlkə də tülkü qarışığı olan, özü də ağ-açıq tülküləşən Çaqqal olmazın, görünməzin dilini işə saldı, Güzgü gölün Maral xanımına bəzək üstündən bəzək vurdu, belə-belə Güzgü gölün Maral xanımını ulduzlardan da yuxarılara qaldırdı:

- Nə bu yerdə, nə də göydə, nə də küll-kainatda bizim Maral xanımın misli-bərabəri yoxdur!

Çaqqalın təriflərini məmnuniyyətlə dinləyən Maral xanım ayağının birini götürüb o birisini qoya-qoya soruşdu:

- Yəni sən bütün bunların hamısını sidq ürəkdən deyirsən, Çaqqal?
- Ürəyimə ox dəysin ki, hamısını lap ürəkdən danışiram, Maral!

Özü də hələ bəlkə bizim Maral xanımın misilsiz gözəlliyinin yüzdə birini də deyil, mində birini, bəlkə də milyonda birini deyirəm!

- Bəs sən Güzgü göldə öz misilsizliyini görə bilmirsən? Sən can qurban eləməli cansan, Maral xanım.

- Necə can qurban eləməli canam, Çaqqal?
- Yüz can,min can, milyon can qurban eləməli cansan, Maral xanım!
- Kimin canını belə bir canana qurban etməkdən dəm vurursan, Çaqqal?
- Mənim ərkim ancaq özümə, bir də uzaqbaşı özümünkülərə çatar, Maral xanım!

- Yəni demək istəyirsən ki, yer üzünün bütün çaqqallarını mən Marala qurban etmək, eləmi?

- Bəli, bəli, yer üzünün bütün çaqqallarını! Əgər bütün çaqqallar öz canlarını bir tək sən Maral xanıma qurban edə bilsəydilər, bu dünyanın ən xoşbəxt xilqəti olardılar! Bir gün gələr necə fədakar olduğumu sübut edərim, Maral xanım!

- Nəyin xatirinə bunca fədakarlıq, qadalı-bəlalı qurbanlıq?
- Güzgü göl Maralının dünya gözəlliyinin xatirinə!
- Sənin əqlin başından oynamır ki, Çaqqal?
- Düzü, mən həqiqətən təpədən-dırnağa Maral xanımın müqabilsiz gözəlliyinə məcnun oluram!

- Necə, nə dərəcədə məcnun?

- Bəli, dəli, dəlidən də dəli, Maral xanım! - deyər Çaqqal Tülkü dayısının məşq-təlimini yadına salır. Maral xanımın qılığına girib, onun zəifdən zəif damarından tutub xoşhallandırır. Maral xanım tərif üstündən tərif aldıqda pələ kimi yumşalırdı. Az qalırdı bu halında özünü tamam-kamal tülküsil Çaqqala təslim etsin, utanıb-qızarmadan onun xanımı olsun!.. Vaxt ki, bu Çaqqal Maral xanımın belə bir dünya gözəlliyinin qədrini-qiymətini bilir, daha ona nə lazımdır? Bu dünya gözəlinə səcdə edən bir aşiq görək deyilmi?.. Elə bir aşiq ki, bu gözəllik ilahəsinin qədrini, qiymətini bax beləcə bilsin! Yoxsa özünü dartanın, tələş-təkəş yeriyənin, get-gedə Maral xanımı gözədən salanın birisi oldu. Maral xanımı bir qədərdən sonra qulluqçu yerinə qoydu, onda

daha ondan Maral xanıma necə yar-yoldaş və sirdaş çıxar?! Özünü Tülkü dayısı kimi, bəlkə Tülkü dayısından da usta apararı Çaqqal Güzgü gölün qırağında dayanan, bu mədhlərin müqabilində daha da artıq heyranlıqla özü-özünə baxarı Maralın ürəyinə girib, Güzgü göl gözəlini ovsunlayırdı. Maral Güzgü gölə anbaan daha artıq məstunluqla baxa-baxa öz-özünə düşünürdü ki, taleyini bu Çaqqala təslim edərsə, daha da yaxşılaşacaq, yar-yaraşlıqlı olacaqdır... Tülküfət Çaqqal da Güzgü göl Maralının bu təriflərinin müqabilində gündən-günə necə əridiyini, lap əməlli-başlı əldən getdiyini, həyəcandan, iztirabdan yana az qala solub-sovulduğunu görürdü... Görürdü ki, onun işə saldıqlı yağlıca tülkü dili bu Güzgü göl gözəlini necə yumşalda-yumşalda mum edir... Gizlicə-gizlicə, qanaddan-qanada uçarı Qəcələ də xəlvətcə-xəlvətcə göz qoyur. Maral xanımın bu tülküdil Çaqqalın müqabilində necə əriyə-əriyə getdiyinə diqqət edirdi. Deyirdi görək bu olmarın eşq macərasının axırı haraya gedir? Lovğalanan Çaqqal sol əlini qaldırıb seyrək bığlarına gətirib eşdikcə eşdi. Maral xanım nə qədər kütlük göstərsə də, nə işə duydu.

- Deyəsən, axı, hərdənbir çox dərinəcə fikrə gedirsən, Çaqqal?
- Bəli, Maral xanım, çox dərinəcə fikrə gedirəm!
- Belə nəyə görə, Çaqqal?
- Düzü, hey ölüb-dirilirəm, Maral xanım!
- Olub-dirilmək nə üçündür, Çaqqal?
- Eşqin alovunda yanmaq, hey yanmaq nə böyük zövq-səadətmiş, Maral

xanım!

- Yəni sən mənə belə eşqi yetirmisən, Çaqqal?
- Bəli, mən başlı-bütünlü Güzgü göl Maralına aşiq olmuşam!
- Onun nəyinə aşiq olmuşam, Çaqqal?
- Axı, utanıram deyim, Maral xanım!
- Utanma, Çaqqal, düzünü de! De görüm, Maral xanımın harasına daha

artıq aşiq olmuşan?

- Düzümü?
- Ancaq düzü, Çaqqal!
- Ətir-ənbər saçarı dəyirmi göbəyinə!
- Onda yala müşk-ənbərimi, Çaqqal!

Çaqqal ağzını, yağlı dil nəticəsində tovlanıb aldanarı Maralın düyməcə-düyməcə məmələrində gəzdirə-gəzdirə onun yağlı göbəyini yalam-yalam yaladı, yaladıqca da şimikdi, hərisləşdi, Maral işə Güzgü

göldə öz yağlı göbəyinin necə yalam-yalam yalandığına məmnuniyyətlə tamaşa etdi. Tülküləşən Çaqqalın belə canfəşanlığının müqabilində Maral xanım mat qalıb mütəhəyir durdu. Axırdan-axıra qıdıqlandıqca soruşdu:

- Doymadınmı. Çaqqal?
- Bu dərya gözəllikdən doymaq mümkündürmü, Maral?
- Bəs arada bir o diş ilişdirmək nədir, Çaqqal?
- Həvəsdən, ehtirasdan, Maral xanım!
- Necə həvəs, necə ehtiras, Çaqqal?
- Məcnuni eşqin bitib-tükənməz həvəsi-ehtirası, Maral xanım! Mən aşiqəm, özü də haqqaşiqi! Əgər Maral xanımın qaşqabağı bircə anlığa mən tərəfə turşusa, tablamaram, tir-tap düşüb ölərəm!
- Birdən tir-tap düşdün ölmədin, onda bəs necə?
- Yox, ölərəm, Maral xanım, bir tək Tanrıya and olsun, dərhal ölərəm!
- Onda belə sönməz eşqinə görə yala müşk-ənbərimi, Çaqqal!

Ancaq heç vaxt dişləmə.

- Baş üstə, Maral xanım, göz üstə, Maral xanım!
- Demək, qəti söz verirsən?
- Bir Allahın şəhadəti ilə söz verirəm!
- Bir də bax, dişlərin müşk-ənbər ətirli göbəyimi didsə, onda eşqimiz biryolluq qurtardı getdi, Çaqqal!

- Bəlkə bu alovlu eşqdən yana əqlim başımdan oynaya, bir balaca dişləyəm?

- Balaca dişləmək böyük dişləməyə keçsə, necə?
- Onda gərək mən haqq aşiqi olmayam!
- Hərdən yamanca tülküləşirsən, Çaqqal!
- Ancaq aşiqini öldür, Maral xanım, ta belə təhqir etmə!
- Necə təhqir, nə təhər təhqir, Çaqqal?
- Mən ki, hiyləgərlikdə ad alan tülkü deyiləm, Maral xanımı!
- Bəs siz ikiniz də bir cinsdən deyilsinizmi?
- Hər necə oxşarımız olsa da, başqa-başqa cinsdənlik!
- Düzü, adın bir qədər xoşuma gəlmir, Çaq-qal!
- Adımı da dəyişdirib öz adına tabe edə bilərsən, Maral xanım!
- Necə tabe edə bilərəm, Çaqqal?
- Belə tabe ki, hər nə adla İstəsən məni çağıra bilərsən. Ancaq məni bu gözəllikdən - müşk-ənbərdən iraq salıb, bu zövq-səfadən

məhrum etməyəsen! Mən haqq aşiqi, gözəllik pərəstişkarıyam! Mən ülvə aləmə varıb gözəllikdən qida alıram!

- Sənin bu dilin lap tamam-kamal tülkü dilinə bənzəyir, Çaqqal!
- Haradan bilirsen tülkü dilinin hiyləgərliyini?
- Anam mənə tapşırıbdır ki, nə tülküyə, nə tülkü dilliyə inanıb əqlini

uduzma!

- Maral xanım bir görün məni nə yerinə qoyur? - deyə Çaqqal özünü küskün baxışla haqq aşiq kimi göstərir, çox həssas bir xilqət olduğunu Maralın müqabilində nümayiş etdirir, Maral xanımsa Güzgü gölə baxıb öz xoşallanan gözəlliyinə məftun olub durur. Çaqqal isə tez-cənə qaşqabağını açır, tülkü dilini işə salıb Maral xanıma eyni şirmayı tərifdən vürduqca vurur... Aradabir Maral xanım Qəcələnin dediklərini hər necə yadına salıb şübhə etsə də, üstəlik onun yağlı göbəyi göynəsə də, yenə də öz yaxasını bu hiyləgər Çaqqaldan qurtara bilmir, təriflərdən özünü məhrum edo bihnir... Nə olsun Qəcələ, necə olsun Qəcələ? Axı, o tək bir-cə dəfə do, ürəkdən olmasa da, boğazdan yuxarı dildən də olsa belə bu gözəl sözlərin birisini Maral xanıma demir!

Yox, əsla demir!.. Maral xanıma tərif lazım idi!.. Getdikcə tərifə müştəq olub əqlini, şüurunu tərifsiz ötürdüro bilmirdi... Güzgü gölün müqabilində Göy göl dünyasının günlü günlərində durub özünə tamaşa etməkdən, sığal-tumar verməkdən, Çaqqalın mədhlərini eşitməkdən doya bilmirdi. Getdikcə Maral xanım tərif mərazinə tutulur, bunsuz ötürə bilmirdi. Ona elə gəlirdi ki, tərif olmasa birdən-birə qocalacaqdır. Birdən-birə onun köşək gözləri sərcə gözləri kimi balacalaşacaq, üz-gözü qırışacaq, qız duruşundan çıxıb qarışacaqdır!

Baxanda bir Qəcələ nə özünü ac qoyur: nə də bir qəribə aşiq-məşuqun bir-biri ilə rəftar və hərəkətini gözdən qaçıdırıb, qulaqlarından qırağa qoyurdu. Qəcələ oynaq gözlərini bir-bir qırıb gizləndən-gizlinə qanadlarının altından baxırdı, eşq alovlarından çıxıb gələn aşiqanə sözləri dinləyirdi.

Qəcələ Göy göl diyarının Maralsız qala biləcəyindən qorxurdu. Qəcələyə görə bu dağların Maralı getsə, bu yerlər Çaqqala qalsa, nəinki bir tək Güzgü göl, bəlkə də bütün göllər gözündən batır, bu dağlar öz gözəlliyini itirər. Qəcələ fikrə gedib düşünuncə Maral xanımın heç bir fəlakət-faciəsinə razı ola bilmirdi. Axı, bu Maralın bir baxışı yüz min Çaqqala dəyərlər! Göy göl necə Çaqqala qala bilər? Çaqqalın yeri qızdırmalı bataqlıqdır, qarğı-qamışlıqdır, çəyəndir, ilğindir,

orada-burada tülkü hiyləgərliyi ilə gəzməkdir, yeri düşəndə fərədən-beçədən qapıb qaçmaqdır. Maral isə ayrı aləmdir, füsunkar təbiətin vüqarla dayanan gözəlidir. Heç zaman belə bir Maral meşənin bir yanıq Çaqqalına qismət ola bilməz... Maral öz xoş taleyini arayıb tapmalıdır. Çaqqalın tülkü dilinə aldanıb özünü ona təslim etməməlidir! Qəcələ qorxurdu ki, Çaqqalın tərifində uyan Maral xanım birdən özünü daha da artıq unudar, heç müşk-ənbər göbəyinin bu sarı Saqqalın dişlərində necə didildiyinə də fikir verməz, belə mübaliğədən mübaliğəli mədhlərin məstedici sərxoşluğu içində yuxuya gedən kimi, məhv olub gedər. Qəcələ qanad çala-çala vələslərin başında dövrə vurub düşündü, qeyrətinə sığışdırmadı ki, bəs belə bir gözəli bir hiyləgər aldada, nəticədə bu füsunkar dağlar, bu dəniz dalğalı meşələr, bu aynalı Güzgü göl Maralsız qala... Maralsız bu diyarın nə diyarlığı?! Onda bu füsunkar diyarı qalın-qaranlıq bir kölgə basıb-bürüməzmi?... Yox, Maral xanım mütləq yaşamalıdır, bu əfsanəvi aləmi öz füsunkar gözəlliyi ilə gözəlləşdirməlidir! Ancaq necə etmək ki, Maral xanımı Çaqqaldan uzaqlaşdırmaq mümkün olsun?

Çaqqal bu nazəndə mələyin göbəyini də, qara gözlərini də yemək istəyir. Hətta qənaət edib uzun bir müddətdə bu Maralı özünə ruzu - etmək istəyir. Yox, tezəcə tərpənmək gərəkdir! Ayrı cür gec olacaqdır, özü də çox-çox gec olacaqdır! Narahətçiliyə başlayan, böyük bir təşvişə düşən Qəcələ bir-birinə vurulan aşıq-məşuqə yaxınlaşdı. Gördü ki, gərək necə olsa da Maral göl tərəfə səyahətə çıxaq. Oranın da gözəlliyindən götürəsən, gözəlliyin üstünə daha artıq gözəllik gətirəsən.

- Yəni deyirsən ki, əzizim Çaqqal, o yanlara yol eləsək, daha gözəlləşərim, eləmi?

- Bəs necə? Bəs Maral göl məhz Maral xanıma oylaq deyilmi?

- Ancaq mən göz açandan bu Güzgü gölə müştəğam!

- Onu əcəbdən-əcəbo görirom də, bilirəm də!

- Görürsənso, bilirənsə bos nıya Maralı bu yandan qoparıb o yana dartırsan, Çaqqal?

- Deyirəm ki, Maral xanım Maral göldə də gözəlləşsin!

- Yəni, Çaqqal, Maral göldən gözəllik götürmək müjnkündünnü?

- Boli, tamam mürakündür, Maral xanım!

- Axı, son bunu nədon bilirən?

- Ondan bilirəm ki, bu Göy göl diyarında Maral göl ayrıca bir gözəllik dastanıdır.

- Bəs mənim Güzgü gölün neco?
- Sənin öz Güzgü gölün həmişəlik Maral xanımın ixtiyarındadır, istəyənin zaman dəyirmi bir güzgü kimi cibindədir!
- Yəni Güzgü göl ancaq və ancaq Maral xanıma məxsusdur?
- Əlbəttə, başqa bir yana səfər etsək, sənin üçün Güzgü gölü də götürüb gedə bilərik!

- Deyəsən, bus başabatan məsləhətdir, Çaqqal!
- Belə bir səfər, belə bir soyahət Maral xanımın yaraşığını çox yamanca artıracaqdır!

- Haradan bircə iynə ulduzunca gözəllik götürmək olsa, oraya da getmək gərəkdir, Çaqqal!

- Mən də elə bunun üçün təkid etmirəmmi?

Maral xanım quzu kimi qabağa düşdü, özünə xas nazla Maral gölə tərəf addımladı.

Çaqqal isə itiləşən dişlərini qıcayıb sarımtıl gözlərini qıyınca Qəcələ qırğı çevikliyi ilə üstünü aldı, kəlləsinə qondu, o yandan-bu yandan öz qanadlarını gətirib Çaqqalın hər iki gözünü örtüdü. Çaqqal çapaladı:

- Kimdir belə ərkyana zarafat edən?
- Gərək özün tapasan!
- Qanadlarından duyuram ki, dostum Qəcələsən!
- Dostun yox, düşmənin Qəcələ!
- Görünür, qırğıya dönən Qəcələ Güzgü gölün Maral xanımını çox yamanca qısqanır!

- Qısqanmaqdan da artıq qorqanır!
- Qanadlılara göy, biz ayaqlılara da yer verilməyibmi?
- Bizə göy də, yer də veriləlidir!
- Nə olar, qoy yer sizin də olsun... Biz Qəcələ kimi dargöz deyilik!
- İndi mən səni tamam gözsüz qoyacağam!
- Hansı ədalətə görə? - deyə Çaqqal başını o yan-bu yana fırlasa da Qəcələ qopmadı. Çaqqal atıbb-düşdü, kol-kosun arasından keçdi,

nəfəsini dərinəcə yenə də həminəcə sayaqda Qəcələnin bir qırğı kimi kəlləsinə qonduğunu, qanadları ilə bərk-bərk gözlərini tutduğunu gördü, ələcsiz halda dayanıb durdu.

- İndi məndən nə istəyirsən, qırğılığa qurşanan Qəcələ?
- Bu Göy göl diyarından bir yolluq rədd olub uzaqlaşmağımı istəyirəm!
- Onda haranı mənə məskən buyurursan, cənab Qəcələ?

- Aşağılarda bir qamışlığı, bataqlığı, şoranlığı, yovşanlığı, ilğınlığı!
- Görünür, mənə qovub bu Kəpəz dağının hökmdarı olacaqsan!
- Yox, mən Qəcələ olub bu diyarda beləcə Qəcələ də qalacağam!
- Bəs onda sənin belə bir dargöz xəyanətinə nə ad vermək olar?
- Xain sənsən, sən özünsən, Tülkü dayısından dil öyrənən, Çaqqal
- De görüm belə yanıqlı danışdığın yerdə sənə nə xəyanət etmişəm,

Qəcələ?

- Mənə yox, Marala xəyanət edirsən, yalquzaq Çaqqal!
- Əgər Maral xanım özü xoşallanırsa, öz göbəyini mənə yalatdırırsa, onda

bəs necə?

- Sən vəsflərinə Maralı aldadırsan, Çaqqal!
- Mən hansı görkəminə görə onu aldada bilərəm, insafsız, mürvətsiz

Qəcələ!

- Ovsunlu dilinlə!
- Tutaq ki, belədir, sənə nə dəxli var?
- Mənə dəxli çox-çoxdur, Çaqqal!
- İşdir, Maralın göbəyini yalaya-yalaya gödəni sökülərsə, sənə də bir

qismət düşəcəkdir, deyilmi?

- Bəs indiyəcən deyirdin mən xain deyiləm, mən Maral xanıma məftunam?! Mən olmazın eşq alovları içində yana-yana məftunam, məcnunam, dəliyəm, divanəyəm!

- Bəli, mən Maral xanıma məftunam, məcnunam, onun pərəstişkarıyam, onun ülvî gözəlliyinin dəlisiyəm, divanəsiyəm!

- Ancaq-ancaq yağlı göbəyinə görə!

- Tutaq ki, bircə anlığa belədir!

- Onda indicə bircə an içində mən səni gözsüz qoyacağam! - deyər Qəcələ hirsəl, qəzəblə öz iti dimdiyini işə saldı, Çaqqalın sağ gözünü çıxarıb yerə atdı. Çaqqal çöm oturdu.

- Məni yerli-dibli kor etmə, Qəcələ!

- Yox, mən səni tamam-kamal kor qoyacağam.

- Günahımdan keç, Qəcələ!.. Yalvarıram! And içirəm, Qəcələ!

- Nəyə and içirsən, Çaqqal?

- Böyük Qəcələnin hökmdar başında günəşdən rəng alıb, günəşə rəng verən zərrin cıqqasına.

- Qəcələnin belə təmtəraqlı nə cıqqası ola bilər, Çaqqal?

- Qəcələnin mənim bu tək gözümdə par-par parlayan şah tacına ürəkdən and içirəm!

- Ay yağlı dil! - deyə bu təmtəraqlı təriflərdən az-az da olsa əqli çaşan Qəcələ başına buladı. Çaqqal isə hələlik bir tay gözünün üstündən keçib tək canını xilas etməyə can atdı:

- Sənin böyük şahənə cıqqana qəsəm qılaram ki, nə sənə, nə də Maral xanıma qarşı heç bir xəyanətə getməyəcəyəm!

- Bəs dediyim sayaqda buradan biryolluq rədd olub getməyin necə?

- Böyük hökmdarın verdiyi bu ağır cəza özü də mən biçarə Çaqqala bəs deyilmi?

- Necə ağır cəza? - deyə huşu az-az qayıdan Qəcələ Çaqqalı dolamağa başladı. - Hansı cəza, ay Çaqqal?

- Taygözlük cəzası, böyük Qəcələ!

- Demək, öz dərşini qandın?

- Ömrümdə belə bir dərşini unutmaram, böyük hökmdar!

- Unutsan o biri gözünü də çıxmış bil, Çaqqal!

- Ancaq böyük tacdardan tək bircə xahişim vardır!

- Desin görüm, nədir taygöz Çaqqalın xahişi?

- Onda qəti söz versin, tacdar!

- Söz verirəm, Çaqqal!

- And içsin əlahəzrət!

- Nəyə, necə and içsin, sənin yaltaqlandığın "əlahəzrətə"?

- Öz cıqqasına, tacına and içsin!

- Sənin bu yağlı dilin məni də yox-yox, beləcə-beləcə mürur-mürur yumşaldır. Tülkü dayısını geridə buraxan Çaqqal!

- Görünür, düz sözün istəməsən də sənə təsir edir, tacdar!

- Onda söylə görüm mətləbin nədir, Çaqqal?

- Məni bu diyardan uzaqlaşdırıb Maral xanımın müqəddəs surətindən, Güzgü göl tamaşasından məhrum etmə!

- Maral xanıma qəfləti xəyanət etməzsən ki?

- Mən hökmdar tacına and içmədimmi?

- Andını unutmazsan ki, Çaqqal?

- Heç zaman, əlahəzrət!

- Bəlkə bu iltimasçı cildinə girməklə, məni tərifin zərli tozanağına basmaqla girəvəmi əlinə keçirib məndən öz gözünün intiqamını almaq istəyirsən?

- Nə intiqamı bundan sonra?

- Çıxarılan gözünün intiqamını!

- Məncə çıxan göz çıxıbdır, sənə məna bu qalan sol gözümlə bəxş edirsən!.. Mən çıxan gözümlə görə intiqam almaq deyil, qalan gözümlə görə sənə böyük mərhəmətinə, bəssən də axıra qədər kəsməyən, bircolluq məni hər iki gözdən canaqlama kor qoymayan igidlik mərhəmətinə minnətdaram!..

Az əvvəl Güzgü göldən aşağı düşən Maral xanım Göy gölün yaxası yuxarı qalxdı, Maral gölə san yol aldı. Tumurcuqlardan yeni-yeni çıxan yaz meşəsinin yaşıllığı anbaan artdı, əkslərini Göy gölə saldı. Baxanda bu yaşıl-yaşıl ağaclar Göy göldə üzürdü. Kəpəz dağının aşağı ətəyində yamyaşıl meşələrin əhatəsində qıvrıla-açıla dalğalanan Göy göl Maral xanıma görünməzin yaraşıq verirdi. Lakin Maral xanım hər necə Göy gölə baxsa da, Güzgü göldə görünən sayaqda öz gözəlliyini görə bilmədi. Nədən ki, Maral buradan bir növ göyərmiş və göyümtül görünürdü. Güzgü göldə görünən sayaqda öz gözəlliyini hər hansı bir təfərrüatına qədər ayırd edib seçə bilmirdi. Maral xanım orada Güzgü göldə olan sayaqda Göy göldə öz-özünə aludə ola bilmirdi... Bəlkə, Göy gölün özünə xas əfsanəvi gözəlliyi Maral xanıma üstün gəlirdi? Ya Maral xanımın xudpəsəndliyi Göy gölün gözəlliyini olduğu kimi yaxşı-yaxşı görüb seçməyə imkan vermirdi? Ya iki gözəllik ilahəsi bir-birini inkar edirdi? Bir də gözəllər nə qədər bir-biri ilə rəqabətdə olsalar belə yenə də baxanda, qıraqdan tamaşa edəndə öz duruşları ilə bir-birinə yaraşıq vermirlərmi? Baxanın, tamaşa edənin gözlərini doyurmurlarmı?... Dünya başdan-başa gözəllə dolu olsa yaxşı idi, yaxud belə təzadlı və müxtəlif? Bəlkə də, təbiətin ahəngi ilə birlikdə təzadı olmasaydı, gözəl ilə qeyri-gözəl fərqlənib seçilməzdi?

Maral xanım Göy göl sahili boyu ensiz cığırda nazlıca-nazlıca addımlayır, addımladıqca da sanki Göy göl Maral xanıma, Maral xanım da Göy gölə naz satırdı. Sanki Maral xanımın seçib bəyəndiyi, özünə güzgü etdiyi o Güzgü göl, öz əsrarlı əfsanəsi ilə özündən min-min dəfə böyük olan dalğalı, ləpəli Göy gölə qarşı çıxıb meydan oxuyurdu! Baxanda ləl-cavahirat da az tapılır. Düzə səpələnən düz olar. Maral xanım Göy gölə naz sata-sata boylanır, yuxarıda Kəpəzin gərdəninə qardan da ağ duman zolaqları dolanır, at-ağ buludlar da Göy gölün şırımlanan səmasında hərəkət edir, Kəpəzin zirvələrində bahar günəşinin qızıl telləri Göy göl diyarına nur səpələyib, əfsanəvi behişt dünyası yaradırdı. Əlvən çiçəklər də oyanmış torpaqdan baş qaldırırdı.

Ağ papaqlı göbələklər də tala-tala ağarırdı. Kəpəzin döşündə eynən buz, qar suya dönür, üzüaşağı şır-şır axırdı. Bütün şırlanlar şırıldaya-şırıldaya Göy gölə tökülürdü. Maral xanım yenə də üzünü ulduza qaldırıb Göy göllə rəqabətə girirdi:

- Mənim Güzgü gölüm hara, bu özünü çəkə-çəkə, qıvrıla-qıvrıla qalan Göy göl hara?

Maral xanım hər necə xudpəsəndlik etsə də, bu dünya gözəlliyinin gözü Göy göl barəsində çox-çox şeyi xatırlayırdı... Xatırlayırdı ki, bir zaman onun anası öz qızı bu Marala necə də Göy gölün əmələ gəlməyindən danışmışdı. O nəql etmişdi ki, necə bu dağlar dəhşətli zəlzələyə məruz qalmışdılar!.. Necə də aləmi sarsıdan, dağları qapaq kimi atıb-tutan zəlzələ nəticəsində, belə təbii bərkinti içində bu Göy göl əmələ gəlmişdir. Ağ suyun yuxarılarından, Maral göldən atlana-atlana, ağara-ağara gəldiyini də, bu Göy gölə töküldüyünü də demişdi... Demişdi ki, necə də Göy gölün ayaq tərəfindən, nəhəng qayaların altınca bir çay axıb gedir. Ancaq nə edəsən ki, Maral Güzgü göl məftunu idi. Çünki Güzgü göl Maral xanımın istədiyi kimi göstərirdi. Çünki Güzgü göl Maral xanımın gözəlliyinə heç bir göy kölgə salmırdı. Belə olanda iki gözəl bir-birinə qısqanır və naz satırdı:

" - Keç get, Maral xanım!"

" - Sən də yat qal, Göy göl!"

" - Mən yatmıram, hərəkətdəyəm, mənim ağ-çağ suyum səndən yüz qat artıq məsafəni qət edir, Maral xanım".

" - Ötüşə bilməzsən mənsiz, Göy göl!"

" - Yox, Göy göl Marala görə mahnıya düşübdür".

" - Görünür, sən özünə çox aludəsən, Maral xanım!"

" - Sən məndən də artıq özünə aludəsən, Göy göl!"

" - İndi bu savaşı nə üçündür, Maral xanım?"

" - Deyirəm ki, gərək hər necə kəc dursaq da, düz danışaq, Göy göl!"

" - Yəni hey Maral xanımı tərifləyək?" " - Yox, düzünü deyin!"

" - Düzü budur ki, sən özünü çaqqal-çuqqal tərifindən gözlə!" " - Necə çaqqal-çuqqal?"

" - Özün əcəbini bilməmiş deyilsən, Maral xanım!" Maral xanım dönüb geriye baxdı, Çaqqalın onun ardınca gəlmədiyini müəyyən etdi.

" - Bu Çaqqal harda qalmış olsun?" - deyə Maralın gözü məddahını axtarırdı. O, addımların yeyinlədib tutaş meşəyə girdi, Göy göllə deyışməkdən öz canını qurtardı. Meşə, nə meşə? Şiv-şiv vələslər göyə ucalır. Ağcaqayınlar, vələslər bir-birinə qarışırlar... Bir kökün üstündə bəzən beş, bəzən on vələs durur. Onlar da öz gözəlliklərini Maral xanıma göstərib deyirdilər: "Biz də özümüzə görə bir tamaşayıq! Heç də son Göy göl diyarında tək gözəl deyilsən!" Maral xanımı gözəllərə xas köşək gözlərini odlu-odlu göz yaşları ilə doldurub deyirdi:

" - Qacələdən tutmuş, Göy göldən bəri siz gövdəli vələslərə qədər niyə bir tək mənim üstümə düşürsünüz?"

" - Necə üstünə düşürük, Maral xanım?"

" - Belə də, beləcə, bax bu iynə-iyənə dil ilə!"

" - Biz Maralsız qalmaq istəmirik!"

" - Onda niyə bu iynə-iyənə diliniz bir tək mənim üstümə uzanır?!"

" - Biz hamımız səni ayıq-sayıq salmaq istəyirik, Maral xanım!"

" - Nə barədə belə, vələslər?"

" - O barədə ki, san Maral xanım tülküdlil Çaqqala inanmayasan, öz qılça-paçanı ona arxayın olmayasan, yağlı göbəyini Çaqqala yalatmayasan, hərdənbir də dişlətməyəsən!"

" - Yəqin ki, bu xəbəri sizə o zəhərdil Qacələ çatdırıbdır?"

" - Bəli, bu xəbəri Qacələ çatdırıbdır".

" - Çaqqal ya qeyri Çaqqal, hər nə edirəmsə, o mənim öz işimdir, vələslər!"

" - Yox, Maral xanım bizim hamımız üçün eyni dərəcədə əzizdir, bəlkə də əzizdən əzizdir!"

Maral xanım sehrli Çaqqalın başına bir qəzanın gəldiyini, bic Qacələnin sə binəva aşiqin başına bir cəncəl açdığını gümanma gətirsə də, vələslər aləmindən də aralandı, sanki bütün təbiət, bütün gül-çiçək, bütünlüklə Kəpəz və Göyü göl beyni yeyilən Maral xanımı xəbərdar etdi, onu utandırır qızartmaqla Çaqqaldan çəkəndirmək istədi. Ancaq Güzgü göl Maralı alışıdığı tərifiçinin əlindən çıxarmaq, özündən uzaqlaşdırıb qaçırmək istəmədi. Öz dünya gözəlliyi barəsində gündə min-min mədhnamə yazılmağını arzu edən Maral xanım üçün bu yoldan dönüb qayıtmaq nəinki çətin idi, hətta qeyri-mümkün idi. Necə yəni Maral xanım onun gözəlliyini rəvan, cazibəli dil ilə mədh edən mədhini eşitməsin, qulaqdan kar olub dursun! Yox, bunlar hamısı bic-bicəngə Qacələnin dargözlülüyündən gələn xəbərcilikdir ki, hər yana yayılıbdır.

Belə qərribə və mürəkkəb vəziyyətə düşən özü özlüyündə küsüb-küskünləşən Maral xanım dərindən ah çəkə-çəkə Maral gölə tərəf addımladı. Onun ah-zarı meşənin içində gizlənib qalan, lakin yaz günəşinin təsirindən çəkilməyə başlayan dumanlara qarışdı. - Sən bu xəbərçi bicəngə Qəcələni görürsənmi? - Maral xanım hirs-hikkə ilə söyləndi. - Kimin nə borcuna ki, Maral xanımın müşk-ənbər ətri verən dairə göbəyini bir Çaqqal yaladı, ya yalamadı?..

Maral xanım Göy göl meşəsinin arasınca küskün-küskün gedirdi... Bu küskünlük özü də Maral xanıma əlavə gözəllik gətirirdi. Bu halında Maral xanımın qəlbinə dəymək onun gözəllik güzgüsünü sındırmaq çətin, Çaqqalın yağlı-yağlı tülkü dilinin müqabilində Maral xanımı arxayınlıqla özbaşına buraxmaq da çətin idi!

Acıdil Qəcələ istər xəbərçilik etsin, istər etməsin, bütünlüklə Göy göl diyarı dilə gəlib deyirdi, sən ey öz gözəlliyinə aludə olan Maral xanım, özünü sərvqəd saxla, sənə yalmanan, zəif damarını tutub sənə qəsidə qoşan tülküdil Çaqqaldan özünü qoru! Sən özünü Göy göl diyarı üçün, Kəpəz dağı üçün sağ-salamat və ləkəsiz saxla. Bəli, bu aləmdə olan füsunkar gözəllik, bu diyara qədəm qoyan füsunkar baharın özü də Maral xanımın başından bir tük əskik olmağını istəmirdi!.. Burada nə qibtə, Maral xanım barəsində hansı məqsədlə başqa bir qibtə ola bilər?! İnsafla baxanda Maral xanım bu diyara, bu diyar da Maral xanıma gözəllik, yaraşıq verirdi. Maralsız necə Güzgü göl və ya Göy göl diyarı?! Göy göl diyarı olmadan necə Maral xanım?..

Çaqqal və Maral!

Çox qərribə və gülmləli görünsə də belə idi!

Həqiqət hər necə acı olsa da, Maral xanım adət edib alqışladığı, tərifin doğurduğu məstedicə nəşədən əl çəkə bilmirdi.

Maral xanım ağır addımla yırğalana-yırğalana, həm də küskünlüyün doğurub gətirdiyi gözəllik içində nazlana-nazlana gedə-gedə axır ki, Maral gölə yetişdi. Üzü danlanan, iztirab keçirə-keçirə küskünləşən Maral xanım gölə baxdı. Köşək gözlərindən gilə-gilə gələn yanıqlı göz yaşlarına xeyli tamaşa etdi. Maral xanım öz-özünə ağladı-ağladı, bəsdə deyincə ağladı!.. Birdən də özünü götürüb bu dərin gölə atdı: -Qoy boğulum, qoy canım çıxsın, biryolluq ölüm qurtaram. Ta bu xəbərçi Qəcələnin əlindən xilas olum! - dedi. Ancaq Maral xanım özünü bu göldə boğmaq, canını çıxarmaq istəmədi, ötərgi hissələrindən tezəcə qurtarıb qol-qılça çala-çala, ağaran qılça-paçasına gözəl köksünə,

dairəvi göbəyinə baxa-baxa süzdü, başını döndərə-döndərə hərləndi. Maral göldə Maral gözəlliyinin ayrıca bəsatını tapdı. Baxdıqca Maral Marala qarışıb Güzgü gölün Maral xanımını müşayiət edirdi. Dalğalarda Maral, ləpələrdə Maral, Maral gölün hər yerində Maral!.. Bir də yox, bəlkə də yüz Maral! Maral xanım üzdükcə marallar onu müşayiət edirdi. Maral xanımın özü-özünə, öz əkslərindən, surətlərindən qat-qat artıq gözəl görünürdü. Maral xanım Güzgü göldə bir maral görürdü, özü də olduğu kimi görürdü. Ancaq burada Maral göldə üzən zaman özünün dalğalandırdığı dalğalarda onun böyruncə, ardınca, yan-yörənsə sayı-hesabı bir-birinə qarışan nə qədər də Maral görünürdü!.. Maralın köşək gözləri öz gözəlliyinin yeni-yeni əlamətlərini tapmış kimi hərisliklə işıldayırdı. Kimə, nəyə, hər necə gülməli, ya ağlamalı görünsə də Maral xanım indi ancaq bir tək öz məddahı Çaqqalı görmək, bir qıraqda dayanıb boylanan Çaqqalın qara burnuna baxmaq, onu özünə tərəf səsləmək, onu da özü ilə üzdürmək istəyirdi. O, Çaqqalın mədhələrini, qoşmalarını və qəsidələrini eşidə-eşidə Öz qılça-paçasına Çaqqalın gözü ilə, həsrəti ilə baxa-baxa, özü də bu dalğaları daha da Maralla doldura-doldura, maralların müşayiəti ilə üzürdü, üzdükcə gözəllik üstünə gözəllik gəldiyini yəqin edə-edə, özü öz misilsizliyinə inana-inana üzürdü!..

Qarğıya dönən Qəcələ tərəfindən ağır cəza alan, sağ gözü çıxarılıb bir tək sol gözüne möhtac qoyulan cənab Çaqqal getdikcə kinlənir, Qəcələyə qarşı qeyzlə dolurdu. Cənab Çaqqal istəyirdi ki, Tülkü dayısı kimi fəndgirliklə marıqda dursun, xəbərçi Qəcələnin dolaşdığı, tez-tez eşələndiyi Qara gölün, ya Zəli gölün yanında bir kolun içində gizlənsin, Qəcələ eşələnən zaman yerindən sıcrasın, qəflətən Qəcələni qapıb qənimini başlı-gözlü içəriyə ötürsün. Öz yanan ürəyim soyutsun, çıxarılan sağ gözüünün hayıfını beləcə alsın. Dönüb Maral xanımın yanında özünü dartıb desin ki, mən necə yırtıcıyam, necə leşi-leş üstünə tullayan bir canavaram, yalquzağam!

Sağ gözü çıxarılan Çaqqal qızışa-qızışa danışandan, hirsini soyudandan sonra iki canlı məxluq onun tək gözüünün qabağında qoşa dayanırdı. Birisi dayısı şələ quyuq tülkü!.. O birisi də öz qulaqlarını cütləyən, şıqqıltı, hənirti eşidincə irəliyə cuman, qaynar qandan qorxmayan, qabağına düşəni boğan, söküb-dağıdan leşileş üstə tullayan həmin-həmin yalquzaq Canavar!.. İndi bu taygöz cənab hansını özünə

mürşüd seçsin? O hansının müridi olsun?.. Tülkününmü?.. Canavarımı? Çaqqal sağ gözündən axan al-qanı sol əli ilə silə-silə bu qərara gəldi ki, bəs ona daha yaxın olan, onun ürəyindən xəbər verən tülkü dayısının yolu, yəni kələyi, hiyləgərliyi birinci növbədə daha artıq gərəkdir! Ancaq yalnızca canavar cəsarəti, fürsəti fəvta verməmək məharəti, onun hər hansı xapa-xaplığı hopa-hopluğu məqamı çatanda ola bilər! Buna görə də taygöz Çaqqal ilkin tülküləşib yazıqlaşmağı, bacardıqca daha məzlumlaşmağı qərara aldı. Çaqqal üçün tülkülüklə öz canavarlaşan sifətini də, dişini də gizlətmək, öz quyruğunu tülkü quyruğu kimi şələləşdirib toz-tozanaq qaldırmaq, açıq ayıq gözlərə küllü üfürmək gərəkdir! Yoxsa Çaqqal sol gözünü də qurban verməli, yazıq, miskin hala düşməli idi. Çaqqal kor olduğu üçün də uçurumdan düşməli, nəticədə bu acıdır, xəbərçi Qəcələyə qismət olmalı idi. Vəziyyətin gərginliyini, ciddiliyini öz tay gözünün qabağına gətirən Çaqqal, Güzgü gölün yuxarısında yaşıl mamırlı daşın arasına girib, ufuldamağa, sol gözü ilə sağ gözünün dərdinə aqlamağa başladı. Elə bu zaman da Maral gölündə gərəyincə yuyunan, öz istəyincə daranıb düzələn, bahar günəşi altında qurulan, daha da artıq gözəlləşən, əyri-üyrü çığırla dırmanıb yuxarı qalxan Maral xanım gərdənini çəkə-çəkə Güzgü gölə yetişdi. O, Güzgü gölün müqabilində həvəslə dayandı, qıyqacı nəzərlə özü-özünə tamaşa etməyə başladı. Maral xanım Maral göldən gözəllik götürüb, gözəllik üstünə yenə də gözəllik gətirdiyinə inandı. Ancaq bunu təsdiq və tərif edən hanı? Qəcələmi?! Yox, xəbərçilik edən, Göy gölün də, vələs-ulası da, az qala bütün dağı-daşı da Maral xanımın üstünə qaldıran, onu dilə-dişə salan Qəcələdən düşmənçilikdən başqa nə gözləmək olardı?

Əgər belə deyildisə, bəs düşmən nə təhər olardı? Düşmənin başında buynuz bitməz, çığıra-çığıra car çəkməz ki, mən sənə barışmaz düşməninəm, niza buynuzlarımla sənə qarnını dağıdıb axırını da itirəcəyəm!.. Yox, düşmən elə acıdır Qəcələ kimi ürəyi qurdudur ki, Maral xanımın gözəlliyini dansın, onun paxıllığını çəksin, özünə daxil olmayan işə qarışsın, bir xəlvətdə bu Çaqqala Maral xanımın öz göbəyini yaladığını aləmə açsın, bu nəzəndəni beləcə rüsvayicahan etsin?! Yox, bu xəbərçi Qəcələ dünyanın birinci xəbərçisidir, xəbərçi özü də Şeytandır, şüğüldür, niyə də gərəkdir Maral xanım sən yağ kimi canına yayılan mədhlərdən, təriflərdən, qəsidə-qoşmalardan özünü məhrum etsin?! Bir gözəlliyin ki, qədri-qiyəti bilinmədi, daha o gözəllik

nəyə gərəkdir?.. Axı heç də mətləb gözəlin yeyib-yatmağında deyildir, mətləb gözəlin dopdolu qiymətinin sözlə səxavətlə verilməyindədir.

Güzgü göl Maral xanımı Maral göldə üzəndən, çiməndən, üzə-çimə öz qılça-paçasına tamaşa edəndən sonra artan, üst-üstə gələn gözəlliyini öz parlaq aynasında göstərir. Maral xanım öz gözəlləşən surətini, qaş-gözü, oxa dönən kirpiklərini, əl-ayağını, hər yerini, hər yanını qıyqacı süzür, bu Maral xanım tərpəndikcə o Maral xanımı da tərpədir, hətta birdən Mara! xanımın gözündə Güzgü göl üstündə köşək gözlərini gəzdirə-gəzdirə gəzdirə, sonra da üzüyuxarı ağ sinəli Kəpəzə doğru gərdənini çəkdi... Öz tülküliyü ilə Maral xanımın necə intizar içində boylandığını, necə olmazın iztirab keçirdiyini, məhz onu, cənab Çaqqalı axtardığını bilincə bu taygöz sürünə-sürünə üzüaşağı endi. Maral hey-rət etdi:

- Sənə nə sədəmə toxunubdur, əzizim Çaqqal?
- Qana düşmüşəm, Maral!
- Necə qana? Söylə!
- Sənin yolunda sağ gözümlü itirmişəm!
- Necə, mənim yolumda sağ gözümlü itirmisən, əzizim?

Maral xanım diqqətlə onun çanaqlama çıxarılan sağ gözü-nə baxdı.

- Bəlkə mənim ardınca Maral gölə gələn zaman öz gözü-nü bir tikana, ya bir qələməyə ilişdirmisən?

- Yox, amansız bir hərami yolumu kəsibdir!
- Yəni bu diyara oxlu bir ovçu da gəlibdir?
- Oxlu-kamanlı ovçu belə bir həramidən, haramzadədən min pay ədalətli olardı!

- Bəs onda sənə nə bədbəxtlik üz veribdir, əzizim?

- Sizin qəddar düşməniniz Qəcələ sizin fədakar dostunuzun yolunu kəsibdir.

- Sən nə danışırısan, mənim əzizim? Qəcələdə belə qırğılıq, belə çalağanlıq?

- İndi Qəcələnin qırğıdan da yaman qılıncı qında durmur!

- Nəyə görə Qəcələ belə qudurubdur, niyə qılıncın qəbzəsindən belə zalimana yapışbıdır?

- Mənim sizə olan intəhasız eşqimə görə, xanım!

- Xəbərci Qəcələ, qılıncı qında durmayan haramzadə öz xəbərci, acıdan-acı dilini işə salıb, Göy göl diyarına yayıbdır ki, bəs sarı-sısqa

Çaqqal bu diyarın Maral xanımının müşk-ənbər ətri verən dairə göbəyini yalam-yalam edibdir!

- Qoy heç zaman gizlin qalmasın ki, mən Maral xanıma necə müştağam, necə aşıqəm, necə məftunam, necə məcnunam!

- Buna indi daha artıq inandım, Çaqqal!

- Demək, Maral xanım öz məcnununun necə aşıqi-sadiq olduğunu ürəkdən təsdiq edir?

- Bəli, tamamən ürəkdən, özü də tərəddüdsüz təsdiq edirəm, Çaqqal!

- İlahi, mən nə qədər xoşbəxtəm, - deyər Çaqqal Tülkü dayısının məharəti ilə hər iki əlini göyə doğru qaldırdı, çıxarılan sağ gözündən qanlı yaş tökdü. - ilahi, sən özün şahid ol ki, mən aşıqi-sadiq Maral xanımın yolunda nəinki salamat qalan sol gözümü də, əzab-əziyyətdən, eşq-məhəbbətdən üzülən bircə canımı da qurban verməyə hazıram!..

Qollu-qanadlı vələsin mamırlı haçasında gizlənən, ümumən bu ara-bərədə xəlvətcə-xəlvətcə dolanan, bu budaqdan o budaca ehmalıca uçan Qacələ bacardıqca heç nəyi gözdən qaçırmır, taygöz Çaqqala Maral xanımın bütün münasibətlərinə göz qoyurdu.

- Çaqqal, niyə yalamırsan gözəlləşən müşkümü?

- Maral xanım, hələ ki, ibadətlə məşğulam!

- Necə ibadətlə məşğulsan, Çaqqal?

- Görmürsənmi Allah dərgahında necə də süst dayanmışam? Necə də şükür sənə edirəm ki, xudaya, gör mən nə xoşbəxtəm ki, öz məcnuni eşqimin yolunda sağ gözümü bu gözələ qurban verdim. Necə də o Qacələ xəbərçinin, yalançının, külü-ələmi aldadan bir carçının paxıldan paxıl bir əclaf olduğunu sübut etdi... Düzü, bundan belə yıxılıb ölsəm də ürəyimdə heç bir arzum yoxdur, Maral xanım!

- Niyə bəs belə bir vüsəl pilləsində özün naghəni ölüm istəyirsən, Çaqqal?

- Nədən ki, indi Maral xanım öz aşıqinə tamamən inandı və şəkk-şübhədən çıxdı, canı, ürəyi, diləyi, arzusu Maral xanım olan Çaqqal dünyə gözəllərinin zər-zibalı tacdarına, Göy göl diyarının gözəllik ilahəsinə qolu bağlı qul oldu və quldan da artıq bu gözəl xanımın ayaqlarına sərilib torpağa dönməyə hazır olduğunu sübut etdi!

- Uzatma belə-belə söz-söhbəti, yala müşk-ənbərimi, Çaqqal!

- Düzü, elə bir sevinc, elə bir həyəcan, elə bir eşq girdabındayam ki, heç cürə Maral xanıma yaxınlaşa bilmirəm!

- Canını dişinə tut, yala ənbərimi, Çaqqal!
- Əsla, Maral xanım!.. İndi mən heç də o halda deyiləm!
- Öz qəsidələrin ilə məni qızıqdırırsan, ancaq alovlarımı söndürə bilmirsən, Çaqqal!

- Mən, Maral xanımın ehtiraslı alovlarında hey yanmaq istəyirəm! Mən Güzgü göl gözəlinin sönmək bilməyən odunda yana-yana kömürə, külə dönmək istəyirəm!

- Sən məni bax belə bir sehrli dilinlə yandırırısan, sağ gözünü yolumda fəda edən qəhrəman!..

- İlahi, gör nə xoşbəxtəm!.. İlahi, görəsən bu dünya üzündə məndən də xoşbəxti varmı?

- İbadəti burax, Çaqqal!.. Gəl müşkümü yalam-yalam elə, özü də nə qədər istəyirsən dişlə, lap istəyirsən bu yağlı göbəyimi, bu məni dəli-divanə edən müşk-ənbər ətri verəni ye! Ye ki, ta canım biryolluq bu intəhasız əzab-əziyyətdən qurtarsın!

- Heç belə ilahi gözəlin müşk-ənbər ətri saçan göbəyinə qıymaq olarmı?

- İbadəti burax, Çaqqal! Gəl lap məni başlı-bütünlü ye! Ye, canımı bu ehtiras alovlarından xilas et. Ye, məni qurtar ki, cəhənnəm alovları içində bunca qovrulmayım!

-İlahi, ilahi!..

- Yenə də əllərini göyə qaldırırsan, Çaqqal?

- Çox həyəcanlıyam... Elə həyəcanlıyam ki, diqqətlə baxsan görərsən ki, necə də tir-tir titrəyirəm!

Vələsin haçası arasında Qəcələnin başını çıxarıb itiləşən dimdiyini göstərdiyini görən taygöz Çaqqal birdəncə dönüb əsim-əsim əsməyə başladı.

- Allah dərgahında niyə belə əsirsən, Çaqqal? - deyə Maral xanım köşək gözlərini döndərüb, uzun kirpiklərini süzdürdü. - Elə bil ki, doğrudan da boğulursan?!

- Məcnuni-eşqin girdabında ölürəm!

- Onda əlac nədir ki, mən öz məcnunumu itirməyim?

- Əlac məcnunu özbaşına buraxmaqdır!

- Yəni nə etməkdir?

- Qoyun mən öz mağarama sürünüm, Maral!

- Orada nə edərsən?

- Can verərəm!

- Demək, mən dul qalaram?!

- Yox, yox, ölsəm də ilahi eşqin əbədiləşən ruhi aləminə gedərəm. Tamamən təmizlənilib, paklamb bir də Maral xanımın yanına qayıdaram!

Qacələnin qorxusundan tir-tir əsən Çaqqal Güzgü gölün yanında olan məlum mağaraya süründü.

Qacələ yuxarıdan dilləndi. Maral boylandı:

- Eşidirsəmni məni, Maral xanım?

- Sənsən, xəbərçi Qacələ?

- Bəli, mənəm, xəbərçi Qacələyəm!

- Bəs niyə bayaqdan bəriyə qənşərə çıxmırsan?

- Çünki Maral xanımın yerə-göyə sığmayan belə nagüvara hərəkətinin müqabilində utanıram, qızarıram, yerə girirəm.

- Sən çox-çoxdanın zəhər-zəqqum dilli Qacələsisən!

- Bəs sən necəsən, Maral xanım?

- Mən öz eşqimin əsiriyəm!

- Hansı eşqinin? Bəlkə, tülküləşən Çaqqalın yağlı dilinin əsirisən?!

- De görüm, məndən nə istəyirsən, Qacələ?

- İstəyirəm ki, aldanmayasan, öz taleyini Çaqqala tapşırmayasan!

- deyə Qacələ böyük vələsin haçasından çıxdı, gəlib Güzgü gölün yanında dayanan, öz əksinə baxan Maral xanımın müqabilindəki şiş qayanın başına qondu.

- Qoy bu gözəllik səni uçuramlara aparmasın! Qoy bu gözəllik səni çaqqal-çuqqalın ayaqları altına atmasın!

- Yəni Qacələnin də elə bir atəşin eşqi var ki, belə qısqanır?

- Yox, əsla!.. Bir quşun, Qacələnin Maral xanıma qarşı atəşin eşqi ola bilər?

- Bəs onda bu diyarda kimin eşqi mənə gərəkdir?

- Sizə müqabil bir buynuzlu Maralın!

- Əgər buynuzlu Maral bu diyarda qəhətə çıxıbsa?

- Səbriniz olsa, öz taleyinizi tələm-tələsik çaqqal-çuqqala tapşırmasanız, hamısı düzəldər!

- Elə mən də gecikən, indiyəcən gəlib çıxmaq bilməyən elə bir bıqlı bəyin acığına gözəlliyimi görən, bəyənen, öz sağ gözünü yolumda qurban verən Çaqqalı görürəm, özünü də bərk-bərk tuturam!

- Siz ağlayacaqsınız, Maral xanım, özü də yamanca çox hönkür-hönkür ağlayacaqsınız!

- Sözündən belə çıxır ki, Çaqqal məni dirigözlü yeyəcəkdir?
- Bəli, siz öz müşkünüzü o sarı-sısqaya yalatdırı-yalatdırı özü-nüzü dirigözlü yedirəcəksiniz!
- Çaqqal nə qədər məni yesə də qurtarmaz!
- Çaqqal yeyib-yeyib səni qurtaracaqdır, Maral xanım!
- Bəlkə sizə, Qəcələyə də məndən bir pay düşər?
- Yox, mən Güzgü gölü Maralsız, Göy gölü belə gözəlsiz qoymaq istəmirəm!

- Mənim başımı çox yamanca ağrıdırsan, Qəcələ! - deyə Maral

xanım küskün-küskün mağaraya tərəf yollandı. Qəcələ budaqdan-budağa uça-uça car çəkdi. - Qoy eşidən eşitsin, bilən bilsin ki, sən necə zırın-zırın ağlayacaqsan, Maral xanım! Necə də öz boynunu büküb bu Güzgü gölün sahilində zar-zar ağlayacaqsan!

Bütün bu oynun başa düşən, bic Qəcələnin müqabilində tamamən tülküləşən taygöz Çaqqal bir abidə dönüb Allah dərgahına əl qaldırmaqla öz ürəyitəmizliyini, Maral xanıma olan böyük eşqinin paklığını nümayiş etdirdi...

Axı, gözəlliyn gətirib bəxş etdiyi xoş səadəti qorğanan ayıq baş gərəkdir! Yoxsa, gözəlliyn sərməstedici sərxoşluğu gözəlin başını kərm edib qızısqırdı, daha bu gözəllik talan-qarət olub gedəcəkdir, gözəllikdən hər nə varsa, hədər yerə itib-batacaqdır, səadət əvəzinə fəlakət-faciə baş verəcəkdir. Gözəlin marığında dayanan çaqqal-çuqqaldan qorğanmaq üçün çaqqal-çuqqalın ağzına vuran qəti iradəli keşikçi gərəkdir! Yoxsa, bu sərvət talan olacaq, bu sərvəti çaqqal-çuqqal dartıb aparacaq, kefi istədiyi kimi kef çəkəcəkdir! - Mütəfəkkirləşən Qəcələ özü üçün düstur düzəldir, öz gələcək xətt-hərəkətini dürləşdirib aydın etmək istəyirdi. Buna görə də Qəcələ üçün mütəfəkkirləşməkdən başqa daha da mühərrikləşmək, çevikləşmək, cəldləşmək, qırğılaşıb amansızlaşmaq gərək idi ki, göz-qulaq olub görsün bu Çaqqal haçan öz andını pozur, haçan Maral xanım öz məddahının çıxılmaz toruna düşür, özü də necə və nə təhər düşür? Elə olsun ki, Maral xanım bic Qəcələnin həyəcan və tələblərinin heç də əbes yerə olmadığını görsün, bilib başa düşsün ki, Maral xanım öz qızısqan göbəyinin od-alovu içində ölüm-dirimlə oynayır!

- Yox, belə deyildir, belə də olmamalıdır, - deyə Qəcələ qanaddan-qanada qona-qona hərləndi, xəlvətcə gəlib daş mağaranın ağzından

içəriyə süzən həmin Vələs qanadında qərar tutdu. Maral xanım heç nə duymadı. Lakin sol gözünün dərdinə qalan, Qəcələnin özünü belə aldatmaq, Maral xanıma tamam-kamal yiyələnmək istəyən Çaqqal bic Qəcələnin necə gəldiyini duydu, onun vələs qanadında necə gizləndiyini də bildi. Onu titrətmə tutdu, güclə dişlərinin saqqılısını saxladı, Qəcələ gördü ki, Maral xanım özünün sərxoş və küskün gözəlliyi ilə üzünü Çaqqala tərəf döndərərək qol-qılçasını da boş-boşuna uzadıb yatıbdır. Çaqqal isə ehtiyat üzündən öz üzünü daşa tərəf çeviribdir və sağ gözünün çanağından yenə də qanlı yaş tökməkdədir. Maral xanım hələ də Saqqalı öz halına qaytara bilməyibdir. Alovlanan müşkünü Çaqqala yalada bilməyibdir. Küskünləşən, müəyyən dərəcədə bədbinləşən gözəl Çaqqala da olsa həmdəm olub, ovunmaq istəyirdi. Axı, Maral xanımın gözəlliyindən də artıq qıcıqlanan ehtiras selabı onu götürüb yumarlaya-yumarlaya aparırdı. Sərməstlik içində fikrə, xəyala gedən Maral xanım gah Maral gölə düşüb onun dalğalarında üzür, ləpələrində qıvrılıb-açılır, onu müşayiət edən Maral surətləri çoxaldıqca çoxalır... Maral xanım burada bəsdə deyincə üzəndən sonra çıxıb, Qazandurmaz dağına qalxır, oradan Qoşqar dağına tamaşa edir. İntəhası görünməyən çaylar, çəmənlər Maral xanıma özlərinə çağırır... Maral xanım buradan da qayıdıb haçadil Kəpəz dağına dikəlir, oradan da o tərəf dağlara, meşələrə boylanır. Birdən də Maral xanım buradan düşür, qaça-qaça uzaqlaşır, ancaq nə Çaqqalın ondan üzöldüyünü, nə də özünün Çaqqaldan üzülə bildiyini görürdü... Ümumən, Maral xanım harda idi, Çaqqal da orada idi...

Maral üzü o tərəfə yatan Çaqqalı tərpətməli oldu:

- Niyə üzünü bəri döndərmirsən, Çaqqal?
- Niyə döndərim, Maral xanım?
- Bəs bayaqdan əmr etmirəm ki, bu alovlanan müşk-ənbəri yala, yala və

soyut...

- Düzü, Maral xanım, yamanca həyəcanlıyam. Düzü, burada zarısam da, ibadətdən ayrılı bilmirəm!

- Sən mənə ibadət et, Çaqqal!
- Axı, ibadət edən Allah dərgahındadır!
- Lap Allahın özəcə gözünün qabağında yala ənbərimi, Çaqqal!
- Günah olmazmı, Maral xanım?
- Qoy günah olsun, qoy sənin ibadət etdiyin Allahın məni cəhənnəm

odunda yandırсын!

- Axı, mən Maral xanımı behiştə görmək istərdim!
- Aşiq-məşuq üçün cəhənnəmin odu da qorxulu deyildir, Çaqqal!
- Belə nəyə görədir, Maral xanım?
- Çünki aşiq-məşuqun od-alovu özlərinə bəs edər!
- Yəni Maral xanım belə sönmək bilməyən əbədi atəş içindədir?
- Bəli, Çaqqal! - deyər Maral xanım öz əlini bərkədən Çaqqalın belinə ilişdirdi. Ancaq Qəcələnin cıqqasına and içən, öz adında sadıq olduğunu qanadda gizlənən Qəcələyə göstərən, öz sol gözünü də elə indicə bu mağaranın içində güdazə vermək istəməyən Çaqqal dönüb çömbəldi, hər iki əlini yuxarıya qaldırdı:
- Mən məşğulam, Maral!
- Yenə də abidliyə qurşandın, Çaqqal?
- Bəli, Maral xanım, bığarə bəndəniz bu hüdudsuz səadətə şükürsənə edir!
- Yoxsa, arayıb-axtarıb, düzü dünyanı dolanıb, özümə bir başqa Çaqqal taparam ha, seyrəkbiğ oğlan!
- Mən Maral xanımın əbədi kölgəsinə dönərəm, həmişə onunla olaram!
- Bunca uzun-azadı ibadətə nə üçündür, Çaqqal?
- İbadətim onun üçündür ki, Allah-təala bizim qonşumuz Qəcələnin ömrünü uzatsın!
- Axı, nə üçün Allah-təala düşmənimiz olan xəbərci Qəcələnin ömrünü uzatsın?!
- Düzü, indicə yadıma düşür ki, Maral xanıma olan eşqim üçün o mənə necə ibrətamiz təlimat keçibdir!
- Sən zəhərdil, xəbərci Qəcələnin adını bərqəsd mənim yanımda çəkib məni əsəbiləşdirməkmi istəyirsən, Çaqqal?
- Gərək hər necə olsa da, qonşumuz Qəcələ ilə sazişə girib onunla dil tapaq!
- Düşmənlə nə dil, Çaqqal?
- Elə indicə, bu an Allahdan belə bir vəhy gəldi ki, bəs siz barışın!.. Axı, müharibə aparənlər belə bir gün cana doyuqlac, əyləşib sülhdən, sazişdən danışib bir-biri ilə dil tapmağa cəhd edirlər!
- Sən lap dayın tülküdən də yaman bir tülküsen, Çaqqal!
- Mən ancaq və ancaq haqq aşiqiyəm, Maral xanım!
- Haqq aşiqi, haqq aşiqi... Bilmirəm, heçcə nəyi mən...

- Bəli, indicə bu an belə vəhy gəlir ki, haqq aşiqi olanlar vüsaldan binəsib olurlar!

- Necə binəsib olurlar?

- Bax, beləcə yıxılıb can verirlər və nakam ölürlər! - deyər ibadətini yarımçıq qoyan, tülküləşən Çaqqal Qəcələnin qorxusundan birdən tir-tap düşdü. Maral xanım Çaqqalın iztirablarına inansa da, bircə Qəcələ inanmaq istəmədi. Qəcələ öz gündəlik nəzarətini artırmağı, bu macəralı oyunun oynana-oynana necə davam edəcəyinə göz qoymağı qət etdi, gözlərini dörd edib daha sərvaxtılıqla gözləməyə başladı.

Belə bir vəziyyət həm gülməli, həm də ağlamalı deyildimi? Bircə Qəcələnin özü də bilmədi bu hala gülsün, necə gülsün, ağlasın, necə ağlasın?!..

Qəcələ rəqibi Çaqqalın üstündə göz olan kimi, Çaqqal da hər necə ölüb-dirilsə, yenə də Qəcələnin üstündə göz olmağa, girəvəni əldən verməməyə cəhd edirdi. Qəcələ rəqibdən də artıq düşmən kəildiyi Çaqqala gözətçilik edən kimi, Çaqqal da ölə-dirilə Qəcələnin üstündə göz olmağa, bacardıqca fürsəti fəvtə verməməyə cəhd edirdi. Sağ gözü çıxarılan, sol gözü də çıxarılmaq təhdidi altında olan Çaqqal istəmirdi ki, Qəcələnin əlinə turalqə versin, ehtiras alovları içində yanan Maralın göbəyini Qəcələ görə-görə yalasın, bir də təzədən Qəcələni qırğılaşdırıb kəlləsinə qondursun, sol gözünü də sağ gözü kimi güdaza versin. Lakin Qəcələnin gözləri qabağında dönə-dönə ölüb-dirilməyə hazır olan Çaqqal hər necə olsa da Maral xanımdan üzülmür, gizli məqsədindən geriye durmur, aradabir xəlvətcə-xəlvətcə mağaranın içində, zülmət qaranlıqda Qəcələ yuxarı qanadda mürğüyə gedən zaman yavaşca-yavaşca başını döndərərək Maral xanımın qılça-paçasını tumarlayır, Maral xanım oyanınca onun əmrinə əməl edib öz dilini onun ənbərinə uzadır, tələm-tələsik yalayır xanımı xoşhallandırır. Bu vaxt Maral xanım özünü boş qoyur, Çaqqala heç bir maneçilik göstərmir, sağ gözünü ona qurban verən aşiqindən zövq alır, həm də öz aşiqinə nəşə verib, ona borclu qalmaq istəmirdi. Ancaq Maral xanım bilə bilmirdi, niyə bu Çaqqal əvvəl vaxtlarda olduğu kimi, indi daha öz dişlərini işə salmır, az-maz da olsa yağlı göbəyini dişləyib qıcıqlandırmaqdan, ehtiraslandırır hərəkətdən boyun qaçıdır...

- Nə olub sənə, Çaqqal, niyə belə sustlaşmışan, ölüb-ölgünləşmişən?

- Yavaşca, Maral xanım, - deyə tülküləşən Çaqqal ustalıqla xısın-xısın danışıb, Maral xanımı da onun kimi xısın-xısına öyrədirdi, Maral xanım da hər necə möhtəris olsa da mütilik göstərir, tezəcə yumşalıb məddah və pərəstişkarı olan Çaqqal bəyin dediklərinə əməl edir, o da eynən xısın-xısın cavab verirdi.

- Soruşuram, nə üçün belə sustalmısan, Çaqqal bey?

- Niyə sustalıram, Maral xanım?

- Belə ki, bir cürə asta-asta nəzakət və ədəblə tərpənirsən?! Axı əzəlləri az qala sən yalquzaqlaşırıdın, canavarlaşırdın! Didib-dağıtmaq, yalquzaq canavar sayacağında cumub parçalamaq istəyirdin!

- İndi daha sənə elə bir kobudluğu qıymıram, Maral xanım!

- Qıy, Çaqqal, qıy! Mən sənə hər necə istəsən, elə də ixtiyar verirəm!

- Hər necə ixtiyar versəniz də, mənim dişlərim daha Maral xanımın göbəyindən qan çıxarmaq istəmir!

- Az-maz qan çıxar, Çaqqal!

- Qorxuram qızışam, çox qan çıxaram!

- Çıxar!.. Mənim qanım da, canım da sənə halaldır, Maral?! Mən tamamən sənin sərəncamındayam!

- Məni tez-tez Allah dərgahından çıxarma, Maral! Hər dəfə Maral xanımın iltifatından doğub gələn səadət sədaların eşidəndə mən öz əllərimi dərgah qapısına qaldırmalıyam! Abidləşmək, lap peyğəmbərləşmək istəyirəm!

- Bəyəm peyğəmbər olan kəs məcnuni-eşqdən məhrum olur?

- Yəni deyirəm ki, o qədər ki, Maral xanımdan lütf görürəm, səadətə qovuşub ilahiyyat aləminə varıram... Cismən yerdən üzülüb, ruhən ərş-ələda Maral xanıma qovuşuram!

- Mənə göy yox, yer gərəkdir, Çaqqal!

- Hansı yer, necə yer, Maral xanım?

- Bax, bu daş mağara, Çaqqal!

- Bas niyə belə, Maral?

- Nədən ki, odlu-alovlu xanımlar deyərlər ki, ərim ər olsun, kol dibi də evim!

- İlahi, ilahi, - deyə Çaqqal yenə də yağlı dilini işə saldı. – Maral xanım mən binəva təygözün əlinə necə də öz ali fəzilətini təslim edir!

- Çün eşq atəşim şiddət kəsb edir, Çaqqal!

- İlahi, bu şiddətli eşq atəşində məni yax-yandır, Öldür!

- Yenə ölmək, dirilmək istəyirsən, Çaqqal?
- Bəli, ölmək, ancaq ölmək istəyirəm!
- Bəs birdən öldün, heç dirilmədin, onda necə?
- Hanı o səadət, ilahi? Hanı, İlahi, eşqin elə bir iti qılıncı ki, göydən boynuma düşə, məni belə bir əbədi eşqin intəhasız səadətinə qovuşdura!
- Tezcənə şairləşib mütəfəkkirləşmə, Çaqqal!
- Bəs nə edim, Maral?
- Göbəyimi yalaya-yalaya, az-az da dişlə!
- Göbəyini yalaya bilmərəm, dişləməyə gəlinəcə, qıymaram!
- Az-maz dişlə, Çaqqal!
- İsti qan tökülər, Maral!
- Qoy isti qan tökülsün, Çaqqal! Tökülsün, belə bir göbəyin qanı ki, sahibini dəli-divanə edir. Qoy tökülsün belə müşk-ənbərin qanı ki, gözlərimi tutub örtür
- Bəlkə, Maral xanım eşqin yolunda etdiyi hərəkətlərindən peşman olur?
- Deyə bilmərəm! Özüm də özümdən heç baş tapmaram!
- Əlbəttə, sənin iltifat göstərdiyin Çaqqal, Göy göl diyarının Güzgü göl gözəlinə layiq deyildir!
- Bilmirəm nə üçün sən mənim ürəyimi belə ovladın, Çaqqal!
- Mən sənə belə bənd olmağa başladım?
- Sədaqətimlə, eşqimin, məhəbbətimin əbədi alovları ilə, Maral xanım!
- Bu eşqin sirrindən özüm də baş açə bilmirəm.
- Nə vaxtı Maral xanım bu eşq macərəsindən peşman olsa, öz qulunu qapısından qova bilər!
- Onda bəs Maral xanımın bu alovlanan müşkünü kim yalayar?
- İstəsən Qəcələ cənabları az-az dimdiklər!
- Qəcələ acıdır!.. Qəcələ zəhərdirdir... Qəcələ xəbəridir!.. Qəcələ heyvəridir! Nəhayət, Qəcələ qanadlıdır!
- Bəli, Qəcələ bizim hər ikimizin qəddar düşmənidir!
- Sən Qəcələdən qorxursanmı, Çaqqal?
- Qəcələ çox amansızdır! Özü də neçə müddətdir acdır... Bir az əvvəl duyduğum ki, uçdu. Bilirəm ki, Qara gölə, ya Zəli gölə qurd-quş axtarmağa getdi!

- Onda bəs niyə qorxu içində belə sıxılıb xısın-xısın danışırıq, Çaqqal?
- Düşmənimiz çox bic və hiyləgərdir, Maral! Əgər Qəcələ bir qanadı ilə orada, Qara göldə, ya Zəli göldə isə, istəsə o biri qanadı ilə burada, bizim mağarada ola bilər!
- Bir qanadı ilə burada olsa, bu xısın-xısın danışığımızı eşitsə, onda Qəcələ sənə nə edər?
- Onda mütləq mənim sol gözümü də çıxarar.
- Yəni amansız Qəcələ səni tamam-kamal kor qoya da bilər?
- Bəs onda biz bu Qəcələnin əlindən nə edək?
- Gərək hər cürə olsa, Qəcələnin gözlərindən yayınıb uzaqlaşaq!
- Haraya?
- Uzaqlara!
- Uzaqlara gedə bilərəmmi?
- Niyə gedə bilmirsən?
- Bəs mənim Güzgü gölüm?
- Oralarda da göl tapırıq!
- Mən bu Güzgü gölü heç bir yanda tapmamam.
- Güzgünün özünü tapırıq.
- Güzgünün özü də Güzgü gölün yerini verə bilməz!
- Demək, Maral xanım Güzgü gölsüz dura bilməz?
- Heç bircə gün də olsa, yox!
- Niyə bəs belə, Maral xanım?
- Maral xanım adətincə, öz gözəlliyinə Güzgü göldə doyunca, bəsdə deyincə tamaşa etməsə yaşaya bilməz!
- Oralarda da göl tapırıq, özün-özünə tamaşa edərsən.
- Mən bütün dünyanın heç bir yerində belə bir Güzgü göl tapa bilmərəm.
- Demək, Maral xanım bu Güzgü gölə cismən və ruhən bitişibdir?
- Bəli, beləcə ayrılmaz surətdə bitişibdir!
- Bə sənəin sevimli Çaqqalın necə?
- O da cismən və ruhən Maral xanıma bitişibdir!
- İlahi, İlahi, gör necə də xoşbəxtəm!..
- Yənə tezcənə həmin-həmin abid olma, Çaqqal!.. Yala, mənim hər yerimi. İlahi, ilahi, bu ümman etibara min-min şükür!
- Ümman etibardan da artıq məni burulğanlara salan insafsız ehtirasa!

- Belə ehtiras alovuna min-min şükür, ilahi!..

Maral xanımın qızıışdığını görən Çaqqal mətləbinə yaxınlaşmaq məqsədi ilə sözü döndərüb dedi:

- Hər nə olur olsun, ancaq mən Maral xanımı bir qəribə yerə aparmaq istərdim!

- Haraya belə?
- Bir xəsilliyə!..
- Xəsillik nədir?
- Gözəllik xəzinəsi!
- Yəni istədiyin qədər gözəllik götür, eləmi?
- Belə, Maral xanım!
- Lap Maral göldən də çox?
- Bəli, Maral-göldən də çox, Maral xanım!
- Göy göldən də artıq?
- Bəli, Maral xanım, Göy göldən də artıq!
- Bu gözəllik xəzinəsi belə haradadır, Çaqqal?
- Harada olduğunu bir tək mən özüm bilirəm!
- Uzaqdır, ya yaxın?
- Bir qədər uzaqdır, Maral xanım!
- Elə bir uzaq yola düşsək yorulmarıq ki, Çaqqal?
- Bir az yorularsan, Maral xanım!
- Sonra bəs necə?
- Sonra Maral göldə çimərsən, yorğunluğun çıxar!
- Onda elə bu dəfə daha yaxın Göy göldə çimərəm!
- Olsun, Göy göl!

- Sonra da Güzgü gölə baxaram, görüm sən o tərif etdiyin gözəllik xəzinəsindən nə qədər gözəllik götürmüşəm?!

Ənbərinə yalada-yalada xoşhallanan Maral xanım üçün gözəllik xəzinəsi deyilən xəsilə baş vurmaq, həmin xəsillikdən də gözəllik götürmək, dönənbaşı Göy göldə çimib yol yorğunluğunu çıxarmaq, bu-radan çıxıb Güzgü gölün sahilinə gəlmək, xəsillikdən vücuduna, qanına, canına nə qədər, nə dərəcədə gözəllik hopduğuna tamaşa etmək gərəkdirdi!

Çaqqal öz tülkü dili və məkrə Maral xanımı bişirəndən sonra, Qəcələnin gözündən özünü də, Maral xanımı da yayındırıb, aşağıya, axar-baxara, gözəllik xəzinəsinə doğru aparacağı qəti olaraq qərara aldı.

Taygöz Çaqqal məşuqəsi Maral xanımı gözəllik xəzinəsi xəsilliyə çəkib aparanda bilirdi nə edir!.. Çünki Çaqqal hələ neçə-neçə il bundan əvvəl bu axar-baxarı gəzib dolanmışdı, bilirdi ki, burada ümumən ox atan, tələ qurub ov tutan ovçuların oylağıdır! Burada gözündən tük yayınmayan, ov ovlayan, quş quşlayan ovçular var! Bunlar ara-ara, ovları diri-diri tələyə salır, dəstgir edirlər. Yəni Çaqqal qabaqcadan bilirdi ki, bu Maral xanımı tovlaşdırıb aşağılara endirmək, gözəllik xəzinəsi adlandırdığı xəsisliyə aparmaq nə deməkdir!.. Çaqqal üçün Maral xanımı Qəcələnin gözündən yayındırıb uzaqlaşdırmaq, məşuqə xanımı tez-tez duyuy salan Qəcələdən kənarlaşdırmaq, Göy gölü, vələsləri, dağ-daşı belə öz xəbərləri ilə dolduran bir xəbərçidən yayındırmaq çox zəruridir. Bu axar-baxarlı meşə talası dairələrdə qatış-bulaşd:, get-goldi, heç kos heç kəsən orizasını oxumur. İşdir, Qəcələ duyuy düşüb bmların dalmca gəlsə, güman ki, bunları çox çətin tapsın, bu yerdə tələyə salınan Maral xanıma əhəmiyyətli bir kömək göstərə bilsin. Bəs belə olan halda taygöz üçün bu axar-baxarlı yer, gözəllik xəzinəsi xəsillik təhlükəli deyildimi?.. Əlbəttə, bu yerlər Çaqqalın özü üçün də təhlükəli idi. Ancaq bu təhlükəli dairədə girəvəsinə salıb Maral xanımı daha da artıq qorxutmaq, göz açmağa macal vermədən tovlaya-tovlaya başını piyləmək olar. Qəcələ bu Güzgü göl səmti, Göy göl diyarında Çaqqala aman-iman verməz, necə deyər ona bütün bir göz deyil, yanca bir göz qoysa da, iynə ulduzunca işıq verməzdi! Qəcələ öz dimdiyi ilə onu başına döyə-döyə gəbərdərdi. Qəcələ getdikcə Çaqqal üçün quşların yırtıcısı və tacdarı olan qartaldan da qat-qat qorxulu görünməyə başlayırdı. Çünki Qəcələ bu Çaqqala öz zərbdəstini göstərmişdi. Bir də Qəcələ Çaqqalın girəvəsini əlinə keçirincə, onu çox yamanca bir divana çəkəcəyi də sarı-sısqı üçün aydın idi! Bəlkə də, belə bir divan davam edəcəkdə:

" - De görüm, sən Çaqqal, dar ayaqda mən Qəcələnin çıqqasına and içdinmi?"

" - Bəli, and içmişəm!"

" - Bəs onda niyə sən heyvərə öz andını,tülkücəsinə pozub Marala xəyanət edirsən?"

" - Düzü, cənab Qəcələ, mən Çaqqal hər necə boyun qaçıırımsa, yenə də Maral xanımın öhdəsindən gələ bilmirəm".

" - Niyə?"

" - Belə ki, Maral xanım mən Çaqqalı çox nagüvara işlərə məcbur edir!"

" - Maral xanım səni nagüvara işlərə necə məcbur edə bilər?"

" - Deyir ki, hey məni qıdıqla!"

" - Necə yəni hey məni qıdıqla?"

" - Yəni eyib də olması, Maral xanım mən Çaqqalı hey məcbur edir ki, göbəyimi yala!"

" - Daha Maral xanım sən Çaqqalı niyə və nəyə məcbur edir?"

"-Dinləməyə!"

" - Necə dişləməyə?"

" - Bərk-bərk dişləməyə! Deyir ki, sən Çaqqal bərk-bərk dişlə göbəyimi!"

" - Yəni deyir ki, gödənimi də çıxart?"

" - Az qala belə də buyurur, cənab Qəcələ!"

" - Deyir, axı "Çaqqal var gödən çıxarır, ancaq qurdun adı bədnam olur!"

" - Yox, mən Çaqqal o gündən bu günə cıqqasına qəsəm qıldığım Qəcələnin qarşısında öz andımı pozmamışam!"

" - Əgər sən Çaqqal mən Qəcələyə öz tək bəbəyinin ortasına qədər yalan deyirsənsə?"

" - Nədən bilirsən ki, mən Çaqqal sənə kimi bir cənaba yalan deyirəm?"

" - Gecənin zülmətində daş mağarada sən Çaqqal tovladığın, qəsidələrinlə qanına susadığın Maral xanımı xoşhallandırmısanmı?"

" - Daha mən Çaqqal biçarə o alovlanan Maral xanımın öhdəsindən gələ bilmədiyim zaman nə edə bilərdim?"

" - Demək, sən Çaqqal mənə olan andını pozmusan?.. Demək, sən Çaqqal mən Qəcələnin cıqqasını, ya şah tacını götürüb ayaqlar altına almısan?" - deyə Qəcələ belə hüquq dili ilə apardığı əzmlə, aydın İstintaqdan sonra, düz birbaşa qartal zəhmilə Çaqqalın kəlləsinə qonub onu gicəlləndirər, döyə-döyə aparıb bir uçurumdan uçurub dərin bir dərənin dibinə tullar, leşini hazır cəmdək gözləyən qarğa-quzğuna qismət edərdi. Özü isə keflə, damaqla havada qartalsayağı süzər, Kəpəzdən Murovdığa, Murovdığdan da Qoşqara şığıyardı.

Yox, Çaqqal üçün girəvəni Qəcələyə vermək, ölüb-itib getmək gerek deyildi! Çaqqal üçün zirək olmaq, olmazın tərifi və qəsidələrlə başını piylədiyi, qılça-paçasına yol aldığı Maral xanımı başlı-bütünlü

gəmirmək gərək idi!.. Özü də bəs harada? Güzgü göl üstündəmi? Göy göl diyarının qalın meşəsindəmi? Yoxsa, xeyli aşağılarda, axar-baxarlı bir yerdə, xəsilikdəmi? Əlbəttə, aşağılarda, gözəllik xəzinəsi xəsilikdə! Elə oradan da Çaqqal üçün daha aşağılara düşmək, ararlara enmək, Kür və ya Araz çayının qal-qalın qamışlıqlarında çaqqallara qarışmaq özünə bərabər bir quru çaqqalla sevimək, birləşmək, özü kimi çaqqal nəslini artırmaq olardı. Elə orada da Tülküyə deyə bilərdi ki, ay dayı, mən hara düşmüşdüm!.. Necə sənin tülkü dilin mən Çaqqala kömək etdi!.. Necə Qəcələ mənim sağ gözümlü çıxardı, sənin dilini işə salıb sol gözümlü bələdən qurtardım, necə ay dayı, mən sən dilinlə Maral xanımı tovlaşdırdım, necə göbəyinə yol alıb gödəninə çıxartdım, xanımın aşını bişirdim... Onda şübhəsiz, tülkü dayısı da Çaqqal bacioglusunun hünərini bəyənər, yan-yörədə olan tülküləri də, çaqqalları da toplayıb deyər ki, baxın, mənim təlimatımdan düstur alan bu hünərməndə! Görün, bacioglum Çaqqal Göy göl diyarında necə bir dastan açıbdır!..

Belə dəyiş-düyüslü fikrə gedib, özünü zora salan Çaqqal əlini qaldırıb gicişən başını qaşdı, Güzgü göl qarşısında dayanan, yorulmadan öz surətinə tamaşa edən, özündə yüzdən də artıq gözəllik nişanəsi tapan, gözəllik xəzinəsi xəsislik aləminə gedib daha artıq gözəlləşmək həvəsində olan Maral xanım soruşdu:

- Nə fikirdəsən, Çaqqal?
- Necə bəyəm, Maral xanım?
- Bayaqdan görürəm nəyi isə özlüyündə ölçüb-biçirsən?
- Maral xanım, deyiblər ki, yüz ölç, bir biç!
- Bəli, mən də eşitmişəm belə bir məsəli!
- Mən də elə bu müdrik məsələ əməl etmək istəyirəm! İstəyirəm ki, buradan gözəllik xəzinəsi xəsililiyə gedəcək yolumuzu düzəltəşdirim!
- Yəni bu yol belə qorxuludur?
- Ehtiyat igidin yaraşığıdır.
- Bəli, igid Çaqqal, belə bir məsələ də eşitmişəm!
- Buna görə də mən bütün yolu, bəndərgahları nəzərə almaq istəyirəm!
- Əgər, əzizim Çaqqal, o yol belə qorxulusa, onda gəl elə buradaca

Güzgü göldə qalaq, axşamları mağaramıza dönüb, gecəmizi keflə keçirək, daha heç bir axar-baxara gedib özümüzü iti-iti qələmələrə pərçim etməyək!

- Bəs bizim Maral xanım özü üçün yenə də gözəllik götürməsin?
- Deyirsən ki, Çaqqal, yəni o axar-baxarda olan xəsillik eləcə bir olmazın gözəllik xəzinəsidir?
- Bəli, Maral xanım, mən deyən xəsillik də "ab-həyat" kimidir!
- Əbədi olan dirilik suyu! Maral xanım o xəsillikdə doyunca gəzib dolansa, bacardıqca çox görub-gotürsə, heç bir yanda misli-bərabəri olmayan dünya gözəllərinin gözü olacaqdır!
- Necə edək ki, Çaqqal, sonra da dönüb səninlə birlikdə dirilik suyuna gedə bilək?
- Gözəllik xəzinəsi xəsillikdən sonra dirilik suyuna getməyin də yolunu öyrənərik.
- Həni dirilik suyuna getməyin, həm də buraya, bizim Güzgü gölə rəvanca qayıtmağın kəsəcə yolunu, Çaqqal!..
- Bəli, - deyə Çaqqal məmnuniyyətlə xanıma can-başla xidmət etməyə hazır olduğunu bildirdi. - Görünür, sizin nəzərinizdə Güzgü göl əfsanəvi bir güzgüdür! Deyirəm daha dünyada hansı güzgü Maral xanım buyuran sayaqda, onun surətini Güzgü göldə olan kimi, öz əla dərəcəsilə göstərə bilər!
- Düzü, dünyanın heç bir güzgüsü məni beləcə olduğum sayaqda yaraşıqlı göstərə bilməz! - deyə Maral xanımı Çaqqalın uydurmalarına inanır, hətta onu gözəllik xəzinəsi xəsilliyə yollanmaq üçün tələsdirməyə də başlayırdı.
- Tez gedək, canım-gözüm Çaqqal! Yoxsa, gözəllik xəzinəsi xəsillikdən hər nə varsa tezəcə gəlib götürərlər, daha mənə heçcə bir zad qoymazlar qala!

Bəs bu zaman Qəcələ harada qalmışdı?

Qəribə bu idi ki, Qəcələ yox idi. O neçə vaxtdan bəriyə ac qaldığından Qara göl və Zəli göl tərəfə uçub getmişdi... Orada öz qarnını doydurmağa, taqətdən düşən qanadlarını da qüvvətləndirməyə başlamışdı.

Çaqqal fikir edib kəsdirmişdi ki, indi fürsətdir, heç vaxt bu fürsəti fəvtə vermək olmaz! Özü də bir halda ki, Maral xanım gözəllik xəzinəsi xəsillik üçün sinov gedir. Daha necə dayanmaq, necə tay gözünü döyə-döyə durmaq olar?! Cəld tərənib çox tezəcə Maral xanımı Güzgü göldən qoparmaq, Qəcələnin nəzarət altında saxladığı dairədən uzaqlaşdırmaq gərəkdir.

- Deyirsən ki, çıxıb gedək buradan, Maral xanım?
- Gözəllik xəzinəsi xəsilliyə tez-cə varıb gedək, Çaqqal! Sən də, əzizim Çaqqal, az-maz özünü düzəltəsən, Maral xanıma yaraşsan, heç də bəd olmaz!
- Bəlkə, mən Maral xanımın gözlərinə eybəcər görünürəm?
- Gözümə hər necə və nə təhər görünsən də biryolluq ürəyimə girmisən!
- İlahi!
- İbadət vaxtı deyil, Çaqqal... Yoxsa, o zəhərdil Qəcələ gəlib çıxsan qanımızı qaraldacaqdır! Hələ, bəlkə, tamam-kamal binəvə Çaqqalı kor qoyacaqdır! Onda bəs kim Maral xanımı əzəlcə gözəllik xəzinəsinə, sonra da "ab-həyat" çeşməsinə aparacaqdır?
- Bütün dullar vəfadar olurlar!
- Mən vəfədaram, Çaqqal! Gedək, tələsək, - deyər Maral xanım bir də Güzgü gölə baxdı və döndü: - Haradan gedək, Çaqqal?
- Düz dalımca gəl! Maral xanım boynu qumrovlu ol quzusuna dönüb, Çaqqalın ardınca addımladı... Çaqqal isə Maral xanımı dağdan keçirib, daşdan aşırırdı, dərələrdən-təpələrdən adlatdı, gətirib qayalı təpəyə çıxardı.
- Yorulmadın, Maral xanım?... Ayaqların ağrımadı, əzizim?
- Yamanca yoruldum, ayaqlarım yamanca ağrayır, Çaqqal!
- Onda bir az yat dincəl, Maral! Bəlkə, bir az aşağıda, göbəyin səmtində yatım, Maral?
- Yox, indi əsla olmaz, Çaqqal! Çünki yamanca yorulmuşam!..
- Demək, Maral xanım dincəlmək istəyir?
- Səninlə, döş-döşə, nəfəs-nəfəsə dincəlmək istəyirəm, Çaqqal!

Bəs gözəllik xəzinəsi xəsilliyə hasan?..

- Sabah səhər tezdən çatırıq.

Çaqqal tülkü ehtiyatı ilə aşağı düşdü. Pöhrədən-pöhrəyə keçdi, talalardan ötdü, nəzərdə tutduğu xəsilliyə Ay işığına yetişdi. Baxanda ağ-ağnar göydən gümüş səpələnir, xəsillikdə gümüş-gümüş şəh tuturdu. Baxdıqca bu xəsillik Göy gölün ayrılmaz bir hissəsi kimi gömgöy görünürdü. Orada göy ipəyə bürünən Göy göl ləpələnir, onun geyindiği göy, ipək libası öz zərifliyi ilə öz əynində qıvrıla-açıla, ısıldaya-ısıldaya bərq verir, Ayın gümüş nuru içində bəzən də gümüşü rəng alır... Çaqqal yorğun düşüb yatan Maral xanımın gözü ilə gözəllik xəzinəsi xəsilliyə baxdıqca baxır, Maral xanımın xoşuna gələcəyinə, onun huşu başından çıxacağına şübhə etmirdi... Axı, hesaba görə

gözəllik hərisi olan, öz gözəlliyindən böyük zövq alan, öz gözəlliyini bu dünyada hər nə göz qamaşdıran ləl-cavahirət varsa, hamısından qiymətli sayan Maral xanım istədiyi qədər buradan yenə də gözəllik götürə bilər... Şübhəsiz, bu yaşıl dərya Maral xanımın ürəyinə yamanca yatacaqdır. Buradan Güzgü gölə dönməyə necə öz gözəlliyinin üstünə yenə də gözəllik gətirdiyini görəcəkdiniz! Amma Çaqqal heç də Maral xanımı bura gətirməmişdi ki, gözəllik götürüb, Güzgü gölə qayıtsın, hey özünə baxsın. Çaqqal da hey çənəsi çıxı-çıxa onu əsar dili ilə bəzək-düzəkli sözlərlə tərifləsin, sonra da göbəyini yalıya-yalıya xoşhallandırсын, bu xanımına hey nökrəçilik eləsin. Bəzə Qəçələ də birdən qırğılaşıb onun sol gözünü də çıxartsın, hansı uçurumdansa uçursun, qurd-quşa qismət eləsin!

Çaqqal asta-asta gözəli, Güzgü gölün Maral xanımı öz əlində, öz ixtiyarında, öz sərəncamındadır. İndi onu xoşhallandıra-xoşhallandıra buraya gətirmək, göbəyini yalamadan, birdən-birə və birbaşa dartıb dağıtmaq gərəkdiniz! Yoxsa, gec olacaqdır, yoxsa özüm quyuya düşəcəyəm. Qəçələnin cıqqası mənə qənim olacaqdır". Çaqqal sağ əlini qaldırıb seyrək bığlarını eşim-eşim eşdi, dayanmadan dönüb üzüyuxarı qayıtdı... Qulaq verdi... Maral xanımı həminə pöhrəli təpənin üstü yastanada yatılı gördü. O, canavarlaşmaq istəsə də, hələlik tülkülüyünə qayıtdı. Yavaş-yavaş Maral xanımın əl-ayağını yaladı, sonra titrək dilini Maral xanımın göbəyinə uzatdı. Maral xanım gözəllərə xas sərbəstliklə gərnəşdi.

- Sənsən?
- Bəli, mənəm.
- Gözəllik xəzinəsi xəsilliyi tapdınmı?
- Tapdım, Maral xanım!
- Haçan gedirik?

- Elə bir azdan! - deyərək o, Maral xanımı xoşhallandıraraq, sərxoş etmək üçün müşkünü yaladı... Maral xanım da yalana-yalana xoşhallandı, birdəncə yuxuya getdi. Çaqqal istədi buradaca yorğun düşən Maral xanım işini bitirsin. Ancaq yenə də yalquzaqlaşmaqdan döndü, məqamına qədər tülküləşməyi vacib bildi. - Qoy bu Maral xanım çıxılmaz tələdə öz nazlı canını mənə canavara təslim etsin! - deyərək xəbisliklə ürəyindən keçirdi. Hələ bir qədər də özünün tülkü

sifəti ilə irişdi. - Yoxsa, Maral dik atılıb qalxar, hər necə yaralı olsa da, əlimdən qurtulub qaçar!"

Bunlar burada olsun, görək Qəcələ haradadır?.. O, hələ gün-günorta yerinə gəlməmişdən Qara göldən qarnını doydurub qanadlarına qüvvət qaytarandan sonra uçmağa başlamışdı, Güzgü gölün dörd dövrəsinə dolanmışdı. Qanad açıb bütünlüklə Göy göl ətrafını araq-varaq axtarmışdı. Qəcələ xınalı qayalara qalxmışdı. Qızıl qum təpəciklərinə qonmuşdu, o taylı-bu taylı talalara göz gəzdirmişdi. Maral gölü də gözdən keçirmişdi. Özünə güc verib Kəpəzin kəlləsinə də qalxmışdı. Heç yanda Maraldan bir iz görməmiş, bir nişana tapmamışdı. Qəcələ yenə də geriye qayıdıb dönə-dönə Güzgü gölə baş çəkmişdi. Güzgü göl Maralı hanı? Güzgü göldən səda çıxmamışdı. Ancaq onun gözlərində kədərli gilələr görünmüşdü. Yoxdu, Maral xanım xeyli zamandı, yoxdu! Qəcələ bilirdi ki, Maral xanım hər haraya getsə tezəcə də dönüb buraya gələcək, öz gününün çoxusunu bu Güzgü göldə keçirəcəkdir!

Nə Maral xanım var idi, nə də Qəcələnin cıqqasına and içən taygöz Çaqqal!.. Demək, nə işə vardır, nə işə olubdur, Çaqqal tülkülüklə Maral xanımı tovlayıbdır. Bəlkə, canavarlığını, yalquzaqlığını da işə salıbdır!..

Yer-göy Qəcələnin başına daraldı. O, Çaqqalın bu Qəcələ kimi bic başını aldatmağına nə demək olardı? Qəzəblənən Qəcələ istədi ki, özünü götürüb daşa çırsın. O, Çaqqal kimi hiyləgər düşməni sağ, Maral xanım kimi gözəli dəstigir qoymaq istəmədi. Qəcələ yenə qanadlandı, yenə gəzib-dolandı, bütün əhvalatı olduğu kimi gördü. Gördü ki, Çaqqal Maral xanımı dümsükləyib güclə oyadır. Maral xanım da güclə gözlərini ova-ova, həm də gərnəşə-gərnəşə durur.

- Yəni deyirsən durub gözəllik xəzinəsi xəsilliyə gedək, Çaqqal?
- Gərək sübhdən, gün çırtacırtıda özümüzü çatdıraraq, Maral!
- Bir az-maz geciksək olmaz?
- Niyə gecikmək? Nə üçün gecikmək, Maral xanım?
- Düzü, yorğunluğum canımdan çıxmır. Düzü, sümüklərim sınır...

Özü də çox ağır bir qəramət məni basır?!

- Gözəllik götürmək dəmində tərəddüd göstərüb tənbellik etməyin, Maral xanım!

- Əlbəttə, gəlmişkən gedirik, tezəcə də özümüzü Güzgü gölə çatdırırıq!

- Di onda tez tərpən, xanım! Di onda tez qalx, Maral! Yoxsa, gün qalxıb yağlananda amansız bir ovçu oxuna rast gələ bilərik!

Maral xanım ağır-ağır ayağa qalxdı, sümükləri sınır sayağında ağır-ağır gərnəşdi. Güzgü göldə özünə baxan kimi baxmaq istədi... Axı, Maral xanım mağaradan çıxar-çıxmaz Güzgü göl sahilinə gəlib öz surətinə baxar, həm də ürəyini oxuyar, nəşəlimi, kədərliimi olduğunu da görərdi. Beləliklə, onun gündüz işi başlardı.

Sözü çərlətmək istəməyən Çaqqal cəld dönüb qabağa düşdü, Maral xanım da onun ardınca addımladı. Onlar pöhrəliklə sinə aşağı endilər. Özünü buraya çatdıran, görünməzin sehri ilə gizlənən, son söhbəti öz qulaqları ilə eşidən Qəcələ bunların ardınca düşdü. Qəcələnin qanadları qəzəbindən titrəyirdi. Elə indicə, bu an Çaqqalın sol gözünü də çıxarmaq istəyirdi. Ancaq Qəcələ bilirdi ki, Maral xanım kūsəcəkdir, heç şübhəsiz, bu Çaqqal üçün qaralıb yas da saxlayacaqdır. Bəlkə kūsənləşib bədbinləşəcək, heç məftunu olduğu Güzgü gölə də dönməyəcəkdir... Güzgü göl bu Maral xanımsız daha nədir?! Maralsız qalan Güzgü göl öz gözündən quruya bilməzdimi? Göy göl diyarının tərtəmiz güzgüsünü toz-torpaq basmazdımı? Bu diyara alışan Maral xanımın Güzgü gölə necə vurulduğunu görən acıdil Qəcələdə nə isə bu mənzərəyə, bu aləmə qarşı olmazın bir hüsn-rəğbət oyanmışdı. Qəcələnin xəbərciliyini heç də ayrı bir iş üçün deyildi. O, Güzgü gölü Maralsız qoymaq istəmirdi. Qəcələ belə bir gözəli Çaqqala qismət edə bilməzdi...

Maral xanım təhlükə idi! Xanım təhlükəyə düşməsə, tülküləşən Çaqqalın necə yalquzlaşıb-canavarlaşdığını öz iriləşən gözləri ilə görməsə, əqli başına gəlməyəcəkdir. Maral xanım məddahı Çaqqaldan dönməyəcəkdir!.. Yox, öz məqamına qədər gözləmək gərək idi.

Çaqqal qabaqda, Maral xanım dalda xəsilliyə doğru sallanırdılar. Göy gölə bənzər göy xəsillik yenicə çırtan günəşin qızıl şüaları altında parlayırdı. Xəsilliyi tutan, bürüyən şəh zər-zəbərçat dənələrinə dönürdü. Baxınca Maralın hər iki gözü birdən qamaşırdı.

- Hə, necədir, Maral xanım?

- Tamamı gözəllik dəryasıdır, Çaqqal!

- Di gəl dalımca! - deyə Çaqqal şəhliyin içi ilə adda-budda iz qoya-qoya yeridi. Gah xəsillə gözəlliyə baxan, gah da xəsillikdən gözəllik götürüb gözləri göydə gəzən Maral xanım birdən xəsilliyin ortasında bürəyib ilişdi, tələyə düşüb yıxıldı.

- Buradayam, Maral xanım! - deyə məqamı çatınca tülkülükdən də çıxıb canavarlaşan Çaqqal Maral xanımın zəhri-bağrını yara-yara onun üstünə cumdu, cəld iti dişlərini işə saldı.

- Parçalama məni, Çaqqal... Parçalama məni, canavar!..

- Sənin nazını çəkdiyim daha bəsdir! - deyər ağ-aşkara canavarlaşan

Çaqqal öz qanlı başını qaldırınca bu dəfə qırğılaşmaqdan da artıq qartallaşan Qəcələ öz caynaqlarını Çaqqalın kəlləsinə ilişdirdi, bircə göz qırpımında onun salamat qoyduğu sol gözünü də çıxardı və Maralın qorxudan bərələn gözlərinin qabağına atdı... Çaqqal vaqqıldaya- vaqqıldaya tülkü dayısı kimi vaysınıb, qulaqları kəsilən körpə küçük kimi zingildəyə-zingildəyə, geri-geri sürünüb, şəhli xəsilin içi ilə əyri-üyrü iz aç-aça pöhrəliyə girdi, böyürtkən kolunun iti-iti tikanlarına ilişib çapalaya-çapalaya qaldı...

Qəcələ fürsəti fəvta vermədi. Maral xanım düşən tələni dimdiyi ilə söküb dağıtdı, ağac-dəmiri bir-birinə bənd edən yay-girişləri, quru bağırısaqları da didim-didim didib hər qırığını bir qırağa tulladı. Maral xanımın əl-ayağı açıldı, yaralı xanım, yaraları isti itən ağrını-acını duymadan durdu, üzüyuxarı qaçdı...

Qəcələ qanad açdı, Çaqqalın izi üstünə süzdü, yenicə böyürtkən tikanlarından öz ilişiyini açan Çaqqalın kəlləsinə həminəcə qəzəblə qondu, cinayətkarı qartal dimdiyi ilə döydü-döydü, döyə-döyə də gətirib bir uçurumun başından üzüaşağı buraxdı. Qəcələ yenə də qartalsayağı qanad açdı. Göy göl diyarına çatdı. Gördü ki, bəs Maral xanım da yenicə yetişibdir. Yenə də Güzgü gölün qabağında durubdur. Yaralı Maral bu dəfə qorxaq-qorxaq, ürkək-ürkək durubdur... Qorxaq, ürkək duruşlu Maral yenə Güzgü gölə baxır. Baxır ki, necə təriflənib, necə tovlanıbdır... Baxır ki, ürək qızdırdığı, əzizi, iki gözü onun gözəlliyinə necə təcavüz edibdir. Necə yalam-yalam yaladığı müşk-ənbər ətirli göbəyi pardaqlanıbdir. Baxır ki, onun pardaqlanan göbəyindən necə də damcı-damcı qan dammaqdadır.

Təqətdən düşən Maral xanım Güzgü göldə dizlərinin necə tir-tir titrədiyini görürdü... Hər necə atır olsa da Maral yıxılmazdı, yıxılmaq istəmədi. Başını güclə, ağır-ağır qaldıran Maral ancaq Qəcələni axtardı. Onu müqabil tərəfdə Güzgü gölün üstünə əyilən vələsin qanadında gördü. Maral minnətdarlıqla Qəcələyə baxdı, ağladı. Hər iki gözündən gildir-gildir yaş gəldi, damcı-damcı Güzgü gölə töküldü.. Qəcələ də ağladı... Qəcələ ağladı ki, görəsən, Maral bu ağır yaradan sağlacaqdır, ya Güzgü göl maralsız qalacaqdır?!

Bakı, 1967

ARPAÇAY ƏFSANƏSİ

Qədim vaxtlarda Muğanda iki elat olurdu. Elatın birinin qoyun sürüləri ağ, o birininki isə qara idi. Qoyun sürüləri ağ olana "Ağqoyunlu" qoyun sürüləri, qara olana "Qaraqoyunlu" deyirdilər. Hər iki elatın qoyun sürülərindən başqa, yalmanlı at ilxıları, buynuzlu mal-qaraları, əyriboyun dəvələri var idi. Hər iki elat öz sərhədinə çox çətin sığışırdı. Payızda-qışda aranda, yazda-yayda yaylaqda otlaq üstündə həmişə savaşı gedirdi. Birdən o tərəfə o tərəfdən, bu tərəf də bu tərəfdən öz çuxalarını çıxarıb sol qoluna dolayıb, bəlgə düzəldir, adamlar qızıdır, qol-qılça sınır, baş-göz dağılırdı. Gah bu onun, gah da o bunun otlaq sərhədini tuturdu. Arada ədavət artır, düşmənçilik güclənirdi... Canı cəzana gələn hər iki tərəfin başbilən ağsaqqalları bir gün Muğanda arada olan sərhəd təpə üstünə toplaşdılar, Məsləhət-məşvərdədən sonra belə qərara gəldilər ki, daha dava-dalaş olmasın, arada qan qohumluğu başlasın, bir-birinə yapışıqlıq-qonşuluq yaransın. Bu tayfa, o tayfa sözü bilmərrə götürülsün, tayfalar bir-birinə qız versin, qız alsın. Belə də oldu. Daha sərhəd dava-şavası düşmədi, otlaq üstündə heç bir çəkişmə-didişmə getmədi. Elatların oğlan-qızları bir-birinə qarışdı. Oğlan-qız toyunda, el bayramlarında zurnanın cingiltisi, nağaranın gumbultusu, sazın-sözün sədası sümüklərə düşdü. Cavanlar ağ-qara çuxada əl-ələ tutuşub yallı getdilər... Cavanları belə görən bıqıburma kişilər, kəlağayılı qadınlar, bunlardan sonra qocalar, qarılar cərgələndilər, barmaq barmağa keçirib yallı getdilər. Babanın birisi o tərəfdən, birisi bu tərəfdən gülə-gülə üz-üzə, göz-gözə baxdılar. Qohumların yallıları bir-birinə qarışdı.

Günlərin bir günü Ağqoyunlu elatının qızı ilə Qaraqoyunlu elatının oğlu Ağgöllə Qaragöl arasında başlanan el şənliyində görüşüb, bir-birini sevməyə, yavaş-yavaş dillənib danışmağa başladılar:

- Qız, adın nədir?
- Bəs sənin adın, oğlan?
- Mənim adım Xançoban!
- Mənim də adım Sara!
- Gel sevişək, qəşəng qız!
- Buyy, nə tezcənə, Xançoban?!
- Niyə tezcənə? Sən yetkin qız, mən də ərgən oğlan!

- Qoy hələ bir-birimizi yaxşı-yaxşı görək, yaxşı-yaxşı bilək, yaxşı-yaxşı sinayaq.

O gündən Xançoban bir könüldən min könülə Saranı sevdiyi kimi, Sara da Xançobanı sevməyə başladı, Gündən-günə eşq-məhəbbət sevdası özünə aydın yol açdı. Sara Xançobanın tütək səsinə alınca, heyran-heyran o səmtə boyladı, cana yayılan, ürəyə işləyən çoban neyinə bənd oldu. Xançobanın ecazkar neyi Saranın iliyinə, sümüyünə işlədi... Elə oldu ki, səhər tezdən bu ney sədasına Sara ulu babasından yadigar qalan sədəfli sazını götürdü, qabarmağa başlayan sinəsinə basdı, öz-özünə saz çalıb söz qoşdu. Xançoban özünün tütəyinə ara verib, Saranın sazına-sozünə qulaq asmağa başladı. Cavanlar bir-biri ilə uzaqdan-uzağa nəğmə dili ilə danışdılar. Qohumlaşan tərəflərdən heç birisi bu sevginin qabağını almaq istəmədi, dedilər qoy Xançobanla Saranın sevgisi Əsli-Kərəm, Leyli-Məcnun, Tahir-Zöhrə sevgisi olsun, heç kəs bu sevginin qabağına çıxmasın, bu arada heç bir müsibət baş verməsin. Qoy ağqoyunlularla qaraqoyunlular daha möhkəm birləşsinlər, qaynayıb-qovuşsunlar. Deyirlər eşqin gözü qızdımı baş alıb gedəcəkdir, sevginin qoraq-qaytağı olmayacaqdır. Doğrudan da, Xançobanla Sara sevgisinin heç bir qoruq-qaytağı olmadı. Hər iki tərəfin ata-anası, baba-nənəsi, qaraqoyunluların və ağqoyunluların adətincə Ağgöllə Qaragöl arasında olan çiçəkli çəməndə el süfrəsi açıb, bu birliyə qol qoydular. Payızına dönməyə başı Muğanda məhsul bolluğunda hər iki tərəf ellikcə Xançobanla Saranın toyunu edəcəklərinə əhdi-peyman bağladılar. Sevgililər bir-birinə daha möhkəm bağlandılar. Bir-birindən bircə gün də olsa ayrı dura bilmədilər.

Bir gün qoyun sürüsünü yuxarı güneyə verən Xançoban öz neyini dayandırıb, əyin-başını çıxartdı, özünü bu elat tərəfində hesab olunan Qaragölə atdı. Üzdü, üzdü, öz üzgüçülüynü Saraya sübut etdi. Sanki Xançoban eşq-məhəbbət macərasında üzürdü. Sara öz köynəkli sazına söykənib bu üzgüyə tamaşa eldi. Ta uşaqlığından başlayıb ensiz çaylarda, göllərdə üzüb, üzgüçülük öyrənən Xançoban indi də boylana-boylana Qaragöl dəryasında üzürdü.

Günlərin bir günü ağqoyunluların Ağgöllər güneyinə sürüsünü sürən Xançobanın ney səsinə eşidən Sara geyinib-keçindi, özünə tumar verdi, anasının icazəsilə ağ alaıqdan çıxdı, gedə-gedə gümüş kəməri ilə öz incə belini boğub daha da incələşdirirdi. Xançoban gözü dolusu qızı süzüb sözə başladı:

- Gəldinmi, Sara?
- Düzü, sənsiz dura bilmirəm, Xançoban!
- Mən də sənsiz dayana bilmirəm, Sara!
- Bircə bu toyumuz tezəcə olaydı.
- Arana enməyimizə, Muğana çatmağımıza az qalıbdır, Sara!
- Nə qədər qalıbdır, Xançoban?
- Cəmi-cümlətanı iki ay.
- İki ay məndən ötrü iki ildir, Xançoban.
- Məndən do ötrü iki ildir, bəlkə də üç ildir! Elə bil ki, hər günüm bir ildir!

- Elə bu yaylaqda toyumuz ola bilməzmi, Xançoban?
- Böyüklərimiz Muğan düzünə şərtləşiblər, Sara!
- Bəlkə, son qoyun sürünü qaytarasan Muğana, Xançoban?
- Deyirlər elatla birlikdə!
- Bəlkə, hər iki elat sənin sürünün ardınca arana sallandı?
- Yox, elatın adəti, Muğana qayıtmağın vaxtı-vədəsi vardır.
- Haçan, nə zaman?
- Quyuq doğanda, Sara!
- Quyuq haçan doğacaqdır?
- Gecələri dəvələr üzə arana yatanda!

Dəvələrin dili olsaydı onlara yalvarardıq, üzlərini arana - Muğana döndərərdik!

Bu söhbətdən sonra Xançoban ney çalmağa, Sara da sazını köynəkdən çıxarıb asta-asta dindirməyə başladı. Ara verdilər, aşıq məşuqəsinə, məşuqə də aşıqinə həsrətlə baxdı.

- Mən də bu ağ göldə üzə bilərəm, Xançoban!
- Necə üzərsən, Sara?
- Xançoban Qaragöldə üzən kimi.
- Qərq olmazsanmı, Sara?
- Sənin gözünün qabağında qərq olmaram!
- Mən özümü gölə atıb səni qurtarıncə gec olmazmı!
- Gec olarsə, cənazəmi çıxararsan!
- Onda mən öz başımı itirib dəli olaram.
- Mən indicə öz sazımı sənə yadigar verərəm!
- Nəyə görə belə tələsik, Sara?
- Mən olmazsam da bu saz mənim ürəyimi sənə danışar, Xançoban!
- Sən belə bəduğur söz danışma, Sara!

- Həqiqi aşiq-məşuq dastanı həmişə nakam məhəbbətlə başa gəlir.
- Biz isə uzaqda yox, məhəbbətin, eşqin astanasındayıq, Sara!
- Ancaq məhəbbətin, eşqin astanasında, Xançoban!
- Astanada dayanan tək bircə addımla içəriyə də girə bilər!
- Görək bu bir addımlıq astanada tale bizə nə deyir?

Hansı hissənə görəsə, Sara sazını allı-güllü köynəyinə qaytarıb yaşıl qaytanla bağladı.

- Mən bu sazı elə bu an bizim Xançobana yadigar verirəm!
- Demək, Xançoban çobanlıqdan çıxıb aşıqlıya başlamalıdır!
- Qoy mənim sazım sənə əbədi yadigar olsun, Xançoban!
- Nə üçün belə uğursuz danışırısan, Sara?
- Mən ürəyimin gizli çırpıntılarını sənə açıram, Xançoban!

Sara əlini sinəsinə gətirib geyimini torpədinə, qızın toxunulmaz ağ mərmər sinosi göründü. Xançobanın ağılı başından oynadı, birdən əlini atıb Saranın sazını götürdü, bağrına basdı. Sara üst paltarını çıxarıb, alt nazik geyimində gümüş kimi ağaran Ağgölə girdi. Xançoban da Saradan sonra soyunub Ağgölə girmək istədi, göldə üzən Sara əlini qaldırıb gülə-gülə "yox, yox!" işarəsini verdi. Xançoban müti olub dayandı. Saraya zəndlə, diqqətlə baxdı. Sara Xançobanın acgöz-acgoz baxdığını görüb alovlandı, hələ də qıraqlarında qar kəməri qalan buzlu gölü vecinə almadan üzdü... Sara əl-qol ata-ata, hərlənə-hərlənə, fırlana-fırlana üzdü, açılıb sökülən qumral hörüklərini Ağgöldə səpələyə-səpələyə üzdü, üzdü. Ətrafdakı çiçəklik içindən göyə qalxan quşlar da ləpələr üstündə qanad çala-çala dünya gözəlinə nəğmə dedi. Xançoban Saranın sazını köynəyindən çıxarıb, quşların cəh-cəhinə uyğun aram-aram sarı simləri dindirdi... Birdən sazı köynəyinə keçirib, xınalı qayaya söykəndi... Yenə də öz tütəyini götürdü, gölün ləpələrini də, ətraf güneyləri də ney səsi ağuşuna aldı. Qoyun sürüsü mələşə-mələşə geriye qayıtdı. Sara qara qoyun sürüsünə baxınca, onun ala gözləri qaraldı. Bilmədi bulud günün qabağını kəsdi, ya necə oldu?! Tezəcə başını buzlu suya vurdu. xeyli görünməz oldu. Xançoban soyunub özünü Ağgölə atmaq istədi, Saranın qəşəng başı Ağgölün ortasından qalxdı, ağ sinəsi o yandan bəriyə bərq vurdu. Sara güldü, güldü, onun gülüşü Ağgölü doldurdu...

Belə-belə Sara gözdən yayınıb tək-tənha göldə üzməyə alışdı. Bir gün uzaq çayda üzüaşağı, üzüyuxarı üzməyə başladı. Səs ağızdan-ağıza düşüb dildən-dilə yayıldı. Saranın üzgüçülüynə heç bir söz olmadı.

"Qız idim, soltan idim, nişanlandım, xan oldum!" - deyə Sara öz şıltaqlığından - üzməyindən qalmadı. Belə olunca Xançobanın nigaratıçılığı da, qışqanclığı da artdı. Eyni zamanda onun sevgisi də Arpa çayından güclü olub, aşıb-daşdı. Elə bu zaman yuxarı dağlarda ildırım dalınca ildırım çaxdı, dağların seli selə qarışdı. Arpa çayı həddini aşıb-daşdı, dağlardan güclənə-güclənə gələn sel Saranı alıb qaçdı... Xəbər Xançobana çatdı. O, əlindəki tütəyini Qaragölə atıb, Saranın yadigarı güllü köynək sazı götürdü, özünü Arpaçaya çatdırdı. Gördü ki, Arpaçayının o tay-bu tayı adamla doludu. Hətta qızın xilası üçün özünü selə atan da olub, ancaq nə edəsən ki, sel Saranı alıb qaçıb indi adamların dilində yalnız bu hüznə nəğmə səslənməkdədir:

Arpa çayı aşdı, daşdı,
Sel Saranı aldı, qaçdı.
Apardı sellər Saranı,
Bir alagözlü balanı!

Xançoban Saranın sazı əlində səri-sərgərdan gəzdi, dolandı, oxuyanlara qarışmaq istəsə də, bacarmadı. Bilmədi necə eləsin? Saradan əlini üzüb geriyyə, Qaragölə dönsünmü? Necə deyərlər, gedənlə getmək, ölənlə ölmək olmaz!

Xançoban dayanmadan Arpaçayı aşağı düşdü. Saranı səslədi. Arpaçaydan "Yoxdur, Sara! Yoxdur!" - əks-səda qayıdınca, Xançoban üzünü sellərə tutdu:

- Bəs axı niyə siz Saranı aparmısınız?
- Biz aparmışıq Saranı, özümüz də heç bir kəsdən gizləmirik!
- Niyə, nə üçün siz sellər belə bir allahsız iş görmüşsünüz?
- Çünki sellər kükrəyəndə özlərinə qız qurbanı istəyirlər!
- Demək, Sara siz sellərə qurban gedibdir?

- Bəli, Sara biz sellərin qurbanı olubdur! - Onda mən Saranı çayaşağı axtaracağam! - Harayacan axtaracaqsan, çoban? - Arpaçayı aşağı Araza qədar! - Axı nəyə görə? - Saranı tapmaq, saçlarından da olsa özümdə yadigar saxlamaq üçün! - Bəs o saz nədir əlində? - Bu saz Saranın mənə yadigarıdır! - Bu yadigar ömürlük bəsidir! 259

Xançoban elə bildi ki, yaxşı üzməyi bacaran Saranı heç zaman boz-bulanıq sellər biryolluq batıra bilməz! Bəlkə, Sara Arpaçayı uzunluğunu üzə-üzə arana enmişdir? Bəlkə, Arpaçay Arazı tökülən yerdə Sara atılıb bir qırağa çıxmışdır, Arazın tutac qamışlığında çılpaq üşüyə-üşüyə, donə-donə qalmışdır. Özü də bir dar ayaqda kimi gözləyir? Ata-anadan, qardaş-bacıdan da qabaq Xançobanı! Sara gözləyir ki, Xançoban onun harayına çatacaqdı. Xançobanı birdən görəcəkdı... Görəcəkdı ki, indicə Xançoban necə də özünü ona çatdırdı. Necə də çiyindəki saçlaq yapıncısını çevirdi, üryan Saranı öz yapıncısına bürüdü, qızı qüvvətli qollarının arasına aldı, onu nəfəsiylə qızdırdı, qolları üstündə Ağgölə çatdırdı, qızı ağ alaçıqına apardı. Sara tezəcə alaçıqda öz allı-güllü geyiminə girdi, dönüb Xançobandan yadigar verdiyi sazı soruşdu:

" - Haradadır saz, Xançoban?

- Sənin yadigarın buradadır, Sara!

- Bəs çoban tütəyin?

- Çoban tütəyini Qaragölə atdım.

- Nə üçün?

- Bu gündən aşiq olmağa, saz çalib söz qoşmağa başlamağım üçün.

- Ay səni, mənim Xançobanı!

- Necə yəni, Sara?

- Yamanca sınaqdan çıxdın!

- Necə yamanca sınaqdan çıxdım, Sara?

- Heç bir aşiq öz məşuqəsinin cəfəli yolunda mənim Xançobanı kimi sınaqdan çıxmamışdır!

- Çoban həmişə cigərli olur, Sara!

- Mən öz cigərli çobanıma öz ürəyimlə cavab verirəm!"

Xançoban gedə-gedə xəyalat aləminə qapıldı, yenə tezəcə özünə qayıtdı, yenə də Arpaçayı aşağı axtara-axtara Araz qırağına sallandı. Saranın sazını qoltuğuna alıb Araz nəhrinin yaxası ilə, üzəşəğı yığıla-dura addımladı, hər necə ac-susuz olsa da, öz axtarışından qayıtmadı. Göz qoyub görənlər dedilər, bəs bu necə aşiqdir ki, heç bir kəndə-kəsəyə, elə-obaya dönmür? Hey Araz aşağı gedir, gözünü Arazdan çəkmir.

Bəli, Xançoban qoltuğunda güllü-köynəkli saz, əlində çoban çomağı ağ köpüklü dalğalara baxa-baxa, "indicə Sara Arazdan çıxacaqdır" ümidilə Arazın yaxasıyla gedirdi.

Araz geniş vadidən çıxıb dərin dərələrə düşürdü. Birdən də baş-başa gələn uca dağlar, sıldırım qayalar arasından xam at kimi boğulunca kişnəyirdi, görünməzin kişnərti qoparırdı. Bu kişnərtidən gələn səs-səda dağa-daşa düşürdü.

Gedin, deyin Xançobana,
Gəlməsin bu il Muğana!
Muğan batıb nahaq qana.
Apardı sellər Saranı,
Bir ala gözlü balanı!

Küllü-aləm bu müsibəti səsi dolusu oxuyur. Saranın selə düşüb getdiyini yanıxa-yanıxa deyirdi... Arpaçayı "qan-qan" deyər qijiltı qopararaq axınından qalmırdı. Araza qovuşunca oranın özündən belə səda qayıdırdı:

"Gedin, deyin Xançobana,
Gəlməsin bu il Muğana!"

Sarasız Xançoban Muğana gedə bilərdimi? Getsə də Muğanda özünə yer tapa bilərdimi? Xançoban hansı üzlə Saranın ata-anasının, ağqoyunluların, qaraqoyunluların üzlərinə çıxı bilərdi? Yox, nəinki bu ili, gələn ili də Xançoban dönə bilməzdi! Bu, nakam məbəbbətə görə adamların üzünə baxa bilməzdi! Ona deyilməzdimi, Xançoban, sən qumral hörüklü Saraya üzməyi öyrətməsəydin, o da Ağgöldə üzə-üzə üzgüçülüyə alışıb Arpaçaya getməzdi, orada daşqına düşüb batmazdı. Gərək birçə göz qırpımı da olsa, sən Xançoban öz Saranı nəzərindən qoymayaydın.

Düzü, Xançoban istəyirdi ki, Saranı seldən xilas edə bilməsə də, hamının gözü qabağında onunla qoşalıqda axaydı, nə adamlardan, nə dağlardan-daşlardan, nə də Arpaçaydan, nə də gur-gur guruldayan Arazdan belə danlağı eşidəydi:

"Gedin, deyin Xançobana,
Gəlməsin bu il Muğana!"

Nə bu ili, nə də altdakı ili, nə də sonrakı ili Xançoban Sara olmayan Muğana dönəsi deyildi!

Bəli, Xançoban heç zaman Muğana gedəsi, orada qalası, adam olanın üzünə çıxması deyildi! Onun Muğanda heç bir itiyi itməmişdi. Onun Sarası Arpaçaymda itmişdi, Araz nəhrinə çağlayıb calanan Arpaçayı Saranı Araza qovuşdurmuşdu! Araz da Saranı götürüb arana aparmışdı. Bəlkə nə Arpaçayı, nə də Araz nəhri Saraya güc gələ bilməmişdi? Sara özü üzə-üzə arana getməkdədir?! Bəlkə də, Araz axımca üzən Sara Xançobanı harayına çağır, onu gözləyir ki, Xançoban özünü çatdırsın, güclü axına düşən qızı qurtarsın? Onlar birlikdə Muğana dönsələr, dəvələr ağzı arana yatıb quyruq doğulduğuma görə Ağqoyunlu, Qaraqoyunlu elini də yuxan yaylaqda deyil, Muğanda görsünlər. Onlar hər iki elatı Muğanda salamlasınlar, onların hər ikisini qohumlaşan, birləşən elat bədrinə bassın, olmasın, görünməzin, eşidilməzin möcüzəyə sevinəsinlər, özünü Araza atıb Saranı xilas edən əfsanəvi bahadırı - Xançobanı tərifləsinlər, alqışlasınlar! Tütək tütəyə, ney neyə, saz saza, söz sözə qarışsın, iki elatı birləşən toyu təmtəraqla başlasın, yallı dəstələri Xançobanla Saranı araya alsınlar, əvvəlcə onlar ikilikdə, sonra da yallı dəstələrində oynasınlar, gecənin bir aləmində göylərə qaldınları məşəllərin alovlu işıqlarında onlara təzəcə düzələn toy-alacağı, içi xalılı-gəbəli, məxmər mütəkkəli, məxmər döşəkli, qanovuz yorğanlı yataq yeri göstərsinlər? Cavanlar öz arzularına, kamlarına çatınsınlar. Aylar ötüb, illər dolanınca onların bir-birindən gözəl, qıvrımsaç qızları, qarasaç oğlanları hər iki elata təzə nəfəs gətirsinlər, boy atıb qalxsınlar, yaşa dolan Xançobanla Sara öz eşq-məhəbbətlərinin, iztirab və həyəcanlarının bəhrələri ilə sevinəsinlər; şadlansınlar!

Yox, bu belə olmayacaqdı, bu ancaq xəyal idi! Olan olmuşdu, Sara Arpaçayının selinə düşüb Araz aşağı axmışdı. Özü də bırıllıq axıb getmişdi. Saranı bu axından qurtaran, ona nəfəs verib həyata qaytaran, onun zərif dodaqlarını tərpedib, azacıq da olsa güldürən heç bir qüdrət görünmürdü. Xançobanın varlığında nə vardisa, zərrəciyinə qədər yerli-dibli yoxa çıxmışdı.

Xançoban üçün geriye dönüb dəvələr üzə arana dönuncə, quyruq doğunca özünü aran adamına qatsın-qatmasın bir idi, onun üçün daha heç nə yox idi. Onun aləmində bir fəlakət vardı, faciə bir idi, Sara yox idi!

Demək, Xançobanın əli bütün dünyada misli-bərabəri olmayan Sarasından, öz eşqindən, məhəbbətindən üzülmüşdür! Bəs o nə üçün Arazdan uzaqlaşmır, Saranı axtarmaqdan qalır, Muğandan baş götürüb

getmir? O, başqa bir tanınmaz-bilinməz yana çobanlığa olsa belə getmək, həmin yad, uzaq yerlərdə bir tütər, yanağı qara xallı gözələ ürək açə bilməzdimi? Xançobanın aləmində indinin özündə də, sonra da varsa Sara idi, yoxsa da. Saranın ona yadigar qoyub getdiyi güllü köynəkli sazı əlindən buraxmadan, Xançoban yenə də çomağına söykənə-söykənə baş-başə dayanan dağlardan enirdi, Arazın yaxası aşağı öz yoluna davam edirdi. O, tapacaqmış kimi Saranı axtarırdı. Heç olmazsa Arazın dalğalarında onun səpələnən qumral saçlarını görmək, bu saçlarla birlikdə Arazda axmaq istəyirdi... Xançoban qışqırmaq, haray salmaq, cümlə-cahanı köməyə çağırmaq, Saranın cənazesini buradan çıxarmaq, onu Muğanda, həminsə iki elatı birləşdirən baş bilənlər təpəsində, ağqoyunlularla qaraqoyunluların sərhədində dəfn etmək, türbə ucaltmaq istəyirdi. Həm də bu türbənin yan-yörəsində gül-çiçək əkmək, aşağılardan sənək-sənək su daşımaq, eşqin susan məbədini çəmənzərə tutmaq gərək idi! Qoy desinlər, Muğanın Xançobanı Ərəbistan Qeysindən füzun Məcnun olubdur! Qoy hər nə deyirlər desinlər, Xançobana necə ad verirlər versinlər, təki Xançoban öz Sarasının qumral saçlarını Arazın axıb gedən dalğalarında görə bilsin!..

Sonrasını da Xançoban özü bilsin. O bütün dünyaya göstərsin ki, məşhur əşqlərin cərgəsindədir. Muğanın əli çomaqlı, qoltuğu sədəf sazlı oğlanı eşq-məhəbbət aləmində "Xançoban və Sara" dastanı düzəltsin. Bu dastan hamını heyran eləsin.

Gedin, deyin Xançobana, Gəlməsin bu il Muğana! Muğan batıb nəhaq qana, Apardı sellər Saranı, Bir ala gözli balanı!

Belə bir xəyal ilə, arzu ilə, ümidlə Xançoban Araz aşağı Öz axtarışından qalmırdı. Saranı axtarmaqdan yorulmurdu. O gedə-gedə Arazın hər iki sahilini birləşdirən Xudafərin körpüsünə çatdı. Saranın selə düşüb axdığını eşidən o taylı-bu taylı elatlar Muğanın bu gözəl gəlinini tapmaq, xilas efmək üçün toplanıb gəlmişdilər. Onlar əli çomaqlı, qoltuğu sazlı Xançobanı görüncə onu Xudafərin körpüsünün üstündə araya aldılar, dinməzəcə durdular. Bu dinməzliklə də Xançobana başsağlığı vermiş oldular. Xançoban daha dayanmadan "Xudafərin"dən

dönüb çıxdı, yenə də Araz aşağı aran yoluna davam etdi. Hamı gördü ki, Muğanın Xançobanı çobana xas mərdliklə, dəyanətlə, sodaqəüə öz Sarasının axtarışındadır. Onun qumral saçlarından bir nişanə da olsa tapmayınca əl çəkən deyildir.

Xançoban gedib Arazla Kür qovuşana yetişdi. Demək, bu itkidə Kürdə heç bir günah yoxdu! Arazda necə? Arazda da günah yoxdur! Arpaçayındamı? Düzünə gəlinə Arpaçayda da günah yoxdur! Bəs günah nədə, haradadır? Görünür, günah göylərin buludlarında, şimşək-lərində, ildırımlarındadır. Bəli, şimşəklər, ildırımlar buludları yandıra-yandıra Arpaçayının başına boşaldır. Bu çayın suyunu aşdırıb-daşdır, sellər də Sara kimi gözəlləri alıb qaçır. İndi Xançoban necə qanad açsın, dağların başına qalxıb göylərə necə ucsun, buludları, şimşəkləri, ildırımları necə sorğu-suala çəksin? Yox, Xançoban öz Sarasını sularda, dalğalarda axtarmalıdır! Ağırliq etməsin deyə, o, çomağını Arazla Kürün qovuşuğuna atdı. Ümidini təkcə Saranın yadigar qoyub getdiyi saza bağladı. Obalar, ellərarası gəzə-gəzə Dədə Qorquddan üzü bəriyə gələn ozanlığa qurşandı! Çoban geyimindən çıxıb ozan geyiminə girdi. Arazla Kürün birləşdiyi yerdə, üzü Xəzərə doğru çoban dəyələrində gecələdi, balıqçı komalarında gündüzlədi, ozan oldu, ozan kimi oxudu, saz çalıb söz qoşdu, öz sözlərini "Apardı sellər Saranı, bir ala gözlü balanı" avazıyla qurtardı. Eşidən, görən dedi, bu sinəsi dolu ozan, əslində haqq aşığıdır! Bu ozanın sözləri Kərəminkindən yanıqlıdır, Məcnununkundan dərinidir, Tahirinkindən tutarlıdır!

Xançoban Kür körpüsündən o tərəf-bu tərəfə keçdi. Aylar ötdü, illər dolandı, əvvəlcə onun qar kimi ağaran saqqalı qurşağına dəydi, yavaş-yavaş dizlərinə bürüdü. "Apardı sellər Saranı" havası dildən-dilə gəzdi, ağızdan-ağıza düşdü...

Yayın qızmar bir günündə Xançoban özünün yetmiş yaşına çatan zamanında, Kür-Araz birləşməsi ilə üzüaşağı Xəzərə sallandı... Xəzər xışıldayırdı... Dənizin dalğaları sahili şillələyib-döyəcləyirdi. Ucu-bucağı görünməyən derya köpüklənə-köpüklənə üzü bəri gəlirdi. Sıxıla-sıxıla, sıvımla-sıvımla geriye çəkilirdi.

Başına şiş çalma bağlayan, əyninə gen çuxa geyən, dizlərinə qədər yumşaq məs çəkib belinə qurşaq bağlayan bu ozan diqqətlə dənizə baxdı. O, çuxura düşən işıldağ gözlərilə gördü ki, necə də Kür-Araz birləşib dənizi yara-yara üzü o yana gedir, sonra da dənizin dərinliyində əriyə-əriyə itir. Elə dənizdən və Kür-Araz birləşməsinin çayırılı-

Çəmənli hövzəsinə doğru Sara saçlı bir su pərisi üzə-üzə gəlir... Bu zaman Xançobanın gözüne pəriləşən Saranın qumral saçları sopələn-miş halda göründü... Onun ürəyi qəfəsdəki quş kimi çırpındı. Ozan az qala uçmaq, Saranın saçları üstündə qanad çalmaq, "Mən Xançobanam!" deyərək özünə Saraya çatdırmaq istəsə də, heyranlığında dayandı. Xançoban əlini atıb, Saranın yadigar qoyub getdiyi, bu uzun müddət ərzində işlənilib köhnələn sazı götürdü, sinəsinə basdı, Su pərisinə dönüb dənizdə əbədləşən Sara qocalan, tamam-kamal dəyişib başqalaşan Xançobanı tanımasa da, öz sazının iniltisini-sızıltısını eşidən kimi qurşağa qədər qalxdı. Xançoban Saranın mərmərləşən ağ sinəsini heyran-heyran süzdü. "Apardı sellər Saranı!" mahnısını eşidən su pərisi kirpiklərini sıxıb "nakam məhəbbəti" göz yaşlarını inci kimi, səyriyən yanaqlarına tökdü. Bu qadın qüdrətin əsrarəngizliyi müqabilində saz çalıb, "Apardı sellər Saranı!" nəğməsini oxuyan Xançobanın təqəddən düşən dizləri qatlandı, sivri saqqalı torpağa düşdü. Ürəyi həsrətlə qovrulan bu ozan böyrü üstə bükülüb, əbədi yuxuya getdi...

Bakı, 26 may 1978

GÜLƏN BALIQ

Gün çıxan tərəfdə bir məmləkət vardı. Bu məmləkətin bir padşahı vardı. Bu padşah nə yerə sığdı, nə də göyə... Dil tərpədənini dilini kəsdirir, baş qaldıranın başını vurdururdu. Əmrini yerinə yetirməyən, bir sözünü iki eləyən boğazına yağlı kəndir keçirtirib, meydanlarda qurdurduğu dar ağaclarından asdırırdı. Bu padşah rəiyyətin-rəncbərin dərisini soydurur, xəzinəsini lal-cavahiratla doldururdu.

Padşah öz sarayından çıxıb məmləkətin hansı vilayətinə yollansa hamı onun pişvazına çıxır, qabağında səcdəyə düşürdü. Əyilib atının dırnaqlarından öpməyənlərə divan tutdururdu. Başı zülmə qarışan padşah nə məmləkətdə əməlli-başlı bir yol çəkdirir, nə də susuz yerlərə su çıxartdırırdı. Bu padşah nə eldə-obada bir məktəb-mədrəsə açdırır, nə xəstələr üçün mərixana dərdinə qalırdı. Padşahın yan-yörəsini bürüyən vəzir-vəkilin də işi-peşəsi ancaq, "bəli, beçəşm" demək idi. Şayəd bir gün vəzir-vəkildən birisi padşahın gözüne bir cürə, şübhəli dəysə, gecəsinə onun başı fərmanda idi. Buna görə də padşahın vəzir-vəkilini bir-birindən seçib ayırd eləmək çox müşkül bir iş idi. Baxanda bu vəzir-vəkilin hamısı tutuquşu sayağı, eyni cürə, yastı-yastı danışır, eyni vaxtda yatıb eyni vaxtda dururdu... Onların hamısı bir cürə hərəkət edir, padşahın hüsurunda bir-birinə baxa-baxa bir dərəcədə ucadanmı, astadanmı gülürdülər. Bunlardan heç birisi başqa birisindən ayrılmır, nə səsinə endirir, nə də qaldırırdı. Padşahın gözü vəzir-vəkilin üstünə çevrilib ağarcağın hamısı birdən sarısını udur, hamısı eyni rəngə-rufa düşürdü... Padşahı mədh etməyənlər, onun şücaətindən vəsf açmayanlar qaranlıq və rütubətli zindanlara doldurulur, burada yarıac, yarisusuz saxlanılır, sonra da göysüz-göyertisiz quru boş səhralara sürgün edilirdi.

Ancaq padşah gücünü həm içəri, həm də çöl qoşununa verir, yaraqlı-əsbablı qoşun düzəldirdi. Kefi istəyincə bu gün bu eli, qoluna qolay bu qonşusunu, sabah o eli, o biri qoluna qolay qonşusunu sıxıb-sıxışdırır, əzib-əzişdirir, torpaq dalınca torpaq tuturdu. Bu torpaqlarda da ancaq öz qayda-qanununu qoyur, sinəsinə yatan, gözü su içən adamdan vəzir-vəkil təyin edir, özü isə başda dayanır, gözəl-göycək qızların əli ilə şavə saqqalına zəbərəcə danələri düzdürürdü. Padşah tacını hey təzədən bəzədir, bu gün bu əbasını, sabah o əbasını qızıllaşdırır, əl ağacını belə lal-cavahiratla işlədib par-par parıldadırdı. O, düşmənlər saydıqlarının boynunu vurdurur, kəsik başlarına doyunca

baxıb ləzzət alır, birdən də uğunub gedir, bu başları kəs kimi təpiylə diyirlədirdi.

- Siz, bunun başına baxmayın, açıqca gülən dişinə baxın, heyvənin... - deyər padşah çiyin ata-ata qəşş edirdi.

Bu zaman vəzir-vəkil də bir-birini dabanlaya-dabanlaya şaha uyğun olan əda ilə gülür, padşahın müqabilində öz başlarını əyib, elə bil ki, bir ağızdan deyirdilər: "Ədalətli şahımız, bizim də başımız sənin fərmanındadır. Nə vaxt istəsən günahkar boynumuzu vurdura bilər, gərəksiz başımızı da kəs kimi diyirlədə bilər. Amma bizim heç birimizin kəsik başı sizin hüsurunuzda elə gədalıq göstərər, ədəbsiz-ədəbsiz irişməyəcəkdir."

Padşahın çəmini tapanlar onun daş-qaşlı silahını, qılıncını, qalxanını tərif edənlər şahdan bəxşeyiş alır, süd gölündə üzə-üzə məst olurdular... Bəzən padşah özü də yemək-icməyini bilməyə unudur, bütün günü başdan-başa tərif yeyir, şişə-şişə köpəşirdi. Padşaha elə gəlirdi ki, bu dünyada ondan böyük heç bir dağ da yoxdur! Padşah hər hansı dünya dağından ucadır, özü də çox yaşayacaqdır. Hər yaranan ölsə də, bu padşah ömründə ölmək bilməyəcəkdir. Padşaha elə gəlirdi ki, əcəl haçan kimin üstünə necə qılınc çəkib, onu qara torpağa sərsə də, onun üstünə qılınc çəkən, onu torpağa sərən heç bir əzrayıl olmayacaqdır.

Amma elə bir gün gəldi ki, kefi kök, damağı çağ padşahın ovqatına çox acı bir soğan çırtıldı... Bəs necə oldu ki, bu boyda, bu zabitədə padşahın ovqatına birdən-birə çox acı bir soğan çırtıldı?.. Mətləb dərinidir... İndi görək bu mətləb niyə dərinidir, nə dərinliyindədir? Çay dərinliyindədir, ya dərə dərinliyində, yaxud lap derya dərinliyində? Hər nə dərinliyində olsa gərək arayıb-araşdırıb dərinliyin dərəcəsini çatdırasan!.. Yoxsa olmaz!..

I

Bir gün səhər tezdən balıq ovuna çıxan bir qoca balıqçı deryaya atdığı qurğuşunlu torunda ömründə görmədiyi gözəl bir balıq gördü. O daha toru deryadan çıxarıb qumun üstünə salmadı, ləpələrdə saxlayıb balığa tamaşa etməyə başladı:

- Nə gözəlsən, ay balıq!

Balıq dilləndi:

-Mən sehirli balığam, qoca!

- Necə, sehirli balıq?.. Axı, mən bu çağacan heç bir balığı nə bu yaraşıqda, nə də danışan görmüşəm?! Xudaya, bəlkə mənə qara basır?!

Bəlkə mənim huşum başımdan çıxır?! Bəlkə mən ölürəm, ya ölmüşəm, heç dərya qırağında da deyiləm?!

- Qorxma, qoca, sən sağsan, özü də yuxu-zad görmürsən!
- Bəs həqiqət necədir, balıq?
- Həqiqəti budur ki, sən tez tərpən, məni dərya suyu ilə dolu bir təstə qoy, apar padşahınızın hüsuruna, böyük ənam al, kasıblığın daşını biryolluq at.

- Axı, yanımda təstim yoxdur, balıq!
- Get evindən təst gətir!
- Evimdə də düzü heç bir təstim yoxdur!
- Qonşundan borc al!
- Mən gəlincə dəryanın dərin yerinə qaçmazsan ki?
- Sən tora düyün vur!
- Toru da özünlə dartıb dərயaya aparmazsan ki?
- Torun dəstəsini yanındakı əncir ağacının kökünə bağla!

Qoca torçu balıq deyən sayağı elədi, cəld gedib qonşusundan balıq yerləşən, üzüb tərpənən bir təst alıb qaçaraq gətirdi.

- Sən buradasanmı, dost?
- Bəli, sən məni tordan çıxar! Əgər sən məni əlinlə belə dərயaya atsaydın, yenə də mən qoyub getməzdim!

- Axı, səbəb nədir, balıq? Səbəb nədir ki?! Bəlkə Allah-taala özü mənim yoxsulluğuma rəhm edib, özü səni göndərüb ki, mən səni padşaha təqdim edib kasıblığın daşını atım? Onun verəcəyi ənamı qənaətlə sərf edə-edə qoca ömrümün qalan qismini xoş güzoranla başa vurum? Bax, balıq, gör ayaq üstə necə də tir-tir titrəyirəm?.. Düzü yeddi yaşından ta yetmişə qədər mən bu duzlu suya batıram, çürümürəm, ölüb itmirəm, dərயadan balıq tutub obalarda una, dənə dəyişə-dəyişə bir çədən külfətimi saxlayıram, ap-acı ruzigar keçirirəm!

- Mən səni ap-acı ruzigardan qurtaracağam, qoca!
- Bütün məmləkət az qala dilənçiyə-sayıla dönüb, balıq!
- Mən çalışacağam ki, məmləkətin də gözünü açım!
- Xudaya, xudaya, mən dəli olmuram ki?..
- Qoca, aqlını başına topla, deyilənə əməl et!..

Qorxuya düşən qoca balıqçı deyənə əməl etdi, mis təsti yarıya qədər dərya suyu ilə doldurdu, balığı tordan çıxarıb təstə saldı. Baxanda balıqdır! Ancaq indiye qədər qocanın tutduğu balıqların heç birisinə bənzəməyən qəribə, gözəgəlimli balıqdır... Qoca duzlu suyu süzülənən qurğuşunlu torunu dəstələyib şəlləndi, təsti də üsullu qucağına

qaldırıb aramla yollandı, özünü padşahın qəsrinə yetirib içəriyə izn istədi. Padşahdan xəbər qayıtdı ki, bəs qoca balıqçını mənim hüzuruma gətirin. Qoca balıqçını qızılı-gümüşlü otaqlardan keçirə-keçirə ləl-cavahirata batan salona apardılar. Padşah öz fəxir libasında o yandan bəriyə çıxıb:

- Nə var, qoca? - deyə qabağında balacalanıb büzüşən, müqabilində yumağa dönüb müti dayanan kişidən soruşdu.

- Nə var belə, balıqçı?

- Şah sağ olsun, sizə çox qərribə bir balıq gətirmişəm!

- Necə çox qərribə bir balıq, qoca?

- Belə ki, yetmiş illik ömrümün ərzində belə gözəl, əcəb balıq görməmişəm!

- Bir bari göstər görüm!

Qoca, testi padşahın müqabilində titrək əlləri üstündə tutdu.

- Mən də heç belə əcəb balıq görməmişəm, qoca!

- Bəli, şahım!

- Bəs diləyin nədir, qoca?

- İltifatınızdan asılıdır, şahım!

- Bəlkə iltifatım sizi qane etmədi, qoca?

- Bir quruş da olsa, şah əlindən qəbulumdur!..

- Yox, qoca, - deyə şah baş vəzirə tapşırırdı, - özün apar, bu qocanı baş hərəmin barigahına, qoy o özü balığı qəbul edib, öz ənamını versin, çünki var-dövlətim onun əlindədir, xəzinəm onun sayəsində aşır-daşır.

- Mən şəxsən sizdən iltifat diləyirdim, şahım!

- Sözü çərlətmə, qoca!

Baş vəzir işarə ilə qocanı lal olmağa çağırırdı. Onu döndərərək baş hərəmin barigahına apardı. Baş vəziri görən, ondan şahın sərəncamını eşidən xacə, baş hərəmə xəbər çatdırıb, əhvalatı bildirdi. Baş hərəmin qəzəbli qışqırtısı eşidildi:

- Xacə Təbarək, gər balıq məhrəmdirsə, dişidirsə alın mənə gətirin, naməhrəm erkəkdirsə, elə qapıdan qaytar!

Baş vəzir yerində dondu. Qoca qorxusundan qurudu. Ancaq, testi dalğalandıran balıq quyruğu üstə qalxdı, şaqqa çəkib imarət dolusu güldü. Bir göz qırpmında saray əhlinə xəbər yayıldı ki, bəs balıq baş hərəmin barigahında necə şaqqa çəkib gülübdür! Olan əhvalatı gizlətməyə cürəti çatmayan, hər anda dili dartılıb boynunun kökündən çıxarıla bilən baş vəzir qoca balıqçını öz testi ilə geriye döndərdi, padşahın hüzuruna gətirdi, əhvalatı açıb necə ki var, elə də şaha söylədi:

- Yəni, bu balıq əməlli-başlı güldü, vəzir?
- Bəli, şahım, bu balıq əməlli-başlı imarət dolusu güldü!
- Nə zaman, nə zaman, vəzir? Bir də təzədən olduğu kimi tamam-kamal söylə!

- O zaman ki, sizin baş hərəminiz, "balıq məhrəmdirsə, dişidirsə alın mənə gətirin, naməhrəm erkəkdirsə qapıdan qaytarın!" - deyər qəzəblə qışqırdı, balıq quyruğu üstə dikəlib şaqqa çəkib güldü.

Padşahı olmazın şübhə götürdü:

- Yaxşı, qoca, testi buradaca qoyub, - deyər sağ əli ləl-cavahiratlı ağacında titrəyə-titrəyə sərəncam verdi, - özün də üzüstə evinə qayıt!

Özün də bax sirri ağzında saxla, hər nə zaman ki, bu balığın nəyə güldüyünün sirri mənə əyan oldu, sən də ənamını onda alarsan!..

II

Şah tez sərəncam verib, bütün vəzir-vəkilini hüzuruna çağırdı:

- Açın, söyləyin görək, bu balıq niyə və nəyə gülmüşdür?!

Vəzir-vəkil başını aşağı saldı, padşahın qəzəbi bulanıq sel kimi aşıb-daşdı:

- Əgər sabaha qədər bu sirri mənə açmasanız, bax hər birinizin başını bircə-bircə özüm öz qılıncımla bədəninizdən cida edəcəyəm...

Müftə yerə yeyib-yatıb, tənbel-tənbel oturub-durub, tənbel-tənbel mənə baxırsınız! Elə bil ki, gecəni sabaha qədər yatmayan, bu boyda məmləkətin dərddini çəkən mən deyiləm, sizsiniz!.. Bəs niyə dinmirsiniz?.. Niyə cıqqırınızı çıxarmırsınız?! Yoxsa, hamınız ayaq üstə ölüb müqəvvaya dönmüsünüz?

Baş vəzir titrəyən qədəmlərlə qabağa yeriyib aman istədi:

- Şahım, qəzəblənməyin, səbir edin, görək necə olur?

- Yəni deyirsən ki, balıq niyə və nəyə güldüyü gedib başqa məmləkətlərə də çatsın?

- Sərhədi qapayırıq, şahım, qoymarıq xaricə səs çıxa!

- Bəs gələn elçilər?! Bəs gedən səfirlər?!

- Nə xaricə bir nəfəs, şahım, nə də daxilə!

- Şübhəli bir söz deməzlərmi? Bunun özündən şübhələnməzlərmi?

Söyləməzlərmi, bəs nə var ki, o məmləkətdə, oraya nə azar daraşılıb ki, belə edirlər?

- Şahım, kimin sizin daxili işinizə nə daxli? Məmləkət sizin, sərəncam da sizindir!

- Küt başına daş düşsün! - deyə şah ağacını qaldırıb baş vəzirin başını taqqıldatdı: - İçi bomboşdur, kəndçilərin çəpərlərində quru tağlarda sallanan qupquru balqabaq kimi bomboşdur!

I

- Şahım, bəndənizi bunca aqilli vəzir-vəkilinizin birisi ilə avəz edə bilərsiniz! - Bəs sən cənab necə olarsan? - Mən də qulunuz ollam, şahım! Lap tövlənizdə mehtər olub atınızı tumarlaram! - Elə biz həmişə şahın qolubağlı qulu olub, tövləsində mehtərliliyə başlarıq, - deyə bir-birinə macal verməyən vəzir-vəkil dilləndi. -Daha biz hansı ağızla haranın köpəkləriyik ki, şahın bəndəliliyindən çıxə bilək?! Hərəmizin bir canı var, ona da padşahın yolunda can-başla qurban verməyə hazırıq!

- Yaxşı, sakit! - deyə padşah ləl-cavahiratlı ağacını döşəməyə döydü. - Siz elə qorxaq tülkü, elə hiyləgər qurnazlarsınız ki, başınızı bələdan qurtarmaq üçün siçan dəşiyini satın almağa, özünüz də siçana çevrilib bu dəşiklərdə gizlənməyə həzirsınız!

- Şahım, onda durun öz əlinizlə sınaq üçün bircə-bircə bizim boynumuzu vurun, ta sizin hirsiniz soyuya, sizin vücudi-alinizə zərər-ziyan toxunmaya! .

- Vuracağam, bu qılıncla bircə-bircə sizin boynunuzu, əgər siz günü sabah, bax, düz bu vaxtacan bu sirri açıb mənə agah etməsəniz, niyə bax bu test içində sərfnazlıqla cövlan edən bu balıq baş hərəmin barigahında elə şaqqa çəkib gülmüşdür?

- Bəlkə, şahım, bu balıq gülməmişdir?

- Onda baş vəzir hamının müqabilində doğrusunu desin!

- Şahım, bu balığın necə güldüyünü, bütün barigah əhli öz qulaqlarıyla eşitdi, çoxları da gözləri ilə gördülər!

Padşah əmr etdi:

- Xacə Təbarəki mənim hüzuruma çağırın!..

Xacə Təbarək də gəldi, balığın gülməyini təsdiq etdi.

- Bəlkə, sən özün bu sirri açasan, kaftar!

- Şahım, mənim boynumu vurdurun!

- Niyə, xacə Təbarək?!

- Axı, xacə Təbarək sizin aciz bir bəndəniz, bu vəzir-vəkil səf çəkib sizin qarşınızda boyun-boyuna duran məqamda nə qələt edə bilər?

- Bəlkə, bunlarsız, bu kütbeyin qoyunlarsız sən özün xacə Təbarək pünhanı, bu sirri açıb mənim qulağıma pıçıldayasan?

- Əsla, şahım!.. Mən heç zad bilmirəm. Axı, bu ağalar bu sirri açma bilməyən yerdə, mən necə "balıq niyə güldü" sirrini açma bilərəm? Axı indiye qədər bu dilsiz-ağılsız dərya sakininin heç bircəciyinin də hansı məmləkətdə olsa belə güldüyünü görən, eşidib-bilən olubmu?.. Yenə də sizin bütün dünyanın vəzir-vəkilindən ağıllı-kamallı vəzir-vəkilinizin baş sındırmağı gərəkdir, bildirsinlər ki, bəs bu balıq niyə nə nəyə güldü?

- Rədd ol, sən də qoca, rədd ol hüzurumdan, tüksüz tülkü! – Şah bar-bar bağırırdı. - Guya, mən bilmirəm bu aciz-avaralar nəyə gərəkdir? Əgər bunların başı olsaydı, burada nə gəzirdilər?

- Onda şahım, özünüzə başlı vəzir-vəkil cəm edin! Yoxsa, bu ağılsız-qundur başlarla məmləkəti uzağa apara bilməzsiz!

- Bəs, qundur başlar acıdan qupquru qnruyarlar ki... - deyə şah zəbərəcəli əl ağacı ilə vəzir-vəkilin başına bir neçə dəfə vurub taqqıldatdı. - Gör, bunların hər birisindən necə də kar-küt səs çıxır, xacə

Təbarək!

- Bəs, onda bəndə bilmir bu başlar daha sizin nəyinizə gərəkdir, şahım?

- Bax belə, taq-taq taqqıldatmağa!.. Əgər, bunların bircəciyi gülən balıq sirrini açsaydı, mən öz taxtı-səltənətimdən imtina edib küllən ona bəxş edərdim!

- Bizim beç birimizdə belə cəsarət ola bilməz, şahım!

- Niyə olmur, tənbel öküze bənzəyən vəzirlər, vəkillər, ağalar, ayanlar, niyə olmur?!

- Çün, şahım, bizim heç birimizdə elə bir baş yoxdur ki, şahın başından ağıllı-kamallı ola, elə də səltənət iştiaqına düşə, - deyə vəzifəsi mövcibincə baş vəzir cavab verməli olurdu. - Şahım, biz sizin aciz bəndələrinizik, öl-öl, qal-qal! - Baş vəzir şahın qarşısından dizləri üstə səcdəyə düşüncə bir-birinə macal verməyən vəzir-vəkilin başı fərşə getdi, otuza yaxın göbələk baş göründü.

- Sən niyə səcdəyə düşmürsən, xacə Təbarək?

- Şahım, mən sizin zəhminizdən elə qurumuşam ki, daha əyilməyə də tab-tavanım qalmayıbdır!

- Demək, xacə Təbarək də heç bir tab-tavan qalmayıbdır?

- Balıq güləndən mən elə quruyub heyrətdə qalmışam! . Padşah cərgəsi ilə donqalanan belləri öz əl ağacı ilə döyəcləyib fəqərə sütunlarını əzib-əzişdirdi. Sonra da qəzəbnək əmr etdi:

- Qalxın ayağa! - Şah qışqırınca neçəsinin fərş üzərində tərpənə bilmədən qaldığını gördü.

- Kim ayağa dura bilmirsə, xacə Təbarək, son özün sürü o biri yana sal, - deyə padşah sərəncam verdi. Onun qəzəbli gözlərindən alov saçılmağa başladı.

- Hamınızın beli, bax belə qırılacaqdır! Hamınızın başı boynundan atdırılacaqdır! - Şah qılıncını çəkincə boyunlar tez əyildi, baş vəzir bir az da qabağa durduğu üçün qılınc onun boynunda da parladı, bədən yerə sərildi, başı bir qırağa düşüb qırıq-qırıq danışdı:

-Balıq... Balıq... Güldü ki?!..

Qəzəbli şah ayağının ucu ilə kəsik başı tərpadıncə, dodaqlar çəkildi, dişlər ağara qalıb güldü. Bütün vəzir-vəkil vahimədən tir-tir titrədi. Onların da dodaqları eynən qaçdı, dişləri də açıqda qalıb səssizcə güldü.

III

Boynu vurulan baş vəzir üstü örtülü quylandı... Guya bu işi nə görən, nə də eşidən olubdur!? Ancaq, görəsən "Balıq niyə və nəyə güldü?" - deyə sarayda xısın-xısın, qıraqda ağ-açıq danışıldı, söz yayıldıqca yayıldı. Bu söz-sov bütün məmləkətdə hərlənib dolandı, hətta qapalı sərhədləri ötə bilən quşların qanadlarında göndərilən namələrdən də aydın oldu ki, bəs filan məmləkətlə belə bir hadisə olubdur, balıq baş hərəmin barigahında şaqqa çəkib gülübdür?! Bu məmləkətlərin də padşahları öz vəzir-vəkilini cəm edib baş sındırdı; ancaq "Balığın niyə və nəyə güldüyünə?" cavab tapan olmadı. Hamısı öz yerində mat-məəttəl qaldı, bütün dünya heyratə düşdü... "Balıq niyə güldü?! Balın nəyə güldü?!". Nə etmək olardı? İndi padşahlar öz dəryalarında olan balıqları qırdırınlarmı? Hər necə balıqları qırdırsan da, yenə də bir balıq sağ qalıb istəyəndə gülə bilməzdimi? Bu gün bu padşahın, sabah o padşahın baş hərəminin barigahında şaqqa çəkə bilməzdimi? Yaxşısı budur, heç bir balığa dəyib-dolaşmayasan! Mümkün edib dəryaya tor salıb balıq tutmayasan ki, bir balıq da bir padşahın sarayında, ya onun baş hərəminin barigahında gülə?! İndi bəs necə olsun?!

Əgər, bu padşah özü əyriağız qılıncı ilə bir tək baş vəzirin deyil, bütün vəzir-vəkilinin başını bədənindən atdırsa, yaxud bütün əyanlarının bel-buxununu sındırıb şil-şikəst etsə, yenə də sirr sirliyində, düyün düyünlüyündə, müşkül müşküllüyündə, müəmma müəmmalığında qalırdı ki, qalırdı! Belə də olsa, üstündən neçə-neçə il ötsə də, qalacaqdı ki, "balıq niyə və nəyə güldü?".

Padşah yemir, içmir, vəzir-vəkildən hansı birisi özünü yorğan-döşəyə yıxıb bir mərazə giriftar sayıb hısqıldayıb-zısqıldasa da yenə, yenə daş-divar gəmirən padşah onu cəbrən yerindən qaldırıb hüzuruna gətirdir, onları birlikdə, yaxud ayrı-ayrılıqda dara qısnaıyb, divara dayayıb, balığın gülməkliyinin səbəbini soruşurdu, ancaq bildim deyən olmurdu ki, olmurdu! Bəs daha necə olsun?.. Padşah üzü üstə yıxılıb bu ələcsiz-çarəsiz dərdlə ölsünmü? Olub bu dünyadan sinəsi dağlı-düylünlü getsinmi? Axı, lap torpaq altında da padşahın sümükləri soruşar: "Balıq niyə və nəyə güldü?" Bəlkə padşah baş hərəmdən xəbər alsın?! Yox, baş hərəm özü də bilməz! Bu boyda vəzir-vəkil bilməyən yerdə, o haradan bilə bilər. "Baş hərəm xəzinəni göz bəbəyi kimi qoruyan, padşahın var-dövlətini çin-çin yığan, qənaət edən bir qadındır, balıq dilini, balıq xasiyyətini o haradan bilə bilər?" - deyə fikirləşən padşahın yuxusu ayıq vaxtına ayıq vaxtı da yuxusuna qarışırdı: "Balıq niyə və nəyə güldü?" Bu sirri öyrənməmiş, açmamış, qulaqlarına gələn xısıltını kəsməmiş, min-min deyil, milyon gözləri "balıq niyə və nəyə güldü" intizarından qurtarmamış, padşah rahatlanıb yata bilmirdi.

Padşah düzəltmədiyi qızıl hovuzda balıq zərrin rəng ala-ala üzür, naçar padşah hey ona tamaşa edirdi. Bir axşam padşahın əmri ilə nə sarayda, nə də məmləkətdə bir çıraq yandırıldı. Bütün məmləkət yasa batan kimi qaranlıqda qaldı. Yalnız padşah özü bir şam yandıraraq əlinə aldı, balıq üzən hovuzun kənarına qoydu, özü də əllərini döşündə çarpazlayıb durdu?

- Yalvarıram, balıq, də görüm sən niyə və nəyə görə baş hərəmin barigahında şaqqa çəkib güldün?

Balıq dinmədi, səs çıxarmadı, qızıl hovuzda mənalı dolandı.

- Axı səndə böyük bir sirr vardır, balıq!

Birdən balıq dönüb cavab verdi:

- Balıq, mənim sinəmdə cavab verdi:

Padşah sevindi, elə bil ki, bütün dünyanı birdən fəth etmiş oldu:

- Onda bu sirri bir tək mənə aç, balıq!

- Bu sirri bir tək sənə açsam, nə edərsən?

- Sənin bu hovuzunu indiki kimi zərdən deyil, tacımdakı zəbərcəddən düzəldərəm!

- Mən istərdim, şahım, sən məni dəryaya buraxasan!..

- Sən bu sirri mənə açsan, mən səni dəryaya da buraxdıraram!

- Əvvəlcə məni dəryaya burax, oradan sirri sənə açım!

- Yox, üzüb-üzüb başqa məmləkətlərin dəryalarına gedərsən, mənə aid sirri orada açarsan!

- Onda şah mən deyənlərə görə bircə-bircə əməl etsin!

- Buyursun, görək balıq!

- Bütün zindanlarda çürüyən məhbusları şah görə azad etsin!

- Axı, onda balıq bütün məmləkətdə asayış pozular, papaqaldı qaç düşər!

- Onda şah günü sababdan məmləkət daxilində bütün əyalətləri bir-birilə bağlayan yol çəkdirməyə girişsin!

- Bunu heç edə bilməyəcəyəm, balıq!

- Niyə, şahım?

- Çünki düşmənim çoxdur, balıq, düşmən rəvan yolla məmləkətin içinə yeriyib bizi məğlub eləyə bilər?

- Bəlkə, şahım əyalətlərdə xəstəxanalar açdıra?

- Əsla, mümkün deyildir, balıq.

- Nə üçün, şahım?

- Çünki hər şeyə qadir olan Allah öz bəndələrini saf-çürük edir, yəni çıxdaş etməlini də vaxtlı-vaxtında çıxdaş edir. Daha mən Allahın iradəsinə qarşı çıxıb onun qəzəbinə gələ bilmərəm!

- Onda şahım, el-obanın balalan üçün mədrəsələr, məktəblər açdırın!

- Bu da mümkün deyil, balıq!

- Niyə mümkün deyildir, şahım?

- Çünki el-obanın balaları mədrəsələrə cəm olunsalar, əkin-biçin işlərimiz bərbad olar, bütün məmləkətdə başdan-başa aclıq başlar, hamı tələf olar!

- Demək, şahın nəzərində savadın, təhsilin ziyanı vardır?

- Bəli, balıq! İzafe savadın-təhsilin ziyanı vardır!

- Bəs savadsız-təhsilsiz məmləkəti necə dolandırmaq olar, şahım?

- Nə qədər ki, savadlı xidmətçi gərəkdir, o qədər də vardır. Burada daha ölçü-biçini pozsaq, daş-daşın üstə dayanmaz, zəlzələ başlar, nəinki bir tək insanlar, siz baliqlar da məhv olarsınız!

- Mən deyənlərin heç biri mümkün deyil, şahım?

- Əsla, mümkün deyildir, balıq! Sən, bil ki, onda bütün məmləkət xarabazara çevrilər, mən özüm də o dünyada cəhənnəmi olaram!

- Demək, şahım, siz göydəki Allahın yerdəki vəkilisiniz?

- Mən onun kölgəsiyəm, quluyam, balıq!

- Onda mənim niyə və nəyə gülməkliyimin səbəbini siz ondan soruşun!

- Onun belə-belə işlərlə məşğul olmağa vaxtı yoxdur!
- Yox, siz ondan soruşun şahım!
- Bu da əsla mümkün deyildir, balıq!
- Niyə siz, hər şeyə qadir ola-ola, bu işə qadir deyilsiniz, şahım?
- Qadirəm, lakin?..
- Onda bu sirri açmağa qüdrətiniz olsun!..
- Yox, bu sirri açacaqsan, əziz balıq!
- Əgər, açmaramsa?
- Açacaqsan, yalvarıram!
- Aç-ma-ramsa?
- Onda mən şeypur çaldırıb baş vurdurduğum o böyük meydanda alovu göylərə dirəklənib, buludları yalayan bir tonqal çatdıraram, hamının gözü qabağında səni o tonqalda yandıraram, yer üzündə heç bir izin-ələmətin qalmaz!
- Onda sirr də, sirr qalar!
- Onda səni bu qızıl hovuzdan çıxarıb quru təştin içinə, qoyaram, bir ləhzədə tələf olarsan!
- Onda sənin özünü də bu sirr hökmən tələf edər!
- Necə, necə?
- Son bu sirrə tablamazsan, şahım, ürəyin partlar!
- Bəs indi necə olsun, möhtərəm balıq?
- Ortda bu sirrini üstünü vurmuyun!
- Necə, nə təhər?
- Sirrini üstünü vurmuyun! Mən burada üzüm, sən də orada sarayda gəzin!
- Axı, mən az qala heç gözə bilmirəm!
- Niyə, nə üçün şahım?
- Çün baxıram, qədəmlərim tutulur, az qala?!
- Onda loğmanınızı çağırın, dərdinizə dərman qılsın!
- Heç bir loğman, heç bir dərman! Mən istəyirəm bilim, axı sən niyə və nəyə güldün? Mən bu sirdən agah olmaq istəyirəm!
- Bu sirr açılsa, sən peşman olacaqsan, şahım!
- Olmaram, balıq!.. Sən bu sirri aç! Mənim partlayan ürəyimə cavab ver!
- Padşah dizləri üstə düşüb qızıl hovuzda asta-asta üzən balığa yalvardı, sonra da dəsmalını çıxarıb gilə-gilə yaş gələn gözlərini sildi.
- Peşman olacaqsan, şahım!

- Olmaram, peşman!.. Aç camaatın qarşısında bu sirri söylə görək, axı sən niyə, nəyə güldün? Niyə və nəyə görə sən başqa bir yerdə yox, ancaq mənim baş hərəminin barigahında güldün?!

- Onda mənim bütün şərtimə sözsüz aməl edərsizmi, şahım?

- Bəli, sənin bütün əmr və sərəncamlarına müti bir qul kimi mütləq əməl edərəm!

- Bu sirri açmaq məsləhət deyil, şahıra?!

- Sən sözünü döndərə-döndərə məni çərlətmə, balıq! Bax, mən sənə bu quyruğundan yapışb başını divara çıxıram!

- Mən əslə ölümündən qorxmuram, şahım! Ancaq bilirəm ki, bu sirr səni çox tezəcə öldürər!

- Bəli, bu sirrə agah olmasam məni tez öldürər!

- Bəlkə, bu sirr açılmaqdan, şahı öldürsə yaxşıdır?!

- Onda, mən bu dünyada əzrailə də can vermərəm! Yüz əzrail birdən yığılıb, başımın üstünü alsın, mən fateh sərkərdə heç birinə can vermərəm!

- Bəs bu sirrin açılması, şahın özünün ölümündən betər olsa, necə?

- Mən razıyam, mən tamamilən sənə bütün şərtlərinə razıyam, balıq! Aç bu sirri, axı niyə, nəyə görə sən dəryadan çıxırdın? Axı sən, niyə, nəyə görə buraya yollarındın? Axı o məlun qoca niyə, nəyə görə səni bu mis testə qoyub düz buraya gətirirdi?! Aç sirri, söylə səbəbini!.. Qoy hər nə olur olsun söylə, əsla bir nöqləsini də gizləmə! Bax belə, öz ürəyini yeyə-yeyə şahlıq etməkdənsə, ürəyini bir yolluq torpağa təslim etmək min pay yaxşıdır! İndi gündüzlər də, gecələr kimi mənim gözlərimə tar-zülmət görünür. Başqa-başqa məmləkətlərdən sərhədlərə elçilər göndərilir, kağızlar gəlir, hamısı soruşur: "balıq niyə və nəyə güldü", mən cavab verə bilmirəm!

- Bəs şahın bunca yeyib-yatan, yatıb-yeyən vəzir-vəkili?

- Dedim, sənə, dedim ki! - Şah balığın boğazından yapışınca, balıq saray dolusu güldü.

- Demək, sən orada da beləcə gülmüsən!

- Bundan da güzlü gülmüşəm!!

- Onda sirri mənə aç, onda hamısını bircə-bircə mənə aç, söylə!

- Axı, özün buyurdun ki, camaat qarşısında açım!

- Bəli, camaat qarşısında aç! Peşman olmaq deyil, ölüm də olsa aç söylə, axı bütün məraləkət mənə baxır, axı milyon göz mənə zillənib!.. Sən niyə gülmüsən? Sən nəyə gülmüsən? Sən mənim baş hərəminin barigahında lap zəif toxunumlu bir yerimdə ancaq, bir tək mənə gülmü

sən! Bəlkə burada güləydin, bax beləcə, indiki kimi orada gülmiyeydin... Onda mən heç zaman pəjmürdə olmazdım, bunca təşvişə düşməzdim!

- Bəlkə, şah məsləhətə qulaq asa, öz baş hərəmindən, onun bütün sirlərini soruşa?..

- O mənə hər nə desə də, balığın niyə və nəyə güldüyünü deyə bilməz!

- Bəlkə dedi?

- Yox, əsla!

- Bəlkə, sirr çox üzdedir, şahım?

- Yox, sirr dərinədir, balıq, dərya qədər dərinədə! Yoxsa, sən o dərin dəryadan çıxmaz, məlun qocanın qırıq əli ilə bu mis testə salınmaz, saraya gətirilməz, mənim səltənətimi belə tir-tir titrətməzdin?!

- Demək, şah mənim baş hərəminin barigahında niyə və nəyə güldüyümün səbəbini, camaat qarşısında açılmağını qeydsiz-şərtsiz istəyir? Razıdır?

- Bəli, bəli, mən bu sirri mütləq, hər nəyin bahasına olur olsun bilmək istəyirəm! Axı niyə mənim fateh qılıncıma məmləkətlər baş əyən zaman mən belə aciz olmuşam?!

Şah çox deyib, çox təkid edəndən sonra onlar sabaha yaxın şərtləşdilər. Balığın şərtinə görə məmləkətin hər yerindən, hər bir yanından xeyli adam çağırıldı. Saray əhlindən də beli əzilən vəzir-vəkildən başqa hamı toplandı. Şeypur çalındı, qoşun səf-səf dayandı, qoca balıqçı həmin testə qoyulan balığın yanında əsə-əsə durdu. "Balıq niyə və nəyə güldü?" - sirrinin açılacağı hamının ürəyini aramsız döyündürməyə başladı. Yüz mindən yuxarı göz balığa və padşaha zilləndi.

- Hamı mənim əmrinə əməl etməlidir! - deyə balıq testin içindən dikəlib hakim səslə dilləndi.

Şah onun qarşısında əyildi:

- Bəli, burada hamı, hər kəs, qoşunun hər bir nəfərinə qədər bu balığın əmrinə əməl etməlidir!

- Onda and için!

- And içirik, balıq!

IV

Hamı səs-səsə verdi. Balıq buyuranın hamısına əməl edəcəklərinə and içdilər.

- Onda tərpenirik, baş hərəmin barigahına tərəf!

- Bəli, yeri yirik baş hərəmin barigahına tərəf!
Padşahın rəngi sapsarı saraldı.
- Bəlkə, şahım, peşman olursunuz?
- Xeyr, mən öz andıma əməl edirəm, balıq!
- Mənim bütün şərtlərimə!
- Bəli, camaat qarşısında balığın bütün şərtlərinə əməl edirəm!
- Bəs rəngin niyə saraldı, şahım?.. Bəlkə bu ziyanın yarısından...
- Camaat qarşısında ölüm də olsa, mən fəteh sözündən qayıtmaram!
- Ölümdən betər olsa, necə?
- Yüz ölüm də olsa mən boyun əyərəm!
- Əgər, yüz ölüm cəzasını özünü-özünü üçün qazanmış olsanız, necə?
- Hər kimsə qoy öz əkdüyünü biçsin, balıq!
- Sən öz əkdüyünü indi çox tez biçəcəksən, şahım.
- Mən əkdüyümü çox tez də biçib qurtarmaq istərəm, balıq!

Doğrudan da peşman olan şah balığın üstünə cumdu. Ancaq balıq çəkinmədən amirənə əmr etdi:

- Sən peşmansan, şahım, görürəm, artıq necə peşmansan! Mən əmr edirəm öz andını pozan şahın qolu tez, cəld bağlansın! Şahın taxt-tacına çoxdan göz dikənlərdən bir neçəsi birdən töküldü, hər birisi öz qurşağını tezcə açıb şahın qolunu belinə bağlamağa çalışdı.
- Heç də yaxşı deyil ki, camaat qarşısında öz tüpürdüyünü yalhyasan, gəda!
- Vurulmalı boyun sizinmiş, əyan-əsrəf!
- Artıq gecdir, çərənləmə, gəda! Qoy görək, axı bu balıq, sənə baş hərəminin barigahında niyə və nəyə gülübdür?!

Balığın əmri ilə baş hərəmin barigahının qapıları taybatay açıldı, ancaq bilən olmadı xacə Təbarək hansı cəhənnəmdə gizləndi. Baş hərəm saçlarından çəkilib ortaya atıldı. Xanımın nazla yeridiyi fərşlər bircə-bircə qaldırıldı, döşəmələr tərpədildi. Fərş döşənən, aşağıdan, lağımlardan qırx nəfər bıqıburma yad adam dərtilib bu yana atıldı.

Balıq daha ucadan gülə-gülə dilləndi:

- Bax, mən buna gülmüşəm ki, ölkəni başdan-baha zindana çevirən bu qolu bağlı canının baş hərəmi əyləşdiyi, gəzindiği bu fərşlərin altında görün nə qədər də yad-yadırga adam vardır. Bunlar, bu gözlərindən qan damanlar, xəzinəni talayıb bu daş-qaş içində itən xanımın

atası evinə lağımla xəlvətcə yeridənlərdir. Bu zəngin imarətdə əlini ağdan-qaraya vurmayan, özünü axmaq şah ərinin gözündə sədaqətli göstərən bu qadın, ölkənin, xalqın malını bir görün necə talan edir. Bax, məni güldürən də şahın gicliyi, şah arvadının bicliyi oldu.

Hamı heyrət etdi, ayaq üstə ölən padşah ayaq altına salınıb, cəsədi tapdaq altına düşdü. Camaat mis təsti əl üstünə aldı:

- Bizə başçı təklif et, balıq!
- Bax bu qoca balıqçını sizin məmləkətə başçı təklif edirəm, camaat!
- Qoca balıqçıdan məmləkət başçısı olarmı?
- Əgər bu qoca balıqçı məmləkətin ağıllı-kamallı, insafli, biləndə şəxslərini öz başına toplaya bilsə, ondan böyük məmləkət başçısı olar!

- Axı, sənin etiqadın nəyədir, balıq?

- Etiqadım bunadır ki, zəhmət adamı, zəhmətkeşin qanını gecəli-gündüzlü eyş-ışrətdə zəlisayağı sormaz, xalq malına qənaət edər, zülmkar padşahın gördüyü işləri görməz, görmədiyi işləri görər!

Eldən, obadan tökülüb gələn adam padşah tərəfinə həmlə edib güc gəldi. Nahayət, qoca balıqçını məmləkətin başçısı seçdilər. Yan-yörəsini də balıq deyən kimi ağıllı-kamallı vəzir-vəkillə bərkidilər. Nəhayət, balığa üz tutdular:

- İndi biz sənə necə qulluq edə bilərik?
- Heç bir qulluq gərək deyildir, ancaq sizdən bircə təvəqqem vardır!
- Biz hamımız canla-başla sənin sərəncamını yerinə yetirərik!
- Siz yenə də məni su ilə dolu bir mis təstin içində aparın, həmin yerdən dəryaya buraxın!

- Yox, biz səni sarayda saxlarıq, balıq! Bax orada, qızıl hovuzda üzərsən, özü də qulluğuna neçə-neçə qulluqçu desən, qoyarıq!

- Deyərlər el içində, öl içində. Mənimki dəryadır, balıqdır. Daha balığın sözünü döndərən olmadı. Məmləkət başçısı qoca balıqçı məyus olsa da balıq buyurana əməl etdi. Onlar mis təsti götürüb axın-axın yeridilər, mis təst bu əldən o ələ keçdi. Balığı apardılar, həmin yerdən dəryaya buraxdılar... Göz qoydular... Balıq köpüklü dalğalarla üzə-üzə uzaqlaşdı, yenə də dəryaya, yar-yoldaşının yanına getdi, qıraqdan boylanan min-min adamın gözündən itdi...

fevral 1963-cü il

OVQAN VƏ İLAN

Aran ölkəsinin Muğan elində Ovqan adil bir çoban vardı. Ovqan çox əliaçıqdı. Ağartısızlara ağartı verir, əlacsız dul arvadlara, yoxsullara qoyunun dişisindən damazlıq paylayırdı. Ovqan qışda öz qoyun bölüyünü aranda otarır, yayda yuxarıya, başı buludlara dayanan yaylaqlara qaldırırdı. El yolu üstündə taxıl zəmilərini dağlara qalxan tərəkəmə köçərilərinin sürülərindən qoruyan, əli dəyənəkli, toqqası xəncərli qoruqçular Ovqanla xoş-beşlə görüşür, daha başqalarına olduğu kimi, ona tumturş sifət göstərmir, hələ taxıl arası şırım otlaqda onun bölüyünə yer də verirdilər. Ovqan çüban öz iş-peşəsini xaqanlıqdan da yuxarı tutur, zoğal şivindən kəsib, tonqalda ütüb düzəltdiyi başı toppuzlu çomağına söykənir, ota yayılan bölüyünə tütək çalır, hava qoşub quşları dilə gətirir, istəyəndə mələşdirirdi. Ovqan çübanın şöhrəti el-obaya yayılır, bir tək Muğam deyil, bütünləkdə Aran ölkəsini tuturdu. Ovqanın adı-sanı bir gün gedib Loğmana da çaldı. Loğman yelqanadlı qızıl boz atını minib, özünü Aran ölkəsinin Muğan elinə yetirdi. Axtarıb Ovqan çobanı bölüyünün başında tapdı. Loğman tanışlıq verməsə də, Ovqan qərrib qonağı xoş sifətlə qarşıladı, bacardığı hörmətdən elədi. Ovqan çoban qonağına xınaquyruq əmlək kəsib, ocaqda qızartdı, cam-cam süd içirtti, öz qarğı dəyəsinin yuxarı başında yataq yeri düzəltdi. Düz bir ay Loğman çobanın əziz qonağı oldu. Loğman gözü ilə görüb inandı ki, Ovqan deyilməşkən varmış. Ovqanın geyimi-kecimi özünə yaraşan idi: çiyinlərində saçaqlı yapıncısı, başında saçaqlı papağı, ayaqlarında quşburnu çarığı, əlində isə deyildiyi kimi girvənkə başlı toppuz çomağı vardı. Onun üz-gözündən nur yağır, yanaqları solub-saralmır, gecə də, gündüz də göz kimi qızarırdı. "Tək birçə anaş qoyunla, birçə buynuzuburma qoç qalsa, mənə bəsdir", -deyə Ovqan əsla ürəyini sıxmır, dünya görən Loğmanı heyrətə salırdı.

- Bu qoyun ki var, ömründə qurtarası deyildir, - deyə Ovqan qonağına söz açırdı. - Əgər bu bölükdo ürəklə zəhmət çəksən, qoyunu halallıqla becərsən, sən bir verəndə, yerinə ikisi gələr, onda qoyun əkiz doğar, üçəm doğar, dişi doğar. Vay ondadır ki, bu bölüyə haram qatasan, başqasının sürüsündən bir axsaq toğlunu bölüyə qarışdırasan, onda elə bil ki, quyunun dibinə daş atdın, damazlığını dibindən kəsdin. Onda qoyun nə əkiz doğar, nə də üçəm! Onda qoyuna azar düşər, görərsən ki, bir həftənin içində batıb...

Loğman diqqət yetirir, getdikcə Ovqanın ağlına, kamalına, səxavətinə daha artıq heyran olurdu. Ələlxüsus da Loğman Ovqanın sap-sağlam olduğuna, heç bir azar-bezarı eyninə gətirmədiyinə təəccüb edirdi. Hər necə olsa da, ayrılıq zamanı Loğman dostu Ovqanı toqqadan yuxarı soyundurub canını yoxladı, ürəyinə qulaq verdi. Loğman gördü ki, canı-başı sağ-salamat olmaqla Ovqanın misli-bərabəri, bəlkə də, bütün dünyada az-az tapılar. Necə deyərlə, onun canı buz baltası kimidir! Loğman çoxlarının dərini müəyyən edib dərman eləmişdi, amma Ovqanda heç bir dərd tapmadı. Durub mənalı nəzərlə intehasız bozaq düzəni süzdü:

- Sənə bir tapşırıgım var, - deyə öz gözlərini çobanın bulaq kimi qaynayan gözlərinə zillədi, onun şövə kimi qara bıqlarını əli ilə tumarlayıb, ata məhəbbəti ilə sözünə davam etdi, - mənim saçım da, saqqalım da, bax, o yuxarı dağların qarı kimi ağarıbdır, Ovqan! Sözümə qulaq ver, sənə bir tapşırıgım var!

- Can-başla tapşırıgına əməl eləyəm, Loğman!

- Gərək canla-başla əməl eləyəsən ki, dağı-aranı gəzə-gəzə azı yüz il yaşayasan!

- Lap son nəfəsimə qədər mən bu qoyunun içində olacağam, Loğman!.. Nə vaxt ki, küləklər tütəyimin səsini sənə çatdırmadı, onda bil ki, daha mən ölmüşəm!

- Bəs mən necə? Bəyəm mənə ölüm-itim yoxdur?

- Nağıllardan yəqin bilirəm ki, Loğmana ölüm yoxdur, onun ömrü dünya durduqcadır.

- Sənə bir tapşırıgım vardır, Ovqan! Gərək, sən ayıq-sayıq olasan, gərək sən ilan-çayandan özünü qoruyub, gözləyəsən!

- Ayıq-sayıq olmuşam, amma urcahıma çıxan heç bir ilan-çayanı öldürməmişəm.

- Bəs niyə? Bəs nə üçün bu qədər ehtiyatsızlıq elemisən?!

- Düzü, həmişə yoluma çıxan ilan-çayanı sağ-salamat buraxmışam!

- İlan-çayan sənə girəvəni alıb, ya sən ilan-çayanın?

- Düzü, indiyəcən mən ilan-çayanın girəvəsini almışam!

- İnnən belə urcahına çıxan ilan başını, bax bu toppuzla əzginən, Ovqan!

- Axı, ilan hər dəfə mənim qabağımda dil çıxarıb yalmayır?

- Atalarımız acəb deyib: "İlanın ağına da lənət, qarasına da!"

- Bu misallardan mən özüm də çox bilirəm, Loğman!

- Bəs onda niyə bilə-bilə əməl eləmirsən?
- Düzü, Loğman, qarşıma çıxan ilan dil çıxarıb toppuza təslim olandan sonra demişəm, qoy sürünüb rədd olsun cəhənnəminə!
- Bəlkə, sən ilandan qorxursan, Ovqan? Qorxursan ki, birini acıdasan, dönüb qoşun düzəldə, üstünə sürü-sürü gələlər?
- Xeyr, gücə görə yox, yalmanıb-yalvardıqlarına görə! Yoxsa mən ilanın da, əjdahanın da gücünə güc göstərərəm, necə ki, canavarlara güc göstərirəm!
- İlan canavardan qorxuludur, Ovqan!
- Ancaq canavar heç zaman ilansayağı yalmanmır!
- Buna görə də dil çıxaran ilan diş göstərən canavardan qorxuludur!
- Düzdür, ölüm ayağında ilan göz yaşı töküb ağlayır, amma canavar ölüm ayağında daş-qayanı gəmirir!
- Qarşıda dil çıxarıb yalmanan, göz yaşlarını gilə-gilə töküb axıdan, sənin toppuz çomağından sovuşmağa çalışan ilan canavardan qat-qat qorxuludur, Ovqan! Sən ayıq-sayıq olsan, bu sağlam canınla, şübhəsiz, yüzdən yuxarı yaşayacaqsan, amma ilana güzəştə getsən, ömrünü vaxtsız-vədəsiz çürüdəcəksən!
- Onsuz da mən yüzdən yuxarı yaşayacağam, ilan mənə heç nə edə bilməz!
- Axır bil ki, ilan ilandır!
- Yəni demək istəyirsən ki, o öz xasiyyətini dəyişməz?
- Əsla!
- Əgər, mən urcahıma çıxan ilana aman verib, ona öz xasiyyətini dəyişdirdirsən, necə?
- Belə möcüzəyə inanmaram, Ovqan!
- Əgər, mən Loğmanı inandırısam, necə?
- İnansam, yəqin quruyub daşa dönərəm!
- Yaxşı, baxarım! - deyər Ovqan Loğmanın yelqanadlı qızıl boz atını çəkib gətirdi. Loğman atına minməzdən qabaq ayaq saxladı. Ovqana bərk-bərk tapşırırdı ki, bəs dara düşəndə mənə xəbər yetirərsən.
- Necə xəbər yetirim, Loğman?
- Küləklə, tufanla!
- Əgər külək-tufan olmasa?
- Buludlarla bildir!
- Əgər göy üzündə buludlar olmasa?
- Günlə xəbər göndər!

- Gün də olmasa?

- Sən məni ürəyindən keçir, hər harada olsam, bir göz qırpımında yanına gələləm, dadına-imdadına çataram!..

Ayrılıq zamanı nə içə hər iki dost birdən kövrəldi, onlar qol-boyun oldular. Loğman yelqanadlı boz atının belinə qalxıb, cilovunu tərptədi, Muğan düzündə gözdən itdi.

Bu söz-söhbətdən sonra Ovqanın boynuna ağır yük düşdü. O, iki il aranda ilan axtardı, urcayına heç nə çıxmadı. "Bəlkə, Loğman ilanların dilini bilirdi", - deyə Ovqanın fikri dolandı. - "Bəlkə o, mənim dərdimdən ilanları dilə tutub, Muğandan çıxarıbdır? Bəlkə də boz atının üstündə qanadlanıb Muğana sehrli dava-dərman səpib, ilan-çayanı tamam qırıbdır?. Axı necə ola bilər ki, ildə azı-azı yüz ilanla rastlaşan Ovqanın urcayına bir ilan da çıxmasın, onun toppuz çomağının qabağında dil çıxarıb yalmanmasın? Nə isə, Loğmandan ayrılanın üçüncü ili Ovqan qoyunlarını yaylaqdan aran şoranına endirirdi. Gün qovurmuş torpağın cadarından kömür kimi qara qartmaqlı bir ilan çıxıb, onun üstünə cumunca, Ovqan çomağını çəkib "İlanın ağına da lənət, qarasına da!" - deyə cəld bu məlunun başını əzmək istədi. İlan əyri-üyrü dişləri arasından nazik dilini çıxarıb yalmandı, zil qara şüşəni andıran gözlərindən gildir-gildir yaş tökdü.

- Öldürmə məni, Ovqan!

- Axı, sən məni öldürəcəkdin. İndi mən hansı hesaba görə səni sağ-salamat buraxım?

- Əvvəlki yüz-yüz hesaba görə!

- Necə əvvəlki yüz-yüz hesaba görə?

- Çünki mən hər ili azı-azı yüz kərə səni çalmaq istəmişəm, ancaq sən mənə girəvə verməmişən, məni sağ-salamat buraxmışan!

- Bəs niyə indiyəcən məndən üzülüb əl çəkməmişən?

- Çünki ilan olanın xasiyyəti belədir!

- İndi bəs mən haradan bilim ki, sən xasiyyətini dəyişib, bir günü girəvə tapanda məni çalmayacaqsan?

- And içirəm sənə, Ovqan, sənə and içirəm! Mənim bu əyri-üyrü dişlərim heç zaman sənin bu sapsağlam canına qıymayacaqdır!

- Bəs andını pozsan necə?

- Həmişə ayıq olarsan, Ovqan! İşdir sənin qəsdinə duraramsa, bu başımı o qurğuşun çomağına əzərsən, sonra da bir qaratikan kolunun üstündən üzəaşağı asarsan, ta gecə göydə ulduz görüb ölləm!..

- Mən sənin andına inansam, öz zəhər tuluqlarımla sağ-salamat qoysam necə?

- Sən məni salamat buraxsan, mən əhdimə vəfa edib, dostun Loğmanın hikməti ilə əzəli halıma qayıdıb, mələk ollam!

Bu söz-söhbətdən sonra Ovqan toppuzbaşı çomağını dayandırdı. Qara qartmaqlı ilan bir bölük qoyunun da keşiyini çəkməyə başladı. Ovqan ürəkdən inanıb, ilanla ülfət bağladı. Yazda ilan selə düjəndə onu dartıb çıxartdı, qışda ilan donanda onu öz yapıncısının altına alıb, qızdırıb donunu açdı. Belə-belə yenə də azı yüz kərə ilana aman verib, onu ölümdən qurtardı. Ancaq qara qartmaqlı ilan hər il yenidən qabıq qoysa da, dişlərinin dibindəki zəhər tuluqları ilə birlikdə dəyişməz qaldı. Xeyirxah niyyətlə yaşayan Ovqana elə gəldi ki, zahiri görünüşünü dəyişə bilməyən ilan içəridə xasiyyətini dəyişibdir. İndi bu ilanı bir neçə sınaqdan da çıxarmaq gərəkdir ki, Ovqan Loğmanı çağırırsın, əhvalatı açıb ona desin, təvəqqe eləsin, ilanı ilanlıqdan çıxarıb, əzəli mələkliyinə qaytarsın!

Ancaq buna aman olmadı. Ovqanın ovqatı gündən-günə təlx oldu. Onun ağzında dad qalmadı. "Yəqin qızdırma tutmuşam", - deyə Ovqan gümana düşdü... Yerdə səрили qalan Ovqanın dili tərpənəsi olmadı, ürəyindən Loğmanı keçirdi. Yelqanadlı boz atını minən Loğman özünü Ovqana yetirdi, ancaq dostu ilə kəlmə kəsmək mümkün olmadı. Loğman qar kimi dümağ saqqalına həkimanə əl gəzdirib düşünə-düşünə durdu. Dönüb diqqətlə yan-yörəyə baxdı. Qamış dəyənin qapısının astanasında, yumşaq torpaq üstündə əyri-üyrü iz gördü... O, tez Ovqanın bütün bədənini diqqətlə yoxladı. İlanın dışından çobanın bədənində heç bir iz-əlamət görmədi. Loğman mühakiməsi ilə müəyyən etdi ki, öz əhdini ağ-açıq poza bilməyən, çobanın firsətini oğurlayıb, girəvə tapa bilməyən ilan Ovqanın xörəyinə zərrə-zərrə zəhər damızdırıb, ömrünü azı-azı altmış il azaldıbdır. İş işdən keçdiyinə görə, Loğman dostunun dərdinə dərman tapa bilmədi. Nəhayət, Ovqanı Muğan torpağına tapşırdı.

Loğman onun toppuzbaş çomağını yadigar götürdü, atına süvar olub getdi. Bir bölük qoyun qəbrin yan-yörəsində mələşə-mələşə qaldı. Elə bil ki, Muğan düzünə heybətli ağlaşma düşdü. Ovqanın ölümünün ili tamam olunca, Loğman çomağı götürüb yelqanadlı boz atını mindi, dostunun qəbrini ziyarətə gəldi. Üstündə ot-ələf dikələn qəbrin bir yerdən oyulub-deşildiyini gördü. Loğman tamam-kamal şübhədən

çıxdı, hər iki gözündən dümağ saqqalına qanlı göz yaşı axıtsa da, axır ki, özünü toxtatdı. Loğman uzağa getmədi, girəvədə durub gözlədi, gecə-gündüz gözünə çimir gəlməyə qoymadı. Bir sabah ertə qara qartmaqlı ilan qəbirdən çıxar-çıxmaz Loğman Ovqanın toppuzbaş çomağını qaldırdı, girəvəsi kəsilən ilan eynən dilini çıxarıb yalmansa da, Loğman fürsəti fəvtə verməyib, onun başını əzdı, göydəki ulduzu görüb biryolluq ölməyi üçün onu çomağı ilə ortasından götürüb quru qaratikan kolunun başından üzəşəğı asdı. "İlanın ağına da lənət, qarasına da!" - deyib Ovqana xatırlatdığı misalı özlüyündə dönə-dönə təkrar etdi, boz atının belinə qalxıb Aran ölkəsinin küləklərinə qarışdı...

iyun 1963-cü il

MÜNDƏRİCAT

Ön söz.....	4
-------------	---

POVEST

Məhtaban.....	15
---------------	----

ƏFSANƏLƏR

Kəsilməyən kişnərti.....	153
Güzgü göl əfsanəsi.....	215
Arpaçay əfsanəsi.....	255
Gülən balıq.....	266
Ovqan və ilan.....	281

Buraxılışa məsul:	<i>Əziz Güləliyev</i>
Texniki redaktor:	<i>Rövşən Ağayev</i>
Tərtibatçı-rəssam:	<i>Nərgiz Əliyeva</i>
Kompyuter səhifələyicisi:	<i>Rəşad Həmidov</i>
Korrektorlar:	<i>Elmira Teymurova</i> <i>Pərinaz Səmədova</i>

Yığılmağa verilmişdir 22.11.2004. Çapa imzalanmışdır 07.06.2005.
Formatı 60x90 $\frac{1}{16}$ Fiziki çap vərəqi 18. Ofset çap üsulu,
Tirajı 25000. Sifariş 147.

Kitab "Şərq-Qərb" mətbəəsində çap olunmuşdur.
Bakı, Aşıq Ələsgər küç., 17.